Cheryl Holt

Regina romance-ului erotic

Lecții de amor

Colecția
Romantica

Cunoscuta scriitoare americană **CHERYL HOLT** se bucură de aprecieri deosebite atât din partea cititorilor cât și a criticii de specialitate.

A fost supranumită ***regina romance-ului erotic***, iar ce a fost nominalizată la mai multe premii naționale, câștigând printre altele, prestigiosul ***Best Storyteller of the Year***.

Personajul principal al acestui roman, Abigail Weston, este, la 25 de ani, o celibatară convinsă. Sora ei, Caroline, mai tânără cu opt ani, urmează să debuteze în societate și să-și găsească cât mai repede un soț din lumea bună.

În așteptarea evenimentului, mezina o bombardează pe Abigail cu numeroase întrebări despre viața de cuplu. Numai că, nemăritată și castă, sora mai mare nu are nici habar, astfel încât hotărăște să se documenteze spre a-i oferi Carolinei informațiile de care avea nevoie. Drept urmare, îl angajează ca „profesor" pe James Stevens, un aferimit bogat și plictisit de viața londoneză, care crede că nimic nu îl mai poate șoca.

Cererea tinerei de a-i vorbi despre aspecte intime îl surprinde într-o oarecare măsură, însă ceea ce îl uimește cu adevărat este faptul că se simte atras de frumusețea și inocența ei. El este convins că un flirt i-ar putea oferi plăceri carnale, dar ceva mai mult ar putea-o distruge pe Abigail.

Pentru prima oară în viață, James se confruntă cu o mare dilemă...

EDITURA ORIZONTURI

Preț 29,9 LEI (26,89 + 2,47 TVA + 0,54 T.L.)

Cheryl Holt

Lecții de amor

Traducere: Liviana Tane

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLT, CHERYL
Lecții de amor / Cheryl Holt ; trad.: Liviana Tanc. -
București: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-736-069-4

I. Tanc, Liviana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: GINA COPEL
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: MARCELA RADU

LOVE LESSONS
Copyright © 2001 by Cheryl Holt.
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii ORIZONTURI

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291, Fax. 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A.

1

Londra, 1812

James Stevens intră în biroul său şi închise uşa cu un zgomot uşor. Nu se deranjă să o încuie. Personalul său era destul de bine instruit şi nimeni nu ar fi îndrăznit să intre în timp ce el se ocupa de interviul ce urma să aibă loc. Asta nu pentru că s-ar fi temut de mânia lui dacă l-ar fi întrerupt, ci pentru că nici măcar unul dintre ei nu ar fi suportat să fie martor la ceea ce cu stânjeneală numeau *pledoaria* pe care urma să o suporte. Întâlnirile erau mereu dezgustătoare, dar aflase de multă vreme că acestea erau doar unele dintre faţetele cele mai neplăcute ale faptului că deţinea un cazinou.

Femeia care îl aştepta în mica încăpere nu se deranjase să se aşeze sau să se servească cu ceai de pe tava pe care servitoarea o adusese pentru ea. La fel cum se întâmplase cu aproape toţi cei care veniseră înaintea ei, era mult prea distrasă ca să se bucure de confortul oferit de mâncare sau băutură. Rămăsese lângă fereastră, privind fix, dar fără să vadă cu adevărat, strada pavată, aglomerată, mulţimea de oameni şi de trăsuri. Poziţia ţeapănă a umerilor ei era dovada hotărârii sale.

Ploaia mohorâtă de martie răpăia uşor în fereastre, iar cerul cenuşiu îi umbrea faţa într-un fel interesant. După ce sosise, îşi îndepărtase mantia, aşa că putea să o studieze în

voie, ochii lui cântărind liniile trupului ei, accentuate de rochia scumpă, de culoare albastru-închis. Era o rochie simplă – una pentru a cărei alegere probabil că petrecuse ore întregi, înainte de a decide că era potrivită ocaziei –, dar a cărei croială excelentă îi spunea că ducea o viaţă de belşug şi privilegii.

Era scundă, creştetul capului ei ajungându-i până la umeri, şi mai subţire decât îi plăcea lui să fie femeile sale. Dar, mai mult ca sigur, stresul în care trăia în această perioadă îi provocase o pierdere recentă de greutate. Talia ei era foarte subţire; probabil că ar fi putut să o înconjoare cu mâinile, atât de strâns îi era corsetul. Bustul bine proporţionat era ascuns de curba decolteului, dar el întotdeauna avusese o imaginaţie bogată. Cu uşurinţă, putea vizualiza forma şoldurilor, picioarele ei lungi, lungi, gleznele graţioase.

Mijind ochii, îi studie ceafa, întrebându-se ce culoare avea părul ei. Cea mai mare parte din el era ascunsă sub pălărie, doar o singură şuviţă atârna liberă. Era blondă, ceea ce îl făcea să creadă că avea ochii albaştri. Zări o porţiune din gâtul ei; pielea părea să fie palidă şi catifelată, bine întreţinută, ca aceea a doamnelor bogate care îşi puteau permite creme şi pudre scumpe. Un parfum delicat de trandafiri, franţuzesc, după miros, plutea prin cameră şi îi atâţa simţurile.

De la pana pălăriei şi pânza rochiei, până la pielea fină a pantofilor, era întruchiparea veritabilă a sănătăţii şi aristocraţiei englezeşti.

Degetele înmănuşate frământau cu nervozitate poşeta; fără îndoială că scene oribile îi treceau prin minte. Scene ale ruinei, sărăciei, dizgraţiei. A lipsei unui acoperiş deasupra capului, a lipsei hranei pentru copiii ei. Ale pierderii întregului sens al vieţii sale.

Probabil că era teribil de înspăimântată, dar, ca majoritatea doamnelor britanice pe care le întâlnise de-a

lungul anilor, era pur și simplu prea bine-crescută pentru a lăsa să se vadă vreun semn al emoției puternice ce clocotea în sufletul ei. În plus, dacă învățase ceva din aceste dialoguri care îți sfâșiau inima, era că femeile cu care vorbea abia dacă aveau o noțiune vagă despre ceea ce urma să se întâmple. Lipsa agitației sale era cauzată, după cum se poate presupune, de incapacitatea ei de a avea o imagine rațională asupra gravității situației în care se afla.

Putea întrezări tot felul de orori pândind la următoarea cotitură, dar destinul acela i se părea doar o posibilitate. Teama ei nu era evidentă, pentru că încă mai refuza să creadă că ceea ce era mai rău putea să se întâmple. În lumea ei, lucrurile rele nu se întâmplau niciodată.

Cu greu putea să o acuze, cu greu putea să le acuze pe oricare dintre ele. Toate erau absolut sigure că, indiferent ce păcat înfiorător ar fi comis soții lor, totul putea fi rezolvat prin discuții raționale, și dacă nu prin vorbe, atunci prin alte mijloace. Indiferent cât de dezgustător suna, aproape că se bucura să vadă cât de departe va merge vizitatoarea sa pentru a-și păstra domeniile.

Tot felul de mite îi trecuseră prin fața ochilor: bani, bijuterii, argintăria familiei, opere de artă neprețuite. Orice posedau, femeile erau gata să ofere în schimbul păstrării siguranței existenței lor. Cele mai disperate sfârșeau prin a se oferi pe ele însele. Când întâlnirile coborau până la acest nivel, își dorea să fi ascultat sfatul tatălui său și să își fi cumpărat o funcție în cadrul armatei.

Cât de disperată era femeia care se afla în cealaltă parte a camerei? Cine era soțul ei și ce pariase la jocuri? Averea lor? Toate proprietățile? Moștenirea copiilor? Ce act umilitor era dispusă să facă în încercările ei neechibzuite de a se salva pe ea și pe familia ei?

Cât de tare ura acest lucru!

Când întâlnirile se terminau, era întotdeauna așa de supărat, încât fratele său, Michael, insista să nu mai accepte să stea de vorbă cu femeile care veneau la el să îi cerșească ajutorul. Dar James nu le putea lăsa să plece fără ca ele să își joace rolul. Deși nu fusese un admirator al femeilor crescute în puf, care veneau să îl viziteze, nu putea să nu aprecieze bruma de curaj de care dădeau dovadă atunci când riscau totul, în încercarea lor inutilă de a repara situația penibilă în care se aflau.

Le trebuia mult curaj ca să vină, în trăsurile lor anonime, frumoase, închiriate. Băteau încet la ușa servitorilor, îmbrăcate în hainele lor discrete, cu voalul pălăriei tras peste față, în timp ce își făceau solicitările politicoase pentru o audiență. Doar prin faptul că veneau fără a fi însoțite în această zonă, în care o doamnă din înalta societate nu ar fi trebuit să se afle, era dovada hotărârii lor. Se simțea obligat să vorbească cu ele și reușise să se convingă singur că le face un serviciu.

Puține dintre ele înțelegeau cu exactitate realitatea situației lor. Era tipic pentru ele să nu aibă control asupra propriilor vieți. Fuseseră atât de ocrotite de tați, frați și soți, încât nu aveau nicio idee despre valoarea banilor, de unde veneau, unde mergeau. Credeau cu adevărat că puteau repara greșelile făcute de bărbații din familiile lor.

Dacă nu se întâmpla nimic altceva important în timpul discuțiilor emoționante, de obicei, putea să le deschidă ochii asupra adevăratei dimensiuni a dilemelor lor. Deși nu era în mod intenționat o persoană crudă, cu toate acestea etala o atitudine nemiloasă în tratarea oaspeților săi. Nu era înțelegător, nu era răbdător, căci nu își permitea să fie. Nu putea face nimic pentru niciuna dintre ele, iar ele trebuiau să își dea seama de acest lucru. Din cauza comportamentului său în asemenea momente, își câștigase reputația de bărbat brutal, dur.

Nu putea să arate slăbiciune, de teama ca nu cumva femeile să plece crezând, în mod cronat, că salvarea lor era posibilă. Toate trebuiau să înceapă să se pregătească pentru catastrofa ce urma să se producă. Dacă le speria suficient, încât să înfrunte cele mai groaznice situaţii, atunci eforturile lui vor avea succes.

– Bună ziua, doamnă, spuse el. Nu avea de gând să îi ceară să-şi spună numele. La acest nivel, rarcori îşi dădeau adevăratul nume. Evident, nu era conştientă de faptul că el intrase şi se răsuci pe călcâie la auzul salutului său. Sunt James Stevens. Mi s-a spus că doriţi să vorbiţi cu mine.

– Bună ziua, domnule Stevens. Mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi.

Vocea ei era joasă şi răguşită, cu inflexiuni intime, ca şi cum ar fi şoptit ceva extrem de erotic. Timbrul său evoca imagini intense ale unei camere fierbinţi, busturi acoperite de transpiraţie, cearşafuri şifonate şi miros greu de sex plutind în aer.

Atenţia lui fu captată imediat de sânii ei; nu se putea abţine să nu îi privească. Deşi rochia ei era modest croită, linia decolteului era tăiată adânc, în ton cu moda, cu corsetul ridicat, oferind o imagine frapantă a cărnii tentante. Sânii, plini şi rotunzi, păreau că ar fi vrut să se reverse din strânsoarea lui. Şi-i imagina umplându-i mâinile, pielea ei caldă alături de a lui, sfârcurile de un roz intens, dure, întărite, apăsându-i palmele.

Perspectiva improbabilă îl făcu să chicotească.

Ce ar fi gândit această creatură chinuită, dacă i-ar fi putut citi gândurile în acest moment? Se afla aici cu o misiune dificilă, sperând să îşi protejeze familia; în timp ce el aproape că o vedea goală, întinsă sub el, în slujba nevoilor lui carnale.

Dar aşa era viaţa. Trecuse prin multe asemenea întâlniri, ştia cum se va termina – urât – şi ar fi mai bine să se

concentreze asupra unor subiecte mai interesante. Ca de exemplu, ademenitoarea ridicare a pieptului ei.

Fața ei era ascunsă de voalul prins de pălărie. Tot ceea ce rămânea la vedere era gura ei, cu buze apetisante, umede și roșii ca o cireașă coaptă. Era genul de gură care putea face un bărbat să își piardă concentrarea. Doar uitându-se la ea, începu să își imagineze varii moduri în care ar fi putut fi folosită. În mod distinct, și-o închipuia îngenunchind, luându-l adânc înăuntru și oferindu-i plăceri fabuloase.

Nervoasă, ea își trecu vârful roz al limbii peste buza de jos. Privind-o, el simți o înțepătură adâncă de dorință care îl duse dincolo de fantezie, pe tărâmul lucrurilor potențiale. Spre marea lui consternare, se putea imagina participând la orice ar fi sugerat ea, în momentul în care va realiza că vorbele nu o vor ajuta. Această descoperire era extraordinară.

În cei zece ani de când avea cazinoul, nu profitase niciodată de propunerile făcute de femeile disperate. Nu că nu ar fi fost tentat, pentru că fusese. Multe dintre ele erau frumuseți incredibile și să le refuze propunerile – să devină amantele lui, să îi ofere favoruri sexuale regulate în schimbul unor obligațiuni contractuale, să se angajeze într-o relație în maniera pe care o alegea el – era adesea dificil. În fond, era un simplu om. În plus, dacă punea în balanță propria experiență de viață, cu greu ar fi putut fi acuzat că ar fi dorit să le facă să își vadă lungul nasului.

Cu toate astea ... să ia în considerare încălcarea propriei reguli nu îi stătea deloc în fire, ceea ce îl intriga. Ce era cu femeia asta? În mod evident, trimitea semnale invizibile la care corpul lui reacționa. Era amețit de ea așa cum numai un bărbat putea fi. Era amețit de mirosul ei, de cea mai mică mișcare a mușchilor ei, de căldura pielii ei. Asemenea unui animal sălbatic, era conștient de orice lucru legat de ea, ca și cum, într-un mod primordial, ar fi știut că alesese femela cea mai bună din turma sa.

Dintr-un motiv anume, era curios să îi vadă culoarea ochilor. Își spunea că sunt albaștri, dar avea nevoie să fie sigur, ceea ce îl irita foarte tare. Rătăcirile gândurilor sale îl duseseră mult prea departe, așa că se sili să se întoarcă la problema acestui moment.

– Ridicați-vă voalul, ordonă el. Nu permitea niciodată femeilor care îl vizitau să își păstreze ascunsă identitatea. În momentul în care soseau în biroul lui, aveau puține secrete care meritau să mai fie păstrate.

– Mă scuzați?

– Ridicați-vă voalul, repetă el, pășind în spatele biroului său și întinzându-se după sticla preferată de coniac. Își umplu paharul pe jumătate plin, îl goli, apoi se întoarse spre ea. Bănuiesc că doriți să avem o discuție despre un subiect serios și refuz să mă implic în așa ceva dacă nu vă văd ochii.

– Nu reușesc să înțeleg cum faptul că îmi vedeți... ochii este necesar.

– Mă va ajuta să îmi dau seama dacă sunteți sinceră. Ea ezită mult timp, până când el decise că urma să îl refuze, așa că o avertiză: Dacă nu faceți ce vă spun, am să rog servitorul să vă însoțească spre ieșire. Ar fi o pierdere să fi făcut atâta drum ... Lăsă aluzia să plutească în aer.

Urmă un alt moment de tăcere și aproape că putea vedea lupta interioară care se dădea în ea: fusese destul de curajoasă ca să îl înfrunte, dar sperase să își păstreze urma de anonimat pe care i-o conferea pălăria. Chiar în momentul în care se gândea să pună capăt acestei șarade și să poruncească să fie escortată afară, ea vorbi din nou:

– Am ceva destul de delicat de discutat cu dumneavoastră, dar dacă îmi veți refuza solicitarea, aș prefera să nu mă puteți recunoaște la o altă întâlnire.

– Mi-am dat seama de acest lucru.

– Atunci poate ar fi posibil să...

– Nu. Făcându-i-se milă, adăugă: Am discutat o mulțime de lucruri *delicate* în această cameră. Orice ați avea să îmi spuneți nu poate nici să mă surprindă și nici să mă șocheze. Și nici nu va fi repetat altui suflet viu. Aveți cuvântul meu.

Îl cântări, încercând să testeze adevărul ultimei sale afirmații. Oare îi va păstra secretele? Ce valoare avea asigurarea lui? În fond, ascendența lui era deplorabilă; bastardul unui nobil, mama lui fusese o faimoasă actriță. Reușise să își croiască viața în cel mai bun fel cu putință, ajungând într-o situație destul de bună, dar în acest timp se amestecase în drojdia societății cu cele mai rele specii de paraziți, și niciunul dintre ei nu aparținea claselor de jos.

Zilnic paria, bea și se asocia cu femei cu un caracter dubios – singurul gen pe care îl prefera –, iar felul în care făcea angajările implica faptul că în permanență intra în contact cu cele mai disprețuite ființe omenești. Văzuse și făcuse lucruri care i-ar fi distrus pe mulți, și cu toate acestea rezistase. Cum putea apărea unul ca el în ochii femeii care îl privea atât de atent? Putea fi de încredere?

După o altă perioadă de frământări, luă într-un final o decizie.

– Prea bine, spuse ea, resemnată. Scoțând acul care o susținea, înlătură pălăria și o aruncă pe canapeaua din apropiere.

Ochii ei nu erau albaștri. Erau verde-închis, cu nuanțe de smarald, la fel de adânci și vibrante ca ale ierbii cosite într-o zi de vară, mărginiți de gene lungi, deschise la culoare și stânjeniți de sprâncene arcuite. Pielea ei era netedă ca mătasea, obrajii încă îmbujorați din cauza frigului, nasul obraznic, cu vârful în sus, acoperit de o spuzeală de pistrui. Părul, pe care inițial și-l imaginase blond, era mai mult decât atât: blond cu șuvițe roșcate și aurii, luminoase. Era ridicat în vârful capului, dar și-l putea imagina liber, răsfirat pe umeri și pe spate.

Bărbatul din viaţa ei care o trimisese să se roage pentru el alesese bine. Era o vrăjitoare irezistibilă. Indiferent care îi era solicitarea, va fi dificil să o refuze, dar o va refuza.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

– Am o propunere pentru dumneavoastră.

– Adevărat? Ea nu intenţiona să stea la taifas! Cele mai multe dintre ele doreau să discute la nesfârşit despre agendele lor încărcate sau despre copii, evitând complet problema care le făcuse să se strecoare în localul său. Nu se putu abţine să nu întrebe: Ce fel de propunere?

– S-ar putea să sune destul de ciudat, spuse ea, fără să răspundă întrebării lui, reuşind să îi stârnească şi mai mult curiozitatea. De fapt, având în vedere faptul că nu mă cunoaşteţi, s-ar putea să credeţi că este destul de uimitor.

– Mă îndoiesc. Aşa cum am spus, am avut de-a face cu numeroase subiecte uimitoare.

– Da, bine... Nu mă aştept să fi auzit vreodată aşa ceva.

– Despre ce este vorba?

– Înainte să începem – aruncă o privire pe fereastră, brusc stânjenită să îi întâlnească privirea – trebuie să recunosc că am aplecat urechea la zvonuri. Se spune că sunteţi deosebit de circumspect.

– Aşa sunt.

– Mai devreme, aţi jurat să nu faceţi cunoscut ceea ce vom discuta, dar trebuie să vă cer din nou garanţia că ceea ce vă voi spune va fi strict confidenţial.

– Ceea ce aţi înţeles de la ceilalţi este adevărat. Nu voi divulga secretul dumneavoastră nimănui. Din moment ce nu ne-am cunoscut, nu ştiu cum să vă conving altfel decât spunându-vă încă o dată: sunt o persoană discretă.

Ea avu îndrăzneala să îl privească din nou, şi rămase cu ochii la el, cântărindu-l.

– Da, rosti ea în cele din urmă, îmi pot da seama cum sunteţi.

– De ce nu am face lucrurile şi mai simple, spunându-mi cine este soţul dumneavoastră? Atunci aş avea un punct de plecare despre ce şi despre cine vorbim.

– Soţul meu? întrebă ea, ridicând o sprânceană. Nu sunt căsătorită.

– Oh, înţeleg. Poate un frate sau tatăl ei îi ceruse să vină. Atunci cine este cel care v-a trimis să pledaţi într-un mod atât de plăcut în favoarea sa?

– Sunt singură. Nu ştie nimeni că sunt aici.

– Deci... aceasta este propria dumneavoastră misiune de caritate. Bine, ce doriţi să fac? Să vă restitui banii? Să anulez un bilet la ordin? Când părea că este gata să spună ceva, el ridică o mână, oprind-o. Înainte să răspundeţi, lăsaţi-mă să precizez că este foarte probabil să nu fac niciunul dintre aceste lucruri. Sunt creditorul puţinilor bărbaţi şi numai pentru sume mici. Orice ar fi pierdut familia dumneavoastră, mai mult ca sigur că nu voi putea să vă restitui.

– Credeam că poate aţi...

– Nu ascultaţi? El o întrerupse nepoliticos, supărat că era dispusă să sacrifice totul, pregătită să se înjosească complet din cauza unui bărbat care nu merita acest lucru. Mă îndoiesc că vă pot fi de folos, dar dacă voi putea, care va fi recompensa mea pentru că vă acord o favoare?

– Nu sunt aici ca să vă cer o favoare, declară ea, în mod evident ofensată. Intenţionez să vă plătesc pentru serviciile dumneavoastră. Îmi dau seama că sunteţi un bărbat ocupat şi nu mi-ar trece prin minte să vă fac să pierdeţi timpul fără să vă plătesc. Mă gândeam că cincizeci de lire sterline ar fi destul de corect. Se părea că era gata să scoată banii şi să îi ofere, pentru că privi în jos spre geantă.

– Cincizeci de lire sterline? Nu era sigur că o înţelesese corect.

– Prea bine, voi merge până la şaptezeci şi cinci, dar nu mai mult.

Tocmai când credea că nimic nu îl mai putea surprinde, a fost luat pe sus. Voia să îl *plătească?*

– Cred că sunt puţin nedumerit. Despre ce vorbim?

– Trebuie să vă angajez în legătură cu o problemă foarte personală.

– Să mă angajaţi? Înconjurând biroul, el se sprijini de marginea lui chiar în faţa ei. Era doar la câţiva paşi depărtare şi, dacă ar fi dorit, ar fi putut cu uşurinţă să ajungă la ea, să îi atingă talia sau să o prindă de mână. Din cauza acestei apropieri pe care nu o anticipase, el îi putea simţi freamătul senzaţiilor străbătându-i pielea, văzu felul în care ochii ei se deschiseră larg, cum se lupta să îşi liniştească respiraţia. În mod evident, doamna simţea aceeaşi atracţie ciudată pe care o încerca şi el şi nici nu era imună la acele impulsuri fizice bizare.

– Pentru ce problemă aţi dori să mă angajaţi? o întrebă el.

– Am nevoie să..., începu ea, apoi făcu o pauză, înghiţi în sec, şi continuă: Mai degrabă ... am nevoie de cunoştinţele şi priceperea dumneavoastră.

– Mă pricep la atât de multe lucruri, spuse el glumind. Ce vă poate fi de folos? Abilităţile mele de pugilist? Îndemânarea la tir? Lupta cu spada? Pariul? Băutul? Ce?

– Nu mă tachinaţi. Vă rog. Simpla mea prezenţă aici este destul de dificilă.

– Desigur, aveţi dreptate. Îmi cer scuze.

– Nu. Eu sunt cea care îşi cere scuze. Mă descurc destul de rău. Suspinând plină de frustrare, adăugă: Poate ar trebui să explic.

– Poate ar trebui.

– Am auzit din surse demne de încredere că vă purtaţi destul de bine cu doamnele.

Un muşchi îi tresări pe obraz, dar nu răspunse imediat.

Reputaţia lui în legătură cu femeile din cercul ei social era şocantă, vrednică de dispreţ şi destul de exactă. După moartea soţiei sale, tăiase o brazdă carnală în rândurile aristocraţiei, fiind sigur că se bucură de compania sexuală a acelor femei care o evitaseră în scurta ei viaţă. În mod intenţionat le zdrobea inimile, le distrugea căsniciile şi le corupea, dar nu avea niciun regret.

Pentru moartea ei prematură, le făcea să plătească, şi încă scump.

– Şi care ar fi ideea dumneavoastră? întrebă el.

– Aş dori... adică... ei bine... Îşi frânse mâinile a neputinţă. Oh, este îngrozitor de dificil!

– Cred că cel mai uşor este să spuneţi ceea ce aveţi în minte. Indiferent de subiectul în discuţie, nu poate fi la fel de îngrozitor pe cât pare.

– În regulă. Inspiră adânc, expiră, apoi se întoarse spre fereastră, jucându-se cu draperia în timp ce privea afară, aşa cum făcuse când intrase. Am douăzeci şi cinci de ani. Nu am fost căsătorită niciodată şi, prin urmare, nu sunt foarte familiarizată cu interacţiunile dintre bărbaţi şi femei, dar... dar am nevoie de instrucţiuni despre ceea ce se întâmplă între ei în momentele private.

– La care momente *private* vă referiţi?

– Când sunt... sunt... Se bâlbâi, roşi violent, apoi şopti: Intime. Întorcându-se din nou, ea rămase cu privirea în podea, masându-şi cu un deget vârful nasului, pentru că dintr-odată simţi o durere cumplită de cap. Vedeţi, mă aflu într-o poziţie ciudată, şi sunt într-o încurcătură pe care nu pot să o rezolv fără învăţăturile cuiva. Cunoştinţele pe care vreau să le capăt nu sunt de genul celor pe care le-aş putea dobândi de la persoanele din cercul meu.

Nu era nicio îndoială în privința asta, întâlnirea lor devenea din ce în ce mai ciudată cu fiecare secundă! Își încrucișă brațele peste piept și o studie.

– Ce anume sperați să învățați?

– Totul! Agitându-se brusc, ea întoarse capul și el păli sub privirea ei plină de seriozitate. Ochii ei erau larg deschiși, două iazuri de culoare verde-smarald. Își flutură brațele, gesticulând, ca pentru a cuprinde întreaga lume. Vreau toate detaliile. Ce se întâmplă. Cum începe Cum se termină. Ce se petrece între timp.

De-a lungul timpului, femeile îl invitaseră să facă multe lucruri, dar nu primise niciodată o solicitare care să fie cât de cât asemănătoare cu aceasta. Se încruntă, gândindu-se că putea fi cu greu bărbatul potrivit pentru a instrui o femeie neexperimentată în complexitatea dragostei fizice. Spusese că era conștientă de reputația lui, dar era clar că nu știa în ce constau cu adevărat faptele. Dacă ar fi știut, nu i-ar fi făcut niciodată o asemenea cerere îngrozitoare. Tipul de *lecții* pe care le putea da el erau de departe altceva decât ceea ce trebuia să fie învățată o doamnă sofisticată.

– Cred, o contrazise el, că nu realizați cu adevărat ce fel de om sunt.

– Nu îmi fac iluzii. Ochii ei candizi păreau să îl străpungă până în adâncul ființei lui, privirea ei perspicace își croia drum până la inima lui neagră. Nu îi păsa deloc de impresia pe care o făcea și își dorea din tot sufletul să se ascundă de aprecierea ei înțelegătoare, când ea spuse blând: Apreciez genul de ticălos care sunteți. Tocmai din cauza asta mă aflu aici.

Fără să fie sigur dacă fusese un compliment sau o insultă, scoase un mârâit.

– Nu cunoașteți nicio femeie care să vă ajute sau să vă ofere sfaturi?

– Absolut niciuna. Chiar dacă aş îndrăzni să întreb, nu sunt sigură că mi s-ar oferi îndrumarea pe care o caut.

Urmează să vă căsătoriţi? Aşteptarea nopţii nunţii trebuie să fie motivul straniei solicitări. Dacă este aşa, soţul dumneavoastră – ea scoase un sunet batjocoritor şi îşi dădu ochii peste cap la menţionarea *soţului* – vă va învăţa ceea ce doriţi să înţelegeţi. Nu trebuie să aveţi vreo teamă despre ceea ce...

– Nu, îl întrerupse ea. Nu mă voi căsători niciodată. Vreau să ştiu din propriile mele motive.

– Care sunt acestea?

– Nu doresc să vi le spun.

– Deci... aţi dori să fim amanţi. Spera ca, folosind cuvântul *amanţi*, să o şocheze, dar se înşela.

– Ei bine, nu tocmai amanţi. Răspunsul ei nu putea fi mai nepăsător nici dacă ar fi discutat despre vreme. Din moment ce abia dacă vă cunosc, o asemenea familiaritate nu ar fi potrivită, nu-i aşa?

– Atunci ce este, mai exact, ce doriţi?

– Mă gândeam că am putea... discuta... şi că mi-aţi putea explica... mecanismele şi ordinea în care se întâmplă lucrurile.

– *Mecanismele*...

– Da. Şi succesiunea evenimentelor.

Îşi trecu cu prudenţă o mână prin păr, cântărind, calculând, evaluând fiecare cuvânt pe care ea îl spunea, fără să reuşească să înţeleagă ceva din planul ei. Îi veniră în minte mai multe posibilităţi.

Tot acest episod ar putea fi o glumă? Poate pusă la cale de fratele lui? Oare chiar acum Michael şi toţi ceilalţi aşteptau, cu răsuflarea tăiată, într-una dintre încăperile pentru pariuri, pregătiţi să audă cum se descurcă cu avansurile excepţionale ale femeii?

Poate că apariţia ei era o tentativă de răzbunare ca urmare a ravagiilor pe care le crease în distrugătoarea sa vendetă împotriva a numeroşi membri ai *momentului*. Deşi trecuse destul timp de când avusese de-a face cu oricare dintre ei, amintirile lor stăruiau încărcate de venin.

Sau putea fi exact ceea ce spusese ea că este: o chemare de ajutor venind din partea unei femei frumoase care avea nevoie de un fel de asistenţă sexuală pe care numai el putea să i-o dea. Simpla idee îi provocă o încordare a coapselor.

Dacă solicitarea ei era sinceră, posibilităţile erau fără sfârşit. Ar începe prin a vorbi cu ea despre voluptate, despre dorinţă, despre gură şi mâini şi limbă. Ca discipol, va fi un elev zelos care va dori să înveţe tot ceea ce el îi putea oferi. Fără îndoială, va progresa repede de la ascultătorul pasiv la participantul activ care va avea nevoie de mai multe instrucţiuni detaliate.

Ce bărbat nu ar fi fost măgulit de o asemenea perspectivă?

Ridicându-se în picioare, se aplecă spre ea până când ajunseră faţă în faţă, ochi în ochi. Rochia ei se învolbura în jurul picioarelor lui. Spre meritul ei, rămase pe loc, refuzând să se lase intimidată de statura, de apropierea şi de masculinitatea lui.

Încet, el insistă:

– Spuneţi-mi adevăratul motiv din spatele acestei solicitări.

– Nu doresc să îmi dezvălui motivele în faţa dumneavoastră.

– Aceasta nu este un răspuns rezonabil, pentru că, dacă voi accepta să vă ajut... Dumnezeule, de unde ieşise asta? În mod cert, nu va lua în considerare această strădanie riscantă, nebunească. Sau o va face? În timp ce îşi îndrepta

privirea în jos, spre faţa ei drăgălaşă, spre silueta ei cochetă, simţi o tensiune între picioare, o fierbinţeală în sânge, un tremur în degete.

Îi atinse uşor rochia, iar mirosul ei deosebit de mosc îl copleşi. Mirosea ca florile proaspăt culese, dar, în acelaşi timp, picant ca lămâia sau merele. Dacă s-ar fi aflat amândoi într-o încăpere cu alţi o sută de oameni, ar fi putut, legat la ochi, să o găsească numai după acest parfum deosebit.

Atracţia acelui miros avea ceva primar de care cu greu fusese conştient, dar avea suficient de multă raţiune pentru a-şi da seama că aceasta ţâşnea din însăşi străfundul bărbăţiei sale. Nivelul ridicat de nervozitate pe care îl simţea era animalic, un fel de reacţie chimică la care era imposibil să reziştl, aşa că de ce să încerce să i se împotrivească?

Rămase mult timp uitându-se în ochii ei verzi, pătrunzători, ageri şi, în sfârşit, se sili să-şi coboare privirea spre ridicarea albă ca zăpada a pieptului ei strâns în corsaj. Respiraţia ei devenise precipitată din cauza apropierii lui, iar pieptul i se ridica şi i se lăsa cu mişcări iuţi. Cu fiecare respiraţie, sânii ei, apăsaţi de balenele corsajului, îşi continuau lupta de eliberare. Sfârcurile i se ridicaseră din cauza frecării excesive, în ciuda tuturor straturilor de veşminte în care era înfăşurată, conturându-se cu claritate.

Se imagina dezgolind acel sân superb, văzând acele piscuri încântătoare pentru prima oară. Cu blândeţe şi duritate, le-ar fi dezmierdat înainte de a le absorbi cu gura. Extazul ar fi extraordinar, iar ea ar geme şi ar suspina de plăcere.

Da, se vedea aievea făcând toate astea şi mult mai multe.

– Dacă voi fi de acord, reluă el, nu trebuie să fie secrete între noi. De ce îmi cereţi acest lucru? Care este scopul real care vă face să doriţi să vă implicaţi în această aventură cutezătoare?

– Cu greu poate fi numită *cutezătoare*, răspunse ea, jignită de faptul că el avea o asemenea părere proastă despre aptitudinile ei. M-am gândit timp de câteva luni cum să rezolv această dilemă. De curând, am ajuns la acest plan, deşi, trebuie să spun, mi-a trebuit ceva timp să găsesc curajul pentru a vă aborda. Am trecut prin multe momente de îndoială, în timp ce mă gândeam dacă să merg sau nu mai departe.

– Sunt sigur că a fost dificil. Nu este genul de discurs potrivit pentru o doamnă ca dumneavoastră.

– Atunci, poate că ar fi momentul să încetez să mă mai port ca de obicei. Sunt dispusă să fac toţi paşii necesari pentru a obţine informaţia pe care o doresc.

Acceptarea părea plină de promisiuni sexuale, dar şi de o ameninţare vagă, iar el îşi reprimă un fior care îşi croia drum pe spatele său.

Dacă nu o va ajuta, va căuta oare ajutor în altă parte? Nu ar fi suportat ideea ca ea să contacteze un alt bărbat dintre cei pe care îi cunoştea. Simplul gând că alţii ar putea să o folosească şi să abuzeze de ea, că ar putea să vorbească şi să povestească diferite lucruri după aceea, îl îngrozea. Ea se putea arunca cu uşurinţă într-o situaţie disperată, fără să realizeze ce făcuse ca să o provoace.

Mai bine decât oricine altcineva, înţelegea mediul fără milă în care ea îşi petrecea zilele. Nu voia ca vreo întâmplare intolerabilă să o afecteze. Tot aşa cum îi inspira o atracţie fizică neobişnuită, îi stârnea şi focul instinctelor sale protectoare, pe care crezuse că le îngropase bine acum câţiva ani. Faptul că se afla în preajma ei îl făcea să simtă că doreşte să se poarte ca un gentilom, să lase cavalerismul să îşi înalţe capul. Simţea nevoia să o protejeze de rău şi dezonoare, dar, în mod uimitor, singura metodă la care se putea gândi era să o ajute în căutarea ei.

Dacă nu o ajuta el, către cine altcineva s-ar fi putut îndrepta?

Totuşi, o întrebare nu îi dădea pace.

– Din moment ce nu ne-am mai întâlnit niciodată, de ce aţi decis să veniţi la mine în loc să mergeţi la altcineva?

Ea zâmbi, iar intensitatea zâmbetului lumină încăperea.

– Nu mi-ar plăcea să vă spun.

– De ce?

– Pentru că nu cred că mândria dumneavoastră bărbătească mai suportă alt impuls. Părea plină de ea. Chicoti uşor şi admise: Din întâmplare, am tras cu urechea la câteva femei care vorbeau despre dumneavoastră. Cu detalii explicite, aş putea adăuga. Au spus câteva lucruri care m-au intrigat foarte tare.

Când tăcu, el o iscodi:

– Ce fel de lucruri?

Ea ridică o sprânceană.

– Că sunteţi un bărbat cu o vastă experienţă pasională, un amant desăvârşit, şi că toate femeile se adună în jurul dumneavoastră din cauza abilităţilor amoroase cu care sunteţi înzestrat.

Curiozitatea lui era inflamată de dorinţa de a afla pe cine auzise discutând, şi ce anume, mai exact, ar fi putut dezvălui acea persoană încât să o determine să îndrăznească un asemenea demers.

– Cred că sunt flatat.

– Nu ştiu dacă ar trebui să fiţi. Ea îşi strânse buzele uşor dezaprobator. Pentru urechea mea neobişnuită cu astfel de lucruri, escapadele dumneavoastră au părut destul de obraznice. Totuşi, din poveştile lor am înţeles că vă potriviţi perfect pentru planul meu. Zâmbi din nou. Acum, din moment ce se pare că am avut succes în a vă măguli orgoliul masculin în privinţa cuceririlor dumneavoastră, pot să sper că v-am şi convins să-mi faceţi acest serviciu care pentru mine este vital?

El rânji în loc de răspuns, apreciind umorul, temperamentul şi capacitatea ei de a-l citi atât de bine. Rămaseră aşa, fără să îşi vorbească. O privi în ochi mult şi intens, căutând fie minciună, fie candoare.

Poate că nu recunoscu ceea ce vedea, poate că era păcălit, dar nu găsi decât adevăr. Era ceva în legătură cu această femeie – o tărie de caracter şi o hotărâre – care îl făcea să simtă că o cunoştea dintotdeauna, ca şi cum ar fi putut descifra ceea ce gândea, ceea ce simţea, doar prin faptul că se afla lângă ea şi împărţeau un moment de contemplare tăcută. Era o femeie de admirat. Demnă de încredere. Şi totuşi...

Instinctul său de conservare era puternic şi trebuia să fii sigur că nu intră într-un fel de capcană carnală din care să nu mai poată ieşi cu uşurinţă. Din moment ce acum era un bărbat în toată firea, ce nu va mai ceda niciodată presiunilor sociale din partea tatălui său şi a altora care îl forţaseră să se căsătorească, nu avea nicio intenţie să fie implicat în vreo calomnie publică în legătură cu un alt membru feciorelnic al înaltei societăţii. Presiunile unei asemenea împrejurări ar fi mult prea apăsătoare. În plus, mai trebuia să ia în considerare şi liniştea sufletească a mamei sale, aşa că avea nevoie de timp pentru a cântări toate variantele şi consecinţele.

– Voi avea nevoie de câteva zile de gândire în legătură cu solicitarea dumneavoastră. Cum vă pot contacta, atunci când voi lua o decizie?

Scoase o carte de vizită din săculeţul de mână şi i-o înmână. El examină instrucţiunile care erau scrise pe ea.

– Vă este cunoscută această zonă a Londrei? întrebă ea.

– Da. Era în districtul teatrului, o zonă aglomerată, agitată, plină cu actori, muzicieni şi alţi artişti care veneau şi plecau tot timpul. De fapt, era în apropierea propriei locuinţe. Părea locaţia cea mai ciudată pentru reşedinţa femeii care credea el că este.

– Sunteți liber joi după-amiază?

– Da, răspunse el din nou, fără să se osteneaască să își verifice agenda, dar știind că, dacă decizia lui va fi favorabilă, își va aranja afacerile în mod corespunzător.

– Dacă vă veți decide să mă asistați, am găsit un apartament mic în vecinătate. Veniți la adresa precizată la ora două și vă voi primi. Este foarte simplu. Se întinse să își ia pălăria și, cu o mișcare precisă, și-o fixă pe cap. Dacă, după ce veți chibzui, veți decide să nu mă ajutați, ignorați această întâlnire. Voi fi dezamăgită, dar voi înțelege. Îmi dau seama că vă cer foarte mult.

Era gata să plece, dar, în mod curios, el ar fi dorit să mai rămână. Avea multe întrebări în legătură cu motivul pentru care făcea acest lucru, pentru care dorea să primească răspunsuri. Din păcate, ea nu și-ar fi mărturisit motivele, dar nu mai conta. Existau alte metode de a afla ceea ce voia să știe.

– Cum să vă numesc? întrebă el, încurcat de dorința bizară de a-i ști numele, chiar dacă i-ar fi furnizat unul fals.

Ea înclină capul într-o parte, apoi în alta, încercând să găsească un răspuns.

– Dacă am să vă văd joi, vă voi spune un nume. Dacă nu am să vă văd, numele meu are prea puțină importanță.

– Bănuiesc că aveți dreptate.

Pe neașteptate, se simțea copleșit de dorința disperată de a o atinge înainte să *plece*. Se întinse și o apucă de mână, dorindu-și să nu fi purtat mănuși, ca să îi poată simți pielea moale, fierbinte, lângă a lui. Îi ridică mâna spre gură, apăsându-și buzele pe ea, dar în tot acest timp rămase cu ochii fixați într-ai ei. Spre surpriza și încântarea sa, nu clipi și nici nu se îndepărtă, dar văzu privirea iscoditoare, ca și cum ar fi încercat să se decidă ce să înțeleagă din acea atingere intimă.

– *Au revoir*, doamnă, spuse el.

– La revedere, domnule Stevens. Vă mulțumesc că m-ați primit.

Credeți-mă, dragă doamnă, a fost o plăcere deosebită. O bătu ușor pe dosul palmei, apoi o eliberă.

Un servitor eficient apăru cu mantia ei și o escortă spre ieșire. El o privi îndepărtându-se pe hol, până când ieși în ceața rece de martie, apoi se întoarse spre fereastră și se uită în stradă, urmărind-o cum se îndreaptă spre trăsura închiriată.

Tocmai atunci, fratele lui mai tânăr, Michael, intră în cameră, atras de dorința de a afla informații despre ultima lor vizitatoare clandestină. Doi ani îi despărțeau ca vârstă, James avea treizeci, iar Michael douăzeci și opt. Erau asemănători în multe privințe, dar diferiți în multe altele. Ambii moșteniseră statura înaltă, cu umeri largi și înfățișarea plăcută, întunecată, a tatălui lor, dar ceea ce îi făcea mai uluitori erau ochii de un albastru surprinzător pe care îi primiseră de la mama lor.

– Cum a fost? întrebă Michael. Nu prea supărător, sper?

– Nu. Nu a fost câtuși de puțin supărător, răspunse James, întorcându-se să se uite spre fratele său. De fapt, a fost destul de fascinant.

– Adevărat? Michael surâse cu ușurare. Și când te gândești că m-am foit pe hol, am patrulat și am așteptat să năvălesc aici cu alinare și coniac imediat ce ea ar fi părăsit clădirea.

– Nu era nevoie, murmură James confuz. Vino mai aproape, rosti el, iar Michael păși până lângă pervaz. Vezi femeia aceea care se îndreaptă spre trăsura care o așteaptă? Arătă spre stradă.

– Cea de acolo?

James dădu din cap, cu ochii fixați pe ea și pe trăsură.

– Ai idee cine este?

– De fapt..., da. James se întoarse, cu sprâncenele ridicate întrebător, iar Michael arogant, îi întoarse privirea cercetătoare. Nu mă poți blama că am aruncat o privire când a trecut pe lângă biroul meu.

– Nu, cred că nu... James se uită din nou pe stradă, la timp pentru a o vedea pe femeie urcându-se în trăsură. Vizitiul se pregăti să intre în trafic. Numele ei?

– Lady Abigail Weston.

– Sora lui Marbleton?

– Cea mai mare. A stat izolată la țară câțiva ani. Tocmai s-a întors în capitală.

Cu greu putea fi o surpriză faptul că Michael știa de sosirea lui Abigail Weston la Londra. Fratele ei vitreg mai mare, contele de Marbleton, era un client obișnuit la mesele lor de pariuri, iar Michael își făcuse o obligație din a descoperi detaliile josnice din viețile fiecărui client. Informațiile deveneau întotdeauna folositoare mai devreme sau mai târziu.

James medită asupra identității femeii, încercând să treacă în revistă variantele legate de motivul vizitei sale și de ceea ce spera cu adevărat să realizeze. Marbleton era un bărbat cu un caracter infect, un pungaș infatuat pe care cei doi frați nu-l puteau suferi. Faptul că sora lui făcuse o asemenea abordare uimitoare, că inițiase o asemenea solicitare șocantă constituia ultima piesă din puzzle.

– Spune-mi tot ce îți amintești despre ea, îl îndemnă el. Să nu omiți nimic.

2

Abigail Weston păşi pe podeaua salonului din casa drăguţă pe care o închiriase cu scopul de a se întâlni clandestin cu James Stevens. Era joi după-amiază, cinci minute înainte de ora două. Huruitul roţilor de trăsură se auzea afară în stradă, iar ea nu se putea stăpâni să nu fugă la fereastră pentru a vedea dacă sosise.

Nu venise.

Trăsura merse mai departe, fără să oprească, şi ea nu se putea decide dacă se simţea uşurată sau demoralizată.

– Încă cinci minute, şopti, aruncând o privire spre ceasul aşezat pe cămin, deşi deja hotărâse că va mai aştepta o oră în plus înainte de a renunţa cu totul la el.

Oare îşi va face apariţia?

Nervoasă, examină mobilierul modestei locuinţe. Camera era simplă şi curată, o tavă cu gustări era aşezată pe masa din faţa canapelei. Un foc vesel trosnea în cămin. Băuse alcool în timpul scurtei lor întâlniri din biroul său, aşa că, deşi era miezul zilei, adăugase o sticlă de coniac alături, în caz să dorea ceva mai tare decât ceaiul.

Totul părea pregătit pentru sosirea lui, dar tot îşi dorea să se fi aflat într-un mediu mai prielnic decât această locuinţă străină, uşor uzată. Ciudatul mediu îi mărea disconfortul,

deşi era prea târziu să îşi mai facă griji. Planul pe care îl alesese nu mai putea fi schimbat.

Nu avusese altă soluţie decât să plătească pentru un adăpost temporar în vederea întâlnirii lor planificate. Înainte să vorbească cu el, aproape că ajunsese în pragul disperării încercând să găsească o soluţie potrivită, în situaţia în care ar fi fost de acord cu planul ei nebunesc. Cu toate astea, nu se putea gândi la niciun alt loc în care ei doi ar fi putut sta de vorbă în mod sincer.

În lumea ei, o lume preţioasă, o femeie, pur şi simplu, nu putea să îşi încrucişeze drumul cu un bărbat ca domnul Stevens. Era un personaj mult prea lipsit de cumpătare, prea infam, prea scandalos pentru a fi cunoscut de o doamnă rafinată. Prin urmare, ar fi fost dificil să ceară cuiva să le facă cunoştinţă. Nu ar fi avut *şansa* de a se întâlni pe stradă, în parc sau într-unul dintre locurile mai importante ale oraşului în care înalta societate adora să se vadă şi să fie văzută. Vestea ar fi ajuns cu uşurinţă la urechile fratelui său vitreg, Jerald, sau – ferească Dumnezeu! – la urechile soţiei sale, Margaret, şi nu ar mai fi existat cale de întoarcere de la iadul pe care l-ar fi creat orice fel de asociere cu domnul Stevens.

Fiind conte de Marbleton, Jerald era un bărbat ursuz, bădăran; soţia lui, virtuoasă, orgolioasă şi egocentrică. Vieţile lor erau cârmuite de avere şi de statutul social, şi niciunul dintre ei nu ar fi înţeles vreodată nevoia lui Abigail de a se apropia de cineva dintr-o clasă inferioară. Dacă ar fi fost prinsă cu domnul Stevens, chiar şi în cea mai inocentă dintre circumstanţe, nu ar fi existat scuză pe care să o prezinte pentru comportamentul ei.

Ca bastard notoriu al contelui de Spencer, James Stevens era genul de om ofensator, de proastă reputaţie şi nepotrivit pe care Jerald şi Margaret şi-l puteau imagina. Indiferent ce fel de persoană ar fi fost, pentru ei, statutul social conferit de naşterea lui spunea totul.

Dar era hotărâtă să reușească, așa că se decisese să închirieze căsuța izolată din apropiere, pe unde puteau veni și pleca păstrându-și un relativ anonimat. Într-adevăr, descoperise că se bucura de bruma de curaj și discreție de care avusese nevoie pentru a obține siguranța locului lor secret și aștepta cu nerăbdare ceea ce urma să se întâmple în timpul întâlnirilor lor, indiferent cât de puține se vor dovedi a fi.

Nu avea idee câte întâlniri vor fi necesare, dar presupunea că va fi nevoie de cel puțin două-trei discuții pentru a învăța totul. Dacă vor avea nevoie de mai mult timp, îl vor avea. Semnase un contract de închiriere pe șase luni, pentru a reține proprietatea, dar nu îi păsa. Banii nu erau o problemă, iar cheltuiala insignifiantă merita, dacă o va ajuta să afle informația pe care o căuta.

Întâlnirea de la biroul lui fusese cel mai emoționant eveniment al vieții ei, mai degrabă lipsită de evenimente. Fusese însă și cel mai dificil, dar credea că se descurcase destul de bine. În ciuda faptului că fusese înspăimântată și neliniștită, își ascunsese tremurul, părând sigură pe sine și încrezătoare.

Spera că el o considera o femeie matură, de lume, cu care putea avea o conversație pe subiecte pentru adulți fără ca ea să se bâlbâie și să leșine, și nu drept ceea ce era: o fată bătrână apărată de un scut, care cunoștea doar câteva indicii despre relațiile dintre un bărbat și o femeie. Era sigură că păruse o persoană cutezătoare, în ciuda faptului că pentru ea nimic nu fusese mai rău decât să se uite în ochii lui și să îi facă solicitări ciudate.

Totuși, așa cum aflase în ultimele zile și ore, faptul că îi ceruse ajutorul fusese partea cea mai ușoară. Să păstreze întâlnirile planificate, asta era o cu totul altă problemă. Să își facă apariția pentru a doua lor întâlnire cerea mai multă temeritate decât întâlnirea inițială.

Oh, ce nebunic o împinsese la concluzia că era o idee bună?

Timp de douăzeci şi cinci de ani mersese înainte fără să ştie detalii despre legăturile maritale. Cu siguranţă, ar fi putut merge mai departe încă alţi douăzeci şi cinci.

Doar gândul la ceea ce urma îi făcu inima să se zbată din nou. Îşi apăsă mâna pe piept, încercând să tempereze loviturile furioase. Mişcarea îi aduse încheietura mâinii în contact cu sânul drept, aşa că se opri brusc. De luna trecută, când îl întâlnise pentru prima oară pe domnul Stevens, sânii ei deveniseră excesiv de sensibili. Erau mai plini, mai grei, iar sfârcurile se frecau în mod constant de dantela cămăşuţelor, bombând într-un mod iritant corsetele rochiilor.

În cele mai ciudate momente, îşi dădea seama că se simte foarte fierbinte, fără să aibă niciun motiv, şi îşi răcorea faţa cu evantaiul, în timp ce toţi ceilalţi se plângeau că le este prea rece. Într-un final, îi trecuse prin minte că aceste momente de căldură excesivă coincideau cu cele în care îşi îndrepta gândurile spre domnul Stevens.

Neliniştită şi dornică, simţea tensiune în unele părţi ale corpului pe care nu le remarcase înainte. Parcă era prizonieră în propria-i piele şi ar fi vrut să iasă din ea. Noptile nu putea dormi, se tot foia, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă, imaginându-şi în tot acest timp ce fel de subiecte păcătoase vor aborda, în mod inevitabil.

Prin faţa ochilor îi trecea imaginea domnului Stevens, aşa cum arătase în acea zi, în biroul său. Căldura îi cuprinsese braţul când el îi sărutase mâna la plecare. Scurta senzaţie nu semăna cu nimic din ceea ce simţise înainte. Cât îşi dorea să nu fi purtat mănuşa, ca el să îşi fi putut atinge buzele direct de pielea ei!

În ianuarie, când se întorsese la Londra de la moşia familiei – singura ei vizită după debutul de la vârsta de

şaisprezece ani – se afla abia de o oră în casa lui Jerald, când auzise pentru prima dată numele domnului Stevens. Două dintre servitoare bârfeau despre el, crezând că nu le aude nimeni. Se pare că se întreţinea cu o văduvă pentru care una dintre ele lucrase înainte. Domnul Stevens rupsese relaţia şi văduva disprefuită căuta cu furie să îi recâştige atenţia.

Ambele servitoare susţineau că văduva nu va reuşi. Când domnul Stevens încheia relaţiile cu o femeie, nu se mai întorcea, şi se zvonea că deja se întâlnea cu o alta.

Abigail nu şi-ar fi amintit deloc numele lui, dacă nu l-ar mai fi auzit cu alte cinci ocazii diferite, în timpul primei săptămâni de vizite protocolare. Multe femei păreau să îl cunoască destul de intim, iar cele care nu o făcuseră nu aveau scrupule să vorbească despre el în detaliu. Se afla într-o cameră mai retrasă, fără a fi văzută sau observată, când auzise, în sfârşit, nişte detalii şocante.

Două femei chicoteau – ambele erau uşor ameţite – amintindu-şi distracţia din seara precedentă, cum amândouă fuseseră în patul lui, împreună. Mare parte din ceea ce şopteau cele două era dincolo de puterea ei de înţelegere, dar nu se putea opri să nu le asculte. Mult timp după plecarea femeilor, ea rămase acolo unde se afla, îngrozită şi, din cine ştie ce motiv, stimulată de ceea ce aflase, deşi nu ar fi putut spune de ce.

Ca de obicei, îşi punea tot felul de întrebări: De ce două femei ar merge în patul unui bărbat? De ce experienţa era atât de palpitantă pentru ele? Ce anume îi făceau ele cu gurile? De unde venea această bucurie indiscutabilă care le făcuse să se topească într-un mod atât de indiscret?

Deşi trăsese cu urechea în cel mai josnic mod, era grozav de bucuroasă pentru noutăţile sexuale pe care le descoperise, în timp ce se ascundea în spatele ferigilor. Până în acel mo-

ment, crezuse cu toată convingerea că bărbaţii şi femeile împărţeau patul conjugal pentru a avea copii – în ce fel, era încă un mister – şi pentru niciun alt motiv. Evident, se înşelase, ceea ce o făcea să înţeleagă că sărise peste acest capitol şi că avea cunoştinţe limitate în ceea ce priveşte problemele de procreare.

Se pare că erau oameni în lumea asta care se bucurau cu adevărat de actul conjugal şi care se implicau în mod constant, doar din pură plăcere. Femeile pe care le auzise vorbind făceau parte din familii nobile, aşa că nu putea să atribuie încântarea lor unor naturi comune. Ambele erau doamne din înalta societate care căutaseră un bărbat ce nu le era soţ, care comiseseră acte inimaginabile cu el şi care abia aşteptau să facă aceleaşi lucruri cu prima ocazie care se va ivi.

În timpul discuţiei lor tainice, spuseseră multe lucruri despre înfăţişarea plăcută a lui James Stevens şi despre statura sa impunătoare. Aşa că, atunci când ajunsese să fie în faţa lui în acel birou, se aşteptase să întâlnească un cavaler graţios. Cu toate astea, imediat devenise evident că vorbele folosite pentru a-l descrie erau palide pe lângă realitate. De departe, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Era înalt, cel puţin 1,90 metri, cu păr închis la culoare, atât de întunecat, încât părea negru în lumina difuză a după-amiezii ploioase. Era aranjat cu grijă pe spate, şuviţele revărsându-se peste guler, acest stil punându-i în evidenţă faţa frumoasă, forma obrajilor, nasul aristocratic. Şi ochii lui!

Erau de un albastru fantomatic, semănau cu un safir, de o adâncime izbitoare, care o atrăgeau şi o ţintuiau sub vraja lor. Când se uitase la ea cu acei ochi magnifici, simţise că privirea lui o sfredelea până în străfunduri, acolo unde se odihneau durerile inimii ei, lipsite de intensitate precum şi

singurătatea ei. Părea să știe despre ea lucruri pe care nimeni altcineva nu le ghicise. Senzația era tulburătoare, dar nouă și interesantă, și prin urmare era bine-venită în această perioadă a vieții sale.

Oare se uita la toate femeile în acest fel? Era un dar special numai pentru ea? Oare din cauza asta era renumit printre doamne?

Poate că le făcea pe toate să creadă că vedea în ele ceva unic și special, pe care nimeni altcineva nu îl mai văzuse. Ea însăși plecase de la întâlnirea lor cu impresia distinctă că împărtășiseră o legătură specială, că ar fi putut să îi spună secrete pe care nu ar fi îndrăznit să le spună altora, și, pentru că o putea înțelege atât de bine, el nu o va judeca sau condamna...

Alte zgomote de roți răsunară, iar ea alergă spre fereastră, privind pe furiș în stradă chiar în momentul în care se auzi bătaia în ușă. Deși păstrase o femeie care să se ocupe de gătit și curățenie, Abigail aranjase ca servitoarea să nu fie prezentă, dacă domnule Stevens va veni, așa că nu era nimeni care să răspundă. Mâna îi flutură spre gât, dar se opri să facă un asemenea gest caraghios. Nu fusese niciodată o *fluturătoare*, și nu avea de gând să înceapă acum. Respirând adânc, se îndreptă spre scări și începu să coboare, ușurată că el ajunsese la timp, scutind-o, prin urmare, de minute nesfârșite de frământare. Când ajunse jos, se opri o clipă lângă oglindă, făcând o ultimă verificare a ținutei sale.

Rochia de culoare verde-închis pe care o alesese pentru întâlnirea lor din această după-amiază era simplă, dar elegantă, cu un decolteu închis și mâneci lungi. Petrecuse ore întregi bătându-și capul în legătură cu ceea ce va purta, hotărând într-un final că o culoare puternică și un stil sobru o vor ajuta să apară senină și stăpână pe sine. Din moment ce nu era nici una, nici alta, aprecia orice mic ajutor, de aici și rochia aceasta modestă.

Părul îi era împletit strâns şi prins în vârful capului, iar obrajii îi erau roşii de la ultima oră pe care şi-o petrecuse învârtindu-se tulburată prin cameră. Una peste alta, arăta fermecător, lucru care o făcea mai sigură pe intenţiile sale.

Cu o senzaţie de tremur străbătându-i trupul, se sili să zâmbească, apoi se duse spre uşa din faţă şi o deschise.

– Bună ziua, domnule Stevens, spuse ea, încurajată să audă că vocea îi părea calmă şi reţinută. Sunt atât de bucuroasă că v-aţi decis să veniţi. Vă rog, intraţi. Păşi într-o parte pentru a-i lăsa loc să intre.

Îmbrăcat într-o haină de culoare albastru-deschis, cu o croială impecabilă şi pantaloni comozi, care i se potriveau perfect, era şi mai frumos decât îşi amintea ea. Cravata albă ca zăpada era perfect legată, cizmele înalte din piele neagră erau atât de lustruite încât străluceau – părea un cavaler care a ieşit pentru plimbarea de după-amiază. Nici cel mai mic semn că ar fi bastardul unui conte, că mama lui era o femeie cu un presupus caracter josnic, că îşi câştiga existenţa fiind proprietarul unui cazinou. Galant şi rafinat, părea să se simtă perfect confortabil în legătură cu ideea de a se întâlni cu o femeie necunoscută pentru câteva ore de discuţii pe teme sexuale.

Când păşi înăuntru, arome masculine minunate, de aer proaspăt, cai şi tutun, umplură holul. Se simţi dintr-odată femeie – o femeie care îşi invita iubitul să intre în casă.

Cum ar fi fost să aibă un bărbat care să facă parte din viaţa ei, să îl aştepte nerăbdătoare, gata să îl întâmpine după o zi lungă şi dificilă? Până în acest moment nu îşi dăduse seama că îi lipseşte un soţ şi o familie proprie. Poate că anii paşnici pe care îi petrecuse la ţară o adormiseră într-o stare falsă de linişte.

Ducea o tolbă maro, un fel de mapă din piele moale. Capacul era legat în faţă cu o panglică neagră şi ea se strădui

să nu arate o curiozitate excesivă. În timp ce își scotea haina, continuă să o țină cu o mână. În acest timp, ochii lui nu îi părăsiră pe ai ei, iar ea agăță mantia lui udă într-un cuier de lângă ușă, așezându-i pălăria pe un scaun din apropiere. Faptul că îi aranja lucrurile crea o apropiere care îi plăcea foarte mult.

– Dacă ne vom mai întâlni și a doua oară, menționă el, cu vocea moale, baritonală, pe care o simți trecându-i prin piele, stârnindu-i cele mai mici terminații nervoase, va trebui să lăsați ușa deschisă, iar eu voi intra singur. Nu este recomandat să aștept la ușă, chiar dacă doar pentru câteva minute.

– Aveți dreptate. Făcu un gest spre scări, părându-i-se uimitor că puteau sta de vorbă normal, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic deosebit. Să mergem sus?

– După dumneavoastră, spuse el politicos.

Urcă spre camera de desen și, deși el era în spatele ei, era conștientă de prezența lui. Felul în care mirosea. Felul în care se mișca. Nu mai simțise așa ceva în apropierea niciunei alte persoane.

Odată intrați în salon, închise și încuie ușa în urma lor, și nu știa dacă se simțea speriată sau în siguranță. Datorită trăsăturilor lui de caracter pe care le observase până acum, nu îi trecuse niciodată prin minte să îi fie teamă de el. Acum, erau complet singuri. La zgomotul pe care îl făcu, lăsând misterioasa mapă pe masă, își găsi curajul necesar pentru a-l înfrunta. Se întoarse.

Numele dumneavoastră, spuse el, fără nicio introducere, este Abigail Weston.

Ea icni. Genunchii i se muiară imediat și se prăbuși pe canapea.

– Cum ați aflat?

– Fratele dumneavoastră vitreg, continuă el fără să răspundă întrebării, este Jerald Weston, conte de Marbleton.

Aveţi acelaşi tată; mame diferite. Aveţi douăzeci şi cinci de ani. Nu *aţi fost* căsătorită, deşi aţi fost logodită pentru o scurtă perioadă, când aveaţi şaptesprezece ani. Logodnicul dumneavoastră a murit de gripă, la scurt timp după ce a fost anunţată logodna. Din câte se ştie, nu aţi mai avut *un alt pretendent*. Mama dumneavoastră a murit când aveaţi optsprezece ani şi, din acel moment, aţi rămas la ţară, continuând în mod eficient creşterea surorii mai mici, Caroline.

– Oh, pe... Îşi *apăsă vârfurile* degetelor pe gură, simţind că i se va face rău.

– Caroline are acum şaptesprezece ani. Amândouă aţi revenit Londra şi staţi cu contele, în casa lui, unde o veţi *însoţi* şi supraveghea în timpul prezentării ei la curte şi a debutului ei. Se aşteaptă să fie una dintre frumoasele următorului sezon monden şi că va fi logodită în lunile care vor urma. Sub îngrijirea *dumneavoastră, este* de aşteptat să realizeze o partidă importantă datorită legăturilor de familie, frumuseţii, comportării prietenoase şi a dotei consistente. În mod firesc, se îndreptă spre dulap şi îşi turnă coniac. Luând o *sorbitură lungă* din lichidul de culoarea ambrei, o privi peste marginea paharului şi o întrebă: Am uitat ceva?

– Oh. Dumnezeule..., şopti ea, pierdută şi neştiind cum să reacţioneze. Nu avea niciun fel de *experienţă în asemenea* gen de confruntare, nu ştia cum să se descurce cu astfel de oameni. Ar fi trebuit să cunoască faptul că nu putea intra pe teritoriul lui şi să scape totuşi nevătămată. Se simţi complet umilită.

Trebuia să iasă de aici! Imediat! Trebuia să se refugieze în lumea ei sigură, liniştită, unde cunoştea rutina de zi cu zi, regulile după care urma să trăiască. Fără să îndrăznească să *arunce* o privire în direcţia lui, se ridică să plece.

– Aşezaţi-vă! ordonă el calm, dar ferm, iar ea, pentru că îşi petrecuse toată viaţa supunându-se deciziilor bărbaţilor,

fîcu ceea ce îi porunci el, lăsându-se pe marginea canapelei ca un animal prins în capcană, aşteptând o oportunitate de a scăpa.

El lăsă tăcerea să persiste, până când deveni atât de neplăcută, încât ea se temu să nu se pună într-o situaţie stânjenitoare, dacă va începe să strige plină de frustrare. *Ochii ei rămaseseră* fixaţi pe podea, dar îi putea simţi privirea ca pe ceva palpabil, sfredelind-o, evaluându-i atitudinea de om învins, spiritul deprimat. Cât de mult îşi dorea să se topească în aerul subţire! Sau ca *podeaua să se despice* şi să o înghită!

Când nu mai putu suporta tăcerea, întrebă:

– Cum mi-aţi aflat identitatea?

– Sunteţi un personaj important. Fratele meu v-a recunoscut *imediat ce aţi* intrat în clădire.

Cuvintele lui muşcau ca o trădare şi loveau ca o explozie. Ea tresări. Cât de proastă fusese, se crezuse atât de inteligentă, crezuse că nimeni nu o cunoştea, că putea *să-şi păstreze* anonimatul! Cum râsese el după ce ea părăsise biroul lui!

Îi trecu prin minte o idee supărătoare.

– Ce veţi face cu informaţiile pe care le-aţi adunat?

– Nimic, răspunse *el ferm*, cuvântul simplu făcând-o să dorească să braveze şi să îl privească în ochi, dar pur şi simplu nu putea suporta. Mi-am dat cuvântul că întâlnirea noastră va rămâne secretă şi aşa va fi.

– *Atunci* de ce... Întrebarea ei rămase în aer.

Pentru că sunt un bărbat precaut căruia îi place să cunoască toate elementele, înainte de a lua o decizie, şi, după ce am descoperit obârşia dumneavoastră *înaltă*, am petrecut ore tulburătoare încercând să aflu adevăratul scop al cererii dumneavoastră. Trebuie să recunosc că intenţiile dumneavoastră îmi scapă. Sorbi din nou din paharul cu coniac. Prin urmare, Lady *Abigail*, care este adevăratul motiv pentru care m-aţi chemat aici?

– Acum nu mai contează. Se ridică pe picioarele nesigure. Mă voi pregăti să plec şi sper – de fapt, vă implor – că, dacă mă veţi mai întâlni din nou, să aveţi decenţa de a pretinde că nu ne-am cunoscut niciodată.

Cu o mişcare rapidă, graţioasă, ca de prădător, el păşi în faţa ei, blocându-i calea spre uşă.

– Oare foamea dumneavoastră pentru cunoştinţe pasionale a dispărut?

– Îmi dau seama că aşa este, admise ea. Acum, vă rog să mă scuzaţi... Încercă să se strecoare pe lângă el, dar el se mişcă odată cu ea, împiedicând-o să treacă.

– *Nu* vă scuz, afirmă el cu tărie. Sunt absolut dornic de a vă instrui. Nu trebuie decât să răspundeţi întrebării mele: Care este adevăratul motiv al solicitării dumneavoastră?

Îşi aşezase o mână pe talia ei, iar ea se feri de căldura acestei atingeri neaşteptate. Nervozitatea ei îl făcu să chicotească, ceea ce o făcu să devină furioasă. Cu şi mai multă convingere, ea repetă:

– Acum nu mai contează.

– Contează pentru mine.

Solemnitatea acestei declaraţii îi dădu tăria de care avea nevoie pentru a-i întâlni privirea.

– De ce aţi face-o?

– Faptul că v-am aflat poziţia socială nu a făcut decât să sporească impresia mea că această căutare este foarte importantă pentru dumneavoastră. Ca o femeie în poziţia dumneavoastră să caute un bărbat ca mine... să ceară sfaturi sexuale... Comportamentul dumneavoastră îmi arată că sunteţi serioasă şi hotărâtă şi că aveţi nevoie de ajutorul meu. Prin urmare, sunt bucuros să vi-l ofer. Dar *trebuie* să îmi răspundeţi la întrebare.

Ea ezită, neştiind ce trebuia să facă. Părea sincer. Ce rău ar fi fost dacă s-ar fi confesat? Aşa cum precizase mai înainte,

dacă vor porni pe acest drum, nu vor exista secrete între ei. În mod sigur, putea să îi spună o parte din adevăr.

Complet dezorientată, suspină.

– Oh, nu știu ce este mai bine.

Cântărind profunzimea confuziei ei, el se aplecă spre mapa pe care o lăsase pe masă când intrase. Își trecu mâna peste coperta moale, mângâind-o așa cum cineva alintă un animal de companie drag.

– Sunt gata să încep prima lecție, spuse el. Cu siguranță asta este ceea ce încă doriți, ceea ce v-a adus aici. Degetele lui se plimbau hipnotic pe pielea mapei. Spuneți-mi motivele dumneavoastră și veți căpăta cunoștințele pe care le doriți.

Pentru că nu o lăsa să ajungă la ușă, se întoarse în cealaltă parte, pășind spre fereastră și uitându-se afară spre ziua cenușie, spre strada aglomerată. Simțea geamul rece sub palmă, în timp ce analiza situația.

Ce rău ar fi fost? Întrebarea se tot învârtea în mintea ei. Ajunsese până aici. Ce rău ar mai fi putut fi?

– Spuneți-mi, i se adresă el insinuant, din cealaltă parte a camerei. Nu vă voi trăda încrederea. Vă jur asta pe viața mamei mele.

Simpla idee de a-și evoca mama în timpul acestei discuții îi zgudui apărarea. Din câte se vedea, el avea o altă părere despre caracterul mamei sale decât cea a restului oamenilor, făcând ca jurământul său să sune dramatic și convingător. Nu putea să îl considere nedemn. În plus, își spuse, răul fusese deja comis. Dacă ar fi dorit să o șantajeze în vreun fel, deja deținea detalii cu care ar fi putut să îi distrugă viața. Trebuia să aibă încredere în el. Ce altă alegere mai avea?

– Aveți dreptate, spuse ea, privind în continuare afară, că sora mea, Caroline, a venit la Londra pentru debutul ei. Și

da, mă aştept cu adevărat să aibă un debut grandios şi să îşi găsească un soţ minunat. Din cauza asta am venit la dumneavoastră.

– Pentru că ea se căsătoreşte?

– Pentru că sunt sora ei, dar îi sunt şi prietenă. Adunându-şi tot curajul, îl înfruntă. Se aşteaptă să îi dau sfaturi în privinţa alegerii unui soţ şi m-a întrebat deja o mulţime de lucruri.

– Despre ce? o întrebă el blând.

– Despre bărbaţi şi soţiile lor. Ce fac atunci când rămân singuri. Despre cum va fi. El îi acceptă explicaţiile atât de calm, încât ea se simţi încurajată. N-am ştiut ce sfaturi să-i dau.

– Nu a avut nimeni timp să vă lămurească?

– Presupun că i-aş putea spune ceea ce mi-a spus mie mama. Se îmbujoră puternic, ceea ce părea să fie starea ei firească cât timp se va afla în compania lui.

– Şi ce anume v-a spus?

Nu-i venea să creadă că urma să vorbească despre un asemenea subiect indiscret, dar, observând în ochii lui nimic altceva decât curiozitate, continuă:

– Mama mi-a spus că soţul meu mă va răni urcându-se deasupra mea într-un mod respingător şi dezgustător.

– Oh, pe toţi... Îşi înghiţi blestemul.

– Mi-a explicat că experienţa mea *de soţie* va fi dureroasă şi umilitoare, dar că era datoria mea să suport orice ofensă la care soţul meu ar dori să mă supună. Să vedem... ce altceva? Îşi lovi uşor cu degetul o buză, amintindu-şi fiecare detaliu al acelei oribile conversaţii. Oh, da... că revoltătoarele sale atenţii se vor repeta cu regularitate şi că va trebui, cu câteva luni înainte de căsătorie, să învăţ să mă stăpânesc pentru a nu mă pune pe mine – sau pe el – într-o situaţie jenantă în noaptea nunţii.

El își umplu din nou paharul, cântărind tăcut uimitoarea ei declarație și scuturând ușor capul în semn de batjocură.

– Nu încetez să fiu uimit de femeile de felul dumneavoastră, Lady Abigail.

– Nici eu, domnule Stevens.

Își aruncară câte o privire tăioasă care sparse tensiunea. Păși încet spre canapea și se așeză luându-i mult timp pentru a-și așeza cutele rochiei.

– De curând, o prietenă de-a lui Caroline s-a căsătorit, începu ea. Este cu un an mai mare decât sora mea și și-a făcut debutul anul trecut, dar se pare că a fost total nepregătită pentru ceea ce însemnau îndatoririle sale conjugale. Fiind noi însene necăsătorite, nu ni se permite să o vizităm, dar circulă zvonuri că a fost atât de șocată de ceea ce s-a întâmplat în noaptea nunții, încât de atunci se află sub îngrijirea unui medic. S-a retras la țară.

– Da, am auzit și eu despre asta.

– Există oare vreo problemă sordidă despre care să nu aveți cunoștință? întrebă ea, zâmbind.

Este treaba mea să cunosc problemele clienților mei, replică el, ridicând din umeri.

– Văd că ar fi folositor pentru un bărbat în situația dumneavoastră. Se jucă cu fustele ei, lăsând încă o dată tăcerea să treneze, până când îndrăzni să spună marea ei dorință. Vreau ca sora mea să descopere bucurie, domnule Stevens. Îl privi drept în ochii ageri, de safir, simțind nevoia ca el să înțeleagă cât de important era scopul ei. Sora mea este o fată minunată și ar trebui să se căsătorească din dragoste, să fie fericită și împlinită. Când vine la mine cu întrebări, mă rog să fiu în stare să îi dau răspunsurile potrivite și mijloacele care să o ajute să înflorească în acea parte intimă a condiției de femeie căsătorită.

– Cred că sunteți foarte înțeleaptă.

– Credeţi? Era încântată şi în acelaşi timp speriată.

– Da.

Era atât de entuziasmată de aprobarea lui, încât se simţea uşoară ca un fulg.

– Credeţi că este posibil pentru o fată cum este Caroline să se bucure de ceea ce îi va oferi patul conjugal?

– Sunt sigur de asta.

– Întotdeauna am crezut asta – aproape că alunecă pe podea, atât de mare era uşurarea ei – în ciuda celor auzite de-a lungul anilor. Mă veţi învăţa detalii, ca să pot să îi transmit informaţia, când va fi momentul potrivit?

– Desigur, răspunse el fără îndoială, dar cu o singură condiţie.

Inima ei se strânse. Oare acum îi va vorbi despre şantaj? Despre condiţii?

– Care este aceasta?

– Voi face tot posibilul ca nimeni să nu afle că ne întâlnim. Cu toate acestea – sorbi gânditor din băutură –, dacă legătura noastră va fi descoperită, va provoca un adevărat scandal.

– Sunt conştientă de acest lucru.

– Dacă se va întâmpla cel mai rău lucru, nu voi face nicio mişcare pentru a vă salva reputaţia. Nu mă voi lupta în duel pentru onoarea dumneavoastră. Nu mă voi căsători cu dumneavoastră. Nu voi face nimic.

– Înţeleg. Dădu din cap cu fermitate. Sunt o femeie în toată firea. Din moment ce totul se întâmplă din cauza solicitării mele, nu mă aştept la nicio rezolvare din partea dumneavoastră.

– Atunci suntem de acord?

– Suntem de acord, repetă ea, ridicându-se. Se ridică şi el şi era atât de apropape, încât ar fi putut să se întindă şi să îşi aşeze palmele pe pieptul lui lat. Îi plăcea să îl ştie aici, îi plăcea să fie în mod scandalos singură cu el, îi plăcea mirosul

lui şi felul în care o mângâia cu privirea. Ochii lui rătăceau fără ruşine peste faţa ei, peste sâni, peste pântec. Ar fi trebuit să se simtă stingherită de privirea lui îndrăzneaţă, dar nu se simţea aşa. Era o aprobare în cercetarea lui care o făcea să se simtă feminină şi frumoasă.

– Această casă vă aparţine? o întrebă el.

– Nu. Este doar închiriată, pentru a avea un loc unde să putem discuta.

– Pentru cât timp este închiriată?

– Şase luni.

Sprânceana i se ridică şi râse, un sunet plin, sănătos care îi făcu pulsul să alerge.

Oare aţi anticipat nevoia unor lecţii prelungite sau v-aţi gândit că s-ar putea să fiţi un elev mai puţin silitor?

– A fost cel mai scurt termen pe care l-am putut negocia. Îi zâmbi şi ea îndrăzneţ, flirtând. În compania lui, noi purtări ieşeau la iveală cu fiecare moment!

O gropiţă îi apăru în obraz, făcându-l să arate ca un adevărat diavol.

– Prea bine, atunci. Propun să ne întâlnim de două ori pe săptămână. Lunea şi joia după-amiaza. Pentru luna următoare.

– De opt ori. Suspină, gândindu-se că de *opt* ori nu era prea des! În mod clar exista o parte a firii sale pe care nu şi-o cunoscuse până atunci, pentru că tânjea deja după această aventură secretă, acest secret notoriu care trebuia păstrat doar între ei doi. Cel mai mult îi plăcea ideea de a fi, într-un mod atât de nepotrivit, sechestrată cu el, dar, în ciuda a ceea ce făcuse până acum, era împotriva naturii sale să nu dea dovadă de modestie, aşa că nu putu să propună o perioadă mai lungă.

– De opt ori va fi în regulă, concluzionă ea.

Dacă vom decide că întâlnirile sunt prea puţine le vom putea extinde. Veţi mai avea încă acest loc.

Nu îi venea să creadă ce val de entuziasm o cuprinsese: ca o femeie înecată căreia i se aruncă o frânghie!

– Mi-ar plăcea asta, admise ea, arborând un calm pe care, de fapt, nu îl simţea.

– În tot acest timp, dacă veţi simţi nevoia să anulaţi întâlnirile, trimiteţi-mi doar un bilet la birou.

– Iar dacă *dumneavoastră* veţi dori să le anulaţi, şopti ea, aş prefera să nu mă contactaţi. Voi veni aici şi voi vedea că nu vă veţi face apariţia.

– După cum doriţi.

– Este mai sigur. Pentru amândoi.

– Da, este. Nu putea decât s-o aprobe. Bine, atunci... sunteţi gata să începem?

Cu inima grea, cu pielea fierbinte, plină de nerăbdare, ea rosti.

– Da, sunt gata.

De fapt, se simţea ca şi cum ar fi fost *gata* de o viaţă întreagă.

3

Știi ce se întâmplă între un bărbat și o femeie când sunt singuri? James era așezat lângă bufet, țintuind-o cu privirea în locul în care ședea pe canapeaua scundă.

– Nu tocmai, răspunse Abigail cu sinceritate. Știu că stau întinși în același pat și că, printr-o magie, se nasc copiii. Se fac cu neliniște. Oricum, am bănuit întotdeauna că trebuie să fie mai mult de atât.

El chicoti, întrebând-o:

– Ai mai văzut vreodată un bărbat gol?

– Sigur că nu! susținu ea vehement. Când să fi văzut?

– Dar o fotografie? Poate o statuie. Ea scuturâ din cap. Poate unul dintre frații tăi, când făceau baie, copii fiind?

– Nu mi s-a permis niciodată să mă uit sau să ajut. Pur și simplu nu se face.

James traversă camera și se așeză lângă ea, fără să o atingă, dar simțindu-i totuși mângâierea cu tot trupul său. Parfumul ei unic umplea spațiul din jurul lui și se revărsa peste el ca un nor senzual, stimulându-i simțurile.

Din profil, fața ei alcătuia un ansamblu perfect. Sprâncenele înalte, netede, genele lungi, nasul adorabil, buzele pline. Combinate cu pieptul ridicat, talia cambrată, linia coapselor, făceau din ea o femeie nespus de frumoasă care reușise să îi pună la încercare fanteziile de mai multe ori în ultimele zile și nopți.

Trecuse prin momente de tumult fizic şi emoţional în timp ce analizase solicitarea ei, gândindu-se unde ar putea ajunge cu aceste îndeletniciri, ce ar putea însemna acceptarea cererii ei. Mai ales, după ce Michael îi furnizase informaţii despre obârşia ei înaltă, nu reuşise să o ţină la distanţă de gândurile lui. Până şi viscle îi fuseseră tulburate de ea şi, după ce se trezea, cearşafurile şifonate erau dovada faptului că se învârtise şi se răsucise, bântuit de imaginea ei.

Aşa cum bănuise, când se întâlniseră pentru prima oară, ajutorul dat acestei femei prezenta numeroase posibilităţi în plan erotic – şi niciuneia dintre ele nu avea nici cel mai mic interes să îi reziste. Fusese întotdeauna numit bastard, din motive care nu aveau nicio legătură cu naşterea sa, şi mulţi ar considera că planurile pe care şi le făcea în legătură cu ea constituiau dovada caracterului său josnic, care îi trăda adevărata natură. Dar nu îi păsa.

O voia. Asta era tot. Şi intenţiona să o aibă – probabil.

Din primul moment, fusese în mod devastator atras de ea. Îi măgulea orgoliul aşa cum în rare ocazii i se întâmplase. Era un bărbat cu experienţă în privinţa femeilor, având o puternică latură sexuală, şi rareori refuza ceea ce i se oferea, aşa că înţelegea foarte bine ceea ce se întâmpla de câte ori era în preajma lui Abigail Weston.

Erau compatibili în sens intim, într-un fel pe care nu îl putea nega. Nu ştia dacă era din cauză că emana o anume aromă, o vibraţie, dacă era o reacţie chimică, dar era conştient că ea era diferită faţă de orice altă femeie care orbita în universul său, şi era bucuros. Multă vreme căutase o diversiune pentru întâlnirile anoste, carnale în care se implica de obicei. Amantele cu care se împreuna aveau întotdeauna o dibăcie rafinată. Ar fi putut face cele mai flagrante, desfrânate, chiar perverse lucruri în încercările lor de a-i face plăcere, dar, pe scurt, era plictisit de toate.

Nemulțumit, nefericit din pricina relațiilor sale personale, era într-o continuă căutare a acelor dorințe fierbinți pe care le trăise când era tânăr și când întâlnirile sexuale erau încă un lucru atât de nou pentru el. Fără nicio excepție, fiecare moment al fiecărei întâlniri îi tăiase respirația. Voia să își regăsească drumul spre acele zile amețitoare și nu se putea împiedica să spere că poate îl va ajuta blonda zveltă care stătea lângă el. Totul la ea îl excita.

Chiar și în acest moment, doar pentru că era lângă ea, pantalonii îi erau prea strâmți, coapsele tensionate. Pur și simplu nu se putea opri să nu se gândească la ea și la ce i-ar plăcea să facă cu ea, și avea de gând să se bucure de orice plăceri pe care le-ar putea găsi până la final. Desigur, *ea nu*-și dădea seama de planul lui; credea că se *află* aici pentru a învăța diferitele forme ale dragostei conjugale, pentru a le putea explica surorii ei mai mici.

Dar James știa mai mult despre femei decât despre orice alt subiect și știa unde se vor îndrepta discuțiile lor inocente. Era o virgină de douăzeci și cinci de ani, fără experiență, cu corpul înflorit și gata pentru transformarea sexuală. El, cu mare plăcere, era pregătit să facă tot posibilul pentru a o determina să experimenteze relatările lui.

Din rigiditatea spatelui ei și din deschiderea și închiderea nervoasă a pumnilor, își dădea seama că o tulbura. Acestea erau semne de bun augur pentru viitorul plin de voluptate pe care îl vor împărți în mod inevitabil.

– Nu ai mai văzut niciodată un bărbat gol? întrebă el din nou. Nici măcar atunci când ai fost logodită?

– Sfinte, nu! afirmă ea cu putere, roșind încântător. Cum poți să îți imaginezi că s-ar fi putut întâmpla așa ceva?

– Multe cupluri logodite decid că nu pot aștepta noaptea nunții.

– Nu şi eu. Şi cu siguranţă nu logodnicul meu! îndrăzni să arunce o privire, privindu-l printre genele lăsate. Ce fel de femeie crezi că sunt?

– Cred că eşti o doamnă extraordinară, răspunse el sincer, în timp ce contempla cât de drăguţă era. Numai piele moale, buze umede şi obraji trandafirii. Nu judec prin întrebările mele. Vreau doar să îmi dau seama de unde ar trebui să începem şi mă întrebam dacă nu cumva tu şi logodnicul tău...

– Nu. Râse moale. Abia dacă îl cunoşteam şi nu am fost niciodată singură cu el.

– Prea bine, spuse el, intrigat de viaţa protejată pe care o dusese. Era cu cinci ani mai tânără decât el, şi cu toate astea era inocentă ca un copil. Educaţia ei fusese atât de diferită de a lui. Datorită faptului că mama lui fusese actriţă, fusese crescut printre oameni de teatru şi alţi artişti, aşa că mai întotdeauna trăise în apropierea unor femei care cunoscuseră de timpuriu viaţa. Cu excepţia soţiei sale, amantele lui fuseseră întotdeauna femei experte şi dezinhibate.

Naivitatea ei îl captiva şi îl înfiora în acelaşi timp. Savura şansa de a-i fi dascăl. Oare cât de domică elevă s-ar putea dovedi a fi?

– Să începem, spuse el, prin a explica lucrurile de bază.

– Pare a fi o idee bună.

Un colţ al gurii ei minunate se ridică într-o tentativă de zâmbet, ca şi cum nu s-ar fi decis dacă să vrea să audă ceea ce voia el să îi spună sau nu. În ciuda faptului că susţinea că este pregătită să înveţe tot, urma să fie teribil de şocată – poate chiar alarmată – de ceea ce îi va transmite.

– Va fi dificil pentru tine. Vom discuta lucruri pe care nu ţi le-ai imaginat niciodată şi vom vorbi despre părţi ale corpului şi despre funcţiile trupului. Nu vreau să te simţi excesiv de stânjenită sau ruşinată în legătură cu subiectele pe care le vom aborda. Te rog să mă întrebi tot ce îţi vine în minte. Poţi să faci asta? Poţi să mă întrebi?

Cred că da, murmură ea. Este foarte uşor să vorbesc cu tine.

Bine. Îţi promit să îmi dau silinţa să îţi răspund cât mai deschis şi cât mai sincer. Ea aprobă cu ezitare, acceptând gestul lui, apoi el continuă: Un bărbat şi o femeie sunt creaţi diferit, spuse el. În privinţa organelor genitale.

De ce?

– Pentru că organele lor sexuale sunt folosite pentru împreunare. Fără haine, un bărbat şi o femeie arată complet diferit.

– Adevărat? Îşi ţinea curajoasă ochii fixaţi pe ai lui, dar el simţea că ar fi vrut să se uite mai jos, prin pantalonii lui, să vadă dacă avea dreptate. Gândul că ar fi putut să îi vadă trupul gol şi să îi aprecieze excitarea îi trimise o vibraţie de fierbinţeală direct prin vintre şi fu nevoit să lupte împotriva unui geamăt desfrânat. Curios, ca putea să îi inducă o asemenea dorinţă muşcătoare, fără să facă nimic, doar rămânând în apropiere.

Adevărat, răspunse el într-un târziu, apoi făcu o lungă pauză, cântărind poftele lui obraznice – atât de lungă, încât ea sparse tăcerea cu un chicotit.

– Pot spera, spuse ea, că ezitarea ta înseamnă că ai aceleaşi dificultăţi ca şi mine?

– Nu, nu este vorba de asta, spuse el, zâmbind, în timp ce mintea. Numai că încerc să găsesc o cale potrivită pentru a-ţi descrie procesul.

Aplecându-se înainte, îşi sprijini coatele pe genunchi, decizând că va fi mult mai uşor să dea detalii dacă îi evita privirea.

– Un bărbat este făcut diferit de o femeie. Mai ales, în locul în care i se împreună picioarele. Are un fel de... Adâncit în gânduri, se uită fix spre peretele opus, alegându-şi cuvin-

tele. Cum naiba ar putea să descrie cu exactitate nenorocita de chestie cuiva care nu a mai văzut aşa ceva? Un fel de protuberanţă.

– Cum se numeşte... această protuberanţă?

– Are mai multe denumiri. Falus, penis, *membru*. Mai sunt şi alte nume, dar pentru *nimic în lume* nu-şi mai amintea *vreunul*.

– Cum îi spui?

El îşi drese glasul:

– Cred că cel mai des folosesc *sex*.

– Atunci cred că *acesta este termenul pe care am să-l folosesc şi eu*.

El se încordă imediat. Numai ideea de a auzi cuvântul ieşind de pe buzele ei inocente era insuportabil şi se surprinse foindu-se când într-o parte, când în cealaltă, încercând să îşi uşureze strânsoarea pantalonilor.

Se sili să continue:

– Un membru este în mod normal flasc, când un bărbat îşi vede de treburile de zi cu zi, dar în timpul unei stimulări sexuale devine dur şi erect. Din acest membru dur *erupe un* lichid alb în timpul împreunării. *Lichidul alb poartă sămânţa care lasă o femeie însărcinată*. Eliberarea acestui ... lichid este un proces care aduce o mare plăcere, una pe care bărbaţii o caută pentru a se bucura, înainte de orice.

– Ce anume provoacă această *erupţie* a *lichidului din* corpul bărbatului?

– Bărbatul îşi *pune* membrul între picioarele femeii. Dându-şi seama că următorul subiect ar putea fi cel mai stânjenitor din câte auzise până acum şi dorind să observe cum va reacţiona, el îşi forţă privirea să o întâlnească *pe a ei*. În lumea ei, faptul că un *bărbat ştia despre menstruaţie*, dar *mai ales a vorbi despre* asta ar fi fost culmea indecenţei. Îi împinge vârful în locul de unde îi curge lunar sânge – nicio

reacție vizibilă –, unde se află o deschizătură spre uterul ei, apoi strecoară tot membrul înăuntru...

– Înăuntru? Avea o voce neîncrezătoare, înspăimântată.

– *Da... înăuntru, și, împingând înainte și înapoi,* se creează o frecare captivantă care provoacă curgerea seminței.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi ea șopti într-un târziu:

– Înțeleg. Deși, după uimirea de pe fața ei, era aproape sigur că nu înțelegea deloc. Își umezi nervoasă buza de jos, apoi întrebă: *Ambii sunt dezbrăcați?*

– Uneori, răspunse el. Alteori nu.

– De ce?

– Ar putea fi atât de copleșiți de pasiune, încât să dorească să realizeze actul cât mai repede posibil, așa că nu mai pierd timpul cu *dezbrăcatul.*

– Dar cum este în cele mai obișnuite circumstanțe?

– Dacă un soț dorește să respecte pudoarea soției sale, ar putea doar să ridice tivul cămășii de noapte. Oricum, nu cunosc nici măcar un singur bărbat care să găsească plăcere *în acest fel în patul conjugal.*

– De ce? întrebă ea din nou.

Atâtea de ce-uri!

– Păi... cei mai mulți bărbați savurează surplusul de senzații creat de atingerea pielii soțiilor lor. Devin mult mai excitați *când soțiile lor sunt goale.*

– O femeie ar trebui să fie mai întâi dezbrăcată complet?

– Da.

Ea inspiră, apoi lăsă aerul să iasă ușor, aproape dureros.

– Bănuiesc că sună destul de nepotrivit, dar trebuie să admit că *sunt extrem de fascinată. Și uimită. Nu aveam idee că...*

– Este uimitor, cu adevărat, aprobă el. Imaginează-ți cât de șocată poate fi în noaptea nunții o fată care nu cunoaște aceste lucruri.

– Aşa cum se spune că a fost prietena cu probleme a lui Caroline.

– Da. Exact ca ea, şi sora ta ar putea sfârşi cu uşurinţă în acelaşi fel. Experienţa conjugală a unei mirese poate fi extrem de înfricoşătoare, dacă soţul nu este un amant grijuliu. Aşa cum am spus mai devreme, cred că eşti foarte înţeleaptă că încerci să previi asemenea situaţii.

Ea îi căută ochii pentru a vedea adevărul afirmaţiei şi îl găsi.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Am o întrebare, spuse ea, dornică dintr-odată să meargă mai departe. Din câte se pare, primirea acestei porţii de cunoaştere nu făcuse decât să îi stârnească curiozitatea. Deja dorea mai mult. Nu înţeleg exact cum se potrivesc bărbatul şi femeia...

– Mă gândeam că vei întreba, aşa că am ceva să îţi arăt. Apucă mapa de pe masă şi şi-o aşeză în poală. Ochii ei îi urmăreau fiecare mişcare. Am adus câteva poze care te vor face să înţelegi mai bine vorbele mele.

– Ce fel de poze? întrebă ea.

– Poze cu temă sexuală. Au fost desenate de un prieten de-al meu din Paris, acum câţiva ani. Sunt destul de edificatoare.

– Ce descriu?

– Creionează un bărbat şi o femeie, trecând prin etapele acuplării. Se reaşeză pe canapea, în aşa fel încât braţele şi coapsele să li se atingă, fusta ei alunecându-i pe picior şi pe cizmă. Evident, mişcarea nu poate fi redată, aşa că nu îţi vor dezvălui întregul farmec a ceea ce se întâmplă, dar desenele sunt foarte detaliate.

– De ce ar face un artist asemenea desene? Aruncă o privire pe furiş spre coperta mapei, ca şi cum ar fi putut să

își impună privirii să străpungă pielea, ca să poată vedea primul desen.

El punctă ceea ce era evident.

– Pentru bani.

– Nu!

– Este o piață destul de importantă pentru asemenea lucruri. Rânji și își aminti de Pierre, de Paris și de zilele minunate pe care le petrecuse acolo, tânăr fiind. Cererea este mult mai mare pentru asta decât pentru guașele inocente ale prietenului meu, înfățișând străzile Parisului.

– Cum așa?

– Cei mai mulți bărbați privesc desene erotice pentru a se excita. Imaginile sporesc nevoia carnală a unui bărbat.

– Funcționează la fel și pentru tine când le privești?

Era foarte mândră de abilitatea ei de a pune o asemenea întrebare îndrăzneață, așa că el îi răspunse candid și fără șovăială.

– Da. Bănuiesc că este din cauza naturii mele animalice. Sunt bărbat, iar bărbații au inimi de bestii, gata să se împreuneze la o simplă privire.

– Așa mi s-a spus întreaga viață. Râse din toată inima. Chiar crezi asta?

– Absolut, răspunse el zâmbind. Indiferent ce pretindem noi, bărbații, doar la împreunare ne este gândul. Natura a înzestrat femeile cu numeroase farmece care ne amețesc, spre pieirea noastră. Pielea goală, buzele unei femei, sânii ei, părul primăvăratic ce îi înconjoară crăpătura – își lăsă ochii să coboare și să insiste pe fiecare loc pe care îl menționa, iar ea se mișcă neliniștită sub fiecare privire îndrăzneață –, toate acestea sunt extrem de excitante pentru un bărbat. Doar imaginea curbei unui sân de femeie îl face să nu se gândească la nimic altceva decât la un eveniment sexual.

– Poate din cauza asta ne îmbrăcăm atât de complicat, ca să nu fie nicio urmă de feminitate rămasă la aprecierea ochilor bărbaților.

– Sunt sigur că ai dreptate, spuse el, încurajat de faptul că adoptase atât de repede tonul zeflemitor. Dacă am fi constrânși să privim pielea femeilor toată ziua, probabil că ne-am petrece ziua întreagă împerechindu-ne precum animalele de pe câmpuri.

Ea râse din nou și scutură din cap.

– Nu pot să cred că stau aici, discutând aceste lucruri cu tine. Dacă m-ai cunoaște... dacă ai ști cum este viața mea...

– Am o idee destul de precisă. Îi privi părul coafat, pielea palidă, unghiile îngrijite, mâinile care nu cunoscuseră munca nici măcar o singură zi. Era una dintre cele mai adevărate doamne.

– Pot să mă uit?

Întinse palma, iar el scoase conținutul mapei. Cuprindea douăsprezece portrete, fiecare executat pe bucăți solide de pergament special tratat. Inițial, figurile fuseseră schițate cu linii puternic reliefate, cu cerneală neagră, apoi fuseseră adăugate bucăți de culoare și umbre pentru a se obține un efect dramatic. Îi dădu primul desen, iar ea îl studie intens. Pentru ochii lui obișnuiți, desenul era destul de simplu, dar pentru o femeie cu trecutul lui Lady Abigail probabil că era destul de surprinzător.

Un nud de femeie era întins pe un pat, cu spatele sprijinit de un morman de perne. Era plinuță și cu forme plăcute, cu sâni mari, grei și sfârcuri ridicate. O mână era strecurată la ceafă, cealaltă se odihnea pe pântecul ei, ca și cum se atingea sau urma să o facă. Părul de sub brațe și de pe sex îi fusese îndepărtat. Din sclipirea din ochi și din poziția provocatoare, nu era nicio îndoială că își aștepta iubitul.

Lady Abigail privea imaginea, iar el aştepta nerăbdător, întrebându-se la ce anume se gândea. Tăcerea ei deveni apăsătoare şi decise că nu va comenta nimic, aşa că se întinse spre desen şi lovi cu degetul sfârcul femeii, aşa cum ar fi făcut în realitate, înconjurând uşor vârful de culoarea piersicii.

– Ai văzut vreodată sânii unei femei? întrebă el.

– Nu. Era hipnotizată de mişcarea mâinii lui.

– Ţi i-ai văzut vreodată pe ai tăi?

– Nu! răspunse ea vehement şi se înroşi, culoarea începând de undeva din adânc, apoi ridicându-se pe umeri, pe gât, pe obraji, în păr. Era complet îmbujorată, iar el simţea o nevoie acută de a o consola, de a renunţa la orice discuţie şi de a-i răcori faţa fierbinte, dar nu o făcu. O voia fierbinte dar nu înţelegea cu exactitate de ce.

Sânii unei femei, insistă el, sunt cea mai senzuală parte a corpului ei. Bărbatul îi dezmiardă şi îi ciupeşte. Sfârcurile, mai ales, sunt sensibile, iar bărbatul le suge, aşa cum ar face-o un copil, numai că o face mai dur, ca şi cum i-ar roade, folosindu-şi limba şi dinţii.

– Şi această roadere... această aspirare... este plăcută?

– Extrem de plăcută. Atât pentru bărbat, cât şi pentru femeie. Se uită în jos spre pieptul ei, care se ridica şi cobora cu repeziciune, în ritmul respiraţiei îngreunate. Cu toate straturile de pânză şi dantelă, îi putea vedea urma sfârcurilor. Erau iritaţi şi împungeau corsetul rochiei.

– Este atât de greu de imaginat..., şopti ea.

– Este? întrebă el, dorind ca ea să îşi închipuie totul mai detaliat.

Aproape că îi putea auzi creierul lucrând, în timp ce continua să se uite la nud. În sfârşit, ea spuse:

– Nu are păr... pe părţile de jos...

– Nu. Este moda franţuzească.

– Cum este îndepărtat?

– Unele femei au o slujitoare specială care le serveşte, altele vizitează un salon specializat, în care se foloseşte ceară şi alte fierturi. Există câteva metode pentru a-l îndepărta.

– De ce ar face-o?

– Mulţi bărbaţi cred că este foarte excitant să vadă şi să simtă o femeie moale, fără alte piedici. El atinse sexul ras al femeii. Le place să sărute o femeie aici, între picioare...

– Adevărat? îl întrerupse ea, iar ochii ei tulburaţi îi întâlniră pe ai lui.

– Da.

– De ce? De ce ar vrea un bărbat să facă un asemenea lucru îngrozitor?

– Plăcere, milady. Este vorba numai despre plăcere.

– Ai făcut vreodată...

Ea înghiţi în sec. Făcu o pauză. El ştia exact ce întrebare voia să îi pună şi nu putea să nu se gândească la cât de curajoasă trebnie să fie pentru a înota în aceste ape adânci, fără să aibă habar unde anume ar putea ajunge.

Calm, răspunse:

– Te întrebi dacă am sărutat vreodată o femeie *în* acest fel?

– Da, respiră ea, obrajii prinzându-i o *altă* nuanţă de roşu. Nu îşi dăduse seama că pielea unei femei putea avea atâtea nuanţe, trecând prin faze distincte ale stânjenelii.

– Întreabă-mă. Când ea continuă să ezite, el spuse: Haide. Este în regulă.

– Ai... ai... Arăta de parcă ar fi fost gata să sară de pe o creastă direct în mijlocul unui torent furios. Ai sărutat vreodată o femeie între picioare?

– Da. Fac asta tot timpul cu amantele mele.

– Ţi se pare că este plăcut?

– Foarte plăcut.

– Şi tu... iubitele tale..., găseşc şi ele plăcere în asta?

– Păi, îmi place să cred că da. Nu se putu opri să nu râdă. Nu mă laud când spun că sunt destul de renumit pentru abilităţile mele sexuale.

Sceptică, ea clătină din cap.

– Este dificil pentru mine să îmi imaginez că o femeie ar fi de acord cu bună ştiinţă să fie supusă unei asemenea atenţii, chiar dacă bărbatul care o face este excesiv de experimentat. Pare mult prea personal.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care este atât de plăcut. Îi aruncă un zâmbet răutăcios. Mai este şi puţin nerușinat. Şi am observat că, de obicei, cu cât este mai *nerușinat* un lucru, cu atât mai mare este satisfacţia pe care o am că îl fac.

– Eşti nesuferit. Ea chicoti, apoi sprânceana i se curbă a consternare. Cu toate astea, este un punct pe care vreau să îl clarific.

– Ce anume?

– Toate aceste dezmierdări şi absorbiri şi sărutări... bănuiesc că este nevoie de un preludiu pentru actul conjugal.

– Păi..., cugetă el, nu voi spune *necesar*, dar cu siguranţă că face lucrurile mult mai interesante.

– Dar de ce este nevoie de toate... aceste atingeri de început?

– Pur şi simplu pentru că este chinuitor; totuşi, o femeie nu este la fel de uşor de excitat precum un bărbat, aşa că pentru ea poate fi dureros dacă el se grăbeşte să îşi introducă membrul excitat mult prea repede.

– Aaa..., spuse ea gânditoare. Asta este *durerea* despre care am auzit şoptindu-se.

– În ceea ce ai auzit tu discutându-se era vorba de durerea unei virgine în noaptea nunţii sale. Femeile se nasc cu o bucată subţire de piele care acoperă intrarea în vagin. Se

numeşte himen. Pe acesta îl rupe bărbatul când o pătrunde pentru prima oară. Acest moment poate fi îngrozitor pentru o femeie, dacă nu este suficient de relaxată. Chiar şi cu stimularea necesară, poate fi destul de... neplăcut.

– Prin urmare această *stimulare* rezultă din toate mângâierile?

– Da. O femeie *are* multe locuri sensibile pe corp. Când acestea *sunt* excitate în mod corespunzător, ea este gata de împreunare.

– Şi în timp ce bărbatul este atât de ocupat, ce face femeia?

– Îl sărută şi îl mângâie la rândul ei. De obicei, femeia va lua membrul bărbatului în mână sau în gură – ochii ei se lărgiră când auzi asta. Este extrem de revigorant şi sporeşte anticiparea bărbatului pentru evenimentul ce urmează să se întâmple.

– Bărbatul se aşteaptă ca femeia să îi atingă organele sexuale?

– Poate că nu în timpul primelor întâlniri, dar... da, va ajunge să îşi dorească asta în mod regulat, pe măsură ce femeia învaţă mai multe despre îndatoririle sale conjugale.

Ochii ei se îndreptară din nou spre pergament, dar nu înainte de a iniţia un inventar rapid, privirea ei ascunsă, curioasă poposind scurt pe vintrele lui. Din fericire, el continua să stea aplecat în faţă, aşa că ea nu putu să îi observe umflătura pe care ea o provocase. Era încă dur ca piatra, agitaţia lui sexuală nedomolindu-se deloc.

În timp ce adora fantezia conform căreia poate că într-o zi ea îşi va vârî mâna în pantalonii lui pentru a-l manipula cu acele degete lungi, zvelte, absorbindu-l cu acele buze păcătoase, roşii, îşi spuse că nu era momentul ca ea să descopere ce mărime putea atinge falusul unui bărbat. Orice iluzie pe care o avea era bine să fie prelungită până când ea va fi destul de instruită pentru nişte lecţii ceva mai intime.

El așeză primul desen pe masa din fața canapelei, apoi i-l dădu pe cel de-al doilea.

– Uită-te la următorul.

Femeia voluptuoasă se rostogolise pe o parte. I se alăturase un bărbat gol. Era mai mult ascuns vederii, întins în spatele ei, cu un picior neglijent aruncat peste coapsa ei și cu mâna înconjurându-i sfârcul. Lady Abigail privi mult timp, înainte ca ceea ce era evident să îi sară în ochi.

– Ești tu! șuieră ea, întorcându-se spre el cu ochi acuzatori. Bărbatul din acest desen ești tu!

– Da.

– Ești dezbrăcat!

– Da, spuse el din nou.

– Apari în mai multe?

– Aproape în fiecare desen.

Ea se întinse, ca și cum ar fi vrut să verifice în grabă întreg teancul, dar ceva nedefinit o împiedică să se uite mai departe.

– Deci urmează să te văd în... împreună cu această femeie?

– Mă tem că da.

Tocmai din acest motiv îi luase un timp nesfârșit să hotărască dacă să îi arate desenele sau nu. Nu îi păsa că îl vede gol. De fapt, spera ca ea să vadă modelul înainte să treacă foarte multă vreme, dar știuse că imaginile nu o vor face să se simtă în largul ei. Cu toate astea, după multe încercări, le adusese pentru simplul motiv că nu avusese altceva. Poseda încă două seturi care erau similare, dar mult mai îndrăznețe.

– Nu vei fi stânjenit că te voi privi în acest fel? *Își* trecu mâna peste fotografie, arătând silueta lui *goală*.

– Nu tocmai. Ridică din umeri la îngrijorarea ei. Multe femei m-au văzut gol. Nu am prea multe scrupule în privința asta.

Ea studie imaginea lui.

– Erai mult mai tânăr.

– Nouăsprezece ani.

– Ce te-a determinat să faci asta?

– Eram un nerușinat. Un nebun. Și un nesăbuit. Așa cum am spus, artistul era un prieten de-al meu și mi-a cerut să fac asta. În acel moment, a părut o glumă bună. Din nou, chicoti când își aminti de Paris. Ah... ce viață dusese crescând pe continent! Ar trebui să menționez că mama m-a adus înapoi în Anglia la scurtă vreme după ce a aflat ce făceam. A decis că m-am adaptat stilului francuzesc mult prea repede și că dobândisem un comportament prea indecent. Simțea că aș putea să beneficiez de lumea mai restrictivă în plan social pe care o voi întâlni aici.

– Și așa a fost?

– Au trecut aproape zece ani și aș putea spune – zâmbi diabolic – că juriul nu a deliberat încă.

– Cred că mama ta a fost foarte înțeleaptă când te-a silit să te întorci. Părea mult prea grijulie, prea înțepată, și mult prea matură pentru vârsta ei.

– Nu știu dacă să fiu de acord cu tine, spuse el și, fără să îi vină să creadă că admitea așa ceva, adăugă: Pare că provoc probleme femeilor indiferent de țara în care mă aflu.

– Și femeia? întrebă ea, după ce se uită mult timp la felul în care mâna lui manipula sânul acela. Cum o cheamă?

– Lily. Era soția artistului.

Ochii ei se deschiseră șocați sau poate de groază.

– Și prietenului tău nu i-a păsat?

– Erani tineri. La Paris, vremurile erau mult mai libere. A considerat întregul episod ca fiind extrem de erotic.

Fără să răspundă, lăsă al doilea desen pe masă, apoi se întinse după al treilea. Cuplul se mișcase, în așa fel, încât

acum Lily era așezată pe spate, cu James întins deasupra ei. Erau contopiți într-un sărut. Mâna lui James îi strângea sânul, în timp ce degetele lui îi apăsau sfârcul.

– Ai limba în gura ei, comentă ea, după ce se gândi o vreme.

– Acesta este cel mai pasionant fel de a săruta o femeie, răspunse el, fixându-i profilul, dar atenția ei era concentrată pe îmbrățișarea plină de entuziasm. Bărbatul își mișcă limba înăuntrul și în afara gurii femeii, într-un tempo care vrea să simuleze împerecherea.

– Ca un fel de *preludiu?*

– Da. Era atât de prinsă de imaginea amanților, încât el îndrăzni să se apropie mai mult. Ai fost vreodată sărutată? o întrebă el.

– O dată, răspunse ea, zâmbind la această amintire. Logodnicului meu i s-a permis să mă sărute pe obraz, imediat după cererea în căsătorie.

– Asta a fost singura ocazie? Inhală adânc parfumul părului, al pielii ei.

– Singura...

Reuși, în sfârșit, să se rupă din contemplarea desenului și, când o făcu, sânii ei se sprijiniră de brațul lui, coapsa ei se lovi de a lui. Îi putea zări flăcările aurii din ochii de smarald, își vedea propria față oglindită în ei. Pupilele ei se dilatară, nările i se umflară, când îl simți atât de aproape.

– Deci... nu ai fost niciodată sărutată cu adevărat?

– Nu, admise ea.

Rămaseseră nemișcați, paralizați de promisiunea a ceea ce se putea întâmpla.

– Ți-ar plăcea să fii? Privirea lui căzu pe gura ei și poposi acolo.

Păru că este surprinsă de răspunsul ei.

– Cred că mi-ar plăcea.

– Ai vrea să fii sărutată de mine?

Ca şi cum ar fi atins-o cu un băţ, sări repede în picioare şi se îndreptă spre fereastră. Canapeaua devenise o barieră între ei. Din dreptul ochiului de geam, privi spre el acuzator, ca şi cum ar fi sărutat-o cu adevărat.

– Aici nu este vorba despre mine! insistă ea. Este vorba despre Caroline şi despre faptul că trebuie să o ajut cu informaţii adecvate.

– Dar cum să îi dai informaţii *adecvate*, dacă nu dobândeşti mai întâi tu noţiunile?

– Ai spus că mă poţi învăţa!

– Pot. Doar că ţi-am arătat că ai înţelege mai bine dacă ai experimenta tu însăţi ceva din plăcerea fizică.

– Nu, declară ea, scuturându-şi capul. Nu aşa vreau să se întâmple. Şi nu pentru asta am venit.

– Eşti sigură?

– Absolut sigură, răspunse ea cu fermitate, dar nu înainte de a face o pauză, ceea ce îi dădea dovada clară a confuzici ei în legătură cu ceea ce abia începea.

El o privi calm, ca şi cum nu i-ar fi păsat ce alegere ar face ea, deşi murea de dorinţă să îşi apese buzele pe ale ei. Dar era un bărbat răbdător. Era timp suficient pentru a-i înfrânge rezistenţa.

– Vino, încercă el să o convingă. Lipsindu-i apropierea ei mai mult decât ar fi trebuit, bătu uşor locul gol de pe canapea, de lângă el. Mai am câteva desene să îţi arăt. Însă, ca un animal speriat, ea nu se apropie, aşa că el adăugă cu convingere: Îţi dau cuvântul meu că nu voi face nimic, decât dacă mi-o vei cere tu.

– Jură, spuse ea cu fervoare.

– Jur.

Din nefericire, jurământul lui nu reuşi să o convingă, aşa că ea rămase unde era. Pieptul i se ridica, obrajii îi ardeau,

dinții îi mușcau buza de jos și continua să își păstreze o mână apăsată pe abdomen, ca și cum s-ar fi simțit rău.

– Cred, spuse ea într-un târziu, dregându-și vocea, că este suficient pentru astăzi.

El simți nevoia să o contrazică, dar nu știa cum să o convingă să își schimbe părerea. Apoi se uită din nou spre ea și decise că auzise exact cât putea suporta pentru o întâlnire.

– Cum dorești. Dădu din cap aprobator, apoi se ridică să plece, nu înainte de a lua teancul de desene și de a-l îndesa în mapă. Colecția era o amintire mult prea prețioasă pentru a o lăsa aici și nu ar fi suportat gândul că ar putea să o piardă. În plus, dorea să fie cu ea când privea fiecare ilustrată. Ne vom întâlni luni, așa cum am plănuit? Încercă să își aline neliniștea cu un zâmbet. Sau a fost suficient?

Își ținu respirația, așteptându-i răspunsul. Dacă va spune *nu*, va trebui să găsească o metodă de a se insinua în lumea ei, pentru că *urma* să o vadă din nou.

– Da, răspunse ea într-un final, mi-ar plăcea să te văd din nou luni.

Genunchii lui se muiară de ușurare și abia reuși să își reprime un zâmbet de satisfacție. Așa cum bănuise, femeia începea să se strecoare încet spre plăcerea întunecată, care putea atrage atât de ușor. În timp ce ea încă mai credea că îndură toate astea pentru sora ei mai mică, era o femeie matură – o femeie care tânjea să cunoască totul. Ceea ce însemna că putea împinge limitele un pic mai departe.

– Cred că ești foarte frumoasă, Lady Abigail.

– Domnule Stevens... Aproape îi strigă numele.

– Fără secrete, milady, și fără rușine. Nu când ești cu mine.

– Remarca ta este mult prea personală... și nu are nicio legătură cu Caroline.

– Nu, nu are. Făcu un pas ca pentru a pleca, apoi se opri. Ea era încă lipită de fereastră. În noaptea asta, după ce îţi vei trimite servitoarea la culcare, mergi şi stai în faţa oglinzii. Complet goală. Vreau să îţi atingi sânii...

Auzind sugestia lui ameţitoare, ea inspiră brusc.

– Nu aş putea niciodată!

– Ba da, poţi, o contrazise el. Strânge-ţi sfârcurile. Descoperă singură cât de repede şi de dureros pot fi excitaţi.

Înainte să poată riposta sau protesta, el ieşi grăbit, sărind câte două trepte o dată, înşfăcându-şi lucrurile şi îndreptându-se spre umezeala acelei zile. Aşa cum anticipase, deja număra orele până când o va vedea din nou.

4

Abigail privi aranjamentul complicat pregătit pentru cină, încercând să fie atentă la conversaţia care se desfăşura în jurul ei, dar îi era imposibil să se concentreze. Nu se putea gândi decât la James Stevens, aşa că încetă să mai asculte valurile discursurilor celor care erau aşezaţi de o parte şi de alta a sa, încetă să mai dea răspunsuri interesante remarcilor îndreptate spre ea, afundându-se, în schimb, în amintirile după-amiezii pe care o petrecuse în casa ei închiriată.

Trecuseră câteva ore de când se despărţise de domnul Stevens, dar în acest interval scurt de timp lumea se răsturnase cu susul în jos. Până şi podeaua părea să se încline uşor, ca şi cum totul se modificase, iar ea trebuia să se lupte cu nevoia de a se ţine de mobilier pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Nimic nu mai era la fel.

Având proaspete în minte descrierile făcute de el despre actul sexual, se surprinsese în salon, înainte să fie anunţată cina, că aruncase priviri furişe spre vintrele bărbaţilor, căutând semne ale umflăturilor ascunse de hainele lor. Nu-i venea să.creadă că până atunci nu observase niciodată o asemenea diferenţă.

Odată aflată în salonul unde se servea masa, starea ei nu se îmbunătăţi deloc, pentru că, privind fugar spre diverse

cupluri, nu se putea împiedica să nu şi-i imagineze în chinurile pasiunii. Ideea că fiecare dintre bărbaţii cu chelie, bolnavi de gută şi dintre femeile obeze, necioplite ar putea găsi plăcere în compania trupului gol al celuilalt era atât de deplasată, încât trebuia să se concentreze asupra farfuriei, altfel ar fi fost surprinsă privindu-i cu lipsă de politeţe, cu ochii larg deschişi de uimire.

Privirea i se opri asupra fratelui ei vitreg, Jerald, care domina capătul mesei. Era mai în vârstă cu douăzeci şi trei de ani decât ea, scund şi corpolent, cu păr rar şi favoriţi imenşi care se întindeau pe obraji şi acopereau faţa rubicondă pe care o dobândise datorită băuturii în exces. Burta îi trecea peste cureaua pantalonilor, aşa că scaunul lui trebuia aşezat la o distanţă considerabilă de masă, pentru a putea să se aşeze. Deşi nu putuse fi considerat un bărbat frumos în anii tinereţii, fusese totuşi destul de atrăgător, dar se delăsase. Se întrebă cam ce putea crede cumnata ei, Margaret, despre starea lui actuală. Erau căsătoriţi de aproape treizeci de ani. Oare îşi mai dădea seama?

În celălalt capăt al mesei era aşezată Margaret, maiestuoasă ca o regină. Buclele ei care albeau erau ridicate în vârful capului şi împodobite cu pene, iar acest stil îi accentua formele rotunjoare ale feţei, fălcile şi sacul de sub bărbia ei. Decolteul rochiei sale de culoare roşu-închis era tăiat adânc, subliniind sânii enormi.

Oare Jerald încă mai vizita dormitorul lui Margaret? Oare se mai dezbrăcau amândoi, rostogolindu-se în extazul torid?

Ideea era atât de ridicolă, încât îşi luă paharul cu vin şi sorbi, pentru a nu pufni în râs. În graba ei, înghiţi mai mult decât intenţiona, stârnindu-şi un acces de tuse care îi făcu pe oameni să-şi îndrepte privirile spre ea. Pentru a-şi stăpâni şuvoiul de veselie care stătea să ţâşnească, îşi apăsă batista pe buze şi inspiră adânc.

Cum ar reacționa toți acești domni și doamne atât de nobili dacă ar ști la ce se gândea ea? În ciuda caracterului nepotrivit al meditațiilor sale, nu se putea abține să nu îi dezbrace din priviri, în timp ce le cântărea nivelul pasiunii sexuale. James Stevens deschisese o ușă secretă asupra unei lumi complet diferite și, precum cel mai înflăcărat voyeur, ea rămăsese cu gura căscată.

Pe cealaltă latură a mesei și puțin mai departe, sora ei, Caroline, conversa jovial cu doi posibili pretendenți. Caroline era o fată frumoasă, blondă, cu ochi albaștri, cu o piele mătăsoasă, trăsături perfecte, voce plăcută și un comportament revigorant. Contrar părerii lui Abigail despre ceilalți oaspeți, și-o putea imagina cu ușurință pe sora ei în brațele unuia dintre cei doi pretendenți, la fel cum se putea imagina pe sine însăși. Înainte ar fi negat, dar nu după întâlnirea ei cu domnul Stevens.

După o singură lecție făcuse o descoperire șocantă: exista o latură pământească, poftitoare a personalității sale pe care nu o bănuise niciodată. Nu realizase că îi lipsește genul de interacțiune fizică pe care o căsătorie îl face posibil. Acum, nu putea să înțeleagă cum de reușise să reziste fără ea.

Se surprinse că avea o imaginație extraordinară. De fiecare dată, când închidea ochii, vedea desenele pe care domnul Stevens i le arătase, cele care îl înfățișau pe el, întins pe canapea, împreună cu femeia pe nume Lily. Cu toate astea, femeia nu era deloc Lily, ci ea însăși! *Ea* era femeia care era atât de strâns încolăcită cu James Stevens. Picioarele și limbile *lor* se împleteau, mâna lui era pe sânul *ei*, strângând și manipulând sfârcul *ei* excitat.

Imaginea mentală era atât de vie, încât putea să simtă căldura pielii lui, gustul limbii îmbătător ca un coniac, greutatea părului său în timp ce își trecea degetele prin el. Neliniștită, se foi în scaun, fricțiunea fundului și a coapselor stârnindu-i o furtună ciudată de senzații.

Oh, cum de reuşise domnul Stevens să îi provoace o asemenea agonie? Oare ticălosul realizase că scurta lui lecţie o va aduce în această stare? Nu putea să se gândească la nimic în afara lui! Dracu' să-l ia! Fiecare secundă a întâlnirii lor se derula înnebunitor în mintea ei: tot ceea ce spusese el, tot ceea ce făcuse, la fel şi ceea ce spusese şi făcuse ea.

Revenea mereu la momentul în care vorbiseră despre sărut, când el o întrebase dacă i-ar fi plăcut să fie sărutată. Cu toată inima, tânjise după oportunitatea de a avea buzele lui lipite de ale ei. Ardoarea cu care îşi dorise acel sărut era atât de mare, încât o înspăimânta. Acea idee o făcu să îşi simtă braţele moi. Simţea o durere surdă şi era neliniştită. Iar buzele ei...

Tremurau şi ardeau, iar ea îşi trecea limba peste ele, conştientă pentru prima dată de prezenţa lor. Era ceva nebunesc, dar le simţea uscate şi nefolosite, ca un obiect depozitat undeva pentru o lungă perioadă. Iar acum îi fuseseră date, pregătite să fie utilizate pentru scopul lor principal. Să fie sărutate de James Stevens.

Imaginea o făcu să se clatine. Cum ar fi fost să fie sărutată de el? El îi spusese că trebuie să ceară, dacă doreşte să se întâmple. Dacă ar îndrăzni să facă acest pas uriaş?

Nu putea să se gândească la nimic altceva.

În timp ce medita la următorul lor rendez-vous, se simţi obligată să admită că simţea o nevoie nebunească de a-şi lăsa părul liber, dar, pentru că niciun bărbat nu îi văzuse buclele desfăcute, ideea părea prea scandaloasă pentru a o lua în considerare. Cu toate astea, şi-l putea imagina pe domnul Stevens privindu-le greutatea, atingându-le, jucându-se cu ele, lăsând şuviţele lungi să îi treacă prin palme. Şi le-ar fi apăsat pe faţă, inhalând parfumul picant al săpunului, apoi ar fi înfăşurat şuviţa blondă în jurul pumnului său, trăgând-o aproape, mai aproape...

Înăbuşindu-şi un oftat, privi în jurul ei, uimită să vadă că masa se terminase fără să îşi dea seama. Doamnele se îndreptau spre sala de desen şi, recunoscătoare, Abigail se strecură fără să fie nevoită să vorbească cu nimeni. De când se întorsese la casa din Londra, nu avusese un singur moment de linişte pentru a medita la cele întâmplate. Servitorii se grăbeau în toate părţile. Margaret fusese în priză pentru a face aranjamentele necesare. Caroline insistase fără încetare să-i vorbească despre emoţiile primei sale petreceri din Londra.

În timp ce Abigail arăta cea mai profundă răbdare şi stăpânire de sine, tot ceea ce putea face era să se abţină de la a sări pe toată lumea. Tânjea să se strecoare în camerele ei unde putea să dea frâu liber stării de agitaţie prilejuite de informaţiile senzuale pe care tocmai le primise, dar să plece ar fi însemnat o grosolănie.

Se aşeză pe canapeaua mică din colţ, sperând să nu i se alăture nimeni, dar, spre disperarea ei, cumnata ei veni întins spre ea. În starea în care se afla, Abigail abia tolera flecăreala lui Margaret.

– Cred că cina a fost un succes, declară Margaret, în timp ce se străduia să îşi aranjeze fustele înfoiate.

– A fost delicios, minţi Abigail. Era atât de ameţită, încât nu ar fi putut spune ce anume li se servise. Vag, îşi amintea că băuse puţin vin, care gâlgâia şi fermenta în stomacul ei gol.

– Tocmai am auzit cele mai interesante noutăţi. Margaret se aplecă spre ea. Trebuie să ţi le spun imediat.

– Ce s-a întâmplat? Abigail aproape se alarmă din cauza sclipirii vii din privirea lui Margaret.

– Contele de Spencer se va căsători din nou.

Întregul trup al lui Abigail deveni rigid. Contele era tatăl lui James Stevens. Menţionarea tatălui, atât de curând după

întâlnirea ei cu fiul său nelegitim o umplu de panică. Pentru un moment plin de frenezie, tot felul de idei ciudate îi trecură prin minte, făcând-o să se îngrijoreze de faptul că apariția contelui la serata lui Margaret ar putea demasca bizarul ei plan. Cu un efort hotărât, înlătură această grijă. Era imposibil ca cineva să știe cum își petrecuse după-amiaza, iar ea trebuia să își stăpânească tulburarea.

Căutând să se calmeze și să își regleze respirația, își dădu seama treptat că nu înțelesese semnificația afirmației lui Margaret, și anume posibilitatea căsătoriei contelui. Întrebă:

– Și?

– Ar fi perfect pentru Caroline.

Abigail nu îl întâlnise niciodată pe Edward Stevens, dar știa destul de multe despre el. Era văduv. Tocmai încheiase anul de doliu după soția lui. Cu treizeci de ani mai devreme, făcuse doi fii bastarzi cu actrița Angela Ford, și mai avea patru copii legitimi, acum, oameni maturi. Din moment ce nu era sigură de vârsta lui, presupunea că trebuie să aibă cincizeci și ceva de ani.

– Cinstit, Margaret, o dojeni ea, ce te face să îți imaginezi o asemenea partidă?

Margaret se uită spre ea, ca și cum ar fi fost o idioată.

– Rangul și averea, desigur.

– Desigur, murmură Abigail, mușcându-și limba ca să înăbușe ripostele nepolitic*oase*. Dar Caroline are numai șaptesprezece ani.

– Și un bărbat matur ar putea fi exact ceea ce-i trebuie. Privirea lui Margaret rătăci prin cameră spre locul în care Caroline discuta veselă cu câteva prietene, și Abigail se luptă cu nevoia de a scrâșni din dinți. Margaret spusese întotdeauna despre Caroline că era mult prea drăguță, prea încântătoare, prea lipsită de inhibiții.

– Va fi mult mai bine să se căsătorească cu cineva de o vârstă mai apropiată de a ei, insistă Abigail. În plus, nu pot să înțeleg cum un văduv ar putea fi interesat de o fată care este destul de tânără pentru a-i fi nepoată.

– Domnilor în vârstă le plac soțiile tinere. Le găsesc mult mai obediente. Și mai ușor de disciplinat.

– Pentru numele lui Domnezeu, Margaret! mârâi Abigail. Vorbești de Caroline ca și cum ar fi un câine de companie. Un valet trecu pe lângă ele oferindu-le vin și, neliniștită, neștiind ce să facă cu degetele în afară de a le încleșta în jurul gâtului lui Margaret, Abigail înșfăcă un pahar.

Neafectată de tonul ascuțit al lui Abigail, Margaret continuă:

– Fetele trebuie să învețe multe îndatoriri de soție și cineva atât de..., făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit, și Abigail se încordă în așteptare, atât de *vivace* cum este Caroline ar putea în mod evident profita de pe urma unui bărbat mai ferm pe care i l-ar putea oferi un soț mai matur.

– Caroline va fi la adăpostul unui excelent soț. Nu mai face atâta caz despre asta. Dar deja își pusese în gând să vorbească cu Jerald imediat ce va avea ocazia. Deși nu îi stătea în caracter și era destul de modern, îl făcuse să accepte ideea că o va consulta pe Caroline în legătură cu orice propunere, că ea îi va putea refuza pe pretendenții care nu o interesau. Cu o hotărâre pe care numai o fată de șaptesprezece ani o poate arăta, Caroline avea încredere în decizia lui și era hotărâtă să se căsătorească din dragoste.

Decizia lui Jerald nu fusese niciodată pe placul lui Margaret. După părerea ei, Caroline ar fi trebuit să se căsătorească cu oricine i s-ar fi propus, fără să se plângă, iar teama cea mai mare a lui Abigail era că Margaret îl va convinge pe Jerald să nu își respecte promisiunea pe care o făcuse. Dacă Jerald s-ar răzgândi, ar fi un dezastru incalificabil.

Sperând să o contracareze pe cumnata ei cea arogantă, zâmbi.

– Hai să nu ne agităm prea mult acum. Abia ne-am început căutările. Avem suficiente seri în care să decidem cine ar fi mai potrivit pentru ea.

– Da, este adevărat, concluzionă Margaret. Ştii, în cazul în care contele nu se arată prea încântat de Caroline, ai putea să te gândeşti tu la asta.

– Ce? icni ea. Ca şi cum s-ar fi putut căsători cu tatăl lui James Stevens! Simpla idee era îngrozitoare! Furia o motiva să nege cu fervoare această posibilitate, aşa că se sili să pară nonşalantă. Glumeşti.

– De ce ai spune asta? Care îţi sunt intenţiile? Ai douăzeci şi cinci de ani. Caroline este mare acum. Obligaţiile tale faţă de familie au luat sfârşit. Intenţionezi să te întorci la ţară şi să îţi trăieşti tot restul zilelor ca o fată bătrână? Cu siguranţă îţi doreşti mai mult decât atât pentru tine.

Abigail aruncă o privire în jur, prin salon. Domnii îşi terminaseră ţigările şi vinul de porto şi reveneau printre ele, aşa că încercă să se imagineze căsătorită cu unul dintre ei, dar nu putea să vadă clar niciuna dintre variante.

După ce aflase adevărul despre angajamentele intime ale unei soţii, se îndoia că va mai putea merge vreodată spre altar. Cu niciunul dintre bărbaţii din anturajul ei. Din dragoste, ar putea risca. Dar numai din dragoste. Soţul ei ar trebui să fie o persoană energică şi spirituală. Care să o atragă şi să o captiveze.

Ar trebui să fie cineva ca... cineva ca domnul Stevens, îşi spuse ea, iar obrajii ei deja roşii deveniră de un roz-închis.

– Nu ştiu ce planuri am, consimţi ea. În acest moment, mă concentrez asupra sezonului şi asupra viitorului lui Caroline. După ce vom termina cu ceea ce este legat de ea, voi începe să mi-l schiţez pe al meu.

– Prea bine. Mă bucur că ai decis să fii înțeleaptă. Margaret o bătu ușor pe braț. Jerald ți-a făcut un deserviciu îngrozitor când nu te-a obligat să te căsătorești după... Vocea ei se stinse, în timp ce un alt grup de invitați își făcea apariția. Se ridică să îi întâmpine, dar nu înainte de a-i șopti: Am observat că buzele tale sunt foarte crăpate. Am un balsam minunat care te poate ajuta. Să îmi ceri mai târziu.

Margaret se îndepărtă, iar Abigail își strecură mâinile sub rochie, stând pe ele ca să nu poată să și le treacă peste gură. Nu își dăduse seama că neîncetat își linsese buzele și le atinsese cu vârfurile degetelor, în timp ce se gândise la sărutările domnului Stevens.

Simți un val de furie împotriva lui Margaret pentru că adusese în discuție subiectul căsătoriei în timp ce simțurile ei erau încă răvășite din pricina domnului Stevens. Nu voia să se gândească la bărbați, la căsătorie, la comportamente conjugale. Voia să se gândească numai la domnul Stevens și la ceea ce înfățișarea lui prevestea, și nu voia să o lase pe Margaret să îi distrugă reveriile pașnice.

De-a lungul anilor, avusese numeroase discuții cu Jerald și Margaret cu privire la posibilitatea de a se logodi din nou sau nu. Margaret pretindea că nu este normal ca Abigail să rămână singură, și avea suficiente argumente, dar Abigail câștigase întotdeauna. Educația lui Caroline o ținuse destul de ocupată, așa că ideea unui soț și a unei familii pentru ea însăși nu înflorise niciodată.

Acum Caroline crescuse, iar Abigail trebuia să recunoască, învinsă, că Margaret avusese dreptate. Ce trebuia să facă? Nu putea să își piardă vremea pe moșia de la țară a lui Jerald Marbleton, fără să aibă alte îndatoriri și responsabilități.

Căsătoria era singura posibilitate pentru o femeie de condiția ei. Dar, în lumina cunoștințelor de curând aflate, nu

vedea cum şi-ar fi putut alege un soţ. Orice decizie era imposibilă. Prin comparaţie cu domnul Stevens, orice alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată părea în mod evident lipsit de energie – şi, prin urmare, complet neacceptabil ca potenţial pretendent.

În doar câteva ore, gusturile ei se schimbaseră. În aparenţă, acum îi plăceau bărbaţii libertini şi care acţionau fără restricţii. Niciunul dintre cunoscuţii ei aşezaţi, plicticoşi nu ar fi fost de ajuns. Dorea condiment, şi căldură, şi genul de dorinţă intensă pe care o simţea când şi-l amintea pe domnul Stevens. Cum ar putea să descopere un asemenea tip în mijlocul unei mulţimi atât de neputincioase, era un mister pe care îl va descifra altă dată.

Caroline ajunse repede lângă ea, o apariţie plăcută în satin alb şi dantelă roz. Plină de veselie, o întrebă:

– La ce te gândeşti?

– Cina a fost excelentă, minţi din nou Abigail, iar petrecerea este fabuloasă.

– Nu petrecerea, prostuţo, spuse Caroline. Ce spui despre tinerii care au venit în vizită?

– Oh, scuză-mă. Abigail zâmbi. Bănuiesc că intenţionezi că analizezi aspectele *cu adevărat* importante ale serii.

– Exact, răspunse Caroline, zâmbind la rândul ei.

– Să vedem... Abigail privi pe ascuns spre locul unde era îngrămădit quartetul de tineri eleganţi, voinici. Lumea lor era mică, şi pretendenţii se cunoşteau între ei. De obicei, erau prieteni care frecventaseră împreună şcoala. Toţi proveneau din familii aristocratice, cu o impecabilă educaţie şi o avere considerabilă; probabil că toţi aveau titluri de noblete, aşa că oricare dintre ei ar fi fost un soţ potrivit pentru Caroline.

După o examinare severă, Abigail declară:

– Cred că sunt destul de atrasă de băiatul cu păr negru.

– Este un drăguț, nu-i așa? Numele lui este Charles.

Caroline suspină cu o afecțiune atât de plină de dulceață, încât Abigail abia își putea ascunde încântarea invidioasă. Cât era de minunat să asiști la asemenea aventuri romantice.

– Este încântător, aprobă ea.

– Mi-a cerut să mergem să călărim mâine după-amiază. De fapt, toți m-au invitat să merg într-un loc sau altul. Aș putea?

– Desigur, consimți Abigail. În felul în care curg invitațiile, bănuiesc că vom fi nevoite să programăm nenumăratele invitații.

– Este o idee minunată. Voi începe să le fac mâine la prima oră.

– Și mai cred că ar trebui să accepți cât mai multe.

– Voi încerca să strâng cât mai multe. Caroline râse plăcut, și ochii ei albaștri străluciră.

Discutaseră aceste modalități de a i face curte de sute – poate mii – de ori, și Abigail era hotărâtă să nu o lase pe Caroline să își concentreze prea repede atenția asupra unui singur admirator. Cunoscând-o pe Caroline, niciunul dintre admiratori nu îi va putea rezista și ea va primi multe oferte, așa că Abigail insista ca sora ei să afle cât mai multe lucruri despre toți candidații, și, prin urmare, să aibă ocazia să facă cea mai bună alegere.

– Ce sarcină tristă trebuie să fie, menționă Abigail în glumă, să decizi cum să îți umpli zilele cu un băiat drăguț, apoi cu altul.

– Este o povară grea, replică sora ei, dar sunt gata să înfrunt provocarea.

Sosiră alți invitați, printre are doi tineri, și Abigail făcu un semn cu capul spre ei.

– Grupul tău de flăcăi tocmai a sporit.

– Oh, blondul este adorabil.

– Du-te. Abigail chicoti, în timp ce o ajuta pe Caroline să se ridice în picioare. Strălucește!

– Așa voi face!

Se îndepărtă, maiestuoasă ca o regină, și, în timp ce o privea, Abigail simți un fior de tristețe. Oare și ea fusese la fel de inocentă? La fel de veselă și fără griji?

Propria-i ieșire în lume era o amintire vagă de dansuri, rochii și petreceri, dar vedea totul printr-un filtru încețoșat de trecerea anilor. Avusese aceleași speranțe mari pentru viitor, dar niciuna dintre ele nu se transformase în realitate și tocmai recunoștea că ajunsese să se mulțumească cu foarte puțin. Fără familie sau o casă a ei, mai degrabă exista, în loc să trăiască, silită să se bucure, prin substituire, de călătoria plină de succes a lui Caroline spre căsătorie, în loc să parcurgă singură acest traseu.

Cum se întâmplase de se trezise în această situație?

Se simțea bătrână și epuizată, o femeie anostă, lipsită de interes, copleșită de nemulțumiri. Deși avea numai douăzeci și cinci de ani, simțea că are *o sută* douăzeci și cinci și, analizându-și viața, imaginea era teribil de deprimantă. Ce destin o aștepta?

Ce se va întâmpla cu ea, după ce Caroline se va căsători?

Perspectivele erau atât de descurajante, încât nu mai suporta o altă evaluare personală, așa că își abandonă locul sigur din colț și trecu prin mulțimea de invitați, sperând ca activitatea să îi țină reflecțiile tulburătoare la distanță, dar, indiferent cât încerca să își atenueze neliniștea, nimic nu o ajuta. Încet, se deplasă în josul salonului, spre camerele mai intime din spatele casei, și se strecură în biblioteca lui Jerald, binecuvântând singurătatea. Dar, în timp ce ușa grea se închidea, își dădu seama că nu era singură. Un bărbat necunoscut ședea în umbra din spatele biroului. Se întoarse cu fața spre ea.

James! Aproape că strigă, dar reuşi să înghită numele şi fu bucuroasă, pentru că domnul *era* James Stevens – aşa cum ar fi arătat acesta peste alţi douăzeci-treizeci de ani.

După asemănarea izbitoare nu putea fi decât tatăl lui James, faimosul conte de Spencer, Edward Stevens. Avea aceeaşi graţie, aceeaşi agilitate, faţa încântătoare şi ochii pătrunzători, deşi ai lui erau căprui, nu albaştri. Părul închis se potrivea şi el, numai că era presărat cu şuviţe gri. Un bărbat atrăgător, genul care devine mai atrăgător odată cu trecerea timpului.

– Dacă sunteţi atât de bună, spuse el cu o voce identică cu cea a fiului său nelegitim, vreţi să deschideţi uşa? Şi vă rog să o faceţi destul de repede.

Solicitarea era politicoasă, dar era în mod clar un ordin, iar ea se grăbi să îl îndeplinească.

– Scuzele mele. Deschise uşa larg, cât de mult îi permiseră balamalele. Nu mi-am dat seama că este cineva în cameră.

– Adevărat?

– Da, *adevărat*.

Era iritată de neîncrederea lui ostentativă. De ce aş fi vrut, în mod intenţionat, să mă închid cu ... Apoi, îşi aminti scurta discuţie pe care o avusese cu Margaret şi înţelese. Un număr mare de femei necăsătorite plănuiau să îl întâlnească în particular şi el nu îşi putea permite să fie surprins cu niciuna dintre ele, altfel s-ar fi iscat un scandal de nedescris.

– Sincer, Lord Spencer, spuse ea deschis, nu mă aşteptam să fie cineva aici.

– Mă cunoaşteţi?

– Am auzit vorbindu-se *despre* dumneavoastră.

După o evaluare precaută, el afirmă:

– Văd că încercaţi să mă puneţi într-o anumită situaţie.

– Doream numai să scap de mulţimea de invitaţi.

– La fel şi eu. Cu fiecare sezon monden, am tot mai puţină toleranţă pentru asemenea nebunie.

– Şi cu simt la fel.

– Ah... un spirit înrudit.

Ea zâmbi şi când el îi răspunse tot cu un zâmbet, inima ei se topi. Cu acele gropiţe în obraji şi cu aerul zburdalnic din priviri – atât de asemănător cu al fiului său –, ce femeie ar fi putut rămâne de piatră? Emana un parfum preţios, care îi dădea o senzaţie de intimitate şi încredere, în loc să se simtă ca şi cum ar fi fost doi străini.

– Dacă detestaţi atât de mult asemenea afaceri, întrebă ea, de ce sunteţi aici?

– Nu intenţionam să vin, dar fiul meu a insistat.

– Fiul dumneavoastră? Intră în panică şi, fără să se poată stăpâni se uită în jur, la gândul că James Stevens ar fi putut ieşi din spatele draperiilor.

– Da, singurul meu fiu, Charles, a vrut să fie prezentat lui Lady Caroline.

Oh, acel fiu! Pulsul ei se domoli, ajungând aproape de ritmul normal.

Fiul lui legitim, Charles, era unul dintre invitaţi, iar Abigail înţelegea de ce contele îl reclama ca pe *singurul* său fiu. Dar nu putea să-şi stăvilească un val subit de părere de rău care o făcu să blesteme înalta societate şi toate regulile ei.

Cum era oare pentru conte să fie tatăl unui bărbat minunat precum James, şi să fie obligat să nege existenţa lui de fiecare dată? Cum era pentru James să fie progenitura acestui aristocrat plin de viaţă, iscusit, dar legătura lor de sânge să fie continuu pusă sub semnul întrebării? Cum putea să fie relaţia dintre ei?

Obişnuinţa o făcu să îşi păstreze zâmbetul pe faţă, în timp ce îl întrebă:

– Cum a reuşit Charles să vă convingă?

– M-a târât afară din casă.

– Lovind şi strigând?

– Mda, oricum, mormăind şi bodogănind, recunoscu el. Am refuzat să apar la cină, dar a fost neclintit în hotărârea de a participa la gală. Se deplasă spre dulap, turnă într-un pahar coniac şi în altul sherry, apoi se apropie de ea şi îi oferi vinul. Ne-am mai întâlnit?

– Nu oficial. Sunt Abigail, sora mai mare a lui Lady Caroline.

– Aşa deci. O studie cu curiozitate. Nu cred că vă amintiţi, presupun că nu, dar am petrecut o săptămână la Marbleton când eraţi o fetiţă de doar opt-zece ani. Doamne... cum zboară timpul.

– Da, cu siguranţă zboară. Tocmai ajunsese la aceeaşi concluzie îngrozitoare, acesta fiind, de fapt, motivul pentru care îşi căutase refugiul în bibliotecă. Avea nevoie să se adune, înainte de a-i înfrunta din nou pe invitaţi. Fiul contelui fiul său *nelegitim* – stârnise prea multe furtuni în inima ei.

– Nu v-am mai văzut pe aici...

– Nu, am stat la ţară după ce mama a murit. Am fost ocupată cu supravegherea personalului lui Jerald şi, fiind şi însoţitoarea lui Caroline, nu am mai ajuns la Londra.

– Şi nu v-a lipsit absolut deloc, sunt sigur de asta.

– Absolut deloc.

El suspină.

– Pur şi simplu, nu pot să mă hotărăsc să mă întorc la petrecere. Uimind-o, o întrebă: Nu aţi vrea să vă aşezaţi, în timp ce ne servim băuturile?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Remarcă oportunitatea. Singurătatea era de apreciat, dar şi mai importantă era posibilitatea de a afla mai multe despre tatăl lui James Stevens. Cine era Edward Stevens, acest bărbat

care o sedusese pe mama lui James, actriţa, şi care o lăsase fără să se căsătorească cu ea, singură, cu doi copii mici în grijă?

Se îndreptă spre şemineu, spre locul unde se aflau două scaune, dar contele merse în jurul biroului şi se aşeză în spatele baricadei masive de mahon.

– Mă îndoiesc că Jerald se va supăra, declară el, şi regret să spun că, dacă se va întâmpla să treacă cineva pe aici, vor trebui să fie cât mai multe piese de mobilier între noi.

Ea râse.

– Dacă nu sunteţi atent, voi crede că îmi puneţi la îndoială intenţiile.

– Ale dumneavoastră şi ale tuturor celorlalţi, şopti el dezgustat. Imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură, obrajii lui deveniră de un roşu-aprins. Iertaţi-mă, Lady Abigail. Nu am vrut să sune aşa de dur.

– Nu este nicio problemă. Şi, vă rog, spuneţi-mi Abigail.

– Dacă îmi veţi spune Edward.

– O voi face. Îi plăcea felul lui de a fi, neprotocolar, direct. Am auzit că ai ieşit din nou în lume. Doamnele sunt deranjante?

– Mai rău! Nu poţi să îţi imaginezi... Îşi reprimă un tremur de dezgust. Am fost căsătorit timp de douăzeci şi opt de ani şi acum, că sunt văduv, toată lumea presupune că îmi voi pune pirostriile pentru a doua oară. Imediat.

– Ceea ce, în mod evident, nu doreşti să faci...

– De parcă aş vrea să sar de două ori de pe aceeaşi culme! Brusc, se opri, roşind din nou. Iartă-mă. Nu ştiu ce mi se întâmplă. Nu îmi da atenţie.

În faţa dezvăluirilor uimitoare despre căsătoria sa îndelungată, ea rămase mută din cauza informaţiei primite. Ce se mai distra cu bărbaţii din familia Stevens!

– Este în regulă dacă sunteţi un pic dezorientat, îl alină ea. Nici eu nu pot să spun că acestea sunt cele mai bune zile ale mele. În fond, mă ascund aici cu tine. El chicoti la această afirmaţie. Poate că este clima cea care ne tulbură.

– Da, haide să dăm vina pe vreme, aprobă el în mod agreabil, deşi, în cazul meu, poate că este din pricină că nu intrasem pe uşă nici măcar de cinci minute, şi cumnata ta mi-o şi prezenta pe Caroline, dezvăluindu-mi o mulţime de detalii despre ea.

– Nu a făcut asta!

– Asta a făcut! Acum ştiu toate amănuntele legate de dota sa, până la ultimul bănuţ.

– Ce stânjenitor! I-am spus lui Margaret să te lase în pace.

– Măcar cineva din familia voastră are un pic de bun-simţ. Se lăsă pe spate, plictisit şi exasperat. Fără supărare, Abigail, deoarece Caroline este o fată adorabilă. Dar este o *fată*, pentru numele lui Dumnezeu! Şi aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine, indiferent de fanteziile care îţi trec prin cap.

Spuse acest lucru cu o asemenea vehemenţă, încât ea nu se putu opri să nu râdă.

– Asta este foarte bine, pentru că nu sunt în căutarea unui soţ.

- Probabil că eşti singura femeie din Londra care nu o face! Am cincizeci şi şase de ani. Ce gândesc oare oamenii?

– Nu gândesc, Edward, răspunse ea cu blândeţe, bucurându-se de ocazia de a-i spune pe nume.

– Aici ai dreptate! El privi lung spre foc. Îmi lipsesc anumite lucruri pe care le făceam, de exemplu, să merg la teatru, dar nu mai suport să fiu vânat oriunde mă duc. Ai vreo recomandare înţeleaptă?

– Nu am. Mă întrebam cum vom proceda eu şi Caroline. Caroline plănuieşte tot felul de distracţii şi petreceri, dar Jerald este un om ocupat, aşa că nu ne putem aştepta să ne însoţească.

Rămaseră tăcuţi, savurând băuturile, simţindu-se bine unul în compania celuilalt. Cu toate astea, Lord Spencer o privea şi, când tensiunea din sprâncenele lui slăbi, ea ştiu că trecuse un fel de test la care fusese supusă.

– Am o idee, spuse el.

– Ce idee?

– Charles este interesat să o însoţească pe Caroline la diverse evenimente. Noi doi i-am putea urma ca însoţitori. În felul acesta, aş putea frecventa o parte din distracţiile mai interesante ale sezonului.

– Ai avea o femeie la braţul tău, observă ea gânditoare, iar asta nu te-ar constrânge la nimic.

Evident, cugetând puţin, venea în sprijinul sugestiei lui nemaiauzite. În lumina lucrurilor pe care le făcea pe ascuns lunea şi joia, ar fi trebuit să fugă disperată din sfera lui de influenţă, dar nu putea să adopte varianta mai înţeleaptă de a rămâne la distanţă de Edward Stevens.

Aproape împotriva voinţei proprii, era atrasă în cercul creat de James şi Edward Stevens. În curând, va fi prinsă acolo, incapabilă să se mişte într-o direcţie sau alta fără a se lovi fie de tată, fie de fiu.

Este greşit, greşit, greşit! striga o voce interioară, dar ea îi ignoră repede atenţionarea. Viitoarea ei asociere cu Edward nu putea fi prevenită sau modificată.

Fără să se poată opri din alunecare, spuse:

– Voi fi bucuroasă să te am drept însoţitor.

Zâmbetul lui şi al ei pecetluiră legătura. Acum erau prieteni, asociaţi, conspiratori împotriva tuturor părinţilor şi fiicelor nerăbdătoare ale înaltei societăţi. Cu mai multă

încântare decât s-ar fi cuvenit să simtă, abia aştepta să se cunoască mai bine şi să găsească metodele diabolice pe care le putea folosi pentru a obţine informaţii despre James.

Întârziaseră prea mult, aşa că se întoarseră la petrecere. Separat. Nu au mai avut o altă ocazie să îşi vorbească, dar Abigail se uita din când în când spre el, iar Edward o privea la rândul lui, ca şi cum ar fi împărtăşit un gest intim.

Era aproape trei dimineaţa când ajunse în camera ei. După ce se dezbrăcă repede, îşi trimise servitoarea obosită la culcare, apoi se strecură între cearşafurile răcoroase. Fiind ea însăşi foarte obosită, credea că va adormi imediat, însă se zvârcoli şi se răsuci, aşa cum făcea în fiecare seară de când îl întâlnise pe James Stevens. Îşi tot amintea cum dorise să o sărute, cât de aproape fusese să îi spună *da*.

Stai în faţa oglinzii. Complet goală, îi spusese el, într-un mod atât de senzual, încât îşi dori să facă tot ceea ce îi cerea el. *Vreau să îţi ating sânii... să îţi apeşi sfârcurile...*

Tulburată de imaginile întunecate, aruncă într-o parte cearşafurile şi se îndreptă în vârful picioarelor spre oglindă. Era o lumânare în apropierea ei şi se gândi să o aprindă, dar, pur şi simplu, nu putu. Razele lunii străluceau prin fereastră şi ofereau mai mult decât suficientă lumină pentru comportamentul ei şocant.

Mult timp, se uită la imaginea ei reflectată în oglindă, încercând să se vadă aşa cum ar fi făcut-o James Stevens. Ca pe o femeie. Ca pe o femelă ispititoare. Încet, îşi desfăcu panglica din faţă a cămăşii de noapte; apoi, înainte de a-şi aduna suficient curaj pentru a se opri, o trase de pe un umăr.

În umbrele argintate îşi văzu sânul. Era drăguţ, rotund, bine proporţionat. Aerul rece îi ridică sfârcul, iar ea urmări cu fascinaţie ridicătura, care deveni din ce în ce mai dură. Cu grijă, ca şi cum ar fi observat pe altcineva, ridică mâna, îi înconjură greutatea, cântărindu-i consistenţa. Apoi, cu blândeţe, îi acoperi centrul cu palma.

Sfârcul se contractă într-un mod iritant care o intrigă. Cu meticulozitate, se delectă cu senzația neașteptată, lăsând-o să se insinueze înainte de a-și pune degetul și unghia pe vârful ridicat. Conștiincios, tandru, îl strânse foarte ușor, iar gestul îi provocă o asemenea tulburare în tot corpul, încât își lăsă mâna în jos, ca și cum ar fi ars-o.

Se repezi înapoi în pat și se ascunse sub cearșafuri. Pulsul îi gonea, iar sfârcurile îi fremătau cu fiecare bătaie a inimii. Își simțea sânii grei și mult prea tari pentru pielea în care erau prinși. Și totul doar din cauza unei simple atingeri!

Tânjea să se atingă din nou! Să continue până când... nu știa până când!

De teamă ca nu cumva tentația să o ispitească din nou, își vârî ambele mâini sub pernă și le ținu acolo – fără răutate – toată noaptea aceea nesfârșită, lipsită de somn.

5

James se îndreptă spre uşa casei închiriate de Lady Abigail. Aşa cum hotărâseră, era descuiată. Păşi înăuntru, apoi o închise repede, lăsând restul lumii de cealaltă parte. Singur în hol, îşi scoase în grabă haina şi urcă scările, mult mai nerăbdător decât ar fi trebuit să fie.

Patru zile!

Trecuseră patru zile de când o văzuse ultima oară şi, ca un bărbat înnebunit, îşi petrecuse aproape fiecare secundă gândindu-se la ea. Dorul lui pentru ea era total nepotrivit cu realitatea situaţiei lor, dar, cu toate acestea, nu se putea controla.

Gândul îi zbura la ea în cele mai ciudate momente, întrebându-se unde putea fi, ce făcea. În timpul nopţii, încerca să se concentreze asupra veniturilor pecuniare, mâncare şi băutură, pe jocuri şi clienţi, divertisment, dar de cele mai multe ori rămânea cu privirea în gol, imaginându-şi-o în patul ei. Parcă vedea aievea, în amănunt, cum era dormitorul ei, ce cămaşă de noapte purta, cum arăta fără ea.

Din cauza acestei stări de confuzie, pierduse o mie de lire la un joc de cărţi – o sumă pe care rareori o paria – numai pentru că nu îşi putuse concentra atenţia. Pierderea îi era atât de neobişnuită, încât fratele lui, Michael, îl întrebase dacă se simţea bine, dacă nu cumva muncea prea mult şi avea nevoie de o vacanţă.

Când o însoţise pe mama lui la teatru, nu aruncase nicio privire spre scenă. În schimb, cercetase continuu celelalte loje ca un om lovit de dragoste, sperând că Abigail Weston ar putea fi prezentă şi că ar fi suficient de norocos să îi arunce o privire.

Era o nebunie! Cu toate astea, aproape că zbura pe trepte în sus, teribil de emoţionat. Orele chinuitoare se terminaseră în sfârşit!

Din cine ştie ce motiv, continua să îşi repete că exagerase dorinţa lui pentru ea, cu mult peste ceea ce era real, şi îşi spunea că o a doua întâlnire ar stinge setea pe care i-o provocase. Amintirea evenimentelor de joia trecută *trebuia* să fie incorectă şi, în momentul în care o va vedea din nou, această dorinţă chinuitoare, pustiitoare va fi uşor ostoită şi îşi va da seama că nu avea nimic deosebit care să îl facă prizonier.

Cu toate astea, când intră în salonul ei, fu nevoit să recunoască faptul că raţionamentul lui grijuliu construit era absolut un nonsens. Inima îi tresări la vederea ei. Era ceva legat de femeia asta care îi stârnea fantezia, aşa cum nu o mai făcuse nimeni înainte. O dorea cu disperare şi dorea să meargă mai departe, spre viitoarea lor legătură carnală. Simţea deja că această nevoie bizară putea fi împăcată doar printr-o posesie completă.

În cealaltă parte a camerei, ea stătea în picioare lângă fereastră. Lumina soarelui se strecura printre nori şi inunda locul în care se afla, scăldând-o într-un halou de lumină de culoare chihlimbarie. Purta o altă rochie, de un verde-închis, dar materialul acesteia era mai uşor, ţesut cu un fir exotic care strălucea în ape argintii atunci când ea se mişca. Culoarea intensifica umbra de smarald a ochilor ei, făcându-i să pară eterici, misterioşi, ca şi cum ar fi putut vedea mai mult decât ar fi trebuit. Pielea îi era translucidă, iar obrajii şi buzele roşii. Iar părul...

Şi-l lăsase desfăcut! Îl admiră fără nicio reţinere. Masa auriu se revărsa liberă, iar vârfurile cârlionţate îi mângâiau şoldurile. Ca un compromis, le legase lejer cu o panglică verde.

Furios, cântări ce însemna acest gest. Era un fel de capitulare, un semn, un indiciu al încrederii. În timp ce se întreba cât de departe putea să o împingă în timpul lecţiilor, coapsele i se încordară, pantalonii devenind dintr-odată incomozi. Cu o singură mişcare a mâinii, panglica ar putea dispărea, şuviţele mătăsoase rămânând la discreţia explorărilor lui nestingherite. Nervii îi tremurau la ideea de a-şi trece degetele printre ele.

Cu un fel de nelinişte nebunească, şi-o putea imagina pe patul mare din propriul lui dormitor – un loc intim în care nu permisese niciodată accesul iubitelor sale! –, întinsă sub el, cu şuviţele blonde răsfirate pe perne. Ce spectacol ar oferi!

Când el intră în salonul confortabil, ea era atât de prinsă in efortul de a-şi masca emoţiile, încât, pentru un scurt moment, îl privi fugitiv, superficial, ca şi cum l-ar fi aşteptat pe el sau pe oricine altcineva. Cu toate astea, indiferenţa ei dură doar o clipă; apoi ochii ei se umbriră, sprâncenele ei drăguţe se curbară pline de grijă, degetele neliniştite frământară o batistă.

– Bună, domnule Stevens, spuse ea cu o voce aspră care întotdeauna reuşise să îl excite. Mă bucur atât de mult că ai venit.

– La fel şi cu. Ezitând, el făcu câţiva paşi prin cameră. Ca şi data trecută, închise uşa şi o încuie, rămânând amândoi închişi înăuntru, fără să îşi facă cu adevărat griji în legătură cu eventualii intruşi, ci plăcându-i plusul de intimitate pe care o presupunea uşa ferecată.

Dorind să extindă salutul de bun venit, el zăbovi, aşezând languros mapa cu desene pe masă. În timp ce se aplecă pentru

a face acest lucru, își păstră privirea fixată pe a ei. Așa cum se întâmplase și în celelalte întâlniri pe care le avuseseră, simțea că o cunoaște de o sută de ani, ca și cum ar fi *putut* pătrunde prin pereții decenței care *îi* separa, ajungând direct în inima *lucrurilor* care o nelinișteau.

– Ești tulburată.

– Cred că sunt. Eu... Ea încercă să zâmbească. Ar fi foarte nepotrivit să spun că sunt teribil de ușurată că, în sfârșit, ești aici?

Deci... și ea simțea această senzație puternică de conectare și așteptare. Poate că nu era singurul care își petrecuse zilele visând cu ochii deschiși, zvârcolindu-se pe o saltea goală. Se *confesă*:

– M-am gândit la tine. Nu mă puteam opri.

– Nici eu... să mă gândesc la tine.

– Părul tău...

Roșind, ea își netezi tâmplele cu o încercare inconștientă de a îndrepta ceea ce nu trebuia să fie îndreptat. Ca și cum ar fi mărturisit un păcat oribil, spuse:

– Nu l-am mai lăsat niciodată liber... pentru nimeni altcineva...

– Dar ai făcut-o pentru mine. Un val imens de speranță se ivi la suprafață și se înălță sub furtuna excitării care se stârnea în fiecare parte a ființei sale. Părul tău este foarte frumos. *Tu* ești foarte frumoasă. Era evident că era flatată, dar și surprinsă, și el înțelese că niciun alt bărbat nu îi mai făcuse un compliment până atunci.

– Mulțumesc, șopti ea, excesiv de emo*ționată*, apoi se îndreptă spre dulap. Am *pregătit* ceai, dar m-am gândit că nu ești *genul* de om *care bea ceai*, nu-i așa? Poate că vrei coniac. Aș fi bucuroasă să...

Se îndepărta, sporovăind întruna. Agitată și temătoare, își pierduse aplombul imperturbabil, iar el o privea curios,

în timp ce ea se învârtea printre sticle fără să îi tacă gura. Tăcut, *el* veni în spatele ei, atât de aproape, încât parfumul şi mirosul de lavandă al săpunului ei i-au umflat nările. Mijì ochii şi inhală prelung, permiţându-şi să se lase copleşit de aromele care o făceau unică.

Se dădu şi mai aproape. Rochia ei îi acoperi cizmele. Prin haine, picioarele lui, cu degetele ascunse de tivul ei, erau conştiente de ale ei. Se întinse, acoperindu-*i* mâna ocupată, oprind-o cu o atingere *blândă*.

– Calmează-te, îi şopti el peste umăr, cu gura lângă urechea ei. Respiraţia caldă îi trecu uşor peste lobul urechii, spulberând părul de lângă gât. Ce te-a adus într-o asemenea stare?

Fără să vrea, ea se înfioră, apoi se întoarse să îl înfrunte.

– Totul s-a schimbat. Aceste întâlniri vor fi foarte dificile.

– De ce?

– Nimic nu este aşa cum m-am aşteptat.

Ea se răsuci, o *coapsă* de-a ei ajungând între coapsele lui. Deşi *numeroasele* straturi de haine ofereau o pavăză suficientă, el putea simţi forma şi substanţa trupului ei. Membrul i se întări; tânjea să o atragă lângă el, pentru a alina o parte din presiunea subită, însă se străduì să se abţină. Găsi o metodă mai inocentă, odihnindu-şi o mână pe talia ei subţire.

– În ce fel?

– Toate astea sunt mult mai personale decât *îmi* imaginam. Şi fizic. Credeam că *doar* vom... vom...

Privirea *ei* căzu pe buzele lui şi poposi acolo. O cută îi apăru pe frunte, şi el înţelese motivul supărării ei. Aşa cum bănuise de la început, arşiţa trupului ei depăşea cu repeziciune vorbele. În mod remarcabil, ideea nu-i stârnea mândria pe care o anticipase. Arăta atât de nefericită, stârnită, confuză, şi lui îi părea foarte rău pentru starea ei.

Cu orice altă femeie din cercul lui, ar fi insistat imediat, dar între ei se instalase o camaraderie *ciudată*. Afecţiunea pe

care o avea pentru ea depăşea poftele lui masculine, împingându-l să o protejeze şi să o apere, în loc să profite. Nu ar fi putut să îi facă niciun rău, nu mai mult decât ar fi putut să îşi taie braţul drept.

– Ştiam că lucrurile vor fi dure pentru tine, admise el.

– Ştiai?

– Da. El zâmbi spre ea, atenţia ei rămânând fixată pe gura lui. Poate că am mers un pic prea repede data trecută.

– Nu. Nu este vorba despre asta. Cu un efort imens, ea îşi mută privirea spre sticlele cu băutură, întorcându-se cu spatele spre el. Bănuiesc că va suna destul de rău, dar simt o nevoie acută de ceva mai mult decât de cuvinte. Trebuie să experimentez ceea ce îmi spui. Doresc să înţeleg cum se simte o femeie când un bărbat... când el... Roşeaţa îi apăru pe umeri şi i se ridică în obraji. Oh, sunt dezastruoasă! se plânse ea, iar el nu se putu opri să nu chicotească la această afirmaţie.

– Este destul de normal.

– Ce anume? Să gândesc şi să mă port ca o femeie destrăbălată?

– Nu. El chicoti din nou. Este normal să fii curioasă. Cu ambele mâini pe talia ei, el o manevră până când ea ajunse din nou cu faţa spre el, fără nicio tragere de inimă, deşi părea că este fascinată de partea din faţă a cămăşii lui. O femeie are nevoie de stimulare sexuală la fel de mult ca un bărbat, îi explică el. Corpul tău a aşteptat atâţia ani. Pur şi simplu ai devenit conştientă de el pentru prima oară. Această situaţie te nelinişteşte, dar o vom înfrunta împreună.

– Vreau să mă săruţi, şopti ea, cu genele coborâte. Cu limba în gura mea. Aşa cum ai sărutat-o pe Lily în desenele erotice.

Un mormăit plin de frustrare îşi făcu loc spre suprafaţă. Îi oferea pasul de început spre ceea ce sperase să primească

de la ea, aşa că nu se putea opri să se întrebe dacă nu cumva înnebunise când îi răspunse:

– O să vorbim despre asta.

Brusc, el îşi dădu imediat seama că nu asta trebuia să rostească. Ea înţepeni, înroşindu-se şi mai mult, apoi se întoarse spre dulap.

– Oh, nu îţi doreşti! Nu mă găseşti... Apăsându-şi cu mâna obrajii fierbinţi, şopti: Gândul acesta nu mi-a trecut niciodată prin minte! Sunt atât de stânjenită!

– Nu, milady, nu. El îşi puse mâinile pe umerii ei. Era o îmbrăţişare foarte plăcută pentru ea, cu spatele sprijinit de pieptul lui, cu fundul aşezat pe erecţia sa. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te sărut, dar eşti fecioară şi ne scăldăm în ape periculoase. Trebuie să fim amândoi conştienţi de adâncime, înainte de a ne afunda...

Lăsă afirmaţia neterminată, dându-i părul într-o parte. Ceafa ei mătăsoasă îl chemă. Aplecându-se, îşi odihni buzele pe pielea moale, fierbinte şi zăbovi acolo, gustând, mirosind şi muşcând până când pielea ei se înfioră.

Abia respirând, ea întrebă cu ezitare:

– Prin urmare, mă doreşti?

– Foarte tare. Auzindu-l admiţând, răsuflă uşurată, apoi el adăugă: Dar cunosc mai multe în această direcţie. Şi îmi dau seama unde ne-ar duce sărutările. Totul poate scăpa cu uşurinţă de sub control, aşa că ai nevoie de mai multe informaţii ca să îţi dai seama cu adevărat ce se întâmplă. Lăsă în jos mâinile pentru a-i înconjura mijlocul, înlănţuind-o, dar nu prea strâns, adorând felul în care se potrivea atât de bine în cercul braţelor sale.

– Desigur, ai dreptate, spuse ea, cu un râs tremurat. Nu m-am gândit mai departe. Numai că am fost atât de abătută. Părea ca şi cum ar fi trecut o veşnicie de joi şi am atât de multe întrebări să-ţi pun... Se opri. Oh, imaginaţia m-a înnebunit!

– Sunt convins. Îi sărută părul, obrazul, încurajat de modul în care îi accepta îmbrățișarea, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Vino și stai lângă mine. Trebuie să vorbim. Și să ne uităm la alte desene.

– Da.

Ea merse spre canapea, în timp ce el turna coniac, apoi se apropie și îi dădu paharul.

– Încearcă asta. Te va domoli.

– Nu cred că mă va ajuta cu ceva. Totuși, întinse spre pahar o mână tremurătoare. Degetele i se strânseră peste ale lui, în timp ce el îi ghida mâna spre gură. Acceptă o sorbitură lungă, apoi se înfioră sub senzația ce îi ardea gâtul. Ochii îi lăcrimară.

– Este îngrozitor. Se cutremură.

El luă o înghițitură, așezându-și buzele în locul atins de ale ei, apoi i-l întinse din nou.

– Încă o dată.

Așa cum făcuse el, ea răsuci paharul pentru a bea din același loc. O elevă pricepută. Lichidul alunecă mai ușor a doua oară. Se relaxa deja; tensiunea îi părăsi umerii, dunga dintre sprâncene dispăru și ea.

– Încă una, insistă el, și ea făcu ceea ce îi ceruse, golind conținutul.

Suspină, apoi chicoti.

– Deci, acum am devenit nu numai o desfrânată, ci și o persoană care bea în timpul zilei. Ai un efect fascinant asupra caracterului meu, domnule Stevens.

El ridică din umeri, spunând în mod filosofic:

– Câteva obicciuri rele nu au rănit niciodată pe nimeni. Fac o persoană mult mai interesantă.

– Mă gândeam că vei spune ceva de genul acesta.

Alcoolul puternic adusese o roșeață în obrajii ei, iar buzele ei erau și mai roșii. Erau pline și umede și se uita la el

cu ochi larg deschişi, cu un farmec inocent, încât tot ce putea face era să se abţină să îngenuncheze în faţa ei şi să o răstoarne pe canapea. Dar, pentru prima oară în viaţa lui mizerabilă, se comportă cum trebuie, în ciuda poftei crescânde, temându-se că, dacă ar începe să o sărute, nu ar mai putea niciodată să se oprească.

Se aşeză lângă ea, mult mai aproape decât stătuse în timpul primei întâlniri şi atingând-o cu întreaga lungime a corpului său: braţe, şolduri, coapse – toate erau conectate. Lucrurile scăpau de sub control mult mai repede decât putea el să prevină. Fantezia ajungea să nu fie realitate. Ea era animată şi entuziastă, cu adevărat nerăbdătoare să ajungă cu lecţiile lor la un nivel mai înalt, iar singurul obstacol în calea ruinării ei era simţul lui de onoare atât de puţin folosit şi aproape de nerecunoscut.

Cine s-ar fi gândit?

Aflat pe un teren complet nou, pe care îl simţea cum îi fuge de sub picioare, se grăbi să apuce mapa, având nevoie să se agaţe de ceva tangibil.

– Hai să începem, bine?

– Hai. M-am simţit copleşită, întrebându-mă ce va urma. Ridicând coperta, scoase teancul de pergamente şi îl aşeză în poală. Opri primele două imagini, aruncând doar o privire rapidă spre nudul de la început al lui Lily, apoi spre al doilea în care el i se alăturase lui Lily pe pat, dar se grăbi spre al treilea -- desenul în care experimentau acel sărut intim. Savurând un alt desen, ea studie corpurile întinse, unghiul coapselor lor, degetele lui strânse în jurul sfârcului lui Lily. Apoi, aparent mulţumită, îl aruncă pe masă şi se întoarse spre al patrulea desen înainte ca el să aibă ocazia să o avertizeze despre ceea ce va găsi acolo.

Desenul îl înfăţişa pe el. Sprijinit de perne, cu un braţ aşezat sub cap o examina avid pe Lily. Părul de pe trupul lui

părea aspru și negru, contrastând *izbitor* cu pielea palidă. Crescuse în strat subțire peste pieptul lui, înconjurându-i sfârcurile maronii și coborând ca o săgeată până sub ombilic.

Doar mâinile lui Lily se vedeau în desen, alături de el. Într-una din ele îi cuibărise testiculele puternice. Cu cealaltă îi apucase membrul, *punându-și* degetul mare pe vârful sensibil. Imaginea erotică îi aduse cu ușurință în minte amintiri legate de priceperea și abilitatea acelor mâini, de plăcerea pe care puteau să o provoace.

Supărat de amintirea sa, închise ochii, când își *dădu* seama că *femeia* pe care o vizualiza între picioarele lui nu era Lily, ci Abigail Weston. Erau degetele *ei* subțiri strânse în jurul membrului său rigid, părul *ei* răsfirat peste abdomenul lui, limba *ei* rotindu-se pentru a-i umezi falusul vioi. Era o fantezie vie, ca era instruită și domică, *iar detaliile erau atât de reale*, încât nu putea decât să spere că într-o zi vor deveni realitate.

– Oh... Întinse un deget șovăielnic și trasă întreaga lungime a erecției lui. Impulsul sexual pe care îl primi era atât de puternic, încât aproape că *o simți atin*gându-i carnea. Este atât... atât de mare...

Spuse asta cu o asemenea venerație, încât el izbucni într-un hohot sănătos de râs la această afirmație deschisă. Lacrimi îi țâșniră din colțurile ochilor.

Nedumerită, ea *întrebă:*

– Ce am spus atât de amuzant?

– Oh, milady, ești atât de dulce. Se strădui să își reprime veselia. Unui bărbat îi place întotdeauna să audă cât de mare îi este membrul.

– Vrei *să spui că* nu toate au aceeași mărime?

Întrebarea ei era atât de originală, încât uri plăcerea pe care o simțea pe seama ei, dar nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de bine doar vorbind cu o femeie. Își înghiți un nou hohot de râs care amenința să *izbucnească*.

– Cele mai multe sunt la fel construite, la fel cum sunt nasul, mâinile sau picioarele unui bărbat, dar nu există două identice.

– Cum l-ai descrie *pe al tău* în comparaţie cu altele? Când el scoase un nou sforăit de veselie, ea îşi înfipse cotul în coastele lui. Nu mai râde de mine.

– Îmi pare rău. Numai că nu sunt obişnuit să-mi petrec timpul cu o femeie pentru care toate acestea *sunt atât* de nefamiliare. *Dacă ar* fi putut să îi demonstreze, totul ar fi fost mult mai simplu! Dintr-odată, toată această situaţie a noastră pare destul de absurdă.

Sprâncenele i se ridicară a îngrijorare.

– Dar ai spus că pot să pun *întrebări*.

– Aşa am spus, aprobă el, atingându-i coapsa. Iartă-mi ieşirea. Deci, ce anume doreşti să ştii?

Arătând cea mai mare tărie sufletească, ea insistă:

– Ce mărime consideri că ai tu?

– Mai mare *decât multe* altele. Suspină, strunindu-se. Nu la fel decât alţi câţiva.

Ea dădu din cap gânditoare, atenţia întorcându-i-se spre desen.

– De ce vrea un bărbat să audă că o femeie *spune* despre membrul *său că* este unul enorm?

– Vanitate masculină, draga mea, spuse el. Suntem nişte animale şi toţi vrem să credem că suntem cei mai mari tauri ai cirezii, aşa că mi-ai făcut un mare compliment, fără măcar să îţi dai seama.

Împotriva voinţei sale, se simţea copleşit de o undă de sentiment protector în ceea ce o privea. Îi era dragă naivitatea ei nesăbuită, originalitatea şi temeritatea, şi se simţea măgulit de ideea de a o face a sa. Noţiunea era ridicolă, desigur. *În* afară de următoarele *câteva* întâlniri, nu exista niciun viitor pentru ei doi. Cu toate astea, nu-şi putea opri această fantezie.

Ce ar însemna să o păstreze?

Din fericire, mintea ei iscoditoare se întorsese la lecție, cu mult înainte ca el să fie gata să se implice, așa că se simți obligat să abandoneze speculațiile în legătură a destinele lor.

– Ce ține în mâna ei?

– Boașele mele. Obosit și confuz, răspunsese fără să se gândească.

Lecția devenea din ce în ce mai dificilă, cu fiecare moment care trecea. Detesta să o învețe in modul acesta analitic. Se disprețuia că trebuie să îi dea informații carnale explicite pe care ar putea să le folosească într-o bună zi cu un alt bărbat, nu cu el. Cu o strălulgerare de uimire, rămase consternat de dorința pe care i-o stârni simpla idee că poate, vreodată, ea îi va vedea goliciunea și că nu va exista niciodată un alt bărbat cu care să îl poată compara.

Pentru prima oară, luă în calcul ideea de a fi fidel unei singure femei și nu îi păsă deloc de imaginile sumbre care îi trecură prin minte – înfățișând-o pe ea în brațele unui alt amant. Era destul de rău că trebuia să o învețe, dar era și mai rău să își închipuie unde putea ajunge cu noile aptitudini învățate!

– Ce sunt?

– Sunt două pungi care se găsesc la baza penisului. De obicei sunt moi, dar în timpul actului sexual devin foarte dure. Sunt și extrem de sensibile și se simt minunat când sunt mângâiate. Nimic nu o mai putea șoca acum, așa că spuse: În mod frecvent, o femeie le va linge sau le va lua în gură. Este foarte excitant.

– Te satisface când o parteneră a ta îți face asta?

– Sunt puține lucruri care se fac în pat și care să nu mă satisfacă.

Se lăsă o tăcere lungă, iar ea se foi pe loc.

– Ce face cu cealaltă mână?

– Mă mângâie. Într-un ritm sexual. Îi ridică încheietura mâinii şi îşi strecură degetele în jurul ei, începând să o maseze înainte şi înapoi. Aşa, îi descrise el, folosind un tempo adecvat.

Nu avusese intenţia să îi arate atât de explicit, dar acum, că o făcuse, nu părea să se poată retrage. Ea rămase perfect nemişcată, uitându-se direct spre pergament, în timp ce el se juca cu braţul ei. Fiecare atingere îi amintea explicit de mângâierile în partea de jos a corpului, şi senzaţia era dureroasă.

Într-un final, îi lăsă mâna să îi cadă în poală, deşi păstră contactul împreunându-şi degetele cu ale ei. Lady Abigail se uită la mâinile lor îngemănate, analizându-le cu intensitate, pielea ei palidă în contrast cu cea întunecată a lui, pielea ei moale alături de cea aspră a lui. Şi le deschise larg, explorând oasele şi încheieturile. Deschizându-şi palmele, şi le aşeză lângă ale lui, pentru a observa diferenţa dintre ele, cât de mari erau ale lui, cât de largi, cât de lungi.

În sfârşit, îşi trecu din nou degetele printre ale lui şi rămaseră în tăcere, singurele sunete fiind ticăitul ceasului de pe cămin şi respiraţiile lor încetinite, regulate. Refuzând să se oprească pentru a chibzui dacă ceea ce urma să facă este sau nu o idee bună, o sărută.

După standardele oricui, nu era mai mult decât o îmbrăţişare, dar de la primul contact abia perceptibil, simţurile lui fură sălbatic tulburate. Îi mângâie uşor buzele, abia atingându-le. Erau moi şi calde, suple, făcute pentru sărutat, şi trebuia să o facă imediat. Ezită, oferindu-i o ultimă şansă de a se salva, dar ea nu o acceptă, aşa că el elimină distanţa mică dintre ei într-o secundă, şi asta îl pierdu.

Fără niciun efort, o îndrumă spre un colţ al canapelei, folosind numai forţa gurii sale pentru a o întinde pe spate. Nu îndrăznea să o atingă cu mâinile. Dacă şi le-ar fi plimbat

peste bustul ei, ar fi început să-i scoată hainele, ceea ce ar fi fost un dezastru, aşa că îşi croi drum în cel mai cast mod – gustând. Era un amestec îmbătător de mentă şi coniacul pe care el i-l dăduse, şi el o savură şi gustă varietatea dulce de plăceri.

Nemulţumit, cercetă mai adânc, cu împingeri ale limbii. Cerând. Cerând. Ea se deschise şi îl invită înăuntru, şi fu pătruns de cea mai ciudată senzaţie: că ajunsese într-un loc deosebit, că în sfârşit ajunsese acasă.

Nu putea spune cât timp o sărutase. Limbile lor se jucau şi glumeau, în timp ce el zăbovea, şi lăsa bucuria pură să o pătrundă, iar şi iar. Când se retrase într-un târziu, fu străbătut de senzaţii străine, de regret şi pierdere.

Cât de multe dorea de la ea! Orice şi tot şi, cu o neputinţă abia ascunsă, îşi croi drum pe obrazul ei, în josul gâtului, unde îşi adăposti fruntea lângă ceafa ei.

– Nu te opri, şopti ea, cu palma alunecând spre gâtul lui, dorind să îl simtă mai aproape.

– Oh, Abby, şopti la rândul lui, disperat să îi pronunţe numele. Trebuie să ne oprim. Închizând ochii, respiră adânc, şi parfumul ei îl învălui. Putea simţi aroma pe care o emitea. Era gata să se împreuneze, corpul ei se îndrepta spre următoarea etapă. Tot ceea ce trebuia să facă era să ia, dar nu putea.

Începând cu şoldul ei, mâna lui trecu peste abdomen şi piept. Când ajunse la ridicătura sânilor ei, intenţionă să se mişte repede, dar ea îi captură încheietura şi îi ţinu mâna exact acolo, iar el nu putu să se abţină să îşi desfacă larg palma şi să îi mângâie ridicătura moale. Cu toate straturile de pânză care o acopereau, putea simţi vârful dur al sfârcului ei.

Încet, ea recunoscu:

– Mi-am atins sânii, aşa cum mi-ai cerut.

Şi-o imagină stând în faţa oglinzii, cântărindu-le greutatea şi forma, observând sfârcurile care se încreţeau sub privirea ei cercetătoare.

– Aş fi vrut să fiu lângă tine.

– A fost destul de tulburător.

– Doamne! Vreau să fii *tulburată*.

Se uită la sânii ei, imaginându-şi cât de frumoşi ar fi goi, cât de rotunzi, cât de albi, cu sfârcuri roz. I-ar umple palmele până la refuz. Chinuit de nevoia de mai mult, îi ciupi sfârcul atât cât putea prin rochie, şi ea scânci.

-- James..., şuieră ea.

– Rosteşte-mi din nou numele.

– James... te rog... Dar nu putea spune dacă pleda pentru a se opri sau a continua. Corsetul ei crea un decolteu extraordinar şi el îşi îngropă faţa în el, lăsându-se pentru un moment fantastic pradă mirosului pielii ei. Transpiraţia îl inundă, în timp ce încerca să îşi recapete o parte din echilibru.

Rămase deasupra ei, cu un genunchi odihnindu-se pe perna canapelei. Era prizonieră între braţele lui şi părea încântător de răvăşită, în timp ce încerca să îşi aşeze tandru palma pe pieptul lui. I-o prinse şi i-o conduse mai jos, ca să îi simtă proeminenţa dură a erecţiei care îi umplea partea din faţă a pantalonilor. Arătându-i cum să îi producă plăcere, o folosi pentru a se dezmierda, trăgând-o mai jos, făcând-o să îi răsfeţe testiculele. Cu dexteritate, ea exploră magnitudinea lui. Scrâşnind din dinţi, el rămase nemişcat.

Cu o apăsare a degetului mare pe unul din nasturi, pantalonii lui ar fi fost desfăcuţi şi ar fi fost complet expus căutării ei arzătoare – o idee periculoasă pentru amândoi –, aşa că el se domoli şi îi înlătură mâna mult mai repede decât şi-ar fi dorit.

Hotărât, o avertiză:

– Nu ştiu dacă mai pot să continui aceste lecţii.

– De ce nu?

– Te doresc mult prea mult. Mă doare să te doresc atât de mult.

Grija îi marcă trăsăturile.

– Nu vreau să...

– Pur şi simplu, aşa se întâmplă lucrurile astea, o opri el scurt. Am gustat puţin pe furiş şi voi fura mai mult şi mai mult de la tine, până când voi obţine totul.

– Nu mă deranjează. Îmi imaginez acelaşi sfârşit.

– Dar tu nu înţelegi cu exactitate despre ce vorbim.

În timpul îmbrăţişării lor febrile, teancul de desene căzuse pe podea, iar el se grăbi spre el, frunzărind după următorul. Lily revenise în gravură şi îl slujea cu gura, iar el era adânc îngropat în ea. Amintindu-şi tensiunea acelui episod demult petrecut, se încordă şi mai tare. Pierre le ceruse să rămână nemişcaţi, în timp ce el se luptase să îşi păstreze expresia normală a feţei şi a corpului, dar imediat ce le spusese că se pot mişca, James terminase cu putere. Aproape cu violenţă. Iar Lily acceptase bucuroasă tot ceea ce el avea de împărtăşit. Acum tânjea după acel stil de pasiune dură.

– Vreau să îngenunchezi în faţa mea. Aşa cum a făcut Lily, declară el aspru, supărat că îl excita atât de profund când nu putea face nimic pentru a-l ostoi. Vreau să ajungi să mă absorbi atât de adânc, încât să te sufoci cu mărimea mea şi să mă implori să mă opresc. Îţi voi cere să îmi înghiţi sămânţa, apoi să lingi vârful până decid că a fost destul.

Fără să se lase afectată de etalarea temperamentului său, se uită spre desen, apoi spre el. Spre oroarea lui, sclipea cu anticipare.

– Mi-ar plăcea să îţi fac asta. Numai să îmi arăţi cum să...

Gâfâind plin de frustrare, el se ridică de pe canapea, de teamă să nu îi accepte oferta nebunească. Respirând greu, ca

şi cum ar fi alergat o cursă dură, păşi spre fereastră şi rămase cu spatele spre ea. Îşi apăsă falusul vertical, încercând să îşi uşureze chinul, dar fără succes. Abia când îşi recăpătă un minimum de reţinere se întoarse din nou cu faţa spre ea.

– Trebuie să plec.

– Te voi vedea din nou joi?

– Nu ştiu, răspunse el sincer. Nu ştiu dacă mai pot continua.

– Nu vreau să te tulbur. Nu mi-am dat seama că fac asta.

– Nu este vorba de ceva ce ai făcut tu, o asigură el. Dintr-odată, te doresc indiferent de consecinţe şi am înţeles ce urmează dacă vom continua.

– Dar şi eu îmi doresc acelaşi lucru.

– Spui asta acum, dar unul dintre noi trebuie să păstreze distanţa.

Aruncându-i un zâmbet slab, ea spuse:

– Bănuiesc că putem vedea amândoi că nu voi fi cu aceea.

– Nu, nu cred că poţi fi tu.

Aşa că trebuie să fiu eu, se avertiză singur, întrebându-se de ce era atât de supărat. În fond, când începuse afacerea asta, presupusese că trupul ei o va trăda, că vor putea merge pe o cale senzuală.

Însă acum, când contemplau această răscruce din faţa lor, nu vedea nimic mai mult decât fantezia neclară, romantică a unei femei fără experienţă. Nu avea nicio idee în privinţa celor propuse şi, din experienţele lui anterioare, bănuia că o relaţie fizică i-ar frânge inima. Era incapabil să ofere unei femei mai mult decât nişte jocuri sexuale limitate, aşa că, dacă în mod deliberat ar fi compromis-o, va ajunge până la urmă să îl urască, aşa cum el însuşi ar ajunge să se urască. Pur şi simplu, nu se putea purta atât de rău cu ea.

Deci... trebuia să se oprească atunci când avea posibilitatea. Dar, indiferent cât ar fi încercat, nu îşi putea imagina

să lipsească de la următoarea întâlnire. Deja i se strecurase sub piele până în punctul în care se întreba cum va suporta să nu o mai vadă.

– Trebuie să plec, repetă el. Acum. Când încă mai pot.

Ea dădu din cap, acceptându-i decizia ca fiind singura variantă.

– Când te vei decide dacă vei veni din nou?

El se luptă cu întrebarea, zăbovind asupra ei, dar nu exista niciun răspuns viabil pe care să i-l poată da atât de repede.

– Cred că fie voi fi aici vineri..., fie nu voi fi.

Înainte ca ea să poată răspunde, înainte ca *el* să facă orice altceva, traversă în grabă camera, smulse teancul de desene erotice şi ieşi în grabă din încăpere năpustindu-se în jos pe scări, ca şi cum mii de diavoli ar fi fost pe urmele lui.

6

James şedea în spatele biroului său, uitându-se la hârtiile pe care Michael i le aşezase în faţă, dar nu putea să înţeleagă nimic *din* ceea ce cuprindeau. Ar fi putut la fel de bine să fie scrise cu nişte hieroglife ciudate, pur şi simplu, nu se putea concentra suficient de mult timp pentru a descifra detalii, în ciuda importanţei pe care părea să o aibă conţinutul.

Gândurile lui erau mult prea tulburate de greutatea celorlalte probleme. De probleme precum mirosul parfumului lui Abby, culoarea sidefie a pielii ei, greutatea părului ei minunat, auriu.

Ce se întâmpla? Înnebunise?

Petrecuseră împreună doar câteva ore, abia dacă discutaseră orice alt subiect în afară de sex, dar era profund prins. În mintea lui, trecuse de mult peste Lady Abigail cea sofisticată pe care abia dacă o cunoştea, şi devenise repede Abby *a lui*, cea sexy şi cu sânge fierbinte. Era prins într-un mod neobişnuit şi înspăimântător de posesiv. Nu se putea stăpâni nici măcar o secundă să nu se gândească la ea. Ce se va întâmpla cu facultăţile sale mentale dacă va continua să o întâlnească?

Asta nu însemna că starea lui fizică o ducea mult mai bine. Purtându-se din nou ca un puşti excitat de numai

treisprezece ani, era gata să își împrăștie sămânța într-o clipă. Doar pentru că o sărutase, se excitase atât de tare încât, multe ore mai târziu, corpul încă mai suferea efectele. Era posac și irascibil, testiculele continuau să îl doară și își spunea că ar fi trebuit să insiste ca ea să îi ofere ușurarea tulburării trupești.

Ar fi trebuit să își desfacă pantalonii! Ar fi trebuit să o lase să intre înăuntru! În loc să ezite, ar fi trebuit să o învețe cum să îl atingă, să îl lingă, să îl satisfacă. Cu disperarea unui bărbat înfometat, tânjea să o simtă atingându-l și dezmierdându-l, poate sugându-l între buzele acelea rubinii. Dacă o părticică din atracția ei feminină ar fi fost îndreptată spre el, acum nu ar suferi atât de groaznic.

Fusese nerăbdătoare să sară dincolo de pacea stabilă pe care el o inițiase, dar el rezistase în mod nebunesc. De ce? Îi venea în minte un singur motiv: o plăcea. Din cine știe ce cauză, pur și simplu, o plăcea și nu voia să o rănească.

Dacă vor deveni amanți, își imagina exact cum se vor întâmpla lucrurile. Se vor bucura de un pic de aventură, o întâlnire scurtă, de un erotism fierbinte, dar pe urmă noutatea se va stinge. Așa cum se întâmpla întotdeauna, fascinația lui va dispărea treptat, dorința lui pentru ea se va răci și va simți imboldul de a se îndrepta spre o alta. Aceasta era jalnica stare a vieții lui sexuale; nicio femeie nu îi reținuse interesul pentru multă vreme.

Și cu ea ce se va întâmpla?

În lumea ei, adevăratele doamne credeau că dragostea și sexul erau legate în mod indisolubil, că unul crea o responsabilitate imposibil de sfărâmat de cealaltă. Din nefericire, ea nu era ca toate celelalte femei cu care avusese de-a face, așa că nu accepta, că, uneori, sexul era numai o eliberare fizică și nimic mai mult. Nu fusese învățată să știe cât de adânc putea penetra dorința, cât de tare putea să ardă

sau cât de repede putea descreşte. Şi nici nu ar fi putut înţelege cât de oribil se putea termina o relaţie sexuală, cu sentimente rănite, incriminări, cuvinte dure.

Nu voia să-i frângă inima. Aşa că... ce putea face?

Evident, nu se putea abţine să o întâlnească; era un lucru zadarnic. Şi totuşi, în timp ce se gândea cât de minunat ar fi fost să o poată îmbrăţişa şi săruta, când îşi amintea strălucirea şi dorul din privirea ei în timp ce îl întrebase dacă va reveni joi, nu îşi putea imagina să nu se ducă. Să nu o mai vadă niciodată, – peste putinţă. Să continue – cea mai mare nebunie.

Era un bărbat inteligent, care se mândrea că deţine întotdeauna controlul, care nu îşi permitea să se aventureze în situaţii fără speranţă, prin urmare, cum se întâmplase de ajunsese în starea aceasta? Şi cum, spune, te rog, cum avea de gând să iasă din ea?

Opţiunile lui erau puţine. Ar fi putut, pur şi simplu, să nu mai apară, silind-o să îl aştepte deznădăjduită, până când ar fi înţeles că nu va mai veni. Probabil că ar fi considerat că decizia lui era urmarea faptului că îl ofensase în vreun fel, lucru la care nu suporta să se gândească.

Sau ar putea să se comporte şi mai nepoliticos, trimiţându-i un cadou de adio. Ar fi fost un semn lipsit de importanţă al afecţiunii lui, un fleac fără însemnătate pe care ea să îl privească din când în când, ca să îşi amintească mereu cât de ticălos putea fi. Îşi va aminti mereu cum îşi luase un angajament important pentru ea, dar nu avusese tăria de a merge până la capăt.

Singura alternativă pe care o mai întrezărea era să înainteze până când ar fi văzut şi auzit suficient. Şi acele întâlniri greu de suportat ar fi putut să meargă într-o direcţie nouă: fie îşi păstra orice rămăşiţă de hotărâre pentru a menţine discuţiile pe un făgaş intelectual, sfârşind prin a deveni

frustrat din punct de vedere sexual, posac şi nefericit, fie ar fi înaintat pe drumul pe care trupul îl implora să păşească. Ar fi putut începe seducerea ei finală.

În timp ce suferea din cauza disconfortului gândurilor şi al alegerilor sale, uşa se deschise şi fratele lui, Michael, păşi înăuntru. Făcu un gest spre hârtiile pe care le pusese pe biroul lui James ceva mai devreme şi întrebă:

– Ce crezi? Ar trebui să îi dăm drumul?

– Care este totalul datoriilor pe care le-a făcut Lord Rosewood? James era conştient că ar fi trebuit să ajungă singur la finalul listei din faţa lui, să tragă o concluzie dacă gândurile nu i-ar fi fost risipite.

Cu un suspin exasperat, Michael traversă camera.

– Ce se întâmplă cu tine în perioada asta? Eşti complet tulburat. Scoase ultima pagină şi îi arătă cu degetul coloana cu datorii.

James îşi reprimă un freamăt când văzu că substanţiala cifră fusese atât de uşor de localizat.

– Am câteva afaceri mai importante în minte, minţi el. Sunt preocupat.

– Adevărat! Fratele lui pufni neîncrezător. Dacă nu aş şti prea bine, aş spune că o femeie ţi-a sucit minţile...

James spumegă în tăcere. Dacă i-ar da cel mai mic indiciu, fratele lui mai mic ar ghici totul. El şi Michael trecuseră împreună prin multe de-a lungul anilor, iar Michael păstrase majoritatea secretelor vitale ale lui James. Era un prieten nepreţuit, un confident de nădejde şi singura persoană din lume în care James avea completă încredere. Dar nu îi putea spune despre Lady Abigail Weston.

Cu toate astea, în ciuda bunelor intenţii ale lui James de a ascunde implicarea ei, Michael se opri din mers.

– Oh, dă-mi putere... Vocea lui era tărăgănată şi se aplecă pentru a-l putea privi pe James direct în ochi. Eşti complet la pământ!

– Este o prostie.

– Este? Se concentră, ca şi cum dacă îl privea fix putea să ajungă la adevărul care zăcea înlăuntrul lui. Este vorba de cineva cunoscut?

– Îţi repet: nu este vorba de nimeni.

– Întotdeauna ai fost cel mai prost mincinos. Se opri lângă bar şi îşi turnă un pahar cu coniac. Glumind, întrebă: Deci, cine este norocoasa fată? O vei aduce acasă pentru a o prezenta familiei? Cauţi binecuvântarea mamei? Se aud clopote de nuntă în viitor? Făcu o pauză, sorbind din lichiorul chihlimbariu, în timp ce James rămase posac, fără să răspundă. Nu credeam, şopti el. Este femeia aia care a venit aici, nu-i aşa? Sora lui Marbleton. Care era numele ei? Abigail?

– Vorbeşti prostii, insistă James, dar cu mai puţină intensitate decât i-ar fi plăcut să arate.

Privirile li se întâlniră şi Michael îl întrebă tăios:

– Ai înnebunit? Ai uitat atât de repede ce s-a întâmplat ultima oară când ai dat dovadă de nesăbuinţă?

James detesta abilitatea lui Michael de a înţepa direct în inima problemei, mai ales că ştia că fratele lui are dreptate: se juca cu focul, aşa cum mai făcuse o dată, şi toţi fuseseră arşi de flăcările trădătoare pe care le iscase dezastrul comportamentului său nepotrivit. Din câte se pare, nu învăţase nimic important din acţiunile sale trecute. Era gata nu, domnic! – să încerce din nou să se joace cu un dezastru.

Ca tânăr de nouăsprezece ani, nu luase în seamă admonestările tatălui său şi avertismentele mamei sale în legătură cu fetele nobile, vânând orice tânără ce părea interesată. Şi toate fuseseră. Fiind fiul mai mare, dar nelegitim, al tatălui său, străbătuse culoarele lumii lor exclusiviste, fusese văzut, cunoscut, dar niciodată primit înăuntru. Înfăţişarea lui plăcută, statura înaltă le atrăgea, dar ceea ce le captiva era statutul lui şi faptul că era bastardul unui conte.

Era băiatul periculos, sănătos şi sălbatic, fără scrupule evidente. El era cel cu care mamele lor insistau să nu vorbească niciodată, ceea ce îl ajuta să devină şi mai dezirabil în ochii lor inocenţi.

Mult prea mândru, rebel şi fără să îi pese de consecinţe, se jucase de prea multe ori, fusese prins şi se trezise dintr-odată căsătorit cu fiica unui duce. Patricia tocmai împlinise şaptesprezece ani. Era de o frumuseţe răpitoare, plină de sine şi sigură de locul ei în vârful ierarhiei, după o viaţă întreagă de răsfăţuri.

Fusese premiul de aur al sezonului, una dintre cele mai de neatins femei, interzisă unui bărbat cu o poziţie atât de joasă ca a lui, aşa că, desigur, ea fusese cea pe care o căutase. Reuşiseră să aibă mai multe întâlniri clandestine, fiecare determinând-o să fie şi mai convinsă că el era soţul pe care îl dorea mai presus de oricine altcineva – deşi erau practic doi străini.

Imatură şi prostuţă, debordând de idei romantice fără niciun sens, presupusese în naivitatea ei că pasiunea lor va fi una imensă care va tulbura înalta societate. Cât de inconştientă fusese în legătură cu viitorul care îi era rezervat!

Prima ei suspiciune apăruse la nuntă. Până în ultimul moment, fusese convinsă că părinţii ei vor accepta, că greşeala ei va fi iertată şi că el va fi bine-venit în familie. Fusese sigură că până la urmă i se va permite ceremonia magnifică pe care o visase întotdeauna.

În schimb, jurămintele lor fuseseră schimbate în grabă şi în secret, în camera de odihnă a preotului, fără să aibă mai mult de o vază cu flori pentru a însufleţi atmosfera şi numai în prezenţa tatălui ei. Ticălosul naibii rămăsese neclintit în spate, apoi plecase imediat, fără să se oprească să spună la revedere sau să le ureze noroc.

Urmaseră uşile închise.

În timp ce lui James puţin îi păsa ce credeau alţii despre căsătoria lor, ea suferea îngrozitor. Descurajată şi deprimată, aştepta acasă invitaţii care nu veneau niciodată. Nimeni nu voia să o vadă sau să îi vorbească. Nimeni nu răspundea scrisorilor sau întrebărilor ei. Era ignorată pe stradă, evitată de oamenii pe care îi cunoştea de o viaţă întreagă. Ultima lovitură fusese într-o noapte în care încercase să meargă la teatru. Se întâlnise cu părinţii ei şi fusese dojenită în mod public.

Nu se mai aventurase afară din casă.

Cu toate astea, Patricia afirmase răspicat că singura sursă a nefericirii ei era el, acuzându-l că adusese asupra *ei* această nenorocire. Niciodată nu îi negase acuzaţiile, simţind că era cu adevărat blamabil.

Mai târziu, abandonase orice încercare de a o mai linişti. Starea ei *de* nefericire şi gradul de melancolie erau imposibil de suportat. Luptând să găsească o soluţie care să îi redea liniştea familiei, a cumpărat o nouă casă şi a dus-o acolo, apoi a părăsit-o, lăsând-o să îşi plângă propria nefericire.

Când aflase că era grav bolnavă, şi asta de multe zile, veştile abia dacă îl afectaseră. Era o femeie neplăcută, posomorâtă, pe care nu o înţelesese niciodată. Pe patul de moarte, în timp ce se chinuia cu febra şi tusea, nu îi arătase niciun fel de sentimente, nu exprimase nicio părere de rău sau regret pentru felul în care scurta lor legătură apăruse şi pe urmă se împotmolise.

După moartea ei, medicul care o îngrijise menţionase că febra ei nu fusese atât de gravă şi că nu ar fi trebuit *să îi* pună în pericol viaţa. Că pur şi simplu se stinsese, în ciuda tuturor eforturilor sale, ca şi cum nu ar *mai* fi dorit să trăiască, iar James tot mai credea că murise cu inima zdrobită, suferind mai ales *pentru* că fusese lovită de nesăbuinţa lui.

Zilnic, mulțumise stelelor lui norocoase că nu avuseseră copii!

Simțind nevoia de a da un răspuns, susținu:

– Nu voi fi ca atunci când am ajuns să mă căsătoresc cu Patricia.

– Cum poți să spui asta cu atâta siguranță?

Michael avea toate motivele să se îngrijoreze. Poate mai mult decât oricare dintre ei, el suferise încercând să o aducă pe calea cea bună pe soția distrusă, nefericită a lui James. Ea transferase mare parte din tristețea ei asupra lui și, cu cât el se obișnuia cu asta, cu atât mai demonică devenea comportarea Patriciei.

– Doamna și cu mine am decis..., începu James să elucideze o parte a aranjamentului lor în care Abby promisese să nu emită nicio pretenție dacă ar fi fost descoperiți, dar, dându-și seama cât de ridicol suna un asemenea pact, se opri.

– Oh, adevărat? sări Michael disprețuitor în timpul pauzei enigmatice a lui James. Ce ați convenit? Să nu o compromiți? Să nu te oferi să o ajuți, odată ce i-ai fi distrus reputația? Să nu te căsătorești cu ea dacă o vei lăsa însărcinată cu copilul tău?

Lovitura era puternică, incisivă, fermă. Ideea că James ar putea lăsa o femeie cu un copil bastard era de neconceput. Amândoi își dădeau seama de asta. Cunoscând viața mamei lor, care își crescuse cei doi băieți de una singură, amândoi juraseră să nu fie părinții unor progenituri ilegitime.

– Nu am făcut nimic, spuse James într-un sfârșit.

– Și nici nu veți face? îl sfidă Michael. Mai blând, îl avertiză: Ai grijă, James. Dacă nu te vei gândi la tine, atunci gândește-te la mama și la ce se va întâmpla cu ea dacă ar mai trebui să îndure un alt scandal.

– M-am gândit și îți dau cuvântul meu că...

– Oh, scuteşte-mă, îl întrerupse Michael. Când gândeşti cu scula, cuvintele tale nu înseamnă nimic. Mai puţin decât nimic.

Supăraţi, se priviră unul pe celălalt. Se aşternu o tăcere apăsătoare. James se simţea ca un puşti pedepsit. Detesta faptul că fratele lui îi arăta o asemenea neîncredere şi se ura pe sine pentru dorinţele lui incontrolabile. Dorinţa stârnită de Abby era periculoasă. Ameninţa şi umbrea totul – armonia familiei lor, liniştea lui sufletească, însuşi modul de viaţă.

Sperând să domolească această confruntare, promise:

– Voi fi atent.

– Bănuiesc că tot este ceva, concluzionă fratele său, acceptând încercarea de împăcare a lui James, şi momentul caustic se risipi. Erau mult prea apropiaţi şi suferiseră prea mult ca să fie în dezacord. Cum rămâne cu Lord Rosewood? întrebă Michael, arătând din nou spre hârtie.

– A terminat-o la mesele noastre, zise James. Să îl trimiţi la mine.

Michael ieşi să îl aducă pe conte, iar James rămase la birou, calmându-se şi aşteptând să sosească lordul. Trecură câteva minute înainte ca Rosewood să bată la uşă şi lui James aproape că îi păru rău pentru el. Omul nu avea idee despre ceea ce urma să i se întâmple. Fără îndoială că Rosewood presupunea că fusese chemat în spate pentru cine ştie ce divertisment dubios, de genul celor pe care amândoi îl împărtăşiseră de nenumărate ori.

Dar, aşa cum avea să afle contele lovit de sărăcie, James era un nemilos om de afaceri. Prieten sau nu, cunoscut sau nu, afacerile erau întotdeauna prioritatea lui. Familia lui se bizuia pe un venit stabil, şi, pentru James, nevoile familiei sale erau de o importanţă capitală. Devotându-se bunăstării ei, hotărâse să nu fie niciodată ca tatăl lor care se lepădase de ei, abia aruncându-le o simplă privire, când el şi Michael

erau doar niște copii. James era decis ca purtarea lui față de cei care depindeau de el să fie întotdeauna cel mai important lucru pentru el.

– Rosewood. James dădu din cap când apăru contele, în timp ce îi făcea semn servitorului care îl adusese în birou că poate pleca.

Dorind să își termine sarcina îngrozitoare cât mai repede posibil, începu fără nicio introducere, explicând omului ce datorie avea și privind cum aristocratul devenea tot mai tulburat. Nu era prima întâlnire de acest fel pe care o avea James, și nu va fi nici ultima, așa că exercita un control perfect, dând dovadă de o răbdare bine exersată. Când James atinse ultimul punct, anunțându-l pe contele dezonorat că nu va mai fi bine-venit în stabilimentul său, Rosewood clocoti de furie.

După multe vociferări, discuția coborî la nivelul la care ajungeau cu toții. Fără să aibă posibilitatea de a-și plăti datoriile și neavând cum să-l oblige pe James să își schimbe părerea, contele se folosi de obișnuitele amenințări – exact așa cum se așteptase James.

– Voi avea grijă să fii ruinat pentru asta! declară contele furios, dar James nu clipi. Chiar în momentul în care bărbatul pronunța amenințarea, amândoi știau că este o poziție stupidă. Sărăcia avea un mod minunat de a-i face pe amândoi egali, de a despuia un bărbat de mare parte din puterea sa. În timp ce contele se năpustea afară, James respiră adânc, prelung, masându-și fruntea din pricina durerii pe care o simțea în spatele ochilor.

Fără să se miște, se uită la ceas, calculând timpul care îi va fi necesar lui Rosewood să părăsească locul. Michael îl va observa discret, pentru a fi sigur că pleacă fără să creeze alte probleme. Exact peste paisprezece minute, Michael își făcu din nou apariția în ușă.

– Au fost ceva probleme în față? întrebă James.

– Niciuna, răspunse Michael. Dar aici?

– Cam la fel. James scutură din degete şi mimă vocea severă a contelui: „Va avea grijă să ne ruineze pentru asta!"

– Nerușinat individ, nu? Michael îşi roti ochii cu dezgust, apoi se uită din nou spre hârtiile care detaliau situaţia datoriei lui Rosewood, una pe care vor fi siliţi să o ducă ani întregi şi pe care mai mult ca sigur că nu şi-o vor recupera în întregime.

– Nu a fost mai rău decât cu mulţi de felul lui, răspunse James.

– Mare laudă, într-adevăr, declară Michael, şi amândoi chicotiră. Merse spre bar şi turnă două pahare cu coniac, apoi îi dădu unul lui James şi toastă pentru îmbunătăţirea situaţiei financiare a contelui. Să fie substanţială şi cât mai rapidă.

James înclină paharul în semn de răspuns, adăugând:

– Şi fie ca noi să fim primii creditori care îşi vor primi datoria.

– Hai, hai, spuse Michael.

Tăcerea se aşternu din nou, insistentă, vibrantă. James se foi în scaun.

– Trebuie să ies pentru câteva ore.

– Atunci... pleacă. Michael ridică din umeri.

– Vei fi în regulă?

– Sigur.

Era întotdeauna, dar James simţea în mod invariabil nevoia de a-l întreba.

– Nu sunt sigur când mă întorc.

– Nu te grăbi, îl sfătui Michael. Îşi termină băutura, apoi se îndreptă spre uşă şi spre sala de joc. Trândăveşte până când ţi se va îmbunătăţi starea de spirit sau măcar până când scula îţi va fi neputincioasă. Sper să fii mult mai înţelept când te voi vedea data viitoare. Pleacă pentru câteva săptămâni – dacă de asta ai nevoie. După ce îşi luă la revedere,

se grăbi să iasă, aşa că nu prinse ultimele comentarii mormăite de James în urma lui.

Lampa se stinse şi James se ghemui în semiîntuneric, meditând la următoarea mişcare. Fără prea mare efort, concluzionă că nu avea niciun motiv să fie obsedat de Abby – nu, Lady Abigail. Relaţia lor, aşa cum era în acest moment, nu punea probleme. Nu vor putea niciodată să fie prieteni sau amanţi. Erau doi oameni care fuseseră aduşi împreună de circumstanţe bizare, dintr-un motiv bolnăvicios, şi care se vor despărţi pentru totdeauna când îşi vor atinge scopul.

Ceea ce avea nevoie doamna şi ceea ce aştepta de la viaţă, era să fie curtată în mod romantic, urmând o lungă logodnă şi o căsătorie fericită care să îi aducă o casă plină de copii gălăgioşi, dar James nu putea să îi ofere nimic din toate acestea. În primul rând, chiar dacă ar fi dorit să se căsătorească cu ea – lucru pe care nu îl dorea –, familia ei nu va permite niciodată. În al doilea rând, cu greu putea fi considerat genul de soţ pe care o doamnă cu o educaţie potrivită să îl îndure pentru restul zilelor ei.

Creatură a nopţii, fusese crescut în preajma prostituatelor şi a actriţelor. Ca adult, îşi petrecuse vremea cultivând lumea interlopă a societăţii rafinate, bucurându-se de amuzamentele şi discordiile sordide pe care le putea oferi. Chiar şi munca sa se potrivea stilului său de viaţă. Dormea ziua şi lucra noaptea, ajungând la cazinou când apunea soarele şi când cea mai rea faţă a Londrei abia ieşea în stradă. Petrecea şi era prieten la toartă cu pariori şi beţivani. Erau singurii oameni pe care îi ştia, numai existenţa lor era cea pe care o înţelegea. Pur şi simplu, nu putea să îşi imagineze o alta.

Dacă prin cine ştie ce întorsătură a sorţii Lady Abigail Weston îi fusese pusă în mâini, ce să facă el cu ea? El *nu* era bărbatul potrivit pentru ea, şi nu va pretinde că este.

Oricum, nu o putea abandona în căutările ei senzuale. Îi promisese să o ajute şi o va face, dar, între timp, trebuia să găsească o metodă de a se descurca cu nevoia dură pe care ea i-o inspira. Stridenta dorinţă de a o asocia cu el devenea hazardată şi trebuia să fie înlăturată. Era un bărbat în toată firea, care putea şi îşi va controla pasiunea. Cunoştea mai multe metode de a-şi domoli dorinţa.

Avea nevoie de o doză masivă de femei depravate cu care era obişnuit. Trecuse ceva timp de când nu îşi mai permisese să se lase răsfăţat de plăcerile pe care unele dintre ele le preferau. Câteva acuplări intense ar putea să îi îmbunătăţească starea actuală. Cu puţin noroc, poate îşi va putea astâmpăra şi aceste efuziuni sentimentale neobişnuite. Până la următoarea întâlnire cu Lady Abigail, îşi va destinde nervii pentru a putea merge până la capăt doar cu puţină suferinţă sau nelinişte.

Hotărât, îşi termină coniacul şi se pregăti să plece. Nedorind să dea ochii cu vreun client care ar fi putut să îl reţină, se strecură pe uşa din spate. Odată ajuns în stradă, opri o trăsură, iar vizitiul îl întrebă destinaţia.

Erau multe locuri pe care le-ar fi putut vizita pentru ceea ce căuta. Un bordel era cea mai sigură variantă, deşi nu avea starea necesară pentru niciuna dintre femeile profesioniste pe care le cunoştea. Tânjea după mai mult decât sex lipsit de interes, în schimbul banilor. Avea nevoie de o parteneră entuziastă, domică, sălbatică, şocantă, cu cât mai răzvrătită, cu atât mai bine.

Aveau loc o mulţime de serate care prezentau interes. Ştia locurile unde se întâmplau cele mai târzii adunări, cunoştea gazdele, invitaţii, genul de distracţii obscene care erau oferite. După o lungă meditare, o alese pe vechea sa prietenă, Lady Carrington. Putea fi oricând căutată pentru o distracţie plină de indecenţă, iar locuinţa ei era în permanenţă plină de femei fără inhibiţii, drăguţe, ascultătoare.

Dădu instrucțiuni în legătură cu adresa doamnei și câteva minute mai târziu urca treptele de la intrare. Un valet îi luă mantia. Străbătu încăperile de la parter, sorbind un whisky tare, scoțian, și murmurând saluturi spre cei care se îngrămădeau în umbrele colțurilor.

Erau cupluri peste tot, în variate stadii de beție și dezbrăcare. Toți erau prea nerăbdători ca să mai aștepte o cameră separată, și apoi era o excitare în plus să fie priviți de alții. Indiferent unde își întorcea privirile, vedea sâni goi, dezmierdări, împreunări. Într-un salon, o femeie goală dansa pe o masă, în timp ce numeroși domni erau așezați în cerc privind-o cu poftă. Într-o alta, un bărbat era întins pe o canapea, cu o femeie aflată în echilibru deasupra lui, sugându-i sexul. Prietenul domnului îngenunchease în spatele femeii, penetrând-o cu o hotărâre furioasă.

Atmosfera senzuală nu făcea decât să îi sporească dorința. Voia o întâlnire tumultuoasă, fără gânduri, pur sexuală. Michael avusese dreptate: era exact tratamentul de care avea nevoie. Cu puțin ajutor din partea oricăreia dintre femeile depravate aflate în așteptare, va elibera tulburarea pe care o simțise în compania lui Lady Abigail. Privind în jur, își dădu seama că această lume întunecată de dorință și de păcat, că acești oameni care ar putea și ar comite orice act reprobabil, era lumea pe care o înțelegea, care îl făcea să înflorească. Locul lui era aici, cu ei, și nu își putea imagina ce îl determinase să creadă că s-ar potrivi într-un decor însorit, în plină lumină a zilei, alături de o doamnă ca Lady Abigail.

Cu siguranță că va continua să se întâlnească cu ea, să îi dea acele lecții și să îi furnizeze informații. O va face în mod rațional, calm, cu grijă. Dar după... după, se va întoarce într-un loc ca acesta.

În timp ce își termina al doilea pahar de whisky, o zări pe văduva Barbara Ritter, o fostă amantă. Nu mai revenise

în patul ei doar pentru că nu obișnuia să frecventeze aceeași iubită prea multă vreme. El nu aparținea niciunei femei, și o relație prelungită ar fi făcut-o să creadă altceva. Era riscant să reînnoiască legătura lor destrăbălată, pentru că i-ar putea da o impresie greșită asupra naturii interesului său pur sexual, dar erau și niște avantaje evidente. Sexul lui deja tremura la amintirea acelor plăceri interzise cu care îl copleșea în mod regulat.

Era o persoană plăcută, înaltă, inimoasă și cu părul ca ebonita, exact opusul micii lui blonde Abby. Femeie hotărâtă, de lume, ea înțelegea – într-un fel în care Lady Abigail nu ar fi putut niciodată – cum două persoane se puteau împreuna fără legături afective puternice.

Fiind o femeie simplă care se căsătorise foarte bine cu un baron în vârstă, era atrasă de plăcerile nopții – la fel ca și el. Se întâlniseră în lunile în care soțul ei era pe patul de moarte. În timp ce el zăcea, soția lui mai tânără, drăguță, trecea prin labirintul petrecerilor Londrei, și își permisese treptat să se cufunde în păturile sordide ale orașului.

Era ușor să îi prindă privirea. O înclinare a paharului, o clătinare a capului și era lângă el. Din fericire, discuția era minimală. Știa ce dorea, la fel și el. Luându-se de mână, se strecurară pe scări, căutând până găsiră o cameră liberă. Cu grabă, se dezbrăcară și trecură direct la mișcările de început.

Fericit să o lase să preia conducerea, el se sprijini de perne, iar ea îi călări coapsele. Cunoscând ceea ce îi plăcea, îi luă în mână testiculele și îi mângâie sexul, folosind toate lucrurile pe care le avea la îndemână și care erau destul de multe. În final, se lăsă străpunsă de membrul lui rigid și îl călări, crăpătura ei mulgându-l, sânii mari dansându-i în față.

Era numai sex. Dur, și puternic, și fără niciun sens.

Când, în sfârșit, trecu peste pieptul lui, spre abdomen și apoi mai jos, el privi în tavan, așteptând acea senzație grăbită,

acea strălulgerare a dorinței, dar nu apăru. Își ținu respirația, tensionat, pregătit, tânjind după stârnirea deșănțată pe care i-o producea de obicei, dar nu putu să aprecieze senzația îmbucurătoare, pentru că era foarte tulburat de lipsa de sentimente pe care împerecherea i-o genera. Când își strânse la sfârșit buzele în jurul lui, sugând, el se întinse absent spre ceafa ei, pentru a o aduce mai aproape.

Dacă stătea să se gândească la ceea ce făcea, trebuia să recunoască faptul că era dezgustat de el însuși, de slăbiciunea lui, de incapacitatea de a se contopi cu o femeie rafinată, dar nu alese să insiste asupra multelor deficiențe ale caracterului său. În schimb, își concentră gândurile pentru o singură clipă. Pe mâini, pe gură, pe limbă, dar nimic mai mult.

Era ușor să se desprindă de această cameră, de femeia depravată cu care se acupla. Nimic din toate acestea nu avea cu adevărat importanță. Văduva brunetă care îl servea atât de eficient se pierdea treptat pe fundal... până... deveni Abby.

Frumoasa lui Abby era îngenuncheată în fața lui, dorindu-l și iubindu-l cu gura ei senzuală și cu degetele pricepute. Fantezia prinse viață și îi stimulă pasiunea cu o putere încă neexperimentată.

Închise ochii și își dădu drumul.

7

Abigail îi auzi paşii pe trepte şi aproape se clătină de uşurare. Când se despărţiseră ultima oară, nu ştiuse dacă se va mai întoarce. Fusese înfuriat şi tulburat de ceea ce făceau, iar atitudinea lui bizară îi stârnea hohote de râs. Dacă lua în calcul antecedentele, *ea* era cea care ar trebui să sufere din cauza neliniştii. Nu el. Schimbarea de roluri părea ridicolă.

Se lupta cu ideea de a o proteja de ea însăşi, dar ea nu avea nevoie de protecţie. Îi erau dragi aceste întâlniri, tânjea după ele. După el. Complet copleşită, nu se putea concentra la nimic altceva. Lumea ei se micşorase la aceste momente furate. Orele plicticoase se scurgeau într-o ceaţă nesigură de sarcini monotone, în timp ce nu se gândea decât la acest singur moment în care el va intra pe uşă şi vor începe din nou lecţiile lor secrete.

Întreaga ei viaţă era distrusă. Nu putea mânca, nu putea vorbi, nu putea dormi. Nopţile ei chinuitoare erau litanii neliniştite de frământări, condimentate de vise erotice disparate cu James Stevens în diverse stadii de dezbrăcare, cu respiraţia înfiorându-i pielea, cu faţa îngropată în sânul ei. Se trezea transpirată, cu inima bătându-i, cu sânii plini şi dureroşi, aşteptând o eliberare din această agonie fizică ce nu mai sosea niciodată.

Nu se putea gândi decât la modul intim în care o lăsase să îi atingă partea din față a pantalonilor, ca să îl simtă cât era de excitat. Era o aventură amețitoare, această înțelegere incipientă a puterii pe care o avea asupra unui bărbat. Cine ar fi crezut că poseda abilitatea de a excita un asemenea bărbat potent, o asemenea creatură senzuală?

O dorise în cel mai deșănțat mod, așa cum făcuse și cu celelalte femei ale lui, și acest gând o umplea de un sentiment ciudat – că era dorită cu atâta ardoare de un bărbat ca James. Nu se imaginase niciodată ca o femeie care poate să atâțe un bărbat, ducându-l pe culmile înalte ale disperării carnale, și ideea era pe cât de excitantă, pe atât de înspăimântătoare, pentru că dintr-odată trupul ei părea a fi posedat de o dorință proprie, iar ea avea prea puțin de spus în ceea ce privea direcția în care se îndrepta.

În mod surprinzător, devenise o ființă lipsită de control, senzuală, și nu mai putea să se întoarcă din drum și să ajungă înapoi la persoana care fusese înainte. Tot ceea ce putea face era să spere că James o va săruta din nou. Că va continua să o sărute și că nu se va opri niciodată. Că senzația pe care el o stârnise va crește până când vor fi amândoi mai presus de imaginația ei.

Ușa se deschise și el era acolo, frumos, demn, minunat de viril. Rămase mult timp în prag, tăcut și reținut, iar stăpânirea lui severă o făcu să se oprească. Dar, în ciuda aparției lui rezervate, ea nu își putea ascunde exuberanța.

– Bună, James. Îi zâmbi cu căldură, plăcându-i că avea posibilitatea de a-i rosti numele, și gustându-l ca pe un vin excelent. Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Îmi era teamă că nu ai să mai vii.

Destăinuirea ei plină de modestie îi distruse autocontrolul. Resemnat, ridică din umeri, apoi îi zâmbi, în timp

ce întindea mâna în semn de salut. Ea alergă spre el, iar el începu să îi sărute: linia părului, fruntea, sprâncenele, ochii, obrajii.

În sfârșit, în sfârșit, îi găsi gura. Buzele lor se contopiră, iar ea se simți asaltată de gustul lui de nedescris. Cu o mișcare a încheieturii, el îi desfăcu panglica pe care o folosea să își lege părul, iar degetele i se cufundară în el, trecând din nou și din nou printre șuvițele lungi, până când își înfășură masa de păr în jurul pumnului și trase ușor pentru a-i da capul pe spate.

Intensifică sărutul, limba lui pătrunzând mai adânc. Ea i-o întâlni cu propria-i limbă, chemându-l mai adânc, mai aproape și gemând de plăcere. Sunetul trimise un tremur neliniștit, ca de fluturi, care îi străbătu stomacul.

Încurajată foarte tare, ea îl înlănțui cu brațele, savurând senzația trupului lui robust. Propria-i formă feminină se potrivea perfect cu a lui. Era ferm acolo unde ea era moale, plat acolo unde ea avea rotunjimi, și ea simțea că era creată pentru a-l îmbrățișa.

Erau contopiți: abdomen, coapse, gambe, se lipeau cu putere. Sânii ei erau grei, sfârcurile îi pulsau și se măreau, apăsându-l tulburător în piept. De fiecare dată când inspira, se frecau de el, creând o senzație aproape insuportabilă.

El își croi drum în jos, trecu de talia ei, masând locul în care fundul ei se curba, trăgând-o mai aproape. Se aplecă înspre ea, iar ea îi răspunse la fel, nevenindu-i să creadă vibrația pe care corpul ei o primea de la membrul lui erect care se împingea în abdomenul ei.

Parcă ar fi fost străpunsă de un fulger. Simțea o sclipire de foc în locul feminității dintre picioare. Flacăra se ridica mai sus, prin vene, spre sfârcuri, apoi trecea spre extremități. Dorind să primească mai mult, își lăsă mâinile în jos, plină de curaj, coborând pe fibra musculară tensionată a spatelui și a coapselor lui.

Şoldurile lor se loviră. Sexul lui era dur, tare, pregătit pentru ea, şi îi trecu prin minte că, exact acolo, ar fi făcut orice pentru el. Să îşi scoată hainele. Să renunţe la virginitatea ei. Să sară de pe o culme! Orice i-ar fi cerut, ar fi fost fericită să îndeplinească – numai să prelungească acele senzaţii minunate care veneau unele după altele.

Se întâmpla ceva în mod evident nebunesc în legătură cu acest comportament care te făcea să uiţi total ceea ce avea cu adevărat importanţă, iar ei îi trecu prin minte o idee fugară, şi anume că acesta era motivul pentru care tinerele doamne erau însoţite şi atât de drastic supravegheate şi păzite. Alţii deja ştiau ceea ce ea abia descoperea: dorinţa nu avea limite. Putea şi se va bucura de acest bărbat în orice fel, fără să simtă nici măcar o fărâmă de regret.

El puse capăt sărutului, iar ei nu îi venea să creadă cât de mult îi simţi imediat absenţa şi nici cât de arzător tânjea după momentul în care va începe din nou. Ochii lui de un albastru minunat erau fixaţi asupra ei, plini de poftă, dar şi de un alt sentiment pe care ea nu îl recunoştea. Dor, poate?

– Cum de reuşeşti să îmi faci asta? întrebă el cu o voce răguşită. Mi-am petrecut ultimele patru zile spunându-mi că sunt în stare să mă port bine. Că mă pot controla în prezenţa ta, şi a fost suficient să te văd, şi toate intenţiile mele bune au zburat pe fereastră.

– Deci... nu eşti supărat pe mine? întrebă ea.

– Supărat? Pe tine? întrebă el în loc de răspuns. Doamne, nu! Sunt supărat pe mine însumi. Continui să uit de ce sunt aici, că tu ai nevoie de cunoştinţele mele, nimic mai mult.

– Îmi dau seama că şi eu uit, la fel ca tine, aprobă ea.

Tulburarea care o chinuise – că îl jignise cu îndrăzneala ei, că se purta mult prea nerușinat, că îl împinsese dincolo de o anume limită intimă – fusese o adevărată tortură. Uşurarea o inundă la gândul că temerile ei fuseseră nefondate

şi se sprijini de corpul lui suplu, copleşită de mirosul pielii lui, al cămăşii lui spălate cu săpun şi apretate.

Mult timp, el o îmbrăţişă strâns, atât de strâns, încât ea abia reuşea să respire.

– Sunt teribil de fermecat de tine, spuse el, şi se pare că nu reuşesc să gândesc raţional.

Când auzi surprinzătoarea lui afirmaţie, inima ei tresări şi închise ochii în faţa realităţii, dorind ca vorbele lui să fie adevărate, pentru totdeauna.

– Nu este un lucru chiar aşa de rău, nu? întrebă ea.

– Oh, Abby... Îşi îngropă faţa în părul ei, apoi se ridică, împletindu-şi degetele cu ale ei. Vrei să vii să stai cu mine?

Nerăbdătoare, îl aprobă şi el o conduse spre canapeaua cea mică. Când încercă să se aşeze lângă el, aşa cum făcuse data trecută, el se sprijini pe un braţ şi o trase în jos, până când ajunse să stea întinsă peste el, între coapsele lui. Se potrivea perfect în acel loc, cu şoldul şi abdomenul apăsate pe erecţia lui, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Buzele lui fremătau la câţiva centimetri de ale ei, respiraţia lui caldă mângâindu-i obrazul şi, chiar când ea credea că va fi sărutată din nou, o constrânse să se relaxeze, ghemuită lângă umărul lui.

Oh, era dulce! Atât de dulce! Neputând să reziste, îl sărută pe ceafă şi, drept răspuns, primi un sărut pe creştetul capului. Rămaseră lipiţi, în timp ce ea se acomoda cu noutatea senzaţiei stârnite de atingerea intimă, de mâinile lui care îi masau senzual spatele, părul, şoldul, coapsele. Străbătută de o imensă senzaţie de mulţumire, ar fi putut rămâne aşa o eternitate. Nu era niciun alt loc în care să vrea mai mult să se afle; niciun alt loc căruia să îi aparţină.

– Cum au fost zilele acestea? îl întrebă ea fericită.

– Zilele mele?

– Da, zilele tale. Când nu ne vedem, nu pot să fac altceva decât să mă tot gândesc la tine.

– Nu ar trebui să faci asta.

– Îmi dau seama, dar o fac oricum. Mă întreb cu cine eşti, unde eşti, cum îţi petreci timpul.

– Numai bârfe picante, plictisitoare, să fii sigură. Un hohot de râs îi scutură pieptul. Ea îşi aşeză palma în dreptul inimii lui, simţind-o cum bate încet şi constant.

– Nu şi pentru mine, insistă ea. Pare că suntem foarte apropiaţi, dar, de fapt, nu ştiu absolut nimic despre tine şi mi-ar plăcea ceva substanţial, pentru a-mi contura imaginile.

– Ce ai vrea să ştii?

– Să vedem... meditä ea. Despre casa ta? Unde locuieşti?

Ezitarea lui fu atât de lungă, încât ea hotărî că nu avea de gând sau poate nu voia să răspundă. Într-un final, el spuse:

– Locuiesc într-o casă cu trei etaje, lângă zona teatrului. Ca şi cum ar fi simţit nevoia de a justifica locaţia, adăugă: Este convenabil pentru mama.

– Este actriţă? El se încordă treptat – dacă nu ar fi fost în braţele lui ar fi putut să nu îşi dea seama –, dar părea că se încurajează pentru remarca tăioasă pe care se aştepta să o audă. Când nu veni niciuna, o răsplăti cu o sărutare pe păr.

– Nu mai apare la fel de mult pe scenă. Dar are teatrul în sânge şi nu poate să îl uite. Este destul de implicată la Chelsey.

– Acolo şi-a început cariera?

– Da – îi simţi încuviinţarea din cap –, face câte puţin din fiecare, strânge bani, conduce, învaţă. Din când în când, joacă, atunci când sunt roluri care o interesează.

– Nu-mi amintesc să o fi văzut vreodată pe scenă, dar am auzit că era deosebită în vremea în care juca.

– Era, aprobă el, chicotind. Încă mai este.

– Cum este?

– Oh... Cum poate cineva să îşi caracterizeze mama? Cântări descrierea, apoi spuse: Este foarte dinamică. Talentată, dură. Hotărâtă şi cu o tărie de caracter foarte mare.

– Foarte frumoasă?

– Şi asta, în ciuda tuturor acestor ani.

– Şi acasă, fratele tău locuieşte cu voi doi?

– Da, şi mă ajută la supravegherea cazinoului.

– Cum de ai ajuns să fii proprietarul unei asemenea afaceri?

– Tatăl nostru ne-a dat-o.

Şocată, înălţă capul ca să-l privească în ochi. Nu îşi putea imagina că un tată ar putea cumpăra copiilor săi un cazinou, mai ales Edward Stevens.

– Tatăl tău? Contele de Spencer?

– În persoană, declară James. Asta s-a întâmplat după ce ne-am întors din Franţa. A sperat ca o muncă ce aduce câştiguri să mă ţină la distanţă de stradă.

– Şi aşa a fost?

– Păi, pe vremea mea, eram considerat pe bună dreptate o *teroare*. În timp ce rânjea în felul lui batjocoritor, ea şi-l putea închipui ca pe un tânăr aducător de necazuri. El continuă cu o clarificare: Familia tatălui meu a deţinut întotdeauna o parte din afacere, aşa că tata a cumpărat şi părţile celorlalţi doi proprietari, ca să fim singuri la conducerea stabilimentului. Tocmai mă căsătorisem şi a crezut că lucrurile vor fi mai uşoare, dacă voi avea venituri stabile, dar...

Se foi neliniştit, privind prin cameră. Cu un fior, suspină:

– Este o poveste veche, Abby. Nu-mi place să vorbesc despre ea.

Din vocea lui chinuită, era evident că ajunseseră la un subiect pe care el nu îl împărtăşea niciodată cu alţii, dar ea dorea să îl împartă cu ea. Se simţea conectată de el aşa cum nu mai fusese legată de nimeni şi, prin însăşi natura legăturii dintre ei, ar trebui să poată să îi spună absolut orice. Secretele lui vor deveni propriile ei secrete. În fond, cui ar putea să le spună vreodată?

Încercarea lui de a evita discuția despre căsătorie era destul de instructivă și, deși nu-i plăcea să își recunoască propria-i meschinărie, simțea o plăcere intimă că experiența lui fusese atât de puțin satisfăcătoare. Pentru un motiv oarecare, începuse să îl privească de parcă i-ar fi aparținut, și îi era greu să și-l închipuie legat de o altă femeie, mai ales de soția lui de mult moartă.

Cu blândețe, ea insistă:

– Mariajul vostru nu a fost unul fericit, nu-i așa?

– Nu, admise el, clătinând din cap. Ea a fost foarte nefericită, de neconsolat în privința destinului pe care l-a avut pentru că s-a căsătorit cu mine. S-a răzbunat pe mama și pe Michael. A fost îngrozitor.

– De ce a trebuit să treci prin toate astea?

– Eram tânăr, spuse el, ca și cum asta ar fi explicat totul. I-am lăsat pe ceilalți să mă convingă că era calea potrivită. Tatăl meu, mai ales, s-a dovedit a fi de o hotărâre înspăimântătoare. Nu voi mai face pentru a doua oară un lucru atât de prostesc, indiferent de presiuni, indiferent cât m-ar costa. Înmărmurit din cauza propriei vehemențe, își odihni mâna pe gâtul ei și o mângâie, din nou, peste piept, fața ei fiind îngropată în curbura gâtului său. Nu-mi vine să cred că ți-am spus atâtea. Nu am mai vorbit cu nimeni despre ea sau despre acea perioadă.

– Cu toate astea, sunt bucuroasă că ai avut încredere în mine. El nu îi răspunse, dar ei nu îi păsa. Rămase nemișcată, lăsând ca parfumul lui să îi inunde simțurile, bucurându-se de faptul că el îi dăduse această imagine fugară, uimitoare asupra problemelor lui intime. Tăcerea se prelungea și ea spuse în sfârșit:

– M-am întâlnit cu tatăl tău ieri-seară.

– Bătrânul Eddy. El pufni disprețuitor.

– Se zvonește că voi doi nu sunteți tocmai apropiați. Este adevărat? Nu vă înțelegeți?

– Nimeni nu „se înțelege" cu contele de Spencer. Toată lumea se retrage, pur și simplu, în prezența lui.

– Așa îl vezi și tu? Mie mi s-a părut destul de plăcut.

– Bănuiesc că da. Poate fi destul de fermecător atunci când vrea. Din nefericire, unii dintre noi nu suntem binecuvântați să fim martori ai acestei calități a lui.

– S-a purtat rău cu voi și cu mama voastră? Din cauza asta nu-l placi?

– Nu îmi place și *nici* nu îmi displace.

– Pot să îți spun că nu este adevărat. Părerea caustică a lui James despre Edward nu corespundea domnului amuzant, copleșitor peste care dăduse la petrecerea lui Caroline, iar ea nu reușea să suprapună cele două versiuni ale lui Edward Stevens într-o *singură* persoană. Ce v-a făcut ție și mamei tale de a fost atât de îngrozitor?

– Nu a *făcut* nimic. Pur și simplu, se pricepe extraordinar să fugă de responsabilități.

– Ești istovit și...

– Într-o zi..., o întrerupse el nepoliticos, într-o zi era acolo, locuind în casa noastră și făcând parte din viețile noastre, implicat cu totul în familia noastră, iar în următoarea nu mai era. Aveam cinci ani și ne-am mutat în Franța în miezul nopții. Nu l-am mai văzut și nu am mai auzit nimic despre el până când nu am împlinit nouăsprezece ani. Fără niciun avertisment, o dădu într-o parte și se ridică în picioare, traversând camera spre bar, unde își turnă un pahar de coniac. Apoi se duse agale spre fereastră și se uită fix spre strada de dedesubt, sorbind gânditor din lichidul de culoarea ambrei. Nu sunt sigur cum poate cineva să își păstreze controlul după un asemenea eveniment, așa că scutește-mă de prostiile tale despre ce *plăcut* individ ai găsit tu că este.

Îngrozită de cât de tare îl tulburase, își spuse că era exact genul de lovitură pe care o merita pentru că se aruncase atât de

nesăbuit cu capul înainte, fără să respecte regulile situației. Când se împrietenise cu Edward, își imaginase că ar putea să apară consecințe, iar acum descoperea câteva dintre ele.

Rămase așezată, dar se întoarse să se uite spre el peste umăr.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr.

El își goli paharul.

– Este numai o rană veche care se pare că nu s-a vindecat cu adevărat. Mi-am petrecut toată viața spunându-mi-se cât de *minunat* este tatăl meu și sunt destul de obosit de asta. Nu vreau să îmi vărs frustrările asupra ta, dar nu trebuie să îi etalezi virtuțile în fața mea.

– Te rog, iartă-mă. Nu mi-am dat seama că este un subiect dureros.

– Cum ar putea fi altceva? I-a zdrobit inima mamei. Nu și-a mai revenit niciodată.

– Ce a făcut?

– S-a căsătorit... cu una ca tine.

Insulta era evidentă și ea se surprinse uitându-se în jos, căutând defecte, și găsind numeroase. Privirea lui furioasă nu cuprindea niciun aspect pozitiv, ci numai pe cele negative care reprezentau situația ei.

– A fost nevoit, James. Sigur înțelegi sacrificiile pe care poziția lui l-a obligat să le facă.

– Nu *era obligat* să se căsătorească cu o persoană pe care nu o voia. Doar că a simțit că mama nu era demnă de el. Că *noi* nu eram demni de el.

– Oh, James..., *îl* mustră ea trist. Chiar crezi asta?

– Asta este ceea ce *știu*. Ceea ce am știut întotdeauna. Din cauza asta am plecat pe continent. Mama nu mai suporta să rămână și să vadă ce ar fi făcut din nou.

Din cealaltă parte a camerei, ochii lui îi sfredeliră pe ai ei și intensitatea privirii lui o alarmă. Când el vorbi din nou, pielea de pe brațe i se făcu ca de găină.

El spuse:

– M-am gândit la întâlnirile noastre.

– Ce-i cu ele? Inima ei se zbătea cu putere. Oare va înceta să o mai viziteze numai pentru că îi pusese întrebări în legătură cu familia lui, cu tatăl lui? Nu putea nici măcar să se gândească la asta.

– Ţi-am făcut o promisiune, că te voi învăţa tot ce trebuie să ştii în legătură cu problemele sexuale. Îmi voi onora cuvântul; totuşi, trebuie să facem nişte modificări.

Cuvintele lui căzură în tăcere ca o *minge* de plumb.

– Ce fel de „modificări"?

– Va trebui să ne concentrăm numai pe lecţii. Nu trebuie să mai scormoneşti în viaţa mea privată, iar eu nu te voi întreba detalii din *a* ta.

– De *ce nu* putem afla mai multe unul despre celălalt? Suna ca *şi* cum i-ar fi cerut câteva fărâme din atenţia lui, dar nu *se* putea opri. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Vreau să te înţeleg. Pentru mine eşti fascinant.

– Şi ce? strigă el. Ce are *fascinaţia* ta cu toate celelalte? Cu noi? Dacă ne-am întâlni pe stradă, te-ai opri să stăm de vorbă? Dacă aş fi cu mama, ai cere să vă fac cunoştinţă şi ai întreba despre ultima ei piesă? Dacă aş fi cu fratele meu, l-ai tachina despre lipsa lui de proiecte legate de căsătorie? Ce anume speri mai exact să obţii?

– Pur şi simplu vreau să aflu mai multe despre tine, răspunse ea, luptându-se să rămână calmă, fără să poată înţelege de ce devenise atât de agitat din cauza unor întrebări simple. Nu este o crimă.

– Nu, nu este, aprobă el în cele din urmă. Dar cu ce scop întrebi? Nu poate fi nimic între noi în afara acestei camere.

– Înţeleg asta, spuse ea încet, dar era oare atât de îngrozitor să pretindă că realitatea era altfel? Indiferent dacă îi plăcea sau nu, el adusese o rază de lumină în existenţa ei

posomorâtă şi îi luminase cu totul lumea. De data asta, avea pe cineva la care să se gândească. Ce rău ar putea fi dacă ne-am cunoaşte mai bine, când suntem aici, împreună?

– Nu este vorba despre „a fi rău", Abby, spuse el mai blând. Însă mă tem că te implici în nişte vise prosteşti cu ochii deschişi.

– De ce ţi se pare „prostesc" să vreau să fiu prietena ta?

– Bănuiesc că îi spui *prietenie*, dar îţi creionezi o cu totul altă imagine. Poate că îţi imaginezi că voi fi atât de atras de aceste întâlniri, încât mă voi căsători cu tine şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Declaraţia lui era atât de aproape de adevăr, încât cu greu putea să o nege. Nu fusese niciodată expertă în minciuni şi nu avea de gând să renunţe la acest ataşament pe care îl simţea din ce în ce mai puternic. În secret, îşi închipuise cum ar face dezvăluiri despre relaţia lor, cum ar merge împotriva societăţii şi ar dispreţui convenienţele, în timp ce ar fi înşfăcat ceea ce îşi dorea într-un mod atât de periculos.

Era ridicol, dorinţe de fată, dar nu se putea împiedica. Nu ar fi putut defini ce anume era atât de pozitiv în ceea ce îl privea pe el, dar o aventură între ei doi păruse o eventualitate pe care ar fi putut să o transforme în realitate.

Acum nu era momentul să fie timidă. Făcu un gest spre salon, indicând locul şi ceea ce se întâmplase între ei.

– Ar fi atât de îngrozitor să ne dorim mai mult de atât?

– Oh, Abby... Închise ochii, întrebarea era prea dureroasă. Dar dacă m-ai avea? Ce ai face cu mine? Neatent, îşi trecu o mână prin păr. Am trecut deja prin asta cu soţia mea. Era convinsă că vom avea cea mai minunată poveste de dragoste din toate timpurile...

Îl întrerupse brusc:

– Nu mă compara cu ea.

– În regulă, nu o voi face.

– Nu a fost corect din partea ta, ripostă ea fierbinte. Nu ştii nimic despre mine.

– Nici *tu* nu ştii nimic despre mine.

– Dar vreau să ştiu!

– Nu, nu vrei. Nu cu adevărat. În aceste câteva zile te-ai lăsat purtată de visare în ceea ce priveşte intenţiile mele şi ceea ce ar putea dovedi ele. Îmi asum vina pentru orice planuri capricioase pe care le-ai construit, dar ai calculat absolut greşit ceea ce am de gând să fac pentru tine. Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce fel de om sunt.

– Atunci spune-mi, îi ceru ea moale.

– Încerc! zise el morocănos. De dragul tău – şi al meu! – nu va fi nimic între noi, în afară de nenorocitele astea de discuţii. Indiferent cât de mult am încercat să fie altfel, sunt fiul tatălui meu în toate sensurile. Părea să se dezumfle în timp ce făcea această afirmaţie. Declară: Refuz să fiu răspunzător pentru starea ta emoţională, fiind destul de conştient că sunt incapabil să mă port cu tine cu respectul pe care îl meriţi. Dacă te aştepţi la mai mult de la mine, nu faci altceva decât să te amăgeşti, şi în final tu vei avea de suferit.

Se chinuia atât de tare să o convingă că era un ticălos şi un mizerabil, dar ea refuza să vadă ce era mai rău – în ciuda percepţiei pe care, în mod evident, el voia să i-o inducă.

– Refuz să cred că eşti atât de aspru.

– Trebuie, Abby, îi spuse el. Nu sunt unul dintre flăcăii educaţi care sorb ceaiul în salonul tău elegant.

– Am înţeles asta, răspunse ea, cu frustrare, iritată. Poate că acesta este motivul pentru care sunt atât de puternic atrasă de tine.

– Şi eu sunt atras de tine, admise el, dar sunt atras de *multe* femei. Aceasta este felul meu. *Întotdeauna* a fost felul meu. Am multe iubite; grămezi de femei care mă primesc în patul lor, unde fac lucruri de nedescris cu ele. Nu îmi cer

scuze pentru stilul meu de viață și nu mă voi chinui să îl explic sau să îl justific în fața ta. Este în firea mea să mă bucur de interludii erotice oriunde și oricând mi se oferă.

– Sună atât de calculat.

– Caut plăcerea fizică. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

– Și... *femeile* tale... Abia putu să șoptească cuvântul. În scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună, începuse, cu inocență, să îl considere bărbatul ei. Deși înțelegea că este posedat de un puternic impuls sexual, în mod prostesc, considerase că faptul că o cunoscuse adusese niște schimbări în comportamentul și atitudinea lui. Oh, o deranja atât de tare să vadă cât de puțin îi păsa! În timp ce ea își petrecea zilele tânjind de dorul lui, era foarte probabil ca ea să nu fi apărut deloc în mintea lui.

– Ce-i cu ele? întrebă el.

– Ce spun ele despre indiferența ta?

– Sunt femei sofisticate și acceptă regulile jocului.

– Asta ce înseamnă?

– Nu fac promisiuni niciuneia dintre ele. Nu îți voi face nici ție.

– Înțeleg.

Afirmația lui era brutală, dar, din fericire, de-a lungul anilor învățase să-și controleze expresia feței. Cât de mult stăruise asupra imposibilului! Câteva sărutări, câteva momente furate și se și imaginase la începutul unei mari pasiuni. Se simțea ca o idioată.

– Te-am avertizat de la început, se sili el să adauge sare pe rană, că nu îți voi putea face nicio promisiune. Este încă adevărat. Dacă vom continua cu planul pe care l-ai conceput, nu va fi decât durere. Tu nu îți vei reveni, în timp ce eu, pe de altă parte, abia dacă voi arunca o privire în urmă să văd cum o mai duci.

Acționase într-un mod absurd. Îl alesese plecând urechea la zvonurile despre apetitul lui sexual ieșit din comun. Femeile se desfătau cu favorurile pe care el le oferea, fără să își facă griji că de aici va rezulta o afecțiune pentru ele. Când decisese să facă înțelegerea cu el, știuse că va fi doar una dintre multe altele.

Atunci, de ce fusese atât de nefericită când el îi vorbise limpede despre predilecțiile sale?

Ținea la ea – era sigură de asta! – și refuza cu obstinență să creadă că ceea ce îi spunea el era adevărat. Era hotărât să se defăimeze singur, și era furioasă din pricina asta. Sub carapacea aceea dură se ascundea un bărbat minunat și ea tânjea să îl aducă la suprafață.

Poate că nu suportase niciodată o asociere emoțională cu o femeie, și simpla idee îl îngrozea. Poate că nu mai avusese niciodată o relație de prietenie cu o femeie și era unul din acei bărbați absurzi care considerau că așa ceva este imposibil. Mai mult, simțea că se poartă ca un cavaler, protejând-o de ea însăși și de dorințele ei nepotrivite.

Nenorocitul! Să decidă că știe ce este mai bine fără să ia în considerare părerea ei! Cu toate astea, nu avea altă soluție decât să se conformeze dorințelor lui, altfel întâlnirile lor ar fi încetat, iar ea nu putea suporta ideea aceasta.

Dacă James pleca, toată bucuria ei va dispărea odată cu el.

– Îmi cer scuze, declară ea, și sper că mă vei ierta pentru purtarea mea.

– Nu îți cere scuze pentru ceea ce ești. Suntem ca apa și uleiul, tu și cu mine.

– Chiar crezi asta? Întrebarea pluti în aer, dar ea nu insistă, iar el nu răspunse. Se ridică să îl înfrunte, cu obrajii de un roșu-aprins. Nu aveam niciun drept să te întreb despre familia ta și să mă bag în viața ta personală. Nu știu ce m-a

apucat. Bănuiesc că de vină este casa asta şi intimitatea pe care o împărţim aici. Am presupus o legătură care nu există. Înghiţi în sec, îndurerată, şi lacrimile o ardeau în spatele pleoapelor. Îmi pare tău.

– Nu trebuie.

– Dar am profitat îngrozitor de tine şi nici măcar nu ştiu cu certitudine cum şi de ce.

– N-ai făcut decât să stârneşti propriile mele tulburări, şi nu-mi place deloc să le scot la iveală. Nu ai greşit cu nimic, iubito.

Un balsam ostoitor, acel alint tandru peste mândria ei rănită. Oare îşi dăduse seama ce cuvânt folosise? Dacă îl pronunţase în mod inconştient, din inimă, poate că nu era totul pierdut.

– Cum să mergem mai departe? întrebă ea.

– Aşa cum ne-am propus întotdeauna. Te voi învăţa acele lucruri pe care eşti atât de curioasă să le afli şi, când va fi destul, vom pleca pe drumuri separate.

Ceea ce însemna fără sărutări, fără îmbrăţişări, fără atingeri prelungite sau priviri arzătoare. Şi dacă se simţea o urmă de regret în vocea lui, nu trebuia să învinovăţească pe nimeni altcineva decât pe ea.

– Cum doreşti..., suspină ea.

– Hai să nu ne certăm, Abby, spuse el atât de sincer, încât un nou şuvoi de lacrimi îi inundă ochii. Nu pot suporta să fii nefericită.

– Nu sunt nefericită. Doar foarte dezamăgită. Ca şi cum aş fi fost păgubită de un premiu minunat. Silindu-se să zâmbească, spuse grăbit: Să începem lecţia, bine?

8

James rămase lângă fereastră, privind-o cum se așază pe canapea. Se întorsese cu spatele la el, ascunzându-și strălucirea lacrimilor. Degetele ei subțiri, sculpturale, se întinseră să ia mapa și știu că ar fi trebuit să se așeze lângă ea pentru a începe discuția, dar nu putea. Ținând cont de starea lui fizică și psihică, apropierea ar fi fost periculoasă.

Când deveniseră aceste lucruri atât de dificile? Când se hotărâse să o ajute, intenționase numai să găsească o diversiune în viața lui plictisitoare și se prinsese cu frenezie în mrejele planului pe care ea îl concepuse. Dar, undeva pe parcurs, planurile lui atât de bine stabilite o luaseră într-o direcție greșită.

În schimb, devenise fascinat de ea, prins în fantezia ei, întrebându-se cum ar fi să își construiască viitorul cu ea.

Nebunia îl prindea și pe el cu ușurință!

Chiar îi vorbise despre mama și tatăl lui! Cu toată sinceritatea, îi vorbise despre comportamentul tatălui său și își clamase cu glas tare rănile din copilărie, care îl însoțiseră și în viața de adult. În afară de fratele său, nu mai vorbise cu niciun alt suflet despre inima frântă a mamei lui. Ea rezistase eroic după ce Edward îi părăsise, chiar dacă lumea ei fusese zguduită. Duseseră o luptă dură, mai ales mama lui, dar fusese

atât de mândru de capacitatea ei de a persevera. Şi totuşi, fără să stea prea mult pe gânduri, îi confesase totul lui Abigail Weston.

Dincolo de orice raţiune, tânjea după înţelegerea ei şi dorea să-i fie alături. *Voia* ca ea să înţeleagă cursul evenimentelor din trecut şi îşi dădea seama că purta undeva, în adâncul sufletului, multe amintiri dureroase. Întâlnirea cu ea le făcuse să apară la suprafaţă.

Îşi amintea foarte limpede trecutul. La început *fusese* o mare confuzie când plecaseră la *Paris*. Apoi se instaurase melancolia când îşi *dăduse* seama că Edward nu îi va chema acasă. O tristeţe covârşitoare se aşternuse peste casa lor, odinioară plină de veselie. În timpul adolescenţei, suferinţa lui se transformase în furie şi resentimente, aşa că până când mama lui s-a simţit suficient de puternică pentru a se întoarce în Anglia, el devenise un frustrat, un caustic, pus pe fapte nesăbuite pe care le săvârşea oriunde se ducea.

Dintre toţi trei, el fusese singurul care îl căutase pe contele de Spencer. Îşi acostase tatăl la intrarea într-un club şi, în mod surprinzător, Edward fusese bucuros să îl *vadă*. Aşteptase răbdător ca James să îşi arunce veninul acumulat, apoi îşi însoţise fiul în *club* pentru o cină uşoară. Petrecuse ore întregi *suportând* acuzaţiile şi întrebările lui James.

Pe urmă, între ei se înfiripase o relaţie reţinută, dar acceptabilă. Se întâlneau din când în când pentru cină sau să bea ceva şi, ca un petiţionar visător, James scormonise în adâncurile vieţii tatălui său, sperând să îi atragă atenţia – iritat când o primea, furios când contele nu-l băga în seamă.

Întotdeauna, tatăl lui întreba despre Michael, dar Michael refuza să comunice cu el, pretinzând că avusese doar trei ani când plecaseră şi că nu şi-l amintea pe Edward, prin urmare o relaţie tardivă nu era necesară.

Cât despre mama lor... Edward Stevens, ticălos cum era, nu întrebase niciodată despre ea.

Lui James îi plăcea să creadă că renunțarea lui Edward la mica lor familie nu avusese niciun efect asupra lui, dar se amăgea. Comportamentul tatălui său îl transformase în bărbatul care era astăzi. Unul care nu se atașa, nu crea legături. Unul care distrugea relațiile emoționale și evita lanțurile pasionale.

Nu își permisese niciodată să țină la o femeie, nu privise niciodată mai departe de locul în care îl ducea ultima lui escapadă sexuală. Înălțase în jurul lui ziduri de apărare înalte și puternice și, până acum, acestea își făcuseră datoria de a-i ține pe ceilalți la distanță. Fără niciun avertisment, Abby le zgâlțâise din temelii.

Senzațiile aberante erau înfricoșătoare și nu își dădea seama cum să se descurce cu ele. Era conștient de sentimentele ei, dar el nu putea reacționa la fel.

Era lipsit de sens să declare *faptul* că o plăcea. Orice proclamare a sentimentelor ar încuraja-o să viseze cu ochii deschiși, așa că singura soluție era să o mențină la distanță și să meargă mai departe cu lecțiile cât de mult putea.

Adunându-și curajul, se îndreptă spre bar și își mai turnă un coniac. Îl sorbi încet; pe urmă, mai încrezător, o studie. Era conștient cât de greu va fi să își mențină hotărârea. Era atât de adorabilă, atât de dulce, de pură și de ademenitoare, și îl adora cu o afecțiune inocentă pe care nu o mai găsise la niciuna dintre iubitele lui istovite.

Supărarea la care tocmai o supusese era foarte bine ascunsă și el se simți ușurat. Dacă *ar fi* făcut-o să izbucnească în lacrimi, ar fi arătat că orice fetișcană care așteaptă consolare din partea lui. Nu intenționase să schimbe cuvinte dure, dar nu avea experiență în înfruntarea acestui tumult sentimental.

Când îl menționase pe Edward, reacția lui inițială de furie – furie că îi întâlnise tatăl, că îl plăcea, că Edward putea să se bucure de prezența ei în public, în timp ce lui James, îi era

interzis – şi scurta ei relatare a întâlnirii îi adusese în minte toate acele lucruri neplăcute.

Din fericire pentru el, ea nu pusese la inimă declaraţiile lui crude. Acum erau aidoma unui cuplu care tocmai trecuse printr-o scurtă ceartă. Ar fi fost în folosul lui dacă ea s-ar fi ridicat şi ar fi plecat fără să-şi ia rămas-bun, dar ea nu era pregătită să se retragă. Încă mai avea ocazia să facă unele comentarii compătimitoare.

Ea luase mapa de pe masă, deschizând-o şi căutând printre desene pe cele la care rămăseseră la ultima întâlnire. Din locul unde se afla, în cealaltă parte a camerei, avea o imagine parţială a desenului în care Lily era aplecată în poala lui. Abby examină cu atenţie desenul, trecându-şi mâna peste locul în care buzele lui Lily îi atingeau falusul. Părea fermecată.

Când el nu mai putu îndura cugetarea ei tăcută, întrebă:

– La ce te gândeşti?

Ea scoase un sunet jos, ironic. Obrajii i se înroşiră, mâna i se opri şi îl săgetă cu ochii ei verzi, grăitori.

– Mă *gândeam* că nu îmi place să văd o altă femeie cu gura pe tine.

A fost luat pe nepregătite. Uimit şi – ciudat! – stânjenit, îi veni în minte Barbara Ritter, alături de toate celelalte femei depravate cu care se culcase. Se simţea murdar şi nedemn să rămână în prezenţa lui Abby şi, pentru prima dată în viaţa lui nefericită, ruşinat de comportamentul lui, dezgustat de dorinţele lui păcătoase. Brusc, spuse:

– Au fost multe femei şi vor fi întotdeauna.

– Mda, nu cred că voi reuşi să mă obişnuiesc cu asta. Privirea ei o susţinu pe a lui. Ceea ce îţi face... Cum se numeşte?

– Sărut franţuzesc.

– Un soţ şi-ar obliga soţia la acest sărut imediat după căsătorie?

– Mai mult ca sigur că nu. În general, bărbaţii nu aştcaptă asta de la soţiile lor. Alţii... numai după o lungă intimitate, şi numai rareori...

– De ce?

– Este o tehnică exotică, practicată, de obicei, de cele mai experte femei.

– Prostituate?

– Nu numai prostituate.

– Când o femeie te suge în acest fel, cum te simţi?

Sexul lui se întări, iar ea observă. Atenţia ei se îndreptă spre vintrele lui, rămânând acolo. Privirea ei intensă era aproape ca o atingere fizică. Cu un efort incredibil, el îi descrise:

– Ud, cald şi strâns. Este extrem de plăcut.

– Ceri tuturor iubitelor tale să te sărute franţuzeşte?

– Nu am *cerinţe* pentru iubitele mele, îi răspunse el nervos, iritat că ea putea discuta despre înclinaţiile lui sexuale cu atâta detaşare. De obicei, fac ceea ce le produce cea mai mare plăcere. Unele mă copleşesc cu sexul oral. Altele nu. Depinde. Nu întotdeauna este plăcut pentru o femeie. Membrul meu este mare şi, când sunt cuprins de convulsiile pasiunii, nu sunt blând.

– Cred că ar fi ciudat. Toată pătrunderea asta... Făcu o pauză, îşi duse degetele spre buze, ca şi cum ar fi savurat ideea de a-l avea acolo.

– Îţi ia ceva până te obişnuieşti. În plus, multora nu le place sămânţa bărbatului.

– Ce miros are?

– De nedescris. Nu se aseamănă cu nimic.

– Bănuiesc că este fierbinte. Sărată.

– Aşa mi s-a spus.

– Dar, chiar dacă unei femei nu îi place gustul, ar putea să o facă fără să ajungă la sfârşit?

– Da, deşi sunt întotdeauna încântat de cele care mă satisfac complet în acest fel.

– De ce?

– Prefer să intru în corpul unei femei, dar *niciodată* nu mi-am vărsat sămânţa în uterul ei. În *momentul* împlinirii, ies afară şi termin lângă pântecul sau piciorul ei.

Sprâncenele *ei* drăguţe se încreţiră de consternare.

– Dar, în felul acesta... nu vei procrea niciodată copii...

– Exact. Nu voi face copii.

– Niciodată?

Punea mult mai mult decât simple întrebări despre metode sexuale. Întrebările păreau să se refere la însăşi relaţia lor, ca şi cum ar fi vrut să afle dacă vor ajunge vreodată până acolo.

După ravagiile provocate de comportamentul laş al tatălui său, nu se putea număra printre bărbaţii care se gândeau să devină taţi. Nu ştia cum să se poarte cu cei tineri, nu era un model de comportament şi nu avea nicio înclinaţie spre a învăţa.

– Niciodată, răspunse el ferm.

– Decizia ta este foarte tristă, *James*. Avea o voce nostalgică. Într-adevăr, foarte *tristă*.

Se uita la el cu *atâta* milă şi compasiune, încât se trezi reevaluându-şi hotărârea. Oare greşea? Mama lui îi tot repeta că se înşală, că cei doi fii ai ei erau o binefacere supremă şi că s-ar priva de o imensă fericire dacă ar evita paternitatea.

Până în acel moment, considerase toate acestea drept gânduri naive, materne, dar o simplă remarcă a lui Abby îl făcuse să se îndoiască.

Se scutură neliniştit. Cum reuşea să îl stârnească în aşa fel, încât să îşi reevalueze fiecare aspect al personalităţii sale? Nu voia şi nu avea nevoie de toate aceste autoevaluări. La naiba cu ea, totul era perfect aşa cum era!

– Lumea poate să meargă mai departe fără o progenitură *de-a* mea, insistă el. Apoi, brutal, ordonă: Uită-te la desenul următor.

Fără să mai dea naştere unui schimb de replici în contradictoriu, ea făcu ceea ce îi ceruse.

În următoarea imagine, el era din nou întins pe spate, cu capul relaxat pe un braţ al canapelei. Lily era întinsă peste el, iar sânii ei darnici îi atârnau în faţă. Vârfurile erau ferme şi mărite, iar unul din sfârcurile apetisante atingea buzele lui. Limba lui era vizibilă.

Lily avea cele mai sensibile sfârcuri; o simplă atingere o făcea să scâncească, iar în ziua aceea el se jucase necruţător cu ele, aducând-o într-o stare de nebunie, până când Pierre prinsese expresia extazului ei. Îi ieşise bine. După atâţia ani, James încă mai putea auzi sunetele ei de excitare, încă mai simţea valul aburit al *sexului* ei care îi mulţumise membrul şi coapsele. Încă îi mai simţea mirosul, mai percepea căldura *trupului*.

Când Pierre le spusese, în cele din urmă, că se pot mişca, îl călărise ca o femeie nebună. Şi se luptase să ajungă pe o culme pe care, la vârsta lui fragedă, nu prevăzuse că o va atinge cu o iubită. I-o trăsese entuziast, dar nivelul ei de agitaţie era prea mare. Nu avea destule mâini pentru a o dezmierda, aşa că Pierre îngenunchease în spatele ei şi o mângâiase, până când ea terminase cu o grabă sălbatică.

Doar gândul la orgasmul ei urmat de al lui îi provocă dorinţa. Avusese multe femei după acel moment, dar un asemenea extaz adevărat se dovedise de neîntâlnit. Cu cât căuta mai mult acea binecuvântare, cu atât îi era mai imposibil să o localizeze.

Abby rămăsese liniştită, mult *prea* intrigată de felul în care era manipulat sânul *unei* alte femei, iar el a fost nevoit să se întoarcă *cu* spatele şi să se ţină strâns de bar pentru a nu

fugi spre ea, să o dezbrace, să o sugă cu forța, așa cum îi poruncea trupul său.

Ea îi observă privirea intensă și i-o susținu cu a ei.

– Când făceai asta... o iubeai?

– *Dragostea* nu are nimic de-a face cu asta.

– Împreunarea voastră a dat naștere vreunui sentiment pentru tine?

– Era o bună prietenă. Ridică din umeri. Soțul ei era acolo, ne privea. A fost extrem de erotic. Extrem de stimulant.

– Înțeleg asta, dar... – se uită spre desen –, dar trebuie să fi simțit ceva pentru femeia asta.

– Nu, admise el. Nu trebuia să simt nimic. Și, în timp ce spunea asta, observă că scuzele pe care le folosise întotdeauna pentru justificarea comportamentului său sexual nu îl mai puteau apăra.

– Toți bărbații se pot elibera sexual cu aceeași indiferență?

– Cei mai mulți.

– Deci... din cauza asta un bărbat nefericit poate căuta cu ușurință o târfă sau își poate lua o amantă fără să se simtă vinovat.

– Da.

– Ceea ce înseamnă, continuă ea, că ai putea cu ușurință să te implici într-un joc de-a dragostea cu mine, în ciuda emoțiilor tale. Sau a *lipsei* lor.

– Dacă aș avea dispoziția necesară, replică el cu grijă.

Ea îl studie curajoasă, mintea ei evaluând posibilitățile.

– Nu ar dăuna virginității mele, dar aș putea să experimentez ceva din ceea ce descrii.

– Ai putea, reflectă el, *dacă* aș fi dispus să îmi asum consecințele, dar nu am fost niciodată un om al pariurilor.

– Ce afirmație ciudată pentru un bărbat care este proprietarul unui local unde se pariază.

Ochii lui se deschiseră larg cu neîncredere, când mâna ei se îndreptă spre gulerul rochiei.

– Ce ai de gând, Abigail?

– Nu sunt sigură.

– Te joci cu focul!

– Știu. Degetele ei se strecurară pe sub marginea pânzei. Și mi-am dat seama că, măcar o dată în viață, nu-mi pasă.

– Nu înțeleg ce speri să obții, dar, indiferent ce ar fi, nu te va ajuta.

– Ești sigur?

Mâneca rochiei începu să coboare pe braț iar el zărea, din ce în ce mai mult porțiuni din sânul expus. Întâlnirea lor se transformase brusc într-un tărâm al nebuniei! Pierduse controlul asupra situației; pierduse controlul asupra ei, și hotărârea lui de a continua detașat se transformase în scrum.

– Ce te-a apucat? întrebă el.

– Putem da vina pe faptul că petrec prea mult timp în compania ta, remarcă ea simplu, în timp ce marginea decolteului abia îi ascundea sfârcul, dar aș vrea să înlătur orice precauție. Vreau o întâlnire care să nu țină cont de rațiune, fără sentimente și fără regrete pentru ceea ce se poate întâmpla.

– Eu nu.

– De ce? Un bărbat cu discreția și nonșalanța ta ar trebui să nu aibă nimic împotriva unui joc. Cu siguranță, te poți întoarce la treburile tale când vom termina.

Nu se putea gândi la nimic mai imposibil! Abby nu era genul de femeie cu care să te joci întâmplător, iar implicarea nu ar putea duce decât la dezastru. Oh, când vor termina? Și cât de rău?

– Nu voi fi responsabil pentru pierderea virginității tale.

– Nu îți cer asta.

– Ce vrei de la mine? mormăi el. Frecându-și frustrat o mână de ceafă, își dădu seama că avea nevoie de aer, avea

nevoie de spațiu. Trebuia să scape din încăperea asta, de *ea*, dar picioarele nu voiau să îl asculte. Ca și cum ar fi prins rădăcini, era ancorat în acel loc.

– Nu suport ideea că te-aș putea răni, Abby. Țin la tine!

– Ții la mine?

– Da. Cum ea părea că vrea să îl contrazică, el adăugă: Știi că este adevărat.

– Nu știu nimic de genul acesta, spuse ea. Cred că abia dacă îți vei aduce aminte de mine când vei ieși din camera asta.

Era o provocare în vocea ei, ca și cum ar fi înțeles mai mult despre el decât credea el. Părea să insinueze că, dacă întâlnirile lor progresau la un alt nivel, el nu ar putea să rămână distant. Era ca și cum îi cerea voie să-i pătrundă inima cu prezența ei, deplin conștientă că, odată ce s-ar vârî sub pielea lui, nu ar mai scăpa niciodată de ea.

Nerăbdătoare, vârfurile degetelor ei se strecurară sub partea din față a rochiei, gata să accepte finalul dezastruos de a-și dezveli sânul. Fără să-și mai acorde încă o clipă de gândire, se grăbi spre ea și își așeză mâna peste a ei, oprind-o înainte să se implice în strategia ei nesăbuită.

El va începe călătoria pe această cale nechibzuită. *El* va lua deciziile pentru ea. *El* va suporta consecințele pentru inițierea acestei situații în așa fel, încât, la sfârșit, când ea va regreta amarnic ceea ce făcuse, să poată arunca toată vina pe umerii lui rezistenți.

Căzu într-un genunchi. Acum erau față în față. Ochii ei verzi, expresivi erau plini de surpriză și excitare. Sânul pe care era atât de aproape să îl descopere era o tortură și el i-l mângâie prin straturile de haine, masându-l încet în cerc.

– Vreau să îți iubesc sânii.

– Oh, James... Numele lui scăpă șuierat odată cu respirația ei.

– Lasă-mă.

– Da, şopti ea.

Îi cuprinse sânii extraordinari, trasându-le forma, apucând şi strângând vârfurile ridicate. Senzaţia copleşitoare o făcu să se agite pe pernele tari ale canapelei.

Treptat, cercul degetelor lui se lărgi, urmărindu-i linia decolteului, mergând din ce în ce mai jos, până când îi zări areolele. Cu un zvâcnet, corsajul se lărgi şi sânii ei se eliberară. Erau voluminoşi şi rotunzi, cu o formă perfectă, desenaţi pentru a fi în centrul atenţiei febrile a unui bărbat. Pielea ei era moale şi albă, sfârcurile erau roz şi se ridicau cu tărie. Fără a putea rezista, prinse unul dintre ei între degetul mare şi arătător.

– Sânii tăi sunt uimitori. La fel de minunaţi cum mi-am imaginat. Se întinse după celălalt şi îl strânse, ţinându-i pe amândoi pentru câteva lungi momente şi permiţându-i să se acomodeze cu atingerea intimă. În timp ce umerii ei se relaxau, el aplică o presiune, intensificând-o încet, până când ea se zvârcoli din nou.

– Nu mi-am imaginat... Este atât... atât de...

Neputând să descrie reacţia, îşi dădu capul pe spate, inspirând adânc, în timp ce el continua să se joace. Cu fiecare nouă atingere, ea se lupta împotriva agitaţiei sporite, încercând să îşi găsească liniştea. Dar el nu voia să se joace cu rece şi reţinuta Lady Abigail; o voia pe Abby a lui, fierbinte şi gata pentru orice fel de încercare sexuală la care ar fi supus-o.

– Îţi voi suge sânii. Aplică o nouă presiune pe vârfurile sensibile, făcând-o să geamă. Priveşte-mă, o avertiză el. Nu închide ochii.

– Nu îi închid.

Se uită la sfârcurile ei, cu anticipare crescândă, apoi alese bucăţica cu care urma să se delecteze, atingând-o pe îndelete,

înainte de a se închide în jurul ei şi de a suge cu putere, cu lăcomie. O aneţi, jucându-se cu limba, buzele şi dinţii. Atrasă progresiv de această promisiune, şoldurile ei începură automat să se mişte în cel mai străvechi ritm.

O sărută pe un sân, zăbovind în mijloc, apoi procedă la fel cu celălalt sân, căruia îi oferi acelaşi tratament. După ce termină de lins, îi strânse tare amândoi sânii, apăsându-i unul în altul, ca să poată trece uşor de la unul la celălalt, în timp ce abia mai putea discerne cu care să se hrănească.

– James, te rog, opreşte-te, îl rugă ea după o lungă îngăduinţă, dar el nu ceda solicitării ei. În schimb, îşi intensifică strângerea, plăcerea şi nefericirea ei crescând cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiecare atingerea a degetelor.

Încercă să se răsucească într-o parte, dar în timp ce făcea asta, braţul care o ţinea de ceafă o apropie şi mai tare de el. Mintea şi corpul ei erau în conflict, dorind să meargă în direcţii opuse, pentru a obţine rezultate diferite.

– James... te rog..., îl imploră ea din nou, mai insistent.

– Nu mă pot opri, spuse el fără răsuflare. Nu îmi cere asta.

– Dar asta... Cuvintele se stinseră în gât când el îi răsuci sfârcul între dinţi, muşcându-i uşor pielea iritată, fecio-relnică... Este mai multă tulburare decât poate îndura o femeie!

El se dădu înapoi. Dacă avea în vedere cât era de excitat, aproape că ajunsese în punctul din care nu mai era întoarcere. În curând ar fi devenit imposibil din punct de vedere fizic să nu meargă până la capăt. Fie se oprcau imediat, fie se îndreptau spre un final pe care nu era cu totul convins că vrea să îl provoace.

Până la urmă, ea decise pentru el, lăsându-se pe spate pe canapea, dar fără a-l elibera. Îşi petrecu braţele în jurul umerilor lui şi îl strânse lângă pieptul ei. Era cu ochii la

nivelul sânilor ei, care păreau saturați și pregătiți, și suflă spre ei. Valul de aer o făcu să scâncească din nou, iar el chicoti remarcând modul generos în care ea răspundea la cel mai slab semnal al lui. Din moment ce sfârcurile ei umede beneficiaseră de pe urma atacului său concentrat, le scuti de orice altă furtună.

Silindu-se să se calmeze, dorind ca acest val de poftă să se retragă, o sărută ușoar pe sân, pe gât, pe ceafă, pe umeri. Trasă un drum spre gura ei, făcând dragoste cu ea cu blândețe, apoi merse peste obraji, pe frunte. În tot timpul acestei explorări, ea nu vorbi, ochii ei rămaseră închiși, dar refuză să îl lase să plece, trecându-și degetele prin buclele lui dese.

Încet, pulsul ei se calma, șoldurile se liniștiau, și într-un sfârșit întrebă:

– Am terminat?

– Deocamdată. Degetele lui trecură peste brațele ei, peste coapse. Te simți bine?

– Nu, răspunse ea sincer. Nu cred că mă simt bine.

El îi sărută vârful ridicat al nasului; apoi, suspinând cu regret, îi vârî sânii iritați în corsajul rochiei.

– Mă simt atât de minunat, spuse ea, și în același timp atât de îngrozitor.

– Asta pentru că ne-am oprit înainte să te duc cât de departe puteai să mergi. Sprâncenele ei se încruntară întrebător. Îți amintești? Este vorba despre culmea plăcerii pe care o poate atinge cineva.

– Nu am ajuns acolo? întrebă ea cu o surpriză inocentă.

– Nu.

– Cum ar putea fi mai mult? Cum de se poate suporta?

– Cu persoana potrivită, devine din ce în ce mai bine Înțelegea că vorbea despre viitoarele lecții pe care le vor avea. Erau pe aceeași lungime de undă, așa încât fiecare întâlnire va fi depășită de următoarea în ceea ce privea satisfacerea. Culmea pentru mine este atunci când îmi vărs sămânța.

– Tu... nu ai făcut-o?

– Nu, rosti el din nou, dar, ah, cât de tare își dorea s-o facă! Îl dureau testiculele, iar sexul îi picura și aștepta cea mai mică indicație că putea termina ceea ce începuse atât de intempestiv. Cu șase împunsături, ar putea fi eliberat de suferință.

O ghidă spre partea din față a pantalonilor, iar ochii ei sclipiră de surpriză când descoperi cât de mare era.

– În mod clar este un... sfârșit..., explică el printre dinții strânși, abia reușind să îi suporte atingerea. Este mult mai dramatic. Nu ai fi avut nicio îndoială dacă mi-aș fi vărsat sămânța.

– Dar mă vrei?

– Cum aș putea să nu te vreau?

Ea îl atinse, iar el se simțea din nou ca un puștan, gata să ejaculeze. Când se surprinse gândindu-se în mod serios dacă să ejaculeze sau nu în pantaloni ca un băiat novice, îi înlătură grăbit mâna și i-o ridică la gură, sărutându-i-o.

– Te doresc *prea* mult. În momentul acesta este dureros pentru mine să suport mângâierea ta.

– Îndurerată... da, exact așa mă simt și eu. Nu este plăcut deloc.

El râse ușor.

– Va fi plăcut. Numai că nu astăzi.

– Doar nu vrei să spui că mă lași așa!

Fermecat de tulburarea ei fizică, el râse din nou.

– În mod intenționat te trimit acasă în starea asta. Când te vei întoarce luni, vei fi pregătită.

– Pentru ce?

– Dacă vei mai dori să continui, îți voi arăta cum este orgasmul pentru o femeie. Îndrăznește, își lăsă palma în poala ei, trecând-o peste ea printre fuste. Îmi voi strecura degetele

sub rochia ta şi mă voi juca cu centrul feminităţii tale. Şi poate te voi săruta acolo. Te voi mângâia până când vei ajunge pe culme. Acea *petite mort*...

– Este numită *mica moarte?* Ridică din umeri. De ce un nume atât de înfricoşător?

– Vei vedea.

– Dar dacă... În ciuda tuturor lucrurilor pe care le îndurase, ea încă mai roşea graţios. Dacă nu voi putea atinge această culme?

– Crede-mă, iubito. Eşti o femeie pasională, iar eu sunt un iubit priceput. Te voi duce acolo fără nicio problemă.

– Eşti sigur?

– Nu am fost niciodată mai...

Se uită în ochii ei extraordinari de culoarea smaraldului, iar ea îi susţinu privirea nemişcată. Se întâmplase mai mult decât să se înfrupte din sânii ei. Trecuseră o punte sau ajunseseră la o bornă sau schimbaseră drumul, căci ea îl privea cu o afecţiune atât de adâncă, de trainică, încât îl zguduia până în străfunduri.

Simţind nevoia de a-şi echilibra universul, el îi luă ambele mâini într-ale lui şi le strânse cu putere.

– Trebuie să ne oprim acum, ca să ne putem gândi amândoi la asta.

– Nu trebuie să *gândesc*. Asta este exact ceea ce doresc. *Tu* eşti exact ceea ce doresc.

– Totuşi, o avertiză el, trebuie să fii absolut sigură. Deşi insista că este pregătită pentru o capitulare completă, nu credea că era tocmai conştientă de cât de intime vor ajunge să fie lucrurile. Să îi sugă sânii era una. Să o sărute între picioare era destul de diferit. Dacă vei veni luni, atunci nu va mai fi cale de întoarcere ...

– Nu îmi voi schimba părerea, jură ea. De ce nu putem termina acum?

Zâmbetul ei era atât de minunat, încât respiraţia lui se opri. Cum de făcea asta? O singură privire îi zguduia echilibrul.

– Pentru că, îi explică el răbdător, am petrecut atâta vreme discutând, încât nu aş avea timp suficient pentru a te iubi cum trebuie. În plus, ar trebui să fii fierbinte şi tulburată în următoarele patru zile. Când ne vom întâlni din nou, plăcerea ta -- şi a mea – va fi mult mai profundă.

– Ticălos ce eşti, se plânse ea cu drăgălăşenie. Detest să aştept până luni.

– Va veni înainte să îţi dai seama.

– Ţie îţi este uşor să vorbeşti...

– Deloc. Îşi apăsă falusul excitat de marginea canapelei, găsind puţină alinare şi înţelegere. Era deja dezgustat de întunericul care îl va cuprinde pe coridoarele casei lui Lady Carrington, căutând o altă femeie necunoscută care să îi ofere o eliberare lipsită de interes. Până la ce nivel ar scădea consideraţia lui Abby dacă ar afla ce bărbat slab era în momentele intime?

Refuzând să îşi analizeze prea amănunţit atribuţiunile sale mai puţin curate, schimbă subiectul:

– Pe luni. Se aplecă şi şopti obraznic: Intenţionez să mă bucur de sânii tăi goi întreaga după-amiază.

– James! Ridică o sprânceana a uimire. De parcă chiar aş face-o!

– Sânii goi mă excită, răspunse el simplu, fără să se gândească cum suna asta pentru urechile ei neexperimentate. Mă bucur de privelişte cu toate iubitele mele.

– Nu te aştepta să mă port aidoma celorlalte femei ale tale, sări ea. Şi nu vreau să vorbeşti despre trecutul tău cu ele sau să îmi arunci asemenea vulgarităţi.

De-a lungul anilor, avusese multe partenere care îi arătaseră semnele unor intenţii posesive şi întotdeauna le

înlăturase, crezând că orice femeie care i se alătura era o proastă. Însă cu Abby, nu mergea până la iluzia unei posesiuni emoționale. În ceea ce o privea, se afla în permanență pe tărâmuri noi și era curios să vadă unde îl vor purta evenimentele.

Totuși, obiceiurile vechi sunt greu de distrus și se auzi spunând cu cruzime:

– Obișnuiește-te.

– Nu o voi face.

El rămase în picioare, aranjându-și sexul excitat și frecându-și testiculele dureroase, în timp ce ea îl privea cu interes avid, întrebându-se cum va merge pe stradă într-o asemenea stare.

– Atunci, pe luni, spuse el, dar nu putu să își miște picioarele. Rămase cu privirea la ea.

– Nu vreau să pleci, spuse ea în cele din urmă.

Șoapta ei îi transmise un dram de curaj și se întoarse către ușă. Era mai bine să plece cât timp mai avea puterea să o facă. Dar când el răsuci clanța, vocea ei îl făcu să ezite și privi peste umăr.

– James?

– Da? Ședea încă pe canapea, cu părul în dezordine, rochia strâmbată, buzele umflate și umede, obrajii roșii.

– Mulțumesc. Pentru tot ...

Nu era niciun răspuns pe care să îl poată da. *Plăcerea*, atâta câtă fusese, fusese cu totul a lui. Coborî treptele în tăcere, înainte să se hotărască să rămână.

9

Abigail se sprijini de bancheta landoului, lăsând clătinatul trăsurii şi tropăitul cailor să o relaxeze, deşi mintea îi lucra cu febrilitate. Din fericire, şedea cu spatele la vizitiu, aşa că nu era obligată să zâmbească şi să trimită salutări celor care se apropiau de ei în trafic. Putea călători în tăcere, meditând asupra situaţiei sale fără să fie întreruptă de numeroşii trecători.

Era o zi perfectă pentru o plimbare în parc. Soarele strălucea. Cerul era de un albastru copleşitor, iar aerul avea o temperatură înviorătoare. Simţea mirosul fertil al pământului şi al florilor care vor răsări în curând, arătând că vara era undeva în apropiere. Cu toate astea, nu putea găsi mulţumire în vremea înmiresmată.

Edward Stevens şedea lângă ea, iar fiul său Charles şi Caroline se aflau de cealaltă parte. Aşa cum îşi dăduse seama din primele lor trei ieşiri, decizia ei de a fi însoţite de cei doi Stevens era o greşeală imensă. Charles era un băiat minunat, încântător, iar Edward, un bărbat graţios, interesant. Însă se cutremura de fiecare dată când oricare dintre ei priveau în direcţia ei, confruntându-se cu imaginea în oglindă a lui James. Asemănarea lui cu cele două rude ale sale era atât de stranie. Era dovada vie a puternicei linii de sânge a familiei Stevens.

Deşi erau rude doar pe jumătate, Charles şi James arătau suficient de asemănător pentru a fi... ei bine, fraţi. Acelaşi păr negru, aceleaşi trăsături frumoase, singura diferenţă fiind că Charles era cu zece ani mai tânăr, aşa că *faţa* şi silueta lui încă mai aveau *un aer* tinerese.

Oare Charles îl întâlnise vreodată pe James şi, dacă da, ce gândise despre fratele său mai mare, minunat şi nestăpânit? Oare Charles îl considera, aşa cum făcea Abigail, cea mai exotică, fascinantă, uimitoare persoană pe care o întâlnise vreodată?

Cât ar fi dorit să îi poată *pronunţa* numele în această *companie!* James părea să fie o himeră care bântuia deasupra lor, umbrind orice cuvânt şi orice idee. De fiecare dată când Charles şi Edward întorceau capetele, se surprindea uitându-se şi ea, cu gura căscată, având impresia că James era martor la fiecare mişcare pe care o făceau.

Să se gândească la James era o greşeală, *pentru* că trupul ei trădător reacţiona *violent* ori de câte ori rătăcirile ei se îndreptau înspre el. Pulsul ei o lua razna, obrajii i se îmbujorau şi se foia continuu pe perne, încercând să găsească o poziţie în care hainele ei să nu mai pară atât de strâmte. Simţea cu disperare nevoia de a-şi desface legăturile năsoocirilor feminine, de a scoate o parte din haine pentru a-şi răcori pielea înfierbântată.

Nu *putea* să nu îşi amintească senzaţia gurii lui pe sânul ei, strânsoarea buzelor lui pe sfârcul ei. El atinsese ceva în adâncul ei, în centrul feminităţii ei, care îi stârnise durere în locuri abia acum descoperite. Sfârcurile fine erau iritate şi, în ciuda cămăşii foarte moi pe care o purta, rămâneau supărător de excitate şi se frecau de rochie, *făcând*-o conştientă în permanenţă *de* starea lor de tulburare.

Descoperise că dorinţa era o emoţie interesantă. Ar fi fost pe deplin mulţumită să renunţe la mâncare, apă, somn –

orice mijloc de subzistență – pentru a se bucura de extazul fizic pe care i-l oferea James. Cu siguranță, nu era sănătos să dorești atât de mult așa ceva și se întreba dacă nu cumva va înnebuni din cauza unei asemenea dorințe constante.

În timp ce zilele se scurgeau cu greu, pofta pentru el ar fi trebuit să se micșoreze, însă crescuse în salturi cu fiecare minut care o aducea mai aproape de momentul în care îl va întâlni din nou.

Așa cum recunoscuse și el, o lăsase în mod deliberat în această stare de nebunie. Spusese că îi va spori nivelul de anticipare, dar nu făcuse decât să o lase nefericită, neliniștită și posomorâtă din cauza efectelor tulburătoare pe care le inițiase, dar nu le dusese până la împlinire.

Își dorea să îl ucidă!

Nu *el* era cel care trebuia să își petreacă după-amiezile și serile cu Edward și Charles Stevens. Cum putea să aibă conversații politicoase cu tatăl și fratele său vitreg, când aflase atâtea din secretele lui? Nicio femeie cu bună educație nu ar trebui să fie obligată să suporte asemenea tulburare! Știa cum arăta când era furios, cum ochii lui scânteiau poznași când ea îi scotea în evidență apucăturile lui rele. Pentru Dumnezeu, doar cunoștea forma și mărimea membrului său când era excitat!

Ticălosul! Nu era corect ca el să o lase într-o stare de neconceput și nu putea să se împiedice să speculeze unde ar putea fi în acel moment, ce făcea și dacă, prin cine știe ce minune, și el simțea aceleași neliniști. Oh, cât de tare spera să fie așa!

Dar, în cazul în care nimic nu-l afectase, avea de gând să schimbe situația cu prima ocazie care i se va ivi. Intenționa să învețe tot ceea ce o putea învăța, apoi va pune în aplicare acele tehnici pe corpul lui fabulos, dornic, până când el va petrece fiecare secundă în care nu erau împreună, suferind așa cum suferea ea acum.

Nu era sigură la ce se putea aştepta din relaţia cu James, dar acest dor era un foc care ardea din ce în ce mai fierbinte şi mai strălucitor, scăpând de sub control. Intensitatea lui o făcea să creadă că, în final, va fi cuprinsă de nebunie. Spera ca spitalele din Bedlam să aibă un pat liber pentru ea când va trebui să se internezc!

Drumul coti spre capătul lacului, iar Charles zări câţiva dintre prietenii lui, cu tinere doamne la braţul lor, hrănind raţele. Vizitiul opri trăsura, iar Caroline şi Charles coborâră să se alăture grupului gălăgios. Abigail rămase cu Edward în landou, purtându-se ca o bunicuţă a cărei vreme era de mult trecută şi care nu putea decât să-i privească pe tinerii care vorbeau şi râdeau.

– Se înţeleg excelent, zise Edward, referindu-se la Caroline şi Charles, imediat ce perechea nu îi mai putea auzi.

– Da, cu siguranţă.

– Caroline şi-a declarat sentimentele?

– Spune că este foarte drăguţ. Dar Charles?

– La fel. El zâmbi şi se lăsă pe spate. Poate că ne vom însufleţi când relaţia va prinde contur.

Poate, aprobă ea, zâmbindu-i ca răspuns, deşi se gândea că un mariaj între Caroline şi Charles ar fi fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Era o nebunie să fie atât de apropiată de bărbatul care îl adusese pe lume pe James şi care îi amintea de el în atâtea feluri. Dacă ar fi trebuit să se uite totdeauna în ochii tatălui, pasiunea pe care James i-o stârnea nu va slăbi niciodată, tendinţele ei deviante nu se vor ostoi şi, pentru tot restul zilelor ei, se va uita cu deznădejde spre Edward, aşteptând să surprindă o imagine fugară a lui James.

Bedlam devenea mai apropiat cu fiecare secundă!

– Mă simt bătrân, remarcă Edward cu nostalgie, ca un lucru vechi depozitat pe un raft.

– Mă gândeam exact la acelaşi lucru.

– De ce nu te alături lor? El făcu un gest spre apă. Nu trebuie să îţi pierzi vremea aici cu mine. Prefer propria-mi companie; sunt obişnuit cu ea.

– Nu aş putea. Se simţea uşor agitată şi nu înţelegea de ce. Sunt destul de în vârstă ca să pot fi mama unora dintre acei băieţi.

– Abigail, ai doar douăzeci şi cinci de ani, spuse el zâmbind. Apoi, devenind serios, întrebă: Cum s-a întâmplat de nu te-ai căsătorit?

– Bună întrebare. Ridică din umeri, gândindu-se, aşa cum făcea destul de des în ultima vreme, cum de ajunsese în situaţia actuală.

– Ce s-a întâmplat cu fratele tău de nu ţi-a găsit niciodată un soţ?

– Nu este vina lui, răspunse ea cu precauţie. Nu i-am cerut cu adevărat unul.

– Întotdeauna m-am gândit că un mariaj grandios era tot ceea ce îşi doresc tinerele doamne.

– Mai demult aşa credeam şi eu. Am fost logodită odată, când aveam şaptesprezece ani, dar el a murit la scurt timp şi, pe urmă, nu ştiu... Cred că nu mi-a mai trecut niciodată prin minte ideea unei căsătorii. Încercă să îşi amintească acea perioadă, dar trecuse atât de mult timp de atunci, încât părea că nu se întâmplase niciodată. Eram fericită la ţară, crescând-o pe Caroline, dar... Cum putea să îi descrie nemulţumirea crescândă şi insatisfacţia din fiecare clipă a vieţii ei?

– Dar acum a crescut, deci cum rămâne cu tine? Care îţi sunt planurile? Întrebarea era aceeaşi cu care o tot îmboldea Margaret şi căzu cu greutatea nicovalei unui fierar în spaţiul care îi separa. Ai tot ieşit cu Caroline. Oare a reuşit vreun tip norocos să îţi provoace imaginaţia?

Era momentul potrivit pentru a dezvălui câteva dintre cele mai serioase aspecte ale legăturilor ei cu James. Erau

complet singuri şi, din ceea ce putuse să-şi dea seama despre Edward, bănuia că ar fi încurajat şansa de a discuta despre unul dintre *ceilalţi* fii ai lui. Cu toate astea, nu reuşi să îl menţioneze pe James nici în cel mai vag mod, iar lipsa ei de curaj o ruşină.

Brusc, Edward se înclină înainte, privind cu atenţie în josul drumului care era plin cu cai şi tot felul de vehicule. Studie atent mulţimea elegantă, evident căutând pe cineva anume, dar în cele din urmă se retrase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândeţe.

– Am crezut că văd pe cineva... eu... Teribil de dezamăgit, clătină din cap. Nu este important; sunt sigur că nu era el...

– Despre cine vorbeşti? Îl zărise pe James? Cum ar fi fost să îl întâlnească în toată vânzoleala asta? Se vor recunoaşte unul pe celălalt? Oare Edward le va face cunoştinţă? Ce ar putea să îi spună într-un loc public ca acesta?

– Este... ei bine... Edward se opri.

– Poţi să ai încredere în mine, îl încurajă. Promit să nu fiu şocată.

– Nu, o aprobă vesel, nu îmi imaginez că ai fi. Inspiră adânc, apoi expiră uşor, încă analizând mulţimea de oameni. Mai am alţi doi copii, în afară de cei pe care îi am cu soţia mea.

– Ştiu. Cu greu poate fi numit un secret. Era teribil de uşurată că atinsese subiectul într-un mod atât de deschis. Vezi? Râse şi se răsuci în faţă şi în spate pentru a dovedi că supravieţuise afirmaţiei, vie şi nevătămată. Nu sunt şocată absolut deloc.

– Sunt încântat, se destăinui el. Am fost întotdeauna obligat să mă port ca şi cum nu ar exista, aşa că nu am putut să vorbesc cu nimeni despre ei. Dar în ultima vreme, m-am tot gândit la ei...

Abigail era tulburată. Era stânjenitor să-i asculte confesiunile în legătură cu fiii bastarzi sau cu femeia care îi adusese pe lume. Dar murea de curiozitate să afle orice lucru cât de mic pe care el era dispus să i-l împărtăşească. Se bucura de perspectiva de a afla mai multe despre împrejurările care făcuseră din James un bărbat atât de dur.

– Pe cine crezi că ai văzut? întrebă ea.

– Pe Michael, răspunse el încet. Am crezut că l-am văzut pe Michael.

Nu-şi dădea seama dacă era bucuroasă sau dezamăgită că nu era vorba de James.

– Dar nu era el?

– Nu. Cel puţin, nu cred. Împlineşte douăzeci şi opt de ani, anul acesta, dar l-am văzut doar de câteva ori şi numai de la distanţă. Părând singur şi melancolic, el suspină îndurerat. Sunt sigur că te plictisesc. Nu este un subiect care să îţi stârnească interesul.

Glumea? Se agăţa de fiecare cuvânt al lui, ascultând nuanţele, căutând înţelesuri ascunse. Subiectul era drag inimii ei, şi se simţea îngrozitor că îl atâta să-şi divulge nefericirea intimă, dar nu putu rezista.

– De ce nu v-aţi mai întâlnit?

Se aplecă în faţă şi îşi sprijini cotul pe genunchi.

– El nu a dorit să mă întâlnească, aşa că am decis să nu fac presiuni. Băiatul cel mai mare, James, spune că Michael nu îşi aduce aminte de mine, prin urmare nu are motive să vrea să mă cunoască atât de târziu. Trebuie să recunosc că ideea mă doare. Mi-a provocat momente de nelinişte şi mă întreb dacă am luat cea mai bună decizie în urmă cu atâţia ani...

Brusc, conştient cât de nepotrivită ar fi fost o asemenea confesiune, el îşi îndreptă spatele.

– Nu-mi da atenţie, Abigail, spuse el tare. Jur că am devenit cu adevărat sentimental la bătrâneţe.

– *Amintirile* nu sunt sentimentalisme. Este normal să te implici în niște autocvaluări.

– Bănuiesc că ai dreptate, o aprobă el gânditor. În ultima vreme, meditez prea mult. Când Charles se va căsători, va fi o perioadă de și mai multe schimbări pentru mine.

– Exact.

Abigail își dorea să aibă mai multă experiență în a consola și a sfătui. Cu totul, Edward avea șase copii legitimi. Patru dintre ei ajunseseră la maturitate. Cele trei fete ale sale erau căsătorite de câțiva ani și aveau familiile lor. Charles, moștenitorul său, era acum mare, așa că Edward va fi în curând singur în labirintul care era casa lui din Londra, având drept companie numai amintirile.

Era trist că, din câte părea, păstrase foarte multe regrete.

El spuse:

– Nu sunt făcut pentru toate aceste revoluții personale.

– Vei trece prin ele foarte bine, îl asigură ea, bătându-i ușor mâna. Nimeni nu a murit din cauza câtorva schimbări ale vieții sale.

– Poate eu voi fi primul, se lamentă el, făcând-o să zâmbească, chiar când își spunea cât de ciudat era că el și James erau atât de asemănători, deși, în mod evident, petrecuseră puțin timp împreună în copilăria lui James.

– Îți este dor de cei doi fii mai mari, nu-i așa? îl întrebă încet, fără să se poată abține.

– În fiecare zi a fiecărui an, admise el cu părere de rău, dar cum Caroline și Charles se îndreptau spre ei, nu mai continuă.

Abigail era preocupată de o singură întrebare: ce ar spune James dacă ar înțelege adevărata dimensiune a remușcărilor tatălui său?

Barbara Ritter era în dormitor, privind absentă spre soarele de după-amiază care strălucea pe caldarâmul străzii,

în timp ce James se urca în birja care urma să îl ducă la cazinou. Era îmbrăcată doar într-un halat scurt, transparent, şi se retrase din dreptul ferestrei pentru a se ascunde de privirea lui cercetătoare, dacă s-ar întâmpla să se uite în sus. N-ar fi vrut ca el să-i vadă privirea plină de dor. S-ar putea întreba dacă nu cumva devenea obsedată de el, dacă nu cumva se implicase emoţional, ceea ce nu se întâmplase.

Pasiunile ei? Da, desigur. Dar emoţiile ei? Nu.

Totuşi, bărbaţii erau fiinţe opace, predispuşi să interpreteze în mod greşit comportamentul sau scopurile. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că ea avea mai mult decât un interes pasager pentru atenţiile lui, ar pleca – din nou – cât ai clipi. Nu era sigură de ce o părăsise, aşa că plănuise mult timp cum să îl atragă din nou în patul ei. Acum, că se întorsese, era foarte hotărâtă să îl păstreze acolo.

Mai devreme, când îi trimisese biletul, invitându-l să treacă pe la ea pentru o joacă în pat în miezul zilei, nu se aşteptase să apară, dar James era imprevizibil. O surprinsese foarte tare când îi bătuse în uşă. Gândul la jocurile lui sexuale sălbatice, impetuoase, o făcu să se înfierbânte din nou. Umezeala îi inundă locul dintre picioare şi începu să calculeze cât de repede l-ar putea atrage într-o nouă întâlnire.

Probabil că el crezuse că întâlnirea lor la Lady Carrington fusese întâmplătoare, dar adevărul era că Barbara îl vânase săptămâni, luni întregi, încercând să provoace o confruntare. Când o condusese pe scări pentru acele ore toride de zbenguială desfrânată, fusese înfiorată şi încântată de perspectiva reînnoirii legăturii lor. După ce jocul dur se terminase, ajunsese acasă domolită doar pentru un timp. Îşi dăduse seama că va trebui să îşi folosească toate trucurile pentru a-l atrage la alte întâlniri.

Cine ar fi putut spune că va fi atât de uşor? Sau atât de des? În ultima vreme, era atât de excitat, încât era practic de

nesăturat. O invitație aruncată în grabă îl adusese aproape implorând după genul de plăceri nefirești pe care numai ea i le putea oferi.

Nicio altă femeie nu putea să înțeleagă ceea ce dorea James, ceea ce aștepta el de la o femeie. Erau din același aluat, iar ea bănuise această asemănare de la început.

În noaptea în care se întâlniseră, soțul ei era încă în viață, și ea hoinărise prin întuneric, vânând acel gen de conexiune pe care numai James putea să i-l dea. Era un bărbat dezgustător de frumos, viril, care se bucura de plăcerile carnale. Priceperea lui sexuală și dorința lui de a se angaja în distracțiile deșănțate pe care ea le dorea o ispitiseră, dar dispoziția lui enigmatică o făcuse să se simtă atrasă de el.

Egoismul lui, stările furtunoase și momentele prelungite de tăcere o fascinau. Îi plăcea independența lui, plictisul lui și neplăcerea pe care i-o stârneau femeile care în mod normal i se aruncau în brațe. Aceste caracteristici implicau nevoi tulburi care se asemănau cu ale ei.

Începuse un plan de seducere, unul menit să-l facă să se îndrăgostească de ea atât de tare, încât să nu se mai gândească să o abandoneze vreodată.

Oh, da, avea în mod clar planuri în legătură cu James Stevens.

Deși se purta îngrozitor cu ea, răceala și neatenția lui grosolană îi mențineau interesul. Era arogant, crud, imperturbabil, și acestea erau motivele care o făceau să îl îndrăgească cu atâta disperare.

Îi era silă de ideea de a poseda un bărbat lipsit de energie care ar fi venit să îngenuncheze când l-ar fi strigat. Femeile nestatornice ale înaltei societăți puteau să se mulțumească cu bărbații lor plictisitori, castrați. Ea îl dorea pe James, cu manierele lui necioplite și cu atitudinea lui trage-mi-o-sau-nu. Indiferența lui studiată îl făcea și mai excitant și în mod evident era o provocare care merita să fie acceptată.

În inima ei, simțea că era diferită de toate celelalte femei ale lui și, deși îi spusese de nenumărate ori că nu aveau niciun viitor împreună, nu îi acceptase părerea. Făcuse sex cu mulți alți bărbați și femei și înțelesese ce arme avea la dispoziție. Variantele lui erau puține și, în perioada în care se despărțiseră, rătăcise pe la petrecerile private ale Londrei. Auzise toate poveștile: ce făcuse și cu cine se culcase. Evident, căutase stilul furtunos de sex pe care ea era destul de îndrăzneață să i-l ofere, și nu îl găsise nicăieri, așa că trebuise să se întoarcă la ea.

Era singura femeie dintre multele lui partenere care îi înțelegea latura întunecată, nevoia lui de distanță și spațiu. Trecutul ei se asemăna foarte mult cu al lui, așa că îl primise cu toate viciile lui, căci acelea erau părțile din el care îi plăceau cel mai tare.

Fusese întotdeauna un bărbat pasional, viguros, dar din nu se știe ce motiv avea un apetit sexual care în ultima vreme era copleșitor. Era recunoscătoare pentru orice eveniment ciudat care îi crea o asemenea angoasă fizică. Cantitatea de apetit carnal pe care o manifesta era foarte excitantă. Cu mâinile, gura, trupul îi dăruise momente nespuse de satisfacție. Totuși, când se hotărâse să plece, simțise că ar fi putut continua. Că nimic nu i-ar fi potolit pofta furioasă.

Nu știa ce anume provocase acest infern delirant și nici nu *dorea* să știe. Era foarte hotărâtă să fie singura femeie care îi stingea flacăra ce ardea atât de puternic.

Va veni la ea, numai la ea, pentru că nu era nimeni altcineva care să îl îmbrățișeze fără nicio rezervă. Îi aparținea și așa va fi întotdeauna. Nu era nicio altă concluzie acceptabilă. Intenționa să asigure realizarea celor mai sălbatice vise ale ei.

10

Scoate-ţi haina.

Abigail ezită. Se îmbrăcase special pentru acest eveniment, înţelegând că James se aştepta să se dezbrace, şi îşi dorise să îi provoace plăcere. Totuşi, aşa cum îşi dăduse seama când era vorba de el, *să gândească* îndrăzneţ şi să *acţioneze* îndrăzneţ erau două lucruri diferite. Îşi dorea să înceapă cu încredere să îşi scoată hainele, dar mâinile ei se împotriveau.

Mintea ei căuta cu frenezie curajul de a se dezbrăca, dar curajul o părăsise cu desăvârşire. Costumul verde de călărie era format din două piese: o haină şi o fustă. Dedesubt, purta o cămăşuţă, indispensabili, ciorapi şi pantofi. Fără jupoane, corset sau alte bagatele feminine care îi stânjeneau mişcările sau accesibilitatea, aşa că, în momentul în care îşi scoase haina de deasupra, el putea să vadă aproape totul. Ideea era excitantă şi înfricoşătoare.

Martor al frământărilor ei, el o întrebă:

– Este ceva în neregulă?

– Nu, răspunse ea.

El ajunsese înaintea ei şi găsise o metodă de a intra. Odată înăuntru, preferase dormitorul micului salon folosit pentru întâlniri, şi se făcuse comod, pregătind camera pentru seducţie, cu intenţia vădită de a o face să nu reziste farmecelor lui masculine.

Draperiile fuseseră trase şi ascunseseră cerul după-amiezii. Lumânările ardeau, focul aprins alunga răcoarea. Pe masă erau aşezate o sticlă de vin deschisă şi două pahare. Patul, ameninţător şi magnetic, o chema din depărtare. Cuvertura fusese dată într-o parte şi era umbrit, intim şi plin de promisiuni erotice.

James şedea în mijlocul saltelei, relaxat şi confortabil, cu pernele strânse sub cap. Buclele lungi, seducătoare, atârnau până spre umeri. Desfăcuse mapa cu desene indecente, deşi nu îşi dădea seama la care dintre ele se oprise, şi aruncase restul într-o parte.

Purtând doar o pereche de pantaloni, părea mult prea frumos, rău, periculos. Pantalonii îi erau foarte bine întinşi, materialul îmbrăţişând fiecare ridicătură şi adâncitură, aşa că se detecta cu *imaginea unui bărbat* mai mult decât se aşteptase.

Pieptul lui larg era acoperit de o fâşie subţire de păr negru. Se îngusta într-o linie care alerga spre mijlocul lui şi se adâncea sub banda pantalonilor. Îşi desfăcuse centura, aşa că vedea mult mai departe decât ar fi trebuit, în timp ce cobora spre zone necunoscute, chinuitoare.

Ochii ei zăboviră acolo unde lumina difuză şi hainele scoteau în evidenţă umflătura dintre picioare. Cu un fior de încântare, ea îşi dădu seama că era excitat şi, spre surpriza ei, membrul lui se ridica şi mai mult sub căldura privirii ei. Înviorată de succesul exercitării trucurilor sale feminine, păşi spre muşchii lui încordaţi, spre picioarele şi tălpile lui expuse.

El rămase în pat, lăsând-o să se obişnuiască cu imaginea. Privirea ei călători pe tot corpul lui, rămânând mult timp în poala lui, ceea ce îl făcu să se foiască neliniştit şi ea nu se putu opri să nu se întrebe dacă aceasta va fi ziua în care va cunoaşte în totalitate secretele nudităţii lui. Cât de mult tânjea după posibilitatea de a-l simţi pe de-a-ntregul!

– Scoate-ți hainele, repetă el.

– Am numai cămașa pe dedesubt, explică ea, cu obrajii îmbujorați.

– Știu.

– Dar nu sunt sigură dacă sunt pregătită să...

– Eu sunt.

– Dar cred că mi-ar plăcea să...

– Nu, spuse el ferm. Insist să îți privesc sânii în timp ce vorbim.

Dorea să își scoată hainele. Chiar își dorea, cu adevărat, dar era atât de greu să se gândească la asta când el era acolo, ca o pisică uriașă pregătită să o prindă în gheare. Totuși, acest surplus de intimitate era ceea ce își dorise din momentul în care se întâlniseră, așa că se supuse ordinului ferm și îl folosi pentru a susține hotărârea care întârzia să apară. Tremurând, își desfăcu în grabă primul nasture, apoi al doilea.

– Mai încet, ordonă el. Și privește-mă în timp ce te dezbraci.

Intenționat, ea ridică privirea. Mâna lui se odihnea pe piept și și-l freca cu mișcări concentrice; apoi, fiind sigur de atenția ei, o duse mai jos, spre talia pantalonilor și începu să își atingă în tihnă falusul rigid.

– Nu am putut să mă gândesc decât la asta zile întregi, admise el. Am fost atât de dur cu tine.

Respirația ei se opri; genunchii i se muiară. Oasele i se topiră. Tulburată, îl avertiză:

– Nu sunt sigură că pot continua.

– Poți și o vei face, afirmă el. Făcu un gest spre haină. Un alt nasture, dacă ești bună.

Se jucă cu al treilea, apoi cu al patrulea, iar el se încordă în așteptare, cu fiecare nou nasture care aluneca din gaura lui. Ea acordă o atenție exagerată ultimului, tărăgănând eliberarea lui.

În sfârşit, haina era desfăcută, cămăşuţa era vizibilă. Refuzându-şi orice şansă de a gândi, apucă de mâneci şi trase de ele. Ieşiră destul de repede. Braţele şi umerii ei erau dintr-odată goale şi, deşi în cameră era o căldură plăcută, pielea i se încreţi, iar sfârcurile i se transformară în mici ridicături care se apăsau cu frenezie în mătasea ce le acoperea. Ea se uită în jos şi văzu că fiecare detaliu al sânilor ei era scos în evidenţă. Nu mai rămânea nimic la îndemâna imaginaţiei şi ar fi putut la fel de bine să fie goală până la talie.

Cât mai natural cu putinţă, ea se apropie de un scaun şi îşi aşeză haina pe spătar.

– Puneţi piciorul pe scaun, spuse el, şi scoate-ţi pantoful.

Ea făcu ceea ce îi spusese, lăsându-l să cadă la întâmplare, cu un zgomot surd.

– Acum celălalt.

Ea se supuse, apoi se întoarse să îl înfrunte, simţind că degetele picioarelor erau expuse ciudat, şi le înfipse în covor.

– Fusta.

Fusta nu putea fi desfăcută rapid. Nasturii *mici*, decorativi pe care croitoreasa ei îi cususe cu sârguinţă erau nişte ticăloşi şi, în timp ce îi desfăcea, se îngrijoră din cauza vitezei scăzute, până când îndrăzni să arunce o privire spre James şi decise că neplăcerea merita. Era vrăjit de fiecare mişcare a încheieturii ei, aşa că întârzie mişcările şi mai mult.

În cele din urmă, lăsă fusta să alunece pe şolduri, iar aceasta fâşâi când trecu peste chiloţi. Deşi îşi dorea cu disperare să o ţină pe loc, se abţinu, permiţându-i să cadă în jurul gleznelor.

Privirea lui feroce se focaliză pe vârful capului ei, apoi coborî languros spre faţă, gât, sâni. Spre abdomen, coapse,

genunchi şi picioare. Îi făcu semn spre locul gol de lângă el, din pat.

– Vino mai aproape.

Ea merse spre marginea saltelei. Gâtul îi era uscat, pielea fierbinte şi totuşi rece, şi tremura, speriată, dar atât de excitată că abia putea rezista.

– Lasă-ţi părul liber, spuse el, iar ea scoase pieptănul şi acele. Părul căzu pe spate într-un val blond, capătul atingându-i şoldurile, iar el adăugă: Treci-ţi degetele prin el.

Se supuse. De fiecare dată când îşi ridica braţele, sânii se ridicau, unduindu-se şi remodelându-se sub cămaşă, iar sfârcurile i se striveau iritant de material.

– Foarte drăguţ, şopti el, analizând-o până în punctul în care devenea necuviincios. Apoi spuse: Cămaşa ta...

Ea trase aer în piept.

– Aş vrea să... Chiar aş vrea, dar...

– Pot să îţi văd sfârcurile, o întrerupse el. Vocea lui era dură şi joasă. Sunt stimulante.

– Da.

– Ţi-ar face plăcere să te sărut din nou acolo?

– Ştii că da. Căldura se aprinse între picioarele ei şi de acolo se răspândi spre piept, spre gât, spre obraji până când se simţi cuprinsă de flăcări.

– Atunci scoate-ţi cămaşa.

Timpul se oprise. Camera devenise atât de tăcută, încât i se părea că întreaga planetă rămăsese nemişcată. Singurul sunet era acela al respiraţiei şuierătoare a lui James şi pulsul care bătea cu putere în urechile ei.

Încet, apucă marginea chiloţilor şi scoase din strânsoare cămaşa. O ridică treptat, dezgolindu-şi abdomenul, apoi partea de jos a sânilor, vârfurile, până când o trase peste umeri şi o aruncă pe podea.

El nu spunea nimic; atenţia lui era concentrată pe pieptul ei. Incursiunea lui mistuitoare produse un răspuns sălbatic al sfârcurilor, făcându-le să tresară cu fiecare bătaie a inimii ei.

– Ai cei mai fermecători sâni, spuse el necuviincios. Sunt făcuţi pentru a fi apreciaţi de un bărbat ca mine.

Întinse mâna, iar ea i-o luă, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare, şi se urcă pe saltea. În genunchi, îşi pierdu echilibrul şi, la un gest rapid al lui, se prăbuşi înainte şi se trezi întinsă pe pieptul lui.

Sfârcurile ei expuse întâlniră pielea lui fierbinte şi nu putu să facă altceva decât să stea nemişcată, în timp ce contempla furtuna trădătoare pe care contactul o stârnise. Senzaţia era prea intensă şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului lui, în timp ce el o mângâia alene pe spate.

– Îţi dai seama ce efect ai asupra mea? Simte asta, o instrui el, şi îi luă mâna şi o aşeză în partea din faţă a pantalonilor. *Asta* îmi faci. Palma lui era peste a ei, forţând-o să îl mângâie într-un ritm senzual, iar el gemu cu o nefericire neostoită. Muream să te simt atingându-mă.

– Eşti atât de mare... atât de dur...

– Numai pentru tine, jură el. Uită-te la mine când mă joc cu tine, o chemă el. În felul acesta, plăcerea ta va fi mult mai mare. Degetul mare şi arătătorul îi prinseră unul dintre sfârcuri, mai întâi blând, apoi apăsând mai tare, iar ea se zbătu neliniştită.

– James..., îi scânci numele.

– Pentru asta suntem aici, nu?

– Da, da...

– Atunci... uită-te la mine.

El îi chinui sfârcul, ciupindu-l şi trăgându-l cu diferite grade de intensitate, până când degetele ei deveniră curioase şi răspunseră la fel. Experimentând, le strecură prin părul de

pe pieptul lui. Era atât de moale şi elastic şi îl exploră până când deveni suficient de curajoasă pentru a inspecta boaba mică, maronie a sfârcului lui.

– Sunt la fel de sensibile ca ale mele?

– Foarte.

– Ţi-ar plăcea dacă le-aş suge?

– Întotdeauna.

Nesigură, se aplecă înainte şi îşi strânse buzele în jurul vârfului mic. Tensiunea din trupul lui ajunse la un nivel înspăimântător. Îi permise doar câteva momente de explorare, înainte să o oprească.

– Nu face asta chiar acum, o avertiză el. Scrâşni din dinţi şi închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să alunge o suferinţă teribilă. Nu mai pot suporta.

– De ce?

– Este extrem de dureros pentru un bărbat să fie atât de excitat pentru o perioadă atât de lungă. Tandra ta atenţie îmi creşte agonia.

– Dar nu sunt gata să mă opresc.

– Poate altă dată... El se cutremură sub valul de plăcere. Trebuie să îmi păstrez controlul. Dacă devin prea tulburat, va trebui să plec, altfel voi ajunge să fac ceva ce voi regreta. Hai mai bine să vorbim, de acord?

– Să vorbim? Nu vreau să vorbesc!

– Ei bine, asta vom face, mica mea pisică sălbatică. Chicoti. Va trebui să te abţii puţin, până când mă calmez.

– Nu am făcut nimic altceva *în afară* de a mă abţine în ultimele patru zile!

– Bietul copil, o tachină el, şi îi aruncă un zâmbet atât de ucigător, încât era hucuroasă că era sprijinită. Relaxează-te şi obişnuieşte-te cu pielea ta goală lipită de a mea.

Ea se întinse şi alunecă peste trupul lui, trecându-şi braţele peste pieptul lui şi sprijinindu-şi bărbia în pumnii împreunaţi.

– Vrei măcar să mă săruți?

El își trecu degetul mare peste buza ei de jos, dar nu făcu niciun efort să micșoreze distanța dintre ei. Într-un târziu, spuse:

– M-am gândit la relația noastră și am decis că sărutările nu sunt o idee foarte bună.

– Ce? Ea se ridică, fără să-i mai pese că își expunea sânii. Era cel mai stupid comentariu pe care îl auzise venind de la un bărbat. Acum, când știa cum este să săruți, *să îl sărute* pe el era singura rațiune a vieții ei, tot ceea ce visa.

– Nu mă înțelege greșit, spuse el grăbit când văzu privirea ucigătoare din ochii ei. Îmi place foarte tare să te sărut, dar face totul mult mai... mai...

– Dacă vei spune *intim*, jur să te strâng de gât, strigă ea cu răutate. Zac aici cu tine, fără haine, așa că lucrurile nu ar putea să devină mai *intime* de atât.

– În regulă, nu voi spune *intim*. Numai că... că... O studie cu intensitate, cu o privire profundă și sinceră, până când în sfârșit recunoscu: Când te sărut nu mai vreau să mă opresc.

– Oh, James, suspină ea, cât de drăguț.

– Și când te sărut – în timp ce încerca să explice decizia lui idioată, chiar era agitat, iar obrajii i se înroșiră, încep să mă gândesc...

– James?

– Da?

– Nu gândi.

Ea se aplecă înainte și începu să-l sărute blând și, așa cum sperase ea, el nu ezită să îi răspundă la săruturi. Gura lui se potrivea perfect cu a ei, și el continuă până când rămaseră amândoi fără aer.

– Poate că am calculat greșit. Îi aruncă un zâmbet plin de remușcări. O să continui.

– Ar fi bine.

Safirul ochilor ei strălucea cu o intensitate tulburătoare. Cuvintele lui o alarmară. Dacă emoţiile lui deveneau stabile, cum va putea să le ascundă pe ale ei? Înţelegerea lor trebuia să rămână în acel stadiu, fără implicări, altfel inima ei delicată, necunoscătoare, nu va supravieţui.

– Vreau, rosti ea încercând să arboreze un aer frivol, să mă săruţi de fiecare dată când simţi impulsul de-a o face. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, dorind mai mult, dar el nu făcu nimic altceva decât să râdă şi să o bată pe fund.

– Tu, milady, eşti născută pentru asta. O rostogoli alături, astfel că acum era întinsă lângă el. Ţi-am spus că, probabil, mă vei ucide înainte de a termina?

– Cred că da.

– Ei bine, aveam dreptate.

Clipi din ochi, pretinzând că este o cochetă cutezătoare.

– Voi încerca să te iau mai uşor.

– La naiba, ca şi cum ar fi posibil, şopti el. Căută pe saltea şi găsi mapa.

– Nu vreau să mă uit la desene, se plânse ea.

– Eu da. Îi luă mâna şi i-o aşezã, cu palma în jos, pe pieptul lui, acolo unde pulsul bătea mult prea repede pentru un bărbat complet relaxat. Trebuie să mă liniştesc. Nu mă ajuţi.

– Nu îmi voi face griji din pricina tulburării tale; nu am avut linişte zile întregi şi mi-am dorit să te ucid.

– Speram să fii fierbinte şi excitată.

– Am fost, nemernicule!

El îşi lipi vârful degetului de nasul ei, apoi deveni sobru şi o trase mai aproape.

– Vorbesc serios, Abby. Este greu de explicat, dar un bărbat poate ajunge într-un punct de excitare din care nu se mai poate întoarce şi, dacă sunt prea excitat, va trebui să plec.

Prevenirea lui era gravă, grija lui pentru binele ei era evidentă, aşa că nu putea decât să încerce să fie mai raţională.

– O să mă port bine.

– Aşa te vreau...

– Dar nu trebuie să îmi placă.

– Nu, iubito, nu trebuie.

Absent, căută prin teancul de desene, trecu peste nudul care îi înfăţişa pe el şi pe Lily în diferite posturi sexuale. Când se opri, ea cercetă desenul pe care el îl alesese şi se întrebă ce anume reprezenta. Părea să fie un soi de floare exotică. Era un centru roz şi în jur ceva ce semăna cu nişte petale.

– Ce este?

– Este locul dintre picioarele unei femei. Organele ei sexuale.

Sânii ei se ridicară; sfârcurile se întăriră. Se uită lung la ciudatul desen. În sfârşit, întrebă:

– Este Lily?

– Da, dar ar putea fi orice femeie. Mâna lui o încătuşă pe a ei, şi îi arătă drumul. Acestea sunt buzele care protejează deschiderea. Asta este deschizătura în care bărbatul îşi înfige membrul. Virginitatea femeii este ascunsă de cute. Aici – folosi ca arătător degetul ei pentru *a* atinge vârful mic de piele mai închisă de sus –, aici este clitorisul. Acesta este centrul plăcerii unei femei. Când un bărbat îl atinge sau îl linge într-un mod corespunzător, ajunge pe culme...

– Acea *petit mort*.

– Da. *Îţi* voi arăta astăzi cum poate fi. Dacă încă îţi mai doreşti asta.

Se întoarse la următorul desen. Lily se lăsase pe spate, cu picioarele larg desfăcute. James îngenunchease între ele, cu gura şi limba pe ea. Una dintre mâinile lui era pe sânul ei, ciupind vârful ridicat. Spatele ei era arcuit, degetele strângeau

cu frenezie marginea patului. Cu ochii închiși, buzele desfăcute, avea pe față o expresie de pură încântare.

Când James îi descrisese pentru prima oară acest mod de joc oral, nu putuse să-l vizualizeze, nu reușise să-și imagineze că ar fi putut fi plăcut pentru ambii parteneri. Dar când văzu cât de bine prinsese artistul tumultul fizic, era ușor de înțeles de ce un bărbat și o femeie s-ar implica într-un asemenea act.

Bucuria lor era evidentă și, în mod surprinzător, văzându-i împreună, se simți înflăcărată. Simțea în adâncul miezului feminității ei o umezeală alunecoasă pe care acum o asocia cu crescendoul *plăcerii*.

Își dorea și ea ceea ce Lily găsise alături de James; își dorea cu disperare, cu un entuziasm care trecea dincolo de orice rațiune. Așa cum făcuse de fiecare dată când văzuse alte desene, putea închide ochii și dintr-odată devenea femeia din brațele lui James. Tânjea după ocazia de a trăi și ea evidentul extaz al lui Lily. Chiar dacă însemna ca James să facă ceva la fel de șocant ca un *sărut* atât de scandalos, trebuia să încerce această experiență.

– Arată-mi, șopti ea.

– Bucuros.

Cu o mișcare a încheieturii, colecția de desene dispăru. Se afundă între perne și o trase deasupra lui. Picioarele lui se încolăciră în jurul picioarelor ei, tălpile lui odihnindu-i-se în spatele gleznelor și făcând-o prizonieră. Poziția o forța să se întindă și să se expună în mod direct falusului său erect.

– Voi face dragoste cu sânii tăi, o informă el când ei atârnară deasupra gurii lui nerăbdătoare, până când mă vei implora să mă opresc.

– Niciodată! insistă ea. Nu îți voi cere niciodată să te oprești...

Respirația îi părăsi plămânii cu un *ufff*, în timp ce limba lui înverșunată începu să acționeze cu dexteritate. Mușcând,

jucându-se, rozând, sugea cu lăcomie şi rămase acolo până când sfârcul fu umflat şi iritat, şi continuă până ce trecu de punctul de confort.

Tocmai când ea decisese că nu mai poate îndura, el trecu la celălalt sfârc, acordându-i aceeaşi atenţie. Când deveni stacojiu şi umflat, se deplasă înainte şi înapoi între amândoi, folosindu-şi degetele pentru a lovi şi a mângâia până când o auzi scâncind şi crispându-se.

Despicătura intimă plângea, pântecul îi vibra, şi inhibiţiile ei induse cu grijă se estompau una câte una, până când ajunse să îşi dorească să poată face un copil împreună. Întreaga ei fiinţă striga de nevoie, un sentiment atât de intens, încât numai o împreunare completă l-ar fi satisfăcut.

Erau gânduri periculoase, atroce, ştia, dar nu-i păsa. În acest moment, l-ar fi lăsat să îi facă orice şi l-ar fi însoţit bucuroasă şi ca în acţiuni.

Ca şi cum trupul ei ar fi recunoscut direcţia în care ar fi trebuit să meargă, şoldurile ei se flexară, sperând să îl invite în interiorul ei, deşi hainele îi barau calea. Mai întâi, încet, apoi mai viguros, pelvisul ei se împinse într-al lui *şi* se putea bucura de fiecare centimetru al sexului lui *rigid*, anticipând neliniştită extazul pe care el promitea *să* i-l ofere.

Între timp, el era ocupat cu panglica de la talie a chiloţilor ei. O desfăcu, apoi alunecă înăuntru. Suflă peste abdomenul ei, iar muşchii ei se încordară, când el atinse buclele de păr care îi protejau sexul. Era umedă, alunecoasă şi, pentru câteva momente, doar îşi odihni palma, lăsând-o să se obişnuiască cu atingerea lui.

Găsind-o moale, el alunecă între cute, şi un deget lung, zvelt descoperi misteriosul drum. Un altul i se alătură, iar ea se arcui în pat, dar el o ţinu nemişcată, nepermiţându-i eliberarea de senzaţia brutală pe care i-o provoca.

– Simte, iubito, şopti el. Lovi înainte şi înapoi, iar şoldurile ei se potriviră perfect ritmului străvechi. Se topea, şuvoiul din centrul său scurgându-se în palma lui şi peste coapsele ei.

Mişcarea se intensifică. Un al treilea deget o străbătu alături de celelalte două şi ea se tângui cu voce tare la manevra lui surprinzătoare. Degetul mare se mişca peste vârful sexului ei, trasând cercuri. Ea zvâcni din cauza impactului, dar James o ţinu, aşa că nu putu să scape de acest tumult barbar.

O presiune ciudată începu să se iţte în interior, radiind prin stomacul şi pieptul ei, mergând spre extremităţi. Sânii ei erau tari ca piatra, sfârcurile erau extrem de sensibile, carnea tensionată, degetele mâinilor strângeau cearşafurile, degetele picioarelor se afundau în saltea. Părea să stea pe marginea unei culmi, pregătită să se arunce în gol.

– Este momentul, Abby, o avertiză James. Dă-ţi drumul.

Spunând asta, el spori presiunea asupra sfârcului, sugând cu putere, şi surplusul de forţă o împinse peste crevasa care o chema, apoi era în cădere, zburând liberă şi nestingherită peste tot universul. De undeva din depărtare, auzi un strigăt de bucurie supremă şi, ca prin ceaţă, îşi dădu seama că era al ei.

Valul de plăcere venea mereu, până când, încet, se stinse. Îşi reveni, muşchii i se calmară, respiraţia frenetică se domoli şi era din nou în dormitorul mic, cuibărită în braţele lui James. Ca şi cum ar fi ştiut că nu ar mai fi suportat alte atingeri, el luă gura de pe sân şi mâna din sexul ei. Degetele lui umede se odihneau pe partea inferioară a abdomenului.

Spera ca el să spună ceva, dar el tăcea. Doar se uita la ea; apoi, aproape împotriva voinţei sale, se aplecă şi o sărută. Un sărut blând, aproape cast, şi ea îl sărută ca răspuns, în timp ce se gândea că acest moment tăcut care urma excesului de excitare era mai minunat decât actul în sine.

În sfârşit, el se îndepărtă, dar o privea în continuare cu o afecţiune stăruitoare. Lacrimile îi ţâşniră din ochi şi câteva se prelinseră pe obrazul ei. Consecinţele erau mult mai tulburătoare decât presupusese, mult mai deosebite decât ce ar fi putut crede o persoană fără să experimenteze.

Era foarte stânjenită de sentimentele pe care le dezvăluia. Inocenţa ei era o umilinţă izbitoare, căci era sigură că niciuna dintre femeile lui nu s-ar fi purtat aşa, şi era îngrozită că spectacolul pe care îl oferea îl va deranja. Ca să nu îl facă să fugă în grabă, se strădui să îşi ţină sub control pornirile de afecţiune.

Oferindu-i o jumătate de zâmbet, încercă să ia lucrurile mai uşor.

– Îmi pare rău, spuse ea. Probabil că mă crezi o adevărată găgăuţă. Dar când îi întâlni, plină de precauţie, privirea, nu văzu decât afecţiune şi ceva care era foarte aproape de dragoste şi, dacă ar fi ştiut mai bine, un indiciu de mândrie masculină că o adusese într-o asemenea stare de tulburare.

– Nu mă deranjează, insistă el. Toate astea sunt foarte noi pentru tine. Poate fi copleşitor. Îi sărută din nou buzele cu blândeţe, apoi ridică un cearşaf şi îi tamponă obrazul, ştergându-i lacrimile, după care o cuibări din nou lângă el.

Cu urechea apăsată de pieptul lui, îi ascultă bătăile liniştite ale inimii, sunet care îi calma nervii zdruncinaţi. Dacă până acum avusese îndoieli, nu-i mai rămăsese niciuna: îl iubea, cu inima şi cu sufletul, şi îl va iubi mereu.

11

James o ţinu pe Abigail în braţe, covârşit de intimitatea momentului. Ceva se întâmplase între ei în timpul experienţei intense a primului ei orgasm, deşi nu era sigur ce anume. Înţelegea asta din felul în care îl privea, cu ochii deschişi, plini de uimire şi linişte, şi o altă emoţie de nedefinit, care semăna foarte mult cu *iubirea*, şi pe care putea spune că o simte şi el.

De la început fusese absolut conştient de atracţia fizică pe care o simţea pentru ea. Dar, din câte se părea, se insinuase şi o profundă afecţiune romantică. Imprudent, crezuse că se va descurca cu lecţiile menţinându-se la un nivel acceptabil. Că va putea cu uşurinţă să îi dea ordine – să se dezbrace, să îşi lase liber părul, să îşi dezgolească sânii superbi – şi pe urmă să privească cu nonşalanţă – un voyeur indiferent şi un profesor. Nu bănuise cât de greu îi va fi să rămână indiferent.

În timp ce zăcea întins în pat, nemişcat şi singur cu gândurile lui, era obligat să vadă neajunsurile planului său. În toată viaţa lui nu mai fusese martor al unei imagini mai erotice decât cea a lui Abby dezbrăcându-se sub examinarea lui senzuală.

De-a lungul anilor experimentase cele mai excitante momente pe care şi le putea imagina un bărbat, dar nimic nu se compara cu curajul lui Abby. Înflăcărată şi ezitantă.

Inocentă şi pricepută. Se expusese simplu şi îndrăzneţ – şi totuşi timid –, până când el devenise tare ca piatra, dorind-o dincolo de orice logică sau raţiune.

Era un mister cum reuşea să îşi ţină în frâu impulsurile pentru a nu se năpusti asupra ei şi a-i răpi fecioria. Ajunseseră destul de departe pentru a-i considera virtutea complet distrusă. Acest gând atârna ca o piatră de moară de gâtul lui, una pe care cu greu o putea duce.

Permiţându-şi să ajungă la împlinire, îi acordase încrederea şi loialitatea ei totală, sigură că el o va duce în siguranţă dincolo de poteca înspăimântătoare a pasiunii iniţiale. Aşa cum bănuise, era o femeie senzuală, care nu se temea de dorinţa care îi înflorea în trup. Era nerăbdătoare să ştie şi, cu un minimum de practică, va dovedi o abilitate feminină pe care o va exercita cu efecte devastatoare. Însă el nu putea să conceapă un viitor în care ea ar putea folosi aceste aptitudini cu un alt bărbat, un iubit, un soţ. Simpla idee era de nesuportat.

Susţinuse cu tărie că sentimentele nu aveau ce căuta în relaţiile sale, dar după câteva încercări cu Abby, era total legat de ea, aşa cum nu-şi putuse imagina vreodată. Deşi nu recunoştea nici faţă de sine însuşi, tânjea după o împlinire pe care ar fi putut-o trăi numai alături de ea. Se surprindea închipuindu-şi cum ar fi fost să aibă o soţie adevărată, o familie, o casă, copii. Se convinsese că nu doreşte legături, dar acum legăturile de familie – cu Abby – păreau să fie singurul ţel, fără de care nu ar fi putut trăi.

Simţi o durere în centrul pieptului, care apoi se extinse. Uimit până în străfunduri, îşi dădu seama că el... *o iubea*. Asta trebuia să fie. Această dorinţă arzătoare, copleşitoare de a o apăra şi proteja, gândurile care se îndreptau neîncetat spre ea, insomniile, frânturile de vise, lascivitatea frenetică, furioasă, toate îl făcură să îşi spună că *dragostea* era singura explicaţie.

Pentru că nu mai simțise ceva asemănător, era amuzat, uimit și temător. Înainte, prima lui reacție la orice astfel de legături era să fugă cu prima ocazie, să alerge repede, fără să arunce înapoi o singură privire.

Uimitor, pentru prima dată, nu voia să plece; își dorea să rămână. Precum cel mai imatur băiat, tânjea să îi destăinuie devoțiunea lui fără margini, să o acopere cu dezmierdări, cadouri, tandrețe. Cuvinte de un sentimentalism ieftin îi stăteau pe vârful limbii, cerșind oportunitatea de a se revărsa, ca să se facă de râs. Pentru că, dacă ar fi vorbit de dragoste, pe urmă ce ar mai fi fost?

În naivitatea ei, probabil că simțea la fel, și s-ar afla exact acolo, într-un vârtej de ardoare și emoție care nu părea să lase loc pentru o retragere rațională.

Ca și cum ar fi fost conștientă de neliniștea lui, ea îl întrebă:

– Te simți bine?

Nu suporta ideea că reușea să îl citească cu atâta ușurință, că observa atât de multe despre el, pentru că o asemenea înțelegere venea dintr-o legătură puternică și constantă, pe care o împărtășea numai cu mama și fratele lui. Ei erau singurii oameni cu care fusese apropiat și care erau capabili să îi ghicească gândurile înainte să le contureze el însuși, și nu se simțea în largul lui că și ea reușea să facă acest lucru.

– Da, minți el. Doar că mă întrebam cum te simți tu.

– Mai degrabă, copleșită.

– Mă așteptam să te simți așa. Îi zâmbi, plăcându-i felul în care se relaxa lângă el. Este destul de greu de povestit ce se întâmplă.

– Acum îmi dau seama. Se întinse și toarse ca un pisoi mulțumit.

– Și, pe măsură ce te vei obișnui cu atingerea mea, pasiunea te va cuprinde mai repede și mai ușor. Dintr-odată

se îngrozi la gândul că, dacă nu avea grijă, va începe să se bâlbâie ca un idiot îndrăgostit, neputându-se stăpâni să nu-i dezvăluie cât de deosebită era această legătură, cât era de diferită de iubirile lui trecute, cât de mult ţinea la aceste întâlniri.

Nu voia să vorbească! Nu voia să discute despre ceea ce tocmai se întâmplase! Voia doar să se elibereze de aceste inexplicabile impulsuri.

Aşa că o sărută. Ca un nebun. Pasional. Buzele, limba, dinţii i se amestecară cu ale ei într-un dans torid care le sleiau mintea şi le întindeau nervii chinuiţi. Nu putea decât să spere că, dacă va insista destul de mult, o parte din aceste răspunsuri tulburătoare vor păli.

În timp ce se juca cu gura ei, mâinile ei trecură prin părul lui, pe umeri, în josul spatelui, până când îi apucă cu îndrăzneală fesele şi il trase mai aproape. În el izbucni o flacără fără control, coapsele lui începură să împingă, iar încercarea lor de a se acupla era atât de furioasă, încât abia dacă mai puteau să îşi dea seama de pânza care era o barieră.

Se concentră asupra sânilor ei, mângâind şi ciupind sfârcurile ridicate şi umflate, până când ea gâfâi şi se contorsionă din nou, apoi se năpusti sub bărbia ei, trasând o linie arzătoare pe gâtul ei, pe piept, până când ajunse din nou să-i sugă încă o dată.

– James... Ea suspină cu respiraţia întretăiată. James... nu, nu pot să o mai fac încă o dată.

– *O vei face*, doar pentru mine, hotărî el, cu respiraţia grea, şi cu o voce care părea să aparţină altei persoane.

Buzele i se închiseră pe vârful ridicat şi spatele ei se arcui, în momentul în care picioarele ei se desfăcură pentru a-l invita. El îi acceptă invitaţia, afundându-şi degetele între cutele umede şi, continuând să îi chinuie sânii, îi trase chiloţii în jos, peste coapse, peste glezne.

În sfârşit, era goală, iar el îi analiza fiecare detaliu fierbinte.

Pielea ei era moale, abdomenul plat, formele ei se unduiau tentant, o bucată de cârlionţi blonzi decorau ridicătura pântecului. Era făcută fără nicio greşeală, radiantă, fermecătoare, şi în acest moment era a lui şi numai a lui, putea să facă tot ce dorea cu ea.

Se mişcă deasupra ei, acoperind-o cu trupul lui.

– Eşti atât de frumoasă, şopti el scrâşnind din dinţi. Făcută pentru sex. Făcută pentru *mine*. Doamne, te doresc...

Aflat la o răspântie periculoasă, avea nevoie cu disperare să se concentreze pe altceva, în afară de impulsul nestăvilit de a se uşura cu orice preţ.

Îşi îndepărtă membrul de îmbinarea sexului ei şi o sărută, pe pântec, atingându-i buricul, de-a lungul părţii delicate de jos a abdomenului ei. Muşchii ei se încordau la fiecare mişcare. Apoi limba lui energică îi găsi sexul şi se cufundă înăuntru, căutându-i centrul umed, în flăcări.

– James, nu pot... Nu sunt gata... Încercă să protesteze, iar trupul ei recunoscu faptul că îşi dorea mai mult şi picioarele i se desfăcură.

El se opri.

– Ai încredere în mine, nu?

– Ştii că da.

– Atunci lasă-te pe spate şi închide ochii. Nu te mai gândi! Exact aşa îi porunci şi ea mai devreme. Doar simte. Refuzând să fie alungat, ei linse despicătura, torturând-o încet şi cu atenţie, cu fiecare mângâiere blestemată.

– Oh, Doamne... Căzu între perne. Degetele ei se încleştară pe cearşafuri, în timp ce el se îngropa în dulcele rai.

Mirosea ca raiul; avea un gust şi mai bun. Aroma ei deosebită era un parfum care îşi revărsa farmecele viclene, o

vrajă irezistibilă pe care numai el o putea simți. Exploră cu meticulozitate, examină, experimentă, veneră, cercetând adâncimile ei, până când dorința ei țâșni încă o dată, în spirala căutării izvorului tulburării ei.

Hotărât să nu-i arate milă, își vârî mâinile pe sub genunchii ei și îi căută sânii, manipulându-i dur, în timp ce limba lui rămase în ea, forța contactului arătând cât de puternic se lupta pentru eliberare. Când ea ajunse să plângă pentru a fi eliberată de suferință, el îi supse sexul, purtând-o imediat spre al doilea orgasm.

Din strigătul care crupse și din tensiunea care o străbătu, era evident de zece ori mai puternic decât primul. Se luptă să scape din strânsoare, dar el o ținu pe loc, savurând ideea de a fi în mijlocul furtunii alături de ea.

Treptat, senzațiile puternice se domoliră, mușchii i se relaxară, lăsându-se ușor pe saltea, iar el îi sărută pântecul, pieptul, apoi se întinse alături de ea.

– Cum de faci asta? întrebă ea, respirând greu.

Tachinând-o, o întrebă:

– Să înțeleg că ești satisfăcută de performanța mea?

– Nu spun asta. Îl lovi cu cotul în coastă. Nu când ești atât de sigur de tine în aceste circumstanțe.

– Sunt foarte bun în ceea ce fac.

– Oh, ce bărbat arogant! îl mustră ea, dar râzând. Se răsuci într-o parte. Dacă te vei decide altă dată să faci așa ceva, iar eu voi fi suficient de nebună să nu vreau, sper să mă ignori. Îți cer să faci tot ce vei vrea cu mine.

– Cum doriți, draga mea doamnă.

Cu un gest încântător, ea îi luă mâna și și-o așeză, cu palma în jos, între sâni, acolo unde, la mult timp după ce evenimentul se încheiase, încă se mai putea simți pulsul ei agitat.

– Cred că inima o să îmi cedeze.

– Mă îndoiesc. Chicoti. Doar cei în vârstă sau bolnavi mor din cauza bucuriei carnale.

Ea încercă să se ridice, dar membrele nu voiau să o ajute.

– Oasele mi s-au lichefiat. Nu mă pot mişca.

– Nici nu trebuie. O întoarse şi se lipi de ea, cu un braţ sub capul ei, iar celălalt peste talie. Rămâi aşa câteva minute.

Crudă fără să îşi dea seama, ea îşi cuibări formele în poala lui, iar sexul lui erect îşi strigă nefericirea. Strângând-o tare, el se împinse o singură dată, tandru, lângă despicătura spatelui ei. Apoi strânse din dinţi şi se sili să îşi concentreze mintea pe ceva de la distanţă.

– Eşti încă tare. Părea surprinsă.

– Foarte tare. Ea se chinui să se întoarcă, dar el nu o lăsă. În starea lui tensionată, nu ar fi suportat alte priviri cercetătoare.

După o lungă tăcere, ea spuse:

– Nu a fost foarte plăcut şi pentru tine, nu?

Un hohot de râs ieşi din adâncul pieptului lui.

– Iubito, şopti el în urechea ei, dacă ar fi fost mai *plăcut*, aş fi murit.

– Da tu...

– Sst, o întrerupse el. Nu contează.

– Contează pentru mine.

Reuşi, în sfârşit, să se întoarcă suficient pentru a-l privi în ochi. Aşa cum bănuise, începu să-l cerceteze.

Îl făcu să se simtă ca o căprioară prinsă în felinarele trăsurii. Prea multă emoţie se vedea pe faţa lui.

Solemn, ea spuse:

– Nu-mi place că experienţa ta a fost diferită de a mea. Mi-ai dat atâta bucurie, dar eu nu ţi-am dat nimic în schimb.

– *Bucuria* mea vine de la a ta.

– Dar ţi-ar fi plăcut mai mult dacă ţi-ai fi vărsat sămânţa. Am dreptate?

– Sunt bine, Abby, minţi el, deşi sexul îi tremura, iar scrotul îl durea.

– Aş vrea să învăţ cum să îţi provoc plăcere, spuse ea nerăbdătoare. M-ai putea învăţa. Trebuie să fie o metodă de a-ţi aduce alinare...

El îi fură un sărut apoi o întoarse pe-o parte.

– O să vorbim despre asta.

– Poate la următoarea întâlnire?

– Poate... Lăsase discuţia să treneze în mod intenţionat. Deşi i-ar fi plăcut să se afle în mâinile ei, în gura ei, nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă îşi dădea jos pantalonii. Fără îndoială, ar fi devenit un puşti poftticios, dar oare ea era pregătită pentru un asemenea lucru? Dar el?

– Sunt atât de obosită... Îşi înăbuşi un căscat.

– Închide ochii. O să fiu atent la ceas.

– Trebuie să fiu acasă la ora cinci.

– Este destul timp. Te trezesc eu.

– Promiţi? întrebă ea, dar somnul o copleşi cu repeziciune.

– Promit..., murmură el.

O cuibări lângă el, sărutându-i umărul, în timp ce îi mângâia uşor coapsa. În toiul pasiunii, aerul se răcise, aşa că trase o pătură peste ei, înfăşurându-se împreună ca într-un cocon cald. Complet relaxată, se strânse mai aproape, iar membrul lui neliniştit, inflamat răspunse imediat.

Biet prieten, gândi el. Nu va fi eliberare pentru tine în camera asta. *Dar mai târziu*...

Imediat simţi valul obişnuit de silă. Cum va putea să suporte obişnuitele lui rătăciri nocturne după ce ea se odihnise în braţele lui? Dar luând în calcul situaţia lui, ce altă variantă mai avea decât să caute un fel de alinare? De fapt, nu putea rezista prea mult în starea asta de tulburare.

Nedorind să insiste asupra părții negative, își refuză orice posibilitate de a se gândi la caracterul său dezgustător – sau la lipsa lui – întorcându-se, în schimb, asupra prezentului miraculos. O ținea în brațe, în timp ce ea dormea!

Ascultându-i respirația liniștită, ușoară, se întrebă dacă mai rămâsese vreodată lângă o femeie adormită. Niciodată cu tânăra lui soție, cu siguranță. Insistase să aibă dormitoare separate, iar el fusese de acord. În puținele ocazii în care o vizitase pentru îndatoririle conjugale, plecase imediat după aceea, dorindu-și să plece la fel de tare pe cât își dorea ea absența lui. Cât despre celelalte iubite, întotdeauna plecase imediat după ce jocul sexual se terminase, pentru că intimitatea dormitului împreună putea genera o impresie greșită.

Așa că... să țină în brațe o femeie adormită – mai ales o *Abby* adormită – era o experiență cu totul nouă, pe care o descoperea ca fiind una dintre cele mai încântătoare. Mirosea a flori și a săpun, a dulce și a sex. Se juca cu șuvițele ei suple, cu moliciunea pielii ei goale.

Se agită și murmură ceva ce semăna foarte mult cu „... te iubesc, James ...".

Deși nu era sigur că asta era ceea ce spusese, pretinse ca era adevărat. La aceste cuvinte rostite în somn, bătăile inimii lui se întețiră de plăcere și îi sărută ceafa, în timp ce, sigur că ea nu-l va auzi, șopti:

– Și eu te iubesc, Abby.

Mult prea repede, ora cinci se apropie, iar el nu mai putea să aștepte. În timp ce își dorea să o poată trezi cu îmbrățișări languroase, era încă mult prea excitat și, dacă intenționa orice fel de joc în pat, nu ar mai reuși să plece la timp. Cu mare efort, se chinui să se ridice în picioare. Când îl simți că pleacă, o încruntare îi umbri fruntea.

Deja, gândi el, *s-a obișnuit să stea întinsă lângă mine*. Ideea era pe cât de tulburătoare, pe atât de excitantă. Cât își

dorea să aibă libertatea de a împărți patul cu ea oricând ar fi fost tentat să o facă!

Imediat ce ideea dezonorantă îi trecu prin minte, o îndepărtă. Ce nebunie îl cuprindea? Trebuia să mențină controlul asupra acestor frânturi de fantezii, înainte să îl provoace să facă ceva nesăbuit, periculos.

În tăcere, se îmbrăcă, apoi se întoarse în vârful picioarelor spre pat și se lăsă în jos alături de Abby.

– Abby..., o strigă el, dar trebui să îi rostească numele din nou și din nou, înainte ca ea să se trezească.

– Oh, am adormit buștean... Privirea ei se opri asupra lui, complet îmbrăcat și gata de plecare. Este deja timpul?

– Da, iubito. Ea se întinse și pătura îi căzu până sub talie. Părul ei blond era împrăștiat pe perne, sfârcurile erau ridicate, sânii îi erau marcați cu semne ale bărbii lui. Una peste alta, părea că a fost foarte bine iubită.

– Nu vreau să plec chiar acum.

Nici eu, își spuse el, dar își mușcă limba ca să nu pronunțe vreun cuvânt. Nu avea niciun sens să prelungească totul.

– Nu trebuie să întârzii, altfel ceilalți se vor întreba unde ai fost.

– Bănuiesc că da, spuse ea deprimată.

Se așeză pe marginea patului. Era ciudat, dar era ca și cum ar mai fi participat de mii de ori la acest *moment de după*. Nu avea niciun motiv să simtă jenă sau reticență și, în mod surprinzător, nu simți nevoia să se repeadă spre ușă, așa cum făcea de fiecare dată după ce petrecea noaptea cu o amantă. În ciuda riscurilor, îi plăcea că avea ocazia să întârzie.

Ea ridică mâinile și strigă când mușchii îndurerați protestară. Imaginea ei – sânii legănându-se, spatele arcuit – era mai mult decât putea suporta un muritor. Sexul lui chinuit se întări din nou și deveni încă o dată dureros de erect.

– Hai să te aranjăm, spuse el, preferând ca ea să aibă numeroasele farmece ascunse bine, înainte să îl înnebunească.

– Unde îmi sunt lucrurile? Privi în jur pierdută şi confuză, cu un copil care tocmai s-a trezit din somn.

Oh, era încântătoare. Mult prea încântătoare pentru binele lui. Căută bine printre pături şi îi găsi chiloţii.

– Uite, spuse el, înmânându-i.

Ea rămase nemişcată, apoi îi zâmbi.

– Ai aruncat o vrajă asupra mea, domnule Stevens. Braţele mele nu vor să facă ceea ce le spun.

– O să te ajut. Îngenunche în faţa ei şi trecu obiectul de îmbrăcăminte pe sub vârfurile picioarelor ei. Haide sus, îi ordonă el, ajutând-o să se ridice. Îi ridică în sus, pe coapse, apoi îi legă panglica în faţă, nu fără să se oprească pentru a-i săruta abdomenul.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi era un gest atât de drăgăstos, de familiar, că el se uită în ochii ei, speriat de adâncimea afecţiunii şi adoraţiei pe care le vedea. Pentru prima dată, el nu se sfii; lăsă ca devoţiunea ei să îl inunde ca o ploaie blândă, apoi se sili să îndepărteze tandreţea pentru a-i căuta cămaşa.

Au urmat ciorapii şi jartierele şi, în timp ce o îmbrăca, o întrebă:

– Toată lenjeria ta este de culoare albă?

– Da.

– Cine ţi le coase?

Ea roşi la această întrebare impertinentă, ceea ce era absurd în lumina celor prin care tocmai trecuse.

– O femeie din sat.

– Culoarea este mult prea palidă pentru tine.

Cum ea nu mai avusese ocazia să se dezbrace în faţa unui bărbat, era un ticălos pentru că se plângea de ceea ce purta pe sub haine, mai ales că nu avusese niciun motiv să se îngrijoreze de o dezbrăcare seducătoare. Din ceea ce văzuse până acum, lucrurile ei intime erau bine croite şi destul de

atrăgătoare într-un mod funcțional, tern, dar când erau singuri intenționa să fie foarte atrăgătoare. După puțină practică, va ajunge să înțeleagă cât de revigorantă putea fi o înfățișare intimă corespunzătoare.

– Pielea ta cere ca nuanțele să fie mai puternice. Asta îți va înfrumuseța părul și ochii. Verde-închis. Roșu-strălucitor. Poate negru. O să mă gândesc și o să comand câteva lucruri pentru tine. Să aștepți un pachet.

– James Stevens! Nu o să îți dau voie să îmi trimiți chiloți!

– Nu va ști nimeni, o asigură el, și mă tem că va trebui să insist.

Se uită dur la el.

– Poți fi, cu siguranță, dominator și nu sunt tocmai sigură că îmi place. Și, în plus, de ce ești atât de decis să mă copleșești cu lenjerie nouă?

El chicoti și își trecu un deget peste buza ei de jos.

– Doar pentru că mă va face fericit.

– Oh...

– Ai conformația pentru cele mai extravagante veșminte, așa că ar trebui să te îmbraci în cele mai provocatoare stiluri.

Își lăsă cu afecțiune o mână pe obrazul lui, apoi suspină, cedând, acceptând sfatul lui în această privință.

– Cum dorești. Mă aștept să primesc ceva cu adevărat șocant.

El îi dădu și restul de îmbrăcăminte, privind și dând ajutor, așa cum nu mai făcuse niciodată cu o altă iubită, pentru că nu *mai* simțise acest imbold până acum. În sfârșit, era gata. Abia acum întâlnirea deveni ciudată, pentru că niciunul dintre ei nu suporta să plece. Atât de repede, atât de ușor, ajunseseră să se obișnuiască fiecare cu compania celuilalt. Despărțirea era inimaginabilă, timpul care urma să treacă până la următoarea întâlnire părea o eternitate.

Abby se uită la el mult timp, apoi admise:

– Îmi va fi dor de tine.

El se abţinu să răspundă printr-un zâmbet prostesc şi îi luă un sărut uşor.

– Timpul va trece repede..., deşi cu greu credea că va fi aşa. Deja se întreba cum îşi va umple zilele. *Şi* nopţile.

– M-am gândit..., începu ea.

Deşi păruse hotărâtă, era limpede nu putea termina propoziţia, aşa că o întrebă:

– La ce?

– Păi, hotărâsem să ne întâlnim din nou joi, dar vineri...

– Ce se întâmplă vineri? Speranţa îşi făcu simţită prezenţa.

– Familia mea pleacă din oraş. Pleacă pe la prânz şi nu se va întoarce până duminică seara. Trebuie să meargă la o petrecere în afara oraşului – una dintre cunoştinţele lui Jerald şi eu nu merg, aşa că...

– Ai putea fi liberă, termină el pentru ea. Am putea petrece întreaga noapte împreună.

– Da.

Se simţea ca un bărbat care căzuse peste bordul unei nave şi era pe cale să fie salvat. Nu era asta ceea ce îşi dorise? O ocazie pentru a o avea, pentru a o ghida, pentru a o învăţa? Pentru a o iubi? Dar în momentul în care ea îi arunca un capăt al frânghiei, partea lui raţională îi cerea prudenţă. Unul dintre ei trebuia să ţină relaţia lor furtunoasă sub control. Nu se putea abţine atâtea ore, aşa că în mod sigur ea îşi va pierde virginitatea. Oare ei îi păsa? Dar lui?

Făcu un pas spre ea şi îi prinse faţa în mâini.

– Înţelegi ceea ce îmi sugerezi, de fapt?

– Da. Nu m-am putut gândi la nimic altceva.

– Dacă ne implicăm într-o întâlnire atât de lungă, pornirile mele masculine vor trebui alinate.

– Înțeleg. Mai ales, după ziua de astăzi – își puse degetele pe partea din față a pantalonilor lui, unde era încă tare ca piatra –, asta este ceea ce îmi doresc mai mult decât orice altceva.

– Ești sigură?

Ea se înălță și își trecu buzele peste ale lui.

– Mai sigură decât am fost vreodată despre orice altceva.

El o cercetă, căutând semne de rezervă, dar nu găsi niciunul. Era o femeie matură, de douăzeci și cinci de ani. Cu siguranță era capabilă să ia o asemenea decizie. Cine era el să spună nu?

Cu un gest hotărât, își contopi degetele cu ale ei și i le strânse cu putere.

– Pe vineri, iubito.

– Pe vineri.

El zâmbi, zâmbi și ea. Ca doi smintiți îndrăgostiți, se uitară fiecare în ochii celuilalt. Aerul era încărcat cu tensiune sexuală, dar și cu bucurie și așteptare a ceea ce urma să se întâmple. Va fi o întâlnire miraculoasă, încărcată cu minuni, și inima lui se strângea din cauza unui sentiment încântător.

– Acum... la drum cu tine, spuse el, regretând deja lunga așteptare pe care trebuia să o îndure.

– La revedere, șopti ea, furând din nou un sărut scurt și icnind când își dădu seama cât era de târziu. Coborî scările atât de repede, încât el nu s-ar fi mirat să găsească un pantof lăsat în urmă.

Ascultă cum ușa se deschide și se închide, apoi merse în salon și aruncă o privire printre perdele, sperând să prindă o ultimă imagine a ei pe stradă, în timp ce oprea o trăsură. Dar ea dispăruse, așa că se întoarse în dormitor, întârziind în timp ce își strângea lucrurile. Apoi plecă și el. Numărând minutele. Numărând orele. Numărând zilele.

12

Barbara își aranjă pălăria pe cap, apoi păși spre ușa minunatei camere de întâlniri. Răsuci clanța și se pregăti să plece, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire spre tapetul înflorat, scaunele elegante, cuierele din alamă și ramele oglinzilor pe care vreo fetiță prostuță le lustruise până când le dăduse o strălucire exagerată.

Madame LaFarge, una dintre cele mai faimoase croitorese ale Londrei, știa în mod evident cum să își satisfacă bogata clientelă, și Barbara mulțumi stelelor ei norocoase că acum era inclusă în acest grup. Deși nu era cea mai bogată dintre femei, nu era nici săracă. Răposatul ei soț fusese un bărbat cu ceva mijloace și ea moștenise destul de mult, bucurându-se de faptul că putea cumpăra de oriunde voia, se îmbrăca așa cum dorea și cheltuia banii fără să calculeze ultimul bănuț.

După ce crescuse alături de un tată care era înclinat spre băutură în exces, pariuri și chefuri, știa ce înseamnă să nu ai mâncare pe masă, bani pentru chirie, să-ți meargă bine astăzi, dar mâine să ajungi pe străzi. Cu dezgust profund, îl urmărise cum risipise viețile lor, așa că se luptase și cerșise, smulgându-se de jos până la... ei bine, nu în vârf, dar destul de aproape pentru a-l putea vedea din locul în care se afla.

Folosindu-şi farmecele, tinereţea şi frumuseţea, căutase în mod deliberat un nebun bătrân care să se căsătorească cu ea. Acesta îi dăduse tot ce îşi dorise vreodată: siguranţă, bani, statut social, dar, cel mai important, libertate. Moartea lui fusese o întâmplare binecuvântată şi nu trebuise să o aştepte decât câţiva ani.

În tot acest timp, învăţase că este dură, plină de dorinţă şi că întotdeauna reuşea. Când se concentra asupra unui scop, îl urmărea cu asiduitate. Putea fi fără milă, necruţătoare pentru a-şi atinge obiectivele, şi Domnul să-l ajute pe cel care i-ar fi stat în cale. Pentru că, în final, întotdeauna obţinea ceea ce dorea.

Să-l luăm pe James Stevens, de exemplu. Fără niciun fel de avertisment, o părăsise, şi timp de câteva luni după ce se despărţiseră îşi petrecuse timpul plănuind şi stabilind cu răbdare cum va face să îl recâştige. Cu puţin noroc, combinat cu un exces de pregătiri, îl adusese înapoi, şi intenţiona să îl păstreze.

Aruncând o ultimă privire apreciativă asupra salonului aurit, se strecură în hol, din care trecu prin celelalte camere, în drum spre partea din faţa casei. Unele dintre cele mai faimoase şi depravate doamne ale Londrei erau găzduite în spatele acestor uşi şi Barbara nu îşi putu opri un zâmbet sarcastic. Atâtea dintre ele tânjiseră după afecţiunea lui James, după atenţiile lui trecătoare, după averea, trupul, priceperea lui în pat. Dar ea, şi numai ea, triumfase.

Venea la ea cu regularitate, de trei sau patru ori pe săptămână, întotdeauna grăbit, întotdeauna pregătit, vărsându-se iar şi iar, ca un puşti de treisprezece ani. Rânji posesiv. Nu exista o altă femeie în toată Londra care să îl satisfacă atunci când era în această stare.

Simpla amintire a jocului sexual din noaptea trecută o făcu să se înroşească şi să se oprească în mijlocul holului

pentru a-şi răcori obrajii înflăcărați. Un bărbat ca James putea face o femeie să uite de sine, de cele înconjurătoare, de poziția ei.

Ca nu cumva cineva să-i observe reveria, se sili să meargă mai departe, când auzi o voce masculină, familiară, răzbătând din camera învecinată. Imediat o recunoscu ca fiind a lui James.

Ce făcea acolo?

Cumpăra, desigur, dar ce anume? De la cine?

Ştia că nu există o altă iubire stabilă în viaţa lui. Pusese ca, în timpul nopții, să îi fie supravegheate casa şi cazinoul. Era convinsă că nu căuta alte femei.

Era riscant să tragă cu urechea; şi era şi periculos. Dacă ar fi fost observată, James ar fi fost furios, dar *trebuia* să descopere despre ce era vorba. Chiar în momentul în care se dădea mai aproape, îşi pregătea explicațiile inocente pe care le-ar fi furnizat, dacă prezența ei ar fi fost descoperită.

Spre marea ei mulțumire, uşa era întredeschisă. Putea vedea înăuntru! Mâinile lui James erau vizibile. Ținea o bucată de pânză strălucitoare, neagră, trecându-şi cu căldură degetele peste materialul moale.

– Cred că îl voi lua pe acesta, spuse el. Şi pe cel verde.

– Dar cel roşu? întrebă o femeie cu un puternic accent franțuzesc. Foarte sexy, *non?*

Ochii Barbarei se lărgiră când îşi dădu seama că James se întâlnise în secret cu Madame LaFarge. În ciuda numerosului său personal, modista voise să îl servească ea însăşi!

Distinsa croitoreasă era atât de celebră, încât rareori vorbea cu clientela. Numai o situație deosebită ar fi făcut-o să prezinte ea însăşi produsele unui domn. Dacă era un client renumit, un prieten vechi sau dacă comanda necesita o discreție extraordinară – ceea ce Madame poseda din plin – se ocupa singură de situație.

De ce îl servea pe James? Evident, se întâmpla ceva important. Ce noroc să aibă şansa de a afla ce este şi de a folosi informaţia în cel mai bun mod.

Urmă un moment de tăcere, apoi James mormăi:

– Ah, la dracu'... Nu mă pot decide. Daţi-mi în toate opt culorile.

– *Magnifique!* Madame se plecă, lucind de poftă. Prietena dumneavoastră... va arăta foarte provocator în creaţiile mele.

– Sper. James râse şi comentă ceva într-o franceză fluentă, pe care Barbara nu o înţelegea, apoi făcu un gest care rămase în afara razei sale vizuale, dar, indiferent ce era, Madame râse cu o bucurie vădită. Mai spuse: Promite-mi numai că măcar unul dintre aceste obiecte va fi livrat până vineri dimineaţa.

– Voi termina primul set până joi, *mon ami*. Ai vrea să îl verifici înainte de a-l termina?

– Nu, *chère*, spuse el cu un ton familiar. Am încredere că vei face ceva extrem de sexy.

– *Oui!* Ca pentru tine, Jamie al meu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cred că voi începe cu cel negru...

– Oh, chiar *ador* negrul, şopti el, tonul vocii sugerând o promisiune senzuală.

Amândoi râdeau când Barbara plecă în vârful picioarelor, plină de încântare.

James îi cumpăra lenjerie! Ca dar!

Nu o mai făcuse înainte, nici pentru ea şi nici pentru celelalte amante ale lui. Cercetase cu minuţiozitate trecutul lui James şi aflase tot ceea ce era de ştiut despre el. *Nu* îşi copleşea femeile cu daruri, nici măcar la despărţire.

În mod sigur era un salt monumental în relaţia lor! Deşi îşi spunea să nu fie prea încrezătoare, nu se putea stăpâni să nu se umfle în pene. În ultimele săptămâni, James fusese deosebit de iubitor când erau împreună. Nu putea spune ce

făcuse sau spusese pentru a provoca această schimbare, dar nu avea de gând să analizeze motivele din spatele acestui nou noroc al ei. Indiferent ce se întâmplase, va avea grijă să îl facă să nu regrete decizia pe care o luase.

Ieşi pe strada udă şi opri o trăsură, imaginându-şi deja cum se va bucura de surpriză când va sosi pachetul de la Madame.

Caroline Weston se grăbi de-a lungul trotuarului ce străbătea grădina din spatele casei. Vegetaţia era încă săracă, şi nu erau destul de multe frunze care să îi ascundă plimbarea clandestină către pavilion.

Temperatura era scăzută şi ea tremura. Se strecurase pe furiş fără pelerină pentru că, dacă ar fi luat una, cineva ar fi observat şi ar fi luat-o la întrebări. Cădea o ceaţă uşoară, însă nu ar fi putut explica umezeala hainelor ei. Cum ar fi putut să o explice?

Aruncă o privire furişă peste umăr înapoi, spre casă. Nimeni nu fusese martorul fugii ei. Toată lumea era mult prea ocupată cu pregătirile de ultimă oră pentru scurta călătorie la ţară, dar dacă s-ar fi aflat că dispăruse, trebuia să pară nonşalantă, ca şi cum ar fi ieşit afară pentru o gură de aer proaspăt.

Ceea ce şi făcuse, deşi spera că îl va întâlni pe Charles Stevens în drumul ei. Seara trecută, Charles îi şoptise dorinţa de a se întâlni în secret şi Caroline acceptase în grabă. Risca foarte mult, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era în mijlocul dimineţii, în curtea fratelui său. În mod sigur, chiar dacă ar fi fost văzuţi, consecinţele nu puteau fi atât de îngrozitoare.

Ce plictisitor, să-i ai mereu pe urmele tale pe toţi aceşti însoţitori şi gardieni! Nu era niciodată singură! Nu că ar fi fost vreodată până acum, dar, pentru prima oară, nu voia să fie urmată de nimeni. Nu existase niciun singur moment în

care ea şi Charles să poată rămâne singuri. Era îndrăgostită nebuneşte de el – cel puţin, aşa credea ea –, dar cum ar fi putut să ştie cu siguranţă? Abia dacă li se permitea să vorbească, şi nu îşi puteau îngădui niciun fel de intimitate în care să poată descoperi sentimente mai adânci. Situaţia era frustrantă!

Era cel mai frumos tânăr pe care îl întâlnise vreodată, cel mai dulce, mai deştept. Era plăcut să te afli în preajma lui. Întotdeauna vesel, întotdeauna mulţumit, era imposibil ca alături de el să nu fii încântat de perspectivele zilei. Deşi se cunoşteau doar de câteva săptămâni, avea impresia că îl ştia dintotdeauna. Erau atât de apropiaţi ca temperament, încât fiecare ar fi putut cu uşurinţă să spună ce gândea celălalt. În timp ce se aflau împreună la un bal sau la o cină, nu trebuia decât să se uite la ea, să ridice o sprânceană şi îi putea citi gândurile. Atât erau de legaţi unul de celălalt.

Când se uita la ea cu ochii aceia minunaţi, căprui, şi îi spunea cât de tare îi ducea dorul când erau despărţiţi, se topea. Vocea lui ademenitoare, umerii largi şi statura zveltă o stârneau şi o făceau să îşi dorească să se arunce în braţele lui şi să îl lase să îi facă toate acele lucruri pe care şi le imagina – nu foarte multe la număr.

Imaginaţia ei era ageră, dar nu *atât* de ageră. Unele acţiuni nici măcar nu şi le putea imagina. Era conştientă că se petrec contacte fizice între bărbaţi şi femei, şi Abigail susţinea că îi va explica totul când va fi momentul potrivit, dar în mod curios, cu cât Caroline ajungea mai aproape de Charles, cu atât mai puţin era înclinată să aştepte ca Abigail să îi dea detalii. Tânjea să afle singură, chiar acum.

Căsătoria ei va fi aranjată cu grijă, dar, în ciuda restricţiilor cărora trebuia să li se supună, refuza să îşi construiască o viaţă pe jumătate plicticoasă. Dragostea, pasiunea şi prietenia soţului erau ţelurile ei înalte. Abigail

spunea că le poate avea pe toate, iar Caroline o credea fără nicio îndoială. Însă, când începu să își dea seama că Charles era tot ce își dorise să găsească într-un bărbat, cum putea să fie sigură de corectitudinea alegerii ei?

Nu se bucurase niciodată de compania exclusivă a unui bărbat. Nu se ținuse niciodată de mână cu un bărbat. Nu se plimbase niciodată în lumina lunii și nu fusese sărutată cu pasiune.

Dar își dorea toate astea! Oh, cât de tare își dorea. Începând chiar de acum.

Tremurând puternic, înaintă spre intrarea în pavilion, silindu-se să nu se grăbească, deși simțea nevoia să fugă pe trepte. Margaret ar suferi un atac de apoplexie dacă ar descoperi pozna lui Caroline și tulburarea femeii în vârstă ar fi fost atât de mare, încât probabil că ar fi reușit să îi provoace un atac și bietului Jerald. În cazul în care Caroline i-ar fi împins pe cei doi la o ceartă, mai mult ca sigur că nu i s-ar mai permite să îl vadă vreodată pe Charles.

Chiar atunci, auzi că este strigată pe nume și simți un asemenea spasm de bucurie și ușurare, încât gândurile referitoare la Margaret, la o comportare potrivită și decentă, zburară ca purtate de vânt. Abandonă orice prudență și alergă pe scări spre locul în care el zâmbea și o aștepta cu brațele deschise.

Se aruncă în brațele lui, iar el o strânse cu putere. Fără nicio intenție de a se zgârci cu această plăcere, îl îmbrățișă la rândul ei și, în timp ce trupul ei se lipea de al lui, se simți cuprinsă de senzații uimitoare.

Nasul îi era apăsat în cămașa lui și era copleșită de parfumul masculin de coniac, tutun și cai. Respiră adânc, dorind să își imprime în memorie acele senzații stimulatoare, ca să nu le uite niciodată. În timp ce inspira, coastele i se umflară și sânii îi apăsară pieptul. Ciudat, sânii ei păreau mai plini și mai grei, iar sfârcurile se frecau de corset, iritând-o într-un fel pe care nu îl mai cunoscuse înainte.

– Mă temeam că nu vei veni, îi şopti el în ureche.

– Margaret era cu o falcă în cer şi cu una în pământ. Şoptea şi ea. Cine ştie până unde puteau să se audă vocile lor? Până acum, nu am avut cum să ies. Şi cu toată zarva din casă, nu pot să rămân decât o clipă.

– Când plecaţi?

– Imediat ce ultimele bagaje vor fi încărcate.

În spatele lor era o bancă şi el se dădu în spate, îşi desfăcu coapsele şi o trase în jos, aşezând-o în poala lui. O altă îmbrăţişare, şi ea zăcea peste pieptul lui, cu sânii şi sfârcurile provocator apăsate, iar senzaţia era atât de minunată, încât abia putea să se abţină să nu se frece de el ca o pisică alintată.

– Nu vreau să pleci. Nici măcar pentru o zi, spuse el febril. Nu suport ideea să fii plecată din Londra.

– Abigail rămâne aici. Nu înţeleg de ce nu mă lasă să rămân cu ea... Se opri când văzu că se uita la ea cu o privire atât de deschisă, dar atât de fixă, încât era înfricoşătoare. Ce s-a întâmplat? nu se putu abţine să întrebe.

– Eu... ştiu că ne cunoaştem de puţină vreme ...

Ezită şi pulsul ei se accentuă. Oare avea de gând să îşi declare intenţiile? Încurajată, termină gândul pentru el.

– Şi totuşi simt că suntem prieteni de multă, foarte multă vreme.

– Voiam să spun exact acelaşi lucru!

Se mişcă stingherit, îşi drese glasul, îşi îndreptă cravata, eschivându-se îndelung, încât aşteptarea îi provocă dorinţa de a-l scutura ca să îl facă să spună următoarea propoziţie. Oare care ar fi aceea?

În sfârşit, el întrebă:

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Calmează-te dacă poţi! Aruncase întrebarea! Respiraţia îi ţâşni cu un şuierat.

– Oh... oh, Doamne, se bâlbâi ea. Da... aş dori foarte mult.

Îi tremurau mâinile şi el le acoperi cu propriile mâini, dându-i forţa şi căldura lor.

– Sunt încântat.

– La fel şi eu. El depuse un sărut casi pe fruntea ei, dar era departe de ceea ce îşi imaginase ea. Totuşi, se sili să rămână calmă, în loc să se poarte ca o femeie uşoară.

– Trebuie să vorbesc cu fratele tău. Ai idee ce ar putea spune?

– A hotărât să mă lase să fac singură alegerea.

– Este un bărbat înţelept, foarte înţelept, spuse el chicotind. Să îndrăznesc să sper că numele meu va fi adus în discuţie?

– Absolut.

– În plus, va trebui să vorbesc cu tata.

Ea înţepeni, intrând pe neaşteptate în panică. Poate contele nu va dori ca ea să fie alegerea lui Charles. Charles trebuia să se căsătorească, să aibă un moştenitor şi să îşi protejeze titlul, deci părerea contelui conta mai mult decât a oricui altcuiva. Dacă va considera că o altă fată este mai potrivită, ea va muri! Niciodată nu fusese lipsită de încredere în sine, dar acum, dintr-odată, tot viitorul ei era în joc.

– Va fi înţelegător? întrebă ea cu prudenţă.

Charles o bătu uşor pe mână.

– Va fi încântat.

– Eşti sigur?

– Cum ar putea să nu te iubească?

– Oh, Charlie... La cuvintele lui tandre, ea străluci plină de adoraţie. Sunt atât de fericită!

– Bine, declară el, şi cu fiecare an care va trece vei deveni din ce în ce mai fericită. Îţi jur.

O strânse în braţe şi o sărută blând pe gură. Buzele lui erau moi şi calde, iar inima ei bătea atât de tare, încât era sigură că el i-o aude. Ruşinată, era nerăbdătoare ca momentul

să devină mai torid, şi decise repede că o asemenea îmbrăţişare modestă nu va fi niciodată de ajuns. Acest bărbat îi inspira pur şi simplu alt fel de pasiune.

Fie că-i plăcea, fie că nu, ea şi sora ei vor avea mica lor *discuţie*. Şi asta în curând!

– Ai face bine să te întorci, pledă el, în timp ce punea capăt dulcelui moment, înainte ca cineva să îţi ducă dorul.

– Cred că ai dreptate, spuse ea tristă şi se ridică în picioare, când un gând deprimant îi trecu prin minte. Tocmai mi-am amintit... Jerald va fi plecat pentru următoarele trei săptămâni! Margaret şi cu mine ne vom întoarce mâine, dar el are treabă în Surry. Nu vei putea să vorbeşti cu el o eternitate.

– Este în regulă. Avem o mulţime de timp. Se ridică şi el. Voi discuta cu tata, ca totul să fie pregătit de el, dar între timp ar trebui, probabil, să păstrăm secretă hotărârea noastră, până când Jerald ne va da permisiunea.

– Va fi foarte greu să păstrăm tăcerea. Doresc să strig vestea lumii întregi.

– La fel şi eu. El se aplecă şi îi ciuguli gâtul. Pielea i se înfioră şi roşi puternic, dar tocmai atunci un ciudat fluierat ca de pasăre se auzi de pe terasă, iar el se întoarse. Ce naiba este asta?

– Este bona mea. Aruncă o privire prin grilajul de lemn spre casă, unde camerista se apleca peste balustradă, cercetând peluza. Acesta este semnalul. Probabil că Margaret mă caută. Se grăbi spre scări, dar se întoarse pentru un adio şi, când o făcu, Charles o atrase în braţe, dându-i un sărut fierbinte – aşa cum îşi dorise întotdeauna să primească. Se jucă cu gura ei, iar mâna i se plimba în sus şi în jos pe spate, o dată ajungând chiar pe fund! Mârâi din cauza dorinţei pe care o simţea pentru ea, iar sunetul dezlănţui o nebunie care i se învolbură în stomac.

Camerista fluieră din nou, mai tare, şi buzele lor se despărţiră cu regret.

– Trebuie să plec, spuse ea, nervoasă şi dezamăgită. Dorea să îl sărute din nou, să continue să îl sărute, până când... Ei bine, nu înţelegea prea bine ce însemna acel *până când*, dar trupul ei recunoştea direcţia potrivită. Era tulburată şi confuză ca niciodată până atunci şi, cu o claritate extremă, îşi dădea seama că Charles ar putea să îi aline durerea într-o manieră masculină pe care nu o putea defini.

– Vei fi la biserică duminică? o întrebă el.

– În mod sigur.

– Să stai undeva unde să te pot vedea.

– Aşa voi face, îi promise, apoi plecă.

Traversă grădina, păşind amorţită, deşi carnea ei striga cu o supraîncărcare de senzaţii. Cu o răbdare şi un control exersate, valsă pe treptele dinspre terasă şi alunecă pe uşa din apropiere. Când trecu de cameristă, fata îi şopti:

– Lady Margaret întrebă de dumneavoastră.

– Mulţumesc, şopti ea ca răspuns.

Trecând pe lângă oglindă, se opri să arunce o privire. Nasul ei era roşu, ceaţa i se aşezase pe păr, pielea de pe braţe era iritată. În afară de aceste mici catastrofe, era întreagă. Arăta înfrigurată, dar nu distrusă.

Pe când se îndrepta spre salonul din faţă, Margaret apăru în hol.

– Unde ai fost? sări ea.

– Am decis că puţin aer proaspăt mi-ar face bine. Ştii cât de mult urăsc să merg cu trăsura. Era o minciună perfectă. Copil fiind, i se făcuse de nenumărate ori rău de la mersul cu trăsura.

– Suntem gata de plecare. Du-te să îţi iei *au revoir* de la sora ta.

– Așa voi face.

– Nu mai trage de timp.

– Nu fac asta, Margaret.

Ușurată, se îndreptă spre etaj, în timp ce își dorea cu ardoare să fi putut rămâne la Londra cu Abigail. În cea mai mare parte a timpului, Margaret era nesuferită, dar în închisoarea unei trăsuri era în mod clar imposibilă. Caroline nu își făcea griji în privința lui Jerald – abia dacă îl mai vedea pe fratele ei mai mare –, dar cu Margaret era o cu totul altă problemă. Așa cum îi era obiceiul, Jerald măcar *încerca* să fie plăcut, însă Margaret mergea înainte cu felul ei plictisitor.

Ajunse sus și se îndreptă spre camera lui Abigail, descumpănită că nu putea să spună cuiva marele secret. Mai ales lui Abigail. Asta era cea mai importantă zi din toată viața ei! Era logodită! Dar Charles avea dreptate. Nu putea să riște, nu putea avea încredere în niciun suflet.

Abigail era o persoană minunată, dar putea fi extrem de conservatoare. Caroline se furișase la întâlnirea cu Charles și lui Abigail nu i-ar fi plăcut să afle asta. I-ar putea spune lui Jerald, apoi Jerald i-ar spune lui Margaret, și toată lumea ar putea ghici ce se va întâmpla pe urmă. Acum, când era atât de aproape să se căsătorească, Caroline nu putea risca să provoace un scandal.

Bătu la ușa lui Abigail, dar nu primi niciun răspuns. Sigură că sora ei era înăuntru, intră. O privire scurtă îi arătă că Abigail nu era acolo, dar pe patul ei erau două cutii cu blazonul lui Madame LaFarge. Capacul fusese înlăturat, conținutul fusese răscolit, iar ea era prima care vedea ce primise Abigail de la renumita croitoreasă.

Surprinsă, se împiedică de un set de lenjerie dintr-o singură bucată, cum nu mai văzuse niciodată în viața ei. Avea două bucăți subțiri pentru umeri care se prindeau la ceafă cu

trei năsturaşi. Culoarea era strălucitoare şi părea negru-închis, dar când îi alunecă mâna sub material, constată că era aproape transparent. Erau cupe pentru sâni, dar foarte adânc croite. Coborând, centrul putea ajunge până la talie.

Ridică obiectul şi îl întoarse pe o parte şi pe alta. Nu va acoperi nimic din ceea ce o femeie trebuia să păstreze acoperit. Dacă Abigail va purta acest lucru scandalos, va fi aproape goală pe sub haine, iar Caroline nu putea să nu se întrebe care era scopul unui asemenea lucru sordid.

Doar dacă Abigail nu avea un bărbat care ar...

Ideea apăru de nicăieri şi era atât de năucitoare, încât nu putea găsi o cale să o termine. O parte profund feminină a ei o făcea să îşi dea seama că acea bucată mică de mătase era exact lucrul de care un bărbat s-ar bucura pentru o anumită activitate pasională. Nu poate fi un alt motiv pentru a-l purta.

Din câte se pare, erau evenimente importante care se întâmplaseră în viaţa lui Abigail, în legătură cu care toţi din casă erau în mod clar neştiutori.

Margaret ar înnebuni dacă ar afla!

Intrigată, căută în cutie. Dedesubt era un halat dantelat care ajungea doar până la mijlocul coapsei, jartiere negre, ciorapi negri şi o pereche de pantofi negri cu tocuri foarte înalte. Privi spre cealaltă cutie şi văzu roşu... o cămaşă scurtă roşie, ciorapi roşii, jartiere roşii şi pantofi. Orice altceva ar mai fi fost acolo, dispăruse.

– Măi să fie..., şopti Caroline.

Abigail era în baia de alături şi, la fel ca un pervers voyeur, Caroline merse în vârful picioarelor spre uşă şi aruncă o privire prin deschizătură

Abigail se fâţâia în faţa oglinzii, studiindu-şi imaginea reflectată. Complet îmbrăcată, dar ţinând rochia roşie în faţa

bustului, se mişca de parcă ar fi dansat pe o melodie care nu se auzea. În mod evident, îşi imagina cum i-ar veni veşmântul, odată îmbrăcat.

Exact ca versiunea neagră de pe pat, straiele erau menite să tenteze şi să seducă. Două piese în loc de una, partea de sus era o chestie cu cupe cu o singură bucată de dantelă care le lega în mijloc – sau o lăsa să se deschidă. Partea de jos era o bucată nerușinată de un roşu-aprins, un fel de pantalonaş care ar fi lăsat părţile intime ale unei femei aproape dezgolite.

Dacă Abigail ar fi purtat zorzoanele acelea, întreaga parte din spate i-ar fi fost goală!

Pierdută în visarea ei, Abigail se întoarse şi, dintr-odată, cele două surori se priviră faţă în faţă. Se priviră una pe cealaltă în tăcere, ambele roşind stânjenite. Caroline *ştia* de ce este supărată: *fusese prinsă privind*. Dar nu era sigură de ce Abigail se simţea atât de abătută, în afară de cazul în care suspiciunea ei era corectă. Poate că *era* un bărbat în viaţa lui Abigail.

– Mă gândeam că aţi plecat fără să îţi iei la revedere, spuse Abigail, ca şi cum Caroline nu ar fi asistat la un comportament necuviincios. Aruncă într-o parte costumul roşu, fără să încerce să îl ascundă, dar nelăsând-o pe Caroline să îl cerceteze mai îndeaproape.

– Tocmai pentru asta am venit, răspunse Caroline, încercând să fie la fel de calmă ca sora ei. Abigail ieşi din baie şi intră în dormitor, unde puse obiectele roşii în cutie, alături de celelalte lucruri stacojii. Şi aşeză la loc capacul. Le acoperi şi pe cele negre.

– Margaret este gata? întrebă Abigail.

– Ea spune că este, spuse Caroline, şi amândouă chicotiră. Cumnata lor era un maestru al întârzierilor.

Apoi se aşternu o tăcere vibrantă şi Caroline se luptă să o îndepărteze cu tact, decizând în final să arunce întrebarea la care dorea cu disperare să capete un răspuns.

– Abigail... ai o legătură cu cineva?

– Ce? icni Abigail.

Era un licăr alarmant în ochii ei, încât Caroline ştiu fără nicio îndoială că atinsese adevărul, în ciuda a ceea ce va răspunde Abigail.

– O, Doamne, spuse cu prudenţă Caroline, uită-te la lenjeria asta pe care ţi-ai comandat-o de la Madam LaFarge.

– Oh, acestea... Abigail răsuflă uşurată, făcând un gest spre pat, ca şi cum nu ar fi avut importanţă. A fost un impuls de nebunie. Am lăsat-o pe Madame să mă convingă să le cumpăr când am fost la magazinul ei. Merse spre locul unde îşi ţinea lucrurile şi începu să îşi aşeze periile. Sunt foarte nepotrivite. Cred că le voi returna.

Caroline ar fi înghiţit poate minciuna, dacă nu ar fi prins o scurtă imagine de o bucurie exaltată a lui Abigail, înlocuită în grabă cu nefericire şi disperare.

– Poţi să îmi spui cine este, o imploră ea încet.

– Nu este nimeni, susţinu Abigail. Acesta este adevărul.

– Este Edward Stevens? Din cauza asta îţi este teamă să spui?

Abigail se sili să râdă.

– Oare ce te face să spui asta?

– Aţi fost văzuţi împreună. S-au iscat zvonuri. Chiar şi Margaret comentează că...

– Este de-a dreptul prostesc. Suntem prieteni, nimic mai mult.

– Atunci ce domn te-a făcut să te îndrăgosteşti atât de tare, încât să danseze cu lenjeria asta pe tine?

Pentru un moment, unul singur, pe chipul lui Abigail trecu o expresie de o asemenea lipsă de speranţă, încât

Caroline era sigură că va recunoaşte totul. Orice ar fi apăsat mintea surorii ei, părea să fie o povară de care era gata să scape cu bucurie.

Dar aşa cum acest scurt moment apăruse, la fel de repede dispăru şi îi reapăru pe faţă zâmbetul ei obişnuit, senin.

– Haide, Caroline! Ca şi cum aş putea păstra secretul despre un *bărbat* departe de voi toţi! Chiar dacă aş dori să comit un asemenea act atroce, cum m-aş putea descurca? Se îndreptă spre uşă şi ieşi în hol, oprind practic orice altă discuţie. Imaginaţia îţi joacă nişte renghiuri minunate. Hai să mergem jos, vrei?

Caroline nu putu să facă altceva decât să o urmeze.

13

Abigail se odihnea în pat, sprijinită de perne, aşteptându-l pe James. Aşa cum făcuse el înainte, pregătise camera. Aprinsese lumânări, iar focul ardea sfârâind în cămin. Afară cădea o burniţă rece şi picăturile se spărgeau pe marginea ferestrelor. Înăuntru totul era cald, comod şi agreabil, un cuib primitor pentru îndrăgostiţi în care se găseau vin bun, aperitive delicioase şi o femeie nerăbdătoare, poftitoare.

Alesese setul negru pentru această întâlnire şi, înainte de a se hotărî, se analizase îndelung în faţa oglinzii. James fusese inteligent, decisese ca într-un sfârşit, cerându-i să poarte haine deocheate.

Numai privindu-se în oglindă, devenise neliniştită şi excitată. James nu i se alăturase încă, dar costumul magic îşi făcea treaba, crescându-i agitaţia şi anticiparea, şi nu se gândea decât la surplusul de încântare pe care întâlnirea o să îi-l producă.

Îşi trecu o mână peste sânul abia acoperit şi peste abdomen, apoi peste coapsa dezgolită. Materialul se mula pe ea ca o a doua piele şi îi plăcea cum o mângâia şi îi răcorea pielea înfierbântată. Abia aştepta să îi vadă expresia când o va zări în hainele transparente, sau să îi simtă degetele trecând pe sub ele, alunecând dedesubt şi în jos.

În graba lor de a pleca după ultima întâlnire, el uitase prețioasa mapă cu desene picante și ea ținea mormanul în poală, privind la întâmplare. În timpul lecțiilor lor pasionale, nu avusese niciodată suficient timp pentru a le analiza, așa că acum privea nudul lui James, studiind pieptul păros, sexul erect, felul în care Lily îl servea atât de atent. Gândindu-se că, în sfârșit, astăzi va fi ziua în care va putea să facă la fel, tot trupul ei tremura.

Savură desenul, apoi trecu la cel în care Lily îl apucase cu gura. Una dintre mâinile lui era pe ceafa ei, ghidând-o. Artistul, Pierre, fusese un adevărat maestru în a prinde adevăratele emoții, pentru că încântarea lui James era evidentă. O privea pe Lily, urmărindu-i mișcările cu o așteptare incredibilă.

Abigail atinse locul în care sexul lui James întâlnea buzele roșii ale lui Lily și scoase un mormăit. Detesta să îl vadă pe James cu o altă femeie, dar, chiar în momentul în care ura imaginea, era fascinată și nejustificat de stimulată. Dezgustată de sine, nu se putea opri să nu privească, întrebându-se cum se simțiseră – Lily, el – și sperând că va avea și ea șansa de a experimenta o astfel de plăcere de neștăduit.

Deși James nu era cu ea, așa cum și-ar fi dorit, era curioasă să afle ce alte aventuri deșănțate mai făcea perechea, așa că trecu în grabă peste cele pe care le văzuseră împreună. Peste cea în care James sugea sânii lui Lily, peste cea în care erau detaliate părțile intime ale lui Lily, peste cea în care James era așezat între picioarele ei, savurând-o cu limba.

Pe rând, lăsă fiecare desen pe saltea, până când se trezi înconjurată de o mare de imagini. În mod inevitabil, ajunse pe un teritoriu nou, și avu prima imagine adevărată a actului sexual în detaliu.

Lily era întinsă, cu genunchii depărtați și, ca un crou cuceritor de pe vremuri, James era așezat între coapsele ei desfăcute, strângându-i cu putere șoldurile, gata să se înfigă. Lily se uita posesiv la el, cu aprobare și admirație, ca și cum l-ar fi provocat să continue. James o privea la rândul său, magnific și sigur de el, la fel ca și de scopul lui.

Tulburată, Abigail aruncă desenul pe pat, apoi se uită la următorul.

Amanții schimbaseră pozițiile. James era acum pe spate, Lily era deasupra. Stătea deasupra coapselor lui, călărindu-l ca și cum ar fi făcut-o cu un cal. Își ținea mâinile pe fund, umerii îi erau trași înapoi, iar poziția îi scotea sânii mari înainte. James îi prinsese, având degetele mari pe sfârcurile ridicate.

Cât putu rezista, lăsă imaginea să o inunde, dar, oricât se străduia, nu putea trece peste faptul că îl privea făcând dragoste cu o altă femeie. Spectacolul era teribil de seducător, dar într-un fel distinct care o deranja și dorea să arunce fotografia, însă fără să reușească.

Căutarea unor legături fără obligații era o trăsătură a personalității lui James cu care nu se putea obișnui, dar pe care trebuia să o înțeleagă, dacă își dorea să îl cunoască cu adevărat. O durea gândul că viața lui irosită îl făcuse să se împreuneze cu orice femeie care îi arăta cel mai mic semn de interes - în cazul lui Lily, soția unui prieten. Poate că era o prostie, dar refuza să creadă că prefera cu adevărat acuplările lipsite de sensibilitate în care se implica de obicei.

Nefericită, continuă, doar pentru a găsi cuplul într-o altă poziție. În câte feluri putea fi consumat actul sexual? Din câte se părea, erau cel puțin trei!

Vigoarea împreunării se înteți se, amanții apropiindu-se și mai mult. Lily se sprijinea în mâini și pe genunchi, ca un

animal. Capul îi atârna, fruntea era îngropată în perne, şi îşi muşca buza de jos, în timp ce sânii ei darnici atârnau liberi, sfârcurile enorme mângâind perna canapelei.

James se împreuna cu ea din spate, cu degetele zvelte încremenite pe pielea ei. Era aşezat la intrarea în corpul ei, cu sexul erect umed şi alunecos. Deşi desenul era lipsit de mişcare, era uşor să şi-l imagineze împingând, chinuind-o fără milă, luând ceea ce avea nevoie şi dându-i în schimb ceea ce dorea ea şi chiar mai mult. Atitudinea lui era rece, de o frumoasă disperare, trupul era tensionat, hotărât, triumfător.

Plină de regret, aruncă mormanul de desene, părându-i dintr-odată foarte rău pentru James. Se presupunea că este expert în arta seducţiei, dar era convinsă că genul de lucruri pe care le făcuse cu Lily trebuiau făcute numai de oameni care erau îndrăgostiţi. Păcatele cărnii erau mult prea dramatice, intime şi copleşitoare pentru a fi săvârşite la întâmplare.

Atunci şi acolo, decise că întâlnirile lor se vor transforma în momente pe care el şi le va aminti cu plăcere şi bucurie. Când se vor despărţi pentru totdeauna, îşi dorea să păstreze în amintire momentele aventurii lor, poate să şi le amintească ca fiind singurele în care amanta lui l-a iubit cu adevărat. Nu ar fi suportat dacă, la sfârşit, ar fi aruncat-o în acelaşi loc cu toate celelalte femei cu care se culcase. De fapt, nu putea să se gândească deloc la viitor, să îşi imagineze lista fără nume de femei pe care le va seduce după ea, sau să îşi imagineze cum ar putea fi ea percepută în perioadele lui de aducere-aminte.

La parter se auzi un sunet. Venise!

În grabă, adună desenele aruncate şi le vârî în mapă, apoi se luptă să se calmeze, netezindu-şi trăsăturile, îngropând temerile. Instinctiv, îşi închipui că el venise pentru o seară spontană de joc sexual şi că nu ar fi fost dispus să asiste la un spectacol de emoţii. O spusese deja limpede, de nenu-

mărate ori, că nu voia să îi fie amintite lucruri nici despre tatăl lui, nici despre familia sa sau despre viețile lor din afara acestei camere.

Dacă ar fi abordat subiectul stilului său de viață, el ar fi protestat împotriva intruziunii ei în viața lui și ar fi insistat că nu trebuia să se aștepte să se poarte altfel, pentru că îi lipsea moralitatea și pentru că era înclinat spre orgii. Dacă ar scormoni prea adânc, el ar putea pleca – o catastrofă pe care nu și-ar ierta-o niciodată –, așa că grijile ei trebuiau să rămână numai ale ei.

Ușa dormitorului se deschise și James păși înăuntru. Aduse cu el un val de aer rece. Cu atenția pentru detalii a unei soții, observă că își scosese mantia, că avea hainele uscate, dar că părul îi era umed și îi putea simți mirosul ploii pe piele. Se gândi să se ducă spre el, să îl ajute în timp ce se usca în fața focului, dar în timp ce se ridica el o opri.

– Nu te mișca, spuse el, cu vocea uscată de dorință. Lasă-mă să te privesc.

Se apropie de piciorul patului. Începând de la picioarele ei, de la pantofii negri, făcu o călătorie vizuală, cercetându-i ciorapii, portjartierul, coapsele goale. Zăbovi asupra V-ului dintre picioare, apoi continuă cu abdomenul, coastele, sânii, oprindu-se la sfârcuri. Dărui fiecăruia în parte atenția cuvenită, oprindu-se când se întăriră, începând să o doară. Abia atunci continuă. Spre piept, gât, gură. În timp ce privirea vicleană i se opri în ochii ei, ezită. Ochii lui se îngustară.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

În ciuda faptului că se chinuise să își controleze emoțiile, o cunoștea mult prea bine. Îi putea descifra stările așa cum nu o mai făcuse nimeni, iar ea era mulțumită, deși descurajată. Cum să se poarte normal când el împingea discuția la un alt nivel înainte ca ea să își dea seama ce se întâmplă?

– Nimic, suspină ea. Doar că mă gândeam la tine. Adăugă: Te așteptam.

Privirea lui se opri pe mapa de piele aşezată pe saltea, lângă ea.

– Te-ai uitat prin desene.

– Da.

– Te-au deranjat?

– Nu foarte mult.

Ocolind patul, se aşeză lângă ea. Greutatea lui făcu să se afunde salteaua, iar trupul ei se întoarse spre el. James îşi aşeză braţele de-o parte şi de alta a ei.

– Nu ar trebui să mă minţi niciodată, spuse el cu ardoare. Pot să îmi dau seama. Micşorând distanţa, îi dărui un sărut cast, apoi se îndepărtă şi apucă mapa. Hai să verificăm ce anume te-a tulburat atât de tare.

Nu mai putea tolera o singură secundă să privească ceea ce făcea el cu Lily, aşa că puse o mână peste a lui, oprind încercarea lui de a o deschide.

– Nu pot să mă mai uit. Nu-mi place să te văd... Ezită. Indiferent ce motiv ar fi găsit drept scuză, ar fi sunat mult prea posesiv.

– Cu o altă femeie? termină el pentru ea.

– Exact. Nu-mi place deloc.

– Mă bucur, spuse el cu blândeţe, surprinzând-o teribil. Depuse un al doilea sărut, apoi o cuprinse cu braţele şi o aşeză de-a lungul pieptului său. Lily îmi era prietenă, dar ceea ce am făcut cu ea... nu a însemnat nimic. Este felul de a fi al unui bărbat. Era felul ei de a fi.

– Dar tocmai asta nu-mi place, explică ea. Nu-mi place să ştiu că te poţi angaja în jocuri sexuale cu ea – cu orice altă femeie –, şi pe urmă să faci aceleaşi lucruri cu mine, ca şi cum nu ar conta deloc pentru tine.

– Oh, iubito... El chicoti şi îi mai fură un sărut. Asta crezi tu că fac?

– Da, şopti ea, şi mă înspăimântă.

– Țin la tine, Abby, șopti el. Din cauza asta totul este foarte periculos; din cauza asta am încercat să încetinesc tot procesul. Pentru că nu-mi dau seama cum se va termina totul. Când sunt cu tine, eu... eu...

Nu putu să termine fraza sinceră, dar ea auzise destul. Destul pentru a spera. Destul pentru a visa. Destul pentru a-l iubi și mai mult. Chiar dacă el nu va găsi niciodată destul curaj pentru a-și recunoaște profunzimea sentimentelor, pentru ea era suficient ca să poată continua.

Își odihni palma pe obrazul lui. Tocmai se bărbierise și pielea lui era netedă și moale, încă rece de la călătoria pe care o făcuse pentru a fi cu ea.

– Arată-mi ce vrei să spui.

– Cu plăcere.

O sărută atent și, așa cum se întâmpla mereu între ei, focul izbucni imediat. Fără să rupă contactul, o sprijini de perne și veni alături de ea, acoperind-o cu greutatea lui și cu materialul dur al hainelor sale. Se vârî sub bărbia ei și îi dezmierdă gâtul.

Cu o voce neașteptat de timidă și stânjenită, îi spuse:

– Îți mulțumesc că porți cadoul de la mine.

Era ceva nostalgic în tonul vocii sale și ea nu putu să nu se gândească la faptul că îi trimisese lenjeria ca să își demonstreze singur că îl va refuza.

– Îmi place, răspunse ea. Cum s-ar putea altfel?

La acest răspuns, el se îndreptă din nou spre gâtul ei.

– Ești atât de frumoasă în el. Așa cum știam că vei fi.

Se rostogoli pe spate, luând-o cu el, astfel că ea se întinse peste el, sânii ei ajungând la nivelul feței lui. Îi prinse, îi strânse, răsucind vârfurile rigide. Cu un minim efort, o făcu să strige. Ridicând-o mai mult, își duse un sfârc la gură și îl supse prin mătase. Dinți, limbă și haine se combinau pentru a o tortura.

În timp ce se juca cu sfârcul ferm, el o mângâia în sus şi în jos pe spate, iar ea iniţie o manevră propric. Urmându-l, imita felul în care o atingea, o ţinea, o iubea.

Mai întâi, încercând, atinse şi mirosi, iar el era receptiv la tot ceea ce încerca. Reacţia lui o ghidă şi îşi dădu seama repede că putea spune ce îi place cel mai mult după cât de arzător se încorda, striga sau o strângea mai aproape.

Decizând că avea prea multe haine, se ridică, sprijinindu-se în genunchi, şi întârziind cât putea de mult, lăsând aşteptarea să se insinueze, începu să-i desfacă încet nasturii şi să îi scoată cămaşa. El rămase pe perne, observând, plăcându-i atenţia ei liniştită, mângâindu-i coapsele, abdomenul, coastele, sânii. Degetele lui nu erau deloc liniştite, întotdeauna ocupate cu o sarcină tactilă.

Nervii ei rămaseră şi ei liniştiţi. Dezbrăcându-l ca pe un copil mic, se luptă cu nasturii, cu butonierele înguste, până când reuşi să îi scoată cămaşa de pe braţe. Pieptul lui magnific era splendid construit, iar ea îl cercetă cu atenţie, până când învăţă fiecare centimetru.

Fermecată de sfârcurile plate, maronii, îşi trecu peste unul o unghie şi îl transformă într-o pietricică fermă, aşa că îl ciupi, fără să îi vină să creadă cât de tare se contorsionă.

– Îţi place asta, nu?

– Foarte mult. Maxilarul îi era încordat şi îşi înghiţi o sudalmă în momentul în care ea îl captură şi pe celălalt şi începu să le manevreze pe amândouă aşa cum îi făcuse şi el.

Îl analiză liniştită, măsurând răspunsul, până când se aplecă şi absorbi în gură unul din vârfurile încordate. Când dinţii ei se strânseră în jurul lui şi începură să roadă, ea fu răsplătită de şuieratul vicios al respiraţiei lui. El o trase mai aproape, ţinând-o acolo, în timp ce ea se bucura de freamătul, de mirosul, de plăcerea lui.

Ce lucru minunat era acesta – această dragoste! Şi când te gândeşti că negase această plăcere atâţia ani! Dar nu

înțelesese... nimeni nu îi spusese... Și pe urmă, nici nu îl întâlnise pe James. El era cel care îi inspira această pasiune. Ce bucurie! Să aibă ocazia de a încerca cu el! De a împărți cu el aceste aspecte deosebite ale iubirii.

Îl sărută pe piept și pe abdomen, intrând ușor în buric, apoi... alunecă spre pantalonii lui. Mișcându-se mai jos, se lipi de partea din față, de ridicătura vibrantă, de bilele rotunde, gravând trasee peste creastă, silind materialul să ia o formă cât mai reală.

Degetele ei se îndreptară spre nasturele de sus, dar înainte să îl desfacă, mâna lui se așeză peste ale ei, oprindu-i mișcarea, și ea se uită în sus spre fața lui frumoasă.

– Ești sigură? o întrebă el, amintindu-i că, dacă primul se desface, se vor desface și toți ceilalți.

– Sunt.

El se ridică și își trecu un deget peste buza ei de jos.

– Odată ce pantalonii mei vor fi scoși, este posibil să nu mai pot controla ceea ce se va întâmpla. Voi încerca, dar...

Ea îl întrerupse:

– Nu te abține din cauza mea. Vreau să încerc totul, James. Pentru asta sunt aici.

– Mă tem că nu înțelegi... că... Se eschivă, apoi adăugă: Până când nu vom termina, nu poți să înțelegi tot ceea ce îmi vei da. Și atunci nimic nu mai poate fi schimbat nimic sau reparat.

– Sunt o femeie în toată firea. Pot să iau singură decizii în privința acțiunilor mele.

– Apreciez asta. Numai că nu mi-ar plăcea să ai regrete, după ce se va termina totul.

– Indiferent de ce vom face împreună, nu voi avea niciodată regrete.

Multă vreme, el o privi, cercetând-o, cât de hotărâtă era și decise, se pare, că într-adevăr era suficient de hotărâtă. Își

desfăcu singur nasturele de sus, prin asta permiţându-i accesul. În agonie, îşi sprijini pernele sub cap ca să o poată vedea..Deşi voia să pară neimplicat şi să rămână nemişcat, dădea impresia că este casant ca sticla, fragil, ca şi cum ar fi putut fi spart cu uşurinţă în mii de fragmente.

Îngenunchind, ea se luptă îndelung cu nasturii, dorind ca aşteptarea lui să continue pentru totdeauna. În sfârşit, erau desfăcuţi, materialul atârnând liber în jurul şoldurilor lui zvelte. Rămase paralizată, nefiind sigură ce trebuia să facă.

Simţindu-i îngrijorarea, el îi luă o mână şi o strecură înăuntru.

– Mângâie-mă, spuse el. Aşa. Cu degetele împletite cu ale ei, i le înfăşură în jurul sexului său.

– Oh!..., reuşi ea să spună, când îşi dădu seama de mărimea lui impresionantă. Era atât de mare, încât degetele ei abia reuşeau să îl înconjoare. Pielea de deasupra era fierbinte, moale şi flexibilă, dar dedesubt era tare ca oţelul. Pulsul lui i se zbătea în mână, în timp ce o senzaţie ciudată îi străbătea palma, spre braţ, în piept, acolo unde bătăile inimii lui se conectară cu ale ei, aşa că cele două organe separate se zbăteau în acelaşi ritm precipitat.

Nemaiputând suporta nehotărârea, aruncă într-o parte materialul, dorind să vadă, având nevoie să vadă şi, în timp ce îl dezvelea, îşi dădu seama că niciun desen nu putuse prezenta cu acurateţe cum arăta cu adevărat.

Sexul lui era o creatură anormală. Ridicat, mare, solid, acoperit de vene palpitânde, ca nişte funii, se întindea spre ea, reacţionând imediat la cea mai uşoară atingere a ei, tânjind după atenţie, ca şi cum ar fi fost viu.

– Mângâie-mă, comandă el şi îi ghidă ritmul, până când ea îl adoptă pe al ei. Şi strânge-mă. La început cu blândeţe, apoi mai tare, pe măsură ce înaintăm. Şi, capătul... –

respirația lui se opri când ea își trecu degetele peste vârful agitat, excitat – este partea cea mai sensibilă. Să treci peste el de fiecare dată. Voi fi foarte stimulat în felul acesta.

Hoinărind încă între coapsele lui, ea îl masă o lungă perioadă, folosind mai multe ritmuri, mai multe presiuni. El suporta totul cu stoicism, devenind din ce în ce mai tensionat. Deschizătura din vârf începu să secrete un lichid limpede, iar ea se opri.

– Este sămânța ta?

– Nu, vocea lui era aspră, reținută din cauza efortului. Este doar umezeală, anunță că sămânța va veni în curând.

Excitată de noutatea și extazul acestei perspective, ea se aplecă și făcu ceea ce își dorea să facă de când văzuse acele desene amețitoare ale lui Lily. Începând de la bază, își trecu limba pe toată lungimea lui, terminând cu vârful ud, unde linse tot acest lichid, dar și mai mult veni să îl înlocuiască. Neputând să reziste, gura se închise peste el, iar el avea un gust fierbinte și sărat.

James se luptă cu curaj să rămână nemișcat, dar era imposibil, așa că o liniști, apoi se mișcă, oferindu-i doar capătul, apoi din ce în ce mai mult. Ea lua cu nerăbdare ceea ce i se dădea, intrigată de ciudatul spectacol fizic. Simțea ceva foarte satisfăcător să îl aibă în puterea ei în felul acesta. Câtă autoritate exercita! Părea că timpul nu mai conta deloc, că nimic altceva nu mai conta, în afară de gura ei și membrul lui.

Își mută atenția asupra scrotului moale, care atârna. Erau două bile compacte, prinse în pielea mătăsoasă, mai delicată decât a ei, și ea le apucă cu mâinile, mângâindu-le în timp ce buzele și limba ei continuau să se joace cu sexul lui.

Fără nicio avertizare, James o smulse și o așeză pe o parte. O peliculă de transpirație îi strălucea pe piept și pe abdomen; inima lui bătea cu atâta furie, încât o putea vedea vibrând între coaste. Evident, cerea o imediată supunere, dar

întreaga ei lume fusese zguduită de furtuna carnală pe care o stârnise şi nu dorea să se oprească acum. Se întinse din nou după sexul lui, dar el o îndepărtă.

– Aşteaptă, Abby! Vocea lui era tensionată şi chinuită, dar ea nu îl ascultă şi îl linse încă o dată, bucurându-se de felul în care sexul lui vibra şi se umfla. El blestemă, strângând-o în braţe şi îngropându-şi faţa în ceafa ei. Prima dată pentru tine vreau să fie... Se opri, mârâind, strigând cu durere. Oh... nu mai pot să mă abţin multă vreme!

– Atunci nu o face... îi răspunse ea. Trupul lui se comporta asemănător cu al ei când o conduseşe spre descătuşarea sexuală. Era atât de aproape de împlinire, şi totuşi ea nu ştia cum să meargă până la capăt. Din câte se pare, îi zguduise preţiosul lui control. Aşa cum zăcea acolo, privind-o, nu fusese nici pe departe aşa de neafectat precum încerca să pară.

– Trage-mi-o, spuse el dur. Trage-mi-o cu mâna. I-o prinse repede şi i-o înfăşură în jurul falusului fierbinte.

După numai şase atingeri, şoldurile lui se scuturară puternic şi el scoase un strigăt care îi străbătu pielea şi oasele. Un lichid misterios se răspândi peste abdomenul lui şi o îmbrăţişă cu atâta frenezie, încât se temu că ar putea să îi rupă o coastă dacă nu se potolea. Tocmai când ea nu mai putea suporta presiunea înfiorătoare, muşchii lui se relaxară, strânsoarea slăbi, carnea lui se destinse.

În tăcere, el o ridică, sărutându-i pieptul şi gâtul până când îi întâlni buzele nerăbdătoare. Tandru, făcu dragoste cu gura ei, iar ea îi acceptă limba şi i-o adoră cu a ei. Când, în cele din urmă, se despărţiră, rămaseră unul lângă altul, cu inimile bătând în acelaşi ritm. El se uită la ea cu o privire arzătoare, plină de afecţiune.

Aproape de dragoste, îşi spuse ea, dar cine putea fi sigur cu un asemenea bărbat?

– Nu te-am rănit, nu? o întrebă el.

– Nu, spuse ea încet, sărutându-l.

– Sunt atât de atras de tine... mă faci să mă excit atât de tare...

Nu reuşi să termine ceea ce voia să spună sau poate nu existau cuvinte care să descrie adevăratele lui sentimente. În ceea ce o privea, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru intimitatea acestui moment. Întinse un deget şi trasă un cerc pe abdomenul lui, explorând lacul aburind de umezeală, apoi îşi aşeză palma peste el, lăsând esenţa lui lipicioasă să o fixeze de abdomenul lui.

– Asta este sămânţa ta?

– Da.

Îşi trecu degetul prin ea, apoi duse o cantitate mică pe limbă. Mirosul era unic. Era fierbinte, sărat.

– Ce spui? întrebă el.

– Delicios, răspunse ea, iar el chicoti, dar scurtul hohot se stinse şi tăcerea se instaură din nou.

Ciudat, părea afectat, aproape copleşit de intimitatea pe care şi-o permitea cu ea. Părea tânăr şi inocent şi, deşi era incredibil pentru un bărbat cu bagajul lui de experienţă de viaţă, părea extrem de vulnerabil, ca şi cum s-ar fi expus într-un mod pe care nu dorise să îl dezvăluie.

– Mă bucur atât de tare că mi-ai arătat, spuse ea.

El îi dărui unul din acele zâmbete fără de care începea să simtă că nu poate trăi.

– Nu prea am avut de ales, replică el. Tu, draga mea, eşti mortală.

Ea recunoscu complimentul în tachinarea în care fusese camuflat. Cercetându-i ochii, sfredelind până în străfunduri, îşi dădu seama că se schimbase ceva. Furia lui înăbuşită şi distanţa impusă dispăruseră. Ca şi cum simplul fapt de a se

dezgoli era o acceptare – a stării lui emoţionale? a nevoii lui de ea? a acceptării relaţiei lor? – pe care nu o putuse spune cu voce tare.

Momentul părea potrivit pentru a vorbi deschis. În aceste clipe, ar fi putut spune orice, iar el nu s-ar fi supărat, aşa că merse mai departe cu îndrăzneală.

– Dacă ai fi fost înăuntrul meu am fi putut face un copil.

El îşi lăsă o mână pe pântecul ei, imaginându-şi cum ar fi fost să aibă un copil al său cuibărit acolo.

– Ai fi fericită dacă mi-ai purta copilul? o întrebă el.

– Foarte. Mi-ar plăcea să îţi dăruiesc un fiu. Unul care să fie făcut aşa... cu atâta bucurie şi... – aproape rostise *dragoste*, dar se opri şi înlocui cuvântul – fericire. Ar fi un copil atât de deosebit. Pur şi simplu, ştiu asta...

Se simţea pustiită, ca şi cum copilul ar fi fost la îndemâna lor, dar pierdut cumva pentru că unul dintre ei doi nu ştia să descopere calea potrivită. Ochii i se umplură de lacrimi, şi o lacrimă începu să coboare. El o prinse cu vârful degetului şi o linse, apoi îi cuprinse faţa în mâini şi îi sărută pleoapele.

– Nu plânge, iubito, şopti el. Unele lucruri nu sunt făcute să se întâmple.

– Dar asta nu înseamnă, spuse ea înghiţind în sec ca pentru a-şi stăpâni emoţiile, că trebuie să *nu* mi le mai doresc.

– Ai dreptate, o aprobă el şi suspină în timp ce o trase mai aproape cu un gest protector, cuibărind-o în leagănul braţelor sale.

14

James se duse în spatele paravanului aşezat discret în celălalt capăt al camerei. Acolo erau un lighean, o cană cu apă şi un prosop. Înmuie pânza şi o răsuci în apă, apoi se întoarse spre locul în care Abby era întinsă pe pat. Doar văzând-o acolo, întinsă şi mulţumită, începu din nou să se excite.

Nu intenţionase să-şi reverse sămânţa peste abdomen, nu voise ca prima ei întâlnire cu pofta unui bărbat să fie aşa. De fapt, când sosise, sperase să nu facă absolut nimic, sperase că acţiunea lui se va rezuma la a-i oferi plăcere, dar, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era cu ea, nu putea rezista spiralei de dorinţă. Când îngenunchease în faţa lui, purtând hainele negre, erotice pe care el le alesese, când se jucase cu el, folosindu-şi cu dexteritate mâinile şi gura, un val inimaginabil de pasiune îl absorbise.

Deşi orgasmul îl eliberase de o parte din tensiunea sexuală, îi stârnea simţurile aşa cum nicio altă femeie nu o făcuse şi nu se putea împiedica să o dorească din nou. Dacă va continua în felul acesta cu excitarea toată noaptea, care va fi starea lui mâine-dimineaţă? Oare excitarea lui feroce nu se va potoli niciodată?

– Te simţi bine? îl întrebă ea, aproape ca o curtezană desăvârşită, care a petrecut mulţi ani satisfăcând un amant după altul.

– Mult mai bine. Se temuse că ar fi putut fi tulburată sau dezgustată de felul în care terminase el, însă părea să fi suportat totul foarte bine. Pentru că era o novice în ceea ce privea jocurile dragostei, intenționase să fie răbdător, dar evenimentele se derulaseră mult mai repede decât presupusese el.

– Sunt atât de provocat când sunt în preajma ta, încât uit de mine. Din fericire, ușurarea de care tocmai m-am bucurat mă va împiedica să mă port ca un căpcăun.

– *Ești* supărăcios când ești excitat.

Remarca atât de iute cele mai mici detalii!

– Este o chestiune masculină. Tensiunea sexuală neeliberată poate fi... deranjantă.

– Păi, atunci *ești* un arțăgos. Era atrăgătoare, coaptă și pregătită pentru orice ar fi urmat. Și trebuie să îți spun că nu-mi pasă deloc de proasta ta dispoziție, așa că va trebui să îmi permiți să îți ușurez *deranjul* de câte ori apare.

– Te-a deranjat... descărcarea mea...?

– Absolut deloc. De ce? Unele femei cred asta?

– Uneori. Cele cu mai puțină experiență pot fi... hai să spunem... copleșite.

– Se pare că nu și eu. Își linse buzele ca o pisică mulțumită. Mi-a plăcut în mod deosebit să te am în gură.

El mârâi și își apăsă erecția imediat apărută. Crease un monstru!

– Doamnă, spuse el galant, trupul meu vă stă la dispoziție.

– Asta înseamnă că pot să te mai am încă o dată? Era nerăbdătoare ca un copil care tocmai a ochit bomboanele preferate.

El chicoti.

– De câte ori voi putea.

Privirea lascivă pe care ea i-o aruncă merita toate incertitudinile. Se întinse să îi apuce mâna și îi șterse conștiincios

once urmă de sămânță. Apoi se curăță și pe el. În tot acest timp, ea îl privi atent și, când el își prinse sexul și începu să îl curețe, ea se dădu pe marginea patului.

– Lasă-mă pe mine să fac asta. Îi luă bucata de pânză și îl șterse, ceea ce îl făcu din nou să se umfle și să îi umple mâna. Ești atât de frumos, spuse ea, zâmbind spre el, cu o devoțiune clară în ochii ei de un verde-închis. Îmi place să te privesc așa.

Termină, apoi lăsă pânza să cadă pe podea și își frecă fața de părul aspru care îi acoperea sexul. El rămase nemișcat, uitându-se în jos la ea, și nu se putu împiedica să nu se gândească la fantezia ei de mai devreme, de a face un copil cu el.

În trecut, întotdeauna se împreunase de dragul plăcerii fizice, nu se gândise niciodată prea mult la partenerele lui. În privința tipului de femei cu care se culcase, nu avea nicio iluzie: plictisul său evident era parte din firea lui. Erau fascinate de lipsa lui de grijă și îl primeau în patul lor din mai multe motive: să se poată lăuda că o făcuseră, să vadă cum este sau să bârfească cu altele despre ceea ce făcuseră. El accepta doar pentru ușurarea pe care i-o aduceau, dar și pentru că era un mod interesant de a-și petrece timpul.

Nu se gândise niciodată să aibă copii cu vreuna dintre ele! Niciuna nu îi stârnise impulsul patern. Nici în timpul celor mai intense, mai agresive întâlniri, nu fusese purtat de aspirația adânc înrădăcinată de a avea un copil. Era întotdeauna prudent, refuza să procreeze sau să discute cu vreuna dintre amantele sale asemenea detalii.

Dar când Abby îi exprimase dorința unui copil... declarația ei îi stârnise un vârtej periculos de idei.

Un copil! Cu ea! Un element primar, străvechi strigase că *a o lăsa însărcinată* era exact ceea ce ar fi trebuit să încerce să obțină. Nu mai putea iniția jocuri în pat ca simplu sport; în mod evident, era un țel clar atașat împerecherii. Ea trebuia să îi poarte copilul!

Cu un dor imens, voia să o ţintuiască jos şi să i-o tragă până când ar fi fost atât de plină de sămânţa lui, încât nu ar fi putut fi un alt rezultat. Ideea era brutală, sălbatică, revoltătoare, iar el nu putea risca să îşi mai scoată hainele, pentru că ar fi făcut dragoste cu ea şi de data asta ştia că nu se va putea opri.

Pentru prima oară în viaţa lui, *dorea* cu o disperare care era pe cât de minunată, pe atât de confuză. Nu îndrăznea să închidă ochii, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut imagini de copii mici. De fetiţe adorabile, cu părul blond ca al lui Abby şi cu trăsăturile ei dulci. Băieţei năvalnici, cu un trup zvelt şi o atitudine copleşitoare. Şi-i putea închipui, ca şi cum s-ar fi jucat lângă pat.

Acest dor era teribil şi ameninţător, dar în momentul în care se gândea la asta, şi chiar când îşi dădea seama că va trebui să se lupte cu el şi cu orice umbră îngrozitoare pe care le-ar fi putut aduce, ea îi înlătura ultimele articole de vestimentaţie, iar el o ajuta. Cizmele, şosetele, pantalonii. Cu fiecare obiect, el îi permitea să mângâie şi să atingă, în timp ce suporta sunetele ei feciorelnice. Dar nu era nimic *inocent* în comportarea ei; era o femeie hotărâtă să îl seducă şi ştia exact cum să facă să obţină asta.

Când ultima haină fu îndepărtată, ea căzu din nou pe pat, iar el o însoţi, cu trupul entuziast şi mintea hotărâtă. Însă, când se întinse şi îşi încolăci braţele în jurul ei, nu putu păstra rezerva sau detaşarea pe care le folosea întotdeauna în legăturile sale erotice. Îşi dorea atât de mult acest moment şi, în mod surprinzător, nu doar actul în sine. Dacă nu ar fi făcut nimic altceva decât să stea întinşi, să se sărute şi să vorbească, s-ar întoarce acasă mâine-dimineaţă ca un bărbat fericit.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Promite-mi că nu te vei supăra.

– Poți să mă întrebi orice, Abby, confirmă el. Doar știi asta.

– Da, dar este ceva personal și mi-ai spus să nu te întreb...

Așa făcuse?

Da, la început, când fusese atât de tulburat de emoțiile lui indescifrabile în legătură cu ea, cărora nu știuse cum să le răspundă. Distanța fusese întotdeauna metoda pe care o folosise cu amantele lui, dar cu Abby nu se putea preface că nu este interesat. Căuta mereu vești despre ea și devenise atât de demn de milă, încât la club își petrecea timpul în preajma lui Jerald Weston sau a cunoștințelor lui, când el nu venea.

Rareori, când auzea numele lui Abby, la cea mai mică aluzie se simțea ca un câine flămând căruia i s-a aruncat un os. Deși susținuse că nu vor schimba informații personale, de fapt, simțea nevoia să afle diferite lucruri despre ea, până în cele mai mici detalii.

Dar până în ce punct? venea în mod constant întrebarea și, pentru moment, o alungă. Doar de data asta, nu va lăsa griji lipsite de importanță să îi impună cum să se poarte cu ea. Îi va spune ceea ce Abby voia să știe.

– Îmi pare rău că am spus asta, șopti el. Întreabă-mă.

– Mă întrebam dacă l-ai întâlnit vreodată pe fratele tău vitreg, Charles.

– Nu. Își ascunse bine surpriza. Se așteptase să audă ceva despre tatăl lui. Poate despre mama lui sau Michael. Club. Casă. Nu mi s-a permis niciodată, adăugă el cu mai multă amărăciune decât intenționase.

Charles Stevens, *celălalt* fiu care primise totul – o viață alături de tatăl lor, tot respectul și atenția care veneau cu asta –, fusese un ghimpe permanent de-a lungul anilor, iritant în momentele nepotrivite în care James fusese destul de nebun să se lamenteze de alcătuirea nedreaptă a lumii.

Nu îi purta puștiului pică; numai că nu se gândise niciodată la el, pentru că simpla lui existență era dovada genului de om care era Edward Stevens și a tuturor modurilor în care el dezamăgise mica familie a lui James.

– Speram doar, spuse Abby, că ai vreo părere despre el.

– De ce? Era imposibil să își stingă scânteia de curiozitate.

– Îi face curte surorii mele, Caroline, și ea este destul de atașată de el.

– S-ar putea căsători?

– Cu siguranță este o posibilitate, și aș vrea să aflu mai multe despre caracterul lui, înainte să se ajungă mai departe.

James se întoarse pe spate, cu un braț pe sub umerii ei, și mișcarea îi permise să continue să o țină aproape, în timp ce se uita în tavan, nu în ochii ei.

Zvonurile erau tulburătoare și își amintea de un copil al străzii pe care îl văzuse la un moment dat. Puștiul stătea în fața unei brutării, uitându-se înăuntru la etalarea bunătăților, deși își dădea seama că niciodată nu va avea vreuna dintre ele.

În acest moment, James înțelegea cum se simțise acel copil.

Străbătut de un fior adânc de revoltă, îl ura în mod neașteptat pe Charles Stevens, acest frate vitreg al lui, bogat și privilegiat, pe care nu îl cunoscuse niciodată în mod oficial. De ce Charles avea atât de multe, când James și Michael nu avuseseră niciodată nimic? Charles putea să curteze și să se căsătorească cu una dintre surorile lui Jerald Weston, în schimb James trebuia să se întâlnească pe ascuns cu cealaltă. Dacă ar fi fost descoperiți, viața ei ar fi fost ruinată, doar din cauza nașterii lui accidentale. Nici nu putea să îi strecoare un *salut* dacă s-ar fi întâlnit pe stradă.

Multă vreme, căutase o fisură în acest ansamblu, în timp ce se chinuise să își controleze gândurile ranchiunoase. Relațiile lui neobișnuite cu Edward și Charles nu îl deranjaseră prea mult, dar de când demarase relația cu Abby nu se putea supune acestor rigori ale societății care îl declarau nepotrivit pentru ea. Acest gând îi deschidea răni vechi, îngropate adânc, și anume pierderea și abandonul din cauza cărora continua să sufere din noaptea aceea, cu mulți ani în urmă, când mama lui îl trezise pentru a pleca spre Paris.

Acum avea treizeci de ani, era un bărbat matur, cu o afacere înfloritoare, o casă minunată și un venit substanțial, constant, însă răni profunde, ascunse îl deranjau din când în când, ca și cum erau proaspăt căpătate.

Intuindu-i neliniștea, Abby îi mângâie pieptul deasupra inimii, ca și cum ar fi bănuit locul îndurerat.

– De ce te deranjează atât de tare să vorbim despre Charles? Despre tatăl tău?

– Este o poveste veche, Abby, se eschivă el, dar ea refuză să se lase dată la o parte.

Se răsuci până când ajunse deasupra lui, acoperindu-l cu trupul ei, dar el avea senzația că îl și protejează cu puterea și dragostea ei.

– Nu poți să îmi vorbești despre asta?

El continuă să se uite în tavan, în timp ce îi explica:

– Când eram tânăr, îl divinizam pe Edward. Era tatăl cel mai minunat, extraordinar, pe care îl putea avea un băiat. Era atât de neînfricat... mai puternic decât orice... Mijì ochii, amintindu-și vremurile de demult. Când locuiam la Paris, eram atât de sigur că va veni după noi. Ani întregi... ani întregi!... Mă strecuram în dormitorul mamei la prima oră și mă uitam înăuntru, gândind că astăzi va fi ziua în care venise să ne ducă acasă...

Făcând o pauză, zâmbi la această amintire neașteptată. Nu-i venea să creadă că își amintise atât de multe și clătină din cap.

– Doamne, am uitat complet că făceam asta. L-am căutat până când am împlinit doisprezece sau treisprezece ani...

– Ce te-a făcut să te oprești? îl întrebă ea melancolică.

– Am început să mă uit după fete. Ea îl lovi în coaste, iar el o strânse mai aproape. Era mult mai distractiv decât să mă agăț în continuare de o himeră.

– Tatăl tău are multe remușcări despre ceea ce s-a întâmplat.

– Este ușor pentru el să pretindă asta acum. Vocea lui era plată și plină de resentimente, dar nu se putea abține. El a spus asta?

– Da. Ea dădu din cap. De nenumărate ori. Regretă enorm că nu l-a cunoscut pe Michael.

– Are o mulțime de alți copii. De ce ar fi Michael atât de important?

– Toți copiii sunt speciali pentru el. Cu blândețe, ea continuă: Chiar și cei pe care i-a lăsat în urmă.

– Atunci a avut întotdeauna un mod ciudat de a o arăta. Ridicându-se, traversă camera spre mâncarea și vinul pe care le adusese ea. Era gol, ea îl urmări cu atenție când se întoarse, iar el aprecic sclipirea din ochii ei, curiozitatea ei avidă, foamea inhibițiilor ei feciorelnice.

– Ai vorbit vreodată cu mama ta despre despărțirea lor?

– De multe ori. De ce? El ronțăi puțină brânză și își turnă un pahar cu vin.

– Eram doar curioasă. Știu că nu îți place tatăl tău, dar...

– Nu am spus niciodată asta, o întrerupse el. Dar sunt mult prea multe lucruri nerezolvate.

– Greșeala mea. Ea bătu ușor locul gol de lângă ea, cu un gest de a-l încuraja să se întoarcă, iar el se întoarse, deși

ca continua să aducă în discuție aceste subiecte dificile. Numai că în ultimul timp am petrecut multă vreme cu Edward și nu pare genul care să facă ceva nedrept mamei tale sau vouă, copiilor. Luă vinul și îl ținu până când el se așeză lângă ea.

Ca oamenii căsătoriți de secole, își spuse el. *Ne-am obișnuit să împărțim același pat.*

– Mă întrebam, spuse ea, care este părerea mamei tale despre el.

– Întotdeauna a ținut la el. Și i-a rămas loială. Nu am auzit niciodată o vorbă rea ieșind din gura ei. Se foi, căutând o poziție comodă, dar, cu toate aceste discuții inocente, nu-și găsea locul. De fapt, vorbim destul de rar despre el. O rănea întotdeauna, așa că, demult, cu și Michael am decis să nu îi menționăm niciodată numele.

– Ce crede mama voastră despre asta?

– Nu știu..., spuse el gânditor, încercând să își amintească. La început, era ca însăși atât de tulburată, încât nu și-a dat seama. Mai târziu, cred că s-a convins că ne-am obișnuit cu absența lui și că nu îi mai simțim lipsa.

– Cât de trist. Pentru voi toți.

Ea suspină cu atâta compasiune, încât lui i se puse un nod în gât, toată această emoție sufocându-l. Fusese trist, chiar tragic, dar petrecuse atâția ani plini de furie, încât nu își dăduse seama cât de tare suferiseră cu toții. Înțelegerea acestui lucru era o povară chinuitoare, care umplea camera, apăsându-l, inundându-l cu o avalanșă de amintiri vechi și mușcătoare.

Nu voia să piardă nicio secundă din prețioasa lor întâlnire vorbind despre deziluziile unor evenimente trecute. Se terminase. Gata. Trecutul nu putea fi schimbat sau îmbunătățit, dar chinurile familiare și dorul erau la suprafață și nu suporta să le ducă de unul singur. Își dorea ca Abby să aibă grijă de

ele pentru o vreme, astfel încât spera ca, până în zori, să fie mai puțin chinuitoare, mai puțin capabile să îi provoace alte dureri.

Duse paharul cu vin la buzele ei, ajutând-o să ia o înghițitură, apoi îl așeză pe masa de lângă pat. Când se întoarse, ea își desfăcu brațele și îl ținu strâns. Aproape recunoscător, el se agăță de ea, îngropându-și fața în părul ei, inhalând și lăsând căldura și parfumul pielii ei să îl liniștească.

– Te-am supărat din nou, șopti ea, sărutându-l pe gât și pe piept.

– Nu, nu sunt supărat. Oricum, nu pe tine. Numai că, uneori, este dificil să vorbesc despre copilăria mea.

– Urăsc să știu că suferi, spuse ea cu blândețe. Lasă-mă să te alin.

Până acum, nu se culcase niciodată cu o femeie pentru a obține mulțumire sufletească. În mod categoric, nu își amintea nici măcar o singură întâlnire în care să fi dorit mai mult decât ușurarea de moment pe care o găsea în orgasm. Urma să facă sex cu o femeie pe care o iubea și această perspectivă îl înspăimânta. Acest eveniment unic, singular, trebuia să fie de neegalat, indiferent ce va experimenta de acum înainte în viața ei.

Să faci sex și să iubești în același timp! Cât de ciudat era că nu se mai gândise niciodată până acum că așa ceva se poate întâmpla. În trecut, niciodată nu fusese prea încântat de sărutări, întotdeauna nu-și dorise decât să termine treaba, iar iubitele lui istovite, sofisticate, nu avuseseră nimic împotrivă. Și ele erau mai interesate de partea mai avansată a acuplării. De cele mai multe ori, timpul fusese unul dintre motive. La fel și locația. Având în vedere locurile în care se implica în jocuri carnale -- trăsuri, dulapuri, casa scărilor – sărutul nu fusese primul pe listă în ceea ce încercau să obțină.

Cu Abby, descoperea o cu totul altă metodă de a face dragoste. Era un plus de plăcere în faptul că o vedea fericită, în schimbările lente, progresive care o încântau şi o relaxau, în timp ce el o pregătea pentru ceea ce urma să se întâmple.

Era un teritoriu cu totul nou descoperirea acestor straturi de pasiune, a tuturor deliciilor care îi erau la îndemână cu femeia potrivită, încât aproape că el însuşi se simţea virgin. De ce nu căutase niciodată micile bucurii în loc să vânez rezultatul final? Descoperea că drumul era la fel de plăcut ca destinaţia finală.

– Ai gura cea mai bună de sărutat, spuse el, când încercă să se îndepărteze.

– Chiar crezi asta? zâmbi ea şi roşi.

– Da, cred. Generos, îi sărută nasul, obrajii, fruntea.

– Şi eu cred la fel despre a ta, spuse ea, dar, din moment ce eşti singurul bărbat pe care l-am sărutat, nu pot să fiu convinsă că am dreptate, aşa că să nu ţi se urce la cap.

– O să încerc, spuse el fals, şi să nu îndrăzneşti să te grăbeşti să cauţi termeni de comparaţie. O tachina, exact aşa cum intenţionase, dar el rămase surprins când auzi această remarcă posesivă ieşind din gura lui. Nu-i păsase niciodată ce făcea sau nu făcea una dintre iubitele lui cu alţii. Comportarea lor nu îl interesa deloc. Nu vreau ca buzele tale să le atingă pe ale altcuiva, în afară de ale mele.

– Nu sunt sigură că mă pot controla. Îşi flutură genele în joacă.

– Ai face bine, răspunse el, lovind-o peste fund.

Era atât de uşor să fie cu ea. Când nu se străduia să îl facă să fie un bărbat mai bun, era glumeaţă şi fără griji şi, deşi era conştientă de cele mai rele trăsături ale lui, era gata să îl accepte – cu toate relele.

Ce concesie din partea ei!

– Nu m-am dat niciodată în vânt după sărutări, se confesă el, gâdilând-o pe gât şi pe piept.

– Glumeşti! Cu toate femeile pe care le-ai avut?

– Nu ştiam că poate fi atât de plăcut.

Neîncrezătoare, ea îl cercetă cu privirea.

– Până când m-ai întâlnit pe mine?

– Da.

Era în continuare mirată.

– Nu ştiu niciodată când eşti serios şi când glumeşti.

– Este adevărul, iubito. Pentru a-şi demonstra punctul de vedere, o sărută lung şi apăsat, fără să o slăbească până când ea începu să gâfâie şi se contorsionă sub el. Îmi place să te sărut foarte, foarte tare.

– Găsesc că şi mie îmi place din ce în ce mai mult, aşa că insist să mă săruţi de fiecare dată când îţi vine.

– Asta, doamna mea, nu va fi niciodată o sarcină prea dificilă.

Urma de zeflemea dispăru şi el rămase acolo, pe jumătate deasupra ei, amândoi fiind lipiţi de la umeri până la picioare. Palma lui îi alinta pieptul, coapsa lui leneavea pe mijlocul ei, piciorul îi apăsa genunchiul şi glezna. Ea îl mângâia şi el se întreba cum de reuşise să supravieţuiască fără mâinile ei fierbinţi pe pielea lui dogorâtoare. Avea nevoie de atingerea ei aşa cum avea nevoie de aerul pe care îl respira!

Ardea de dorinţa de a o marca prin această noapte de pasiune. Deşi era greşit, şi ştia că este aşa, el *trebuia* să fie cel care o elibera de virginitate. Indiferent unde ar fi ajuns sau cu cine, dorea ca ea să îşi amintească mereu că el fusese primul.

– Vreau să fac dragoste cu tine. În toate felurile, vreau să fii a mea.

– Oh, James..., spuse ea încet, aşezând o mână iubitoare pe obrazul lui, sunt a ta în toate sensurile. Îţi dai seama de asta, nu?

Inima lui tresări, trupul îi fu străbătut de dorință. Se așeză peste ea, acoperind-o, apăsând-o, atingând-o cu buzele, limba, dinții. Se deplasă spre gâtul ei, spre piept, sâni. Materialul cămășii ei era încă umed în locul din care supsese mai devreme. Desfăcu încet dantela, dezgolindu-i pielea palidă, mătăsoasă, netedă și excitată. Căută dedesubt, până când îi descoperi sfârcul. Eliberat de mătase, piele pe piele, el îl apucă și se jucă cu el.

Găsi celălalt sân. Îi umezi. Îl stoarse. Îl apăsă și îl supse până când, de la sine, picioarele ei se desfăcură. Se prinseră în jurul șoldurilor lui, ancorându-l mai aproape. Sexul îi era expus, acoperit numai de materialul negru, iar membrul lui se lovi de el. Materialul strălucitor era chinuitor de rece, și totuși fierbinte. Pânza era umedă, dorința ei străbătea stratul subțire, implorând să îl îndepărteze.

– Atinge-mă acolo, îl imploră ea. Așa cum ai făcut înainte...

Cu un singur deget, el îi găsi miezul și alunecă înăuntru. Era alunecoasă și în așteptare.

– Așa? o întrebă el.

– Da..., gâfâi ea.

– Și așa? o întrebă el din nou, alăturând alte două degete primului.

– James, te rog...

El o atinse de-a lungul despicăturii.

– Vino pentru mine, îi ordonă el. Vino acum. Și ea așa făcu, grăbindu-se în palma lui, tensionată, în timp ce îi striga numele și se zvârcolea în extaz. Când reveni din nou la el, el îi deschisese nasturii de la pantalonași, sexul ei fiind expus atenției lui. Sexul ei plângea, buzele erau umflate, părul ud și alunecos.

Îngenunchind între coapsele ei netede, el se aplecă și linse lichidul dragostei, care i se impregnă pe buze, gustul ei

vârându-i-se pentru totdeauna în suflet. Se jucă cu ea până când fu cuprinsă de convulsii. Era relaxată, răvăşită, excesiv stimulată de urmările orgasmului iniţial, dar lui nu îi păsa. O iubi cu limba, simţind cum tensiunea sporeşte, cum bustul i se încordează, cum despicătura i se strânge.

Se îndreptă spre clitoris şi începu să-l sugă. Micul capăt era deja excitat şi nerăbdător.

– Nu, James. Agonia ei era din nou vizibilă. Este prea repede... Nu aş putea să...

– *Niciodată* nu este prea devreme ca să o faci din nou, o asigură el. Cu mâna pe sexul erect, îi aşeză vârful între cutele umede. Priveşte-mă! îi comandă el.

– Nu sunt pregătită, spuse ea, dar el părea că nu o aude. Ajunseseră mult prea departe, iar el o avertizase. Fusese decizia ei să se joace cu focul, iar acum nu mai era cale de întoarcere. O va avea!

– Dar *eşti* pregătită, iubito, o asigură el blând, ferm. Se împinse în despicătură. Împinse mai mult. Parţial îngropat, la barieră, ştia că cea mai mică mişcare înainte l-ar fi afundat până la capăt. Se opri, aşeză picioarele ei în jurul coapselor lui.

– Mi-e frică... dintr-odată...

– Să nu-ţi fie. Voi fi cu tine..., o linişti, în timp ce transpiraţia îi aluneca pe o sprânceană. Priveşte-mă, îi spuse el din nou cu sălbăticie. Continuă să mă priveşti. Spunând asta, se mişcă şi pătrunse, iar sexul ei era atât de nerăbdător să îl primească, încât el abia simţi obstacolul, deşi ea se încordă cu furie din cauza invaziei tulburătoare. Spatele i se arcui; lacrimi i se strânseră în colţul ochilor.

– Mă doare, şopti ea.

– Doar o clipă. Va dispărea repede.

El îşi potrivi greutatea, acoperind-o din nou, învelit în tunelul ei îngust. Sângele de fecioară şi fluxul sexual con-

spirau pentru a produce un ocean de senzații amețitoare. Sexul lui plutea în el, era scăldat, implorat să străpungă, dar se abținu, strângând-o și sărutând-o. Încântător, tandru. Avea gust de vin și gustul lui, și el își mulă buzele pe ale ei pentru a putea simți aroma îngemănată a sexului ei cu al lui.

Treptat, ea îl acceptă. Scânci, iar brațele ei îl cuprinseră, degetele îi mângâiară spatele în sus și în jos, dându-i semnalul că poate să înceapă.

– Acesta este dansul nostru, milady. Apăsă cât de mult putu, ieși, apăsă din nou. Lasă-mă să îți arăt pașii.

Nu era preocupat de starea ei de virgină. Încercând, explorând, niciodată nu se afunda atât de adânc, pe cât și-ar fi dorit, nu reușea să ajungă suficient de aproape, iar ea înțelesese, de la început, că așa va fi mereu între ei.

Că nu vor avea începutul domol al noilor iubiți, uniri călduțe, acuplări șterse sau împlinire doar pe jumătate. Vor fi mereu aprinși, călătorind nebunește spre desăvârșire, căutând disperați punctul culminant care, după eliberare, îi va lăsa înfometați de și mai mult.

O pătrunse, coapsele i se loviră de ale ei, șoldurile se întâlniră cu ale ei cu o disperare frenetică. Transpirau, inimile le erau grele, respirația dificilă, mușchii tensionați, îndreptându-se spre țelul lor comun. El strecură o mână între ei și își treca degetul peste sexul ei.

– Este prea mult, James... Se arcui în mâna lui, pereții ei interiori strângându-se în jurul lui... prea mult...

– Da... prea mult, o aprobă el. Întotdeauna este prea mult cu tine. Ea era pe culme; la fel și el. Urmează-mă, iubito, o imploră el. Vino acum... Sub tortura sfârcului, a sexului, ea explodă.

– James..., îl strigă din depărtare. Sexul ei tensionat în așteptarea seminței lui se ridica umflat, cu un tumult

fulgerător, aşa că el împinse din nou, şi din nou, şi din nou, apoi, folosindu-şi fiecare dram de voinţă, ieşi şi se revărsă pe abdomenul ei, fierbinţeala lui spălându-i pielea transpirată.

Se prăbuşi deasupra ei, sperma lui, rest lipicios, ţinându-i legaţi unul de celălalt. Aerul era încărcat de aroma transpiraţiei şi a sexului şi, în timp ce braţele lui se încolăceau în jurul ei, umerii ei tremurau şi lacrimi fierbinţi îi scăldau pieptul.

– De ce plângi, dragostea mea? o întrebă el, gustându-le, îndepărtându-le cu sărutări.

Ea se uită în sus spre el, cu uimire.

– A fost atât de frumos. Nu am ştiut...

– Nu, nu ai fi putut. Zâmbi şi se răsuci pe o parte, strângând-o aproape. Şşşt... este în regulă, îi susură el încet. În timp ce oferea pentru prima dată alinare unei femei tulburate, îşi dădu seama că era un lucru extraordinar.

– Strânge-mă tare, îl rugă ea. Nu-mi da drumul.

– Nu îţi voi da drumul, jură el. Nu îţi voi da drumul niciodată.

Barbara se mişca pe scaunul rigid al landoului închiriat, frecându-şi spatele. Lunga noapte de pândă răbdătoare îşi spunea cuvântul, fără să îi fi adus un dram de linişte. Nu avea un ceas cu ea, aşa că doar putea ghici ora. Soarele aflat sus pe cer şi traficul vânzătorilor atât de intens îi spuneau că trebuia să fie aproape ora nouă.

Calul zvâcnea, scuturând trăsura, iar vizitiul murmura ceva către bietul animal. Calul tânjea după căldura grajdului său, dar vizitiul nu putea pleca până nu primea învoire de la Barbara. Cu banii pe care i-i strecurase mai devreme, ar fi întârziat bucuros şi până la Crăciun, dacă ar fi fost nevoie.

Aruncă o privire spre casa comună de pe această stradă. Nu era nici mai bună, nici mai rea sau altfel decât oricare alta, aşa că nimic nu îi furniza vreun indiciu legat de persoana care locuia aici, dar, chiar dacă va trebui să rămână zile întregi săptămâni – va afla identitatea femeii care se afla înăuntru cu James.

Cu o zi înainte, se agitase şi spumegase, întrebându-se de ce Madame LaFarge întârzia cu cadoul. În caz că James ar fi binevoit să o viziteze, Barbara voia să poarte lenjeria. Dar, pe măsură ce treceau orele, înţelesese, în sfârşit, că fusese păcălită. Era clar, nu va fi nicio livrare de la croitoreasă, niciun cadou special pentru ea din partea lui James.

Ca o şcolăriţă proastă, stătuse în magazinul LaFarge, atât de îndrăgostită de succesul personal asupra lui James, încât nu îi trecuse prin minte că ar putea avea o a doua iubită de care ea nu ştia.

După ce şocul trecuse, se reculese. Începuse prin a merge la clubul lui, rătăcind pe afară până când îl văzu că se strecoară prin spate. Era atât de prins de vizita la iubita lui, încât nici măcar nu se uită peste umăr, aşa că vizitiul îl urmărise cu uşurinţă până la destinaţie.

După ce el se strecurase înăuntru, sperase să zărească şi femeia cu care se întâlnea, dar nu apăruse nimeni, aşa că îşi dăduse seama că iubita lui era deja cu el, aşa că Barbara decisese să îi aştepte până vor ieşi. Torturându-se rămăsese în trăsura întunecată, rece, privind cum se aprindea lumina în dormitorul de la etaj, cum umbre treceau prin dreptul ferestrei. Tulburarea deveni şi mai mare când lumina se stinse şi James nu plecă. Ideea că urma să îşi petreacă întreaga noapte cu această amantă necunoscută, acest adversar cu care concura pentru atenţia lui, o făcu să tresară de ură.

Avea o altă femeie! Ticălosul!

Indiferent cine era, Barbara era cuprinsă de furie. James era cu ea de mai bine de şaisprezece ore! Venise la ea târziu, după-amiaza, i-o trăsese copios, dormise cu ea şi, permiţându-i să prindă zorii în braţele lui, îi dăruise unul dintre cele mai preţioase momente, unul pe care Barbara intenţionase întotdeauna să îl păstreze numai pentru ea.

O altă femeie, fără nume, fără faţă, se trezise alături de el!

Nu mai dormise niciodată lângă o femeie; Barbara ştia asta cu certitudine. Când îşi alegea o amantă, mergeau în patul *ei* – niciodată al lui – şi-o trăgeau, iar el pleca acasă. Dacă partenera sa ar fi abordat subiectul rămânerii lui, nu era *niciodată* interesat şi orice femeie suficient de proastă pentru a-l forţa nu l-ar mai fi revăzut niciodată.

Ceea ce însemna un singur lucru: acum era vorba de un ataşament periculos. Era o situaţie pe care Barbara nu o putea tolera.

– Dar cine? şopti, bătând cu un deget îngrijit în scaunul ieftin din piele. Cine ar putea fi?

Dintr-odată, uşa se deschise şi James ieşi, arătând proaspăt ferchezuit şi bine îmbrăcat, fără nicio urmă vizibilă care să arate că petrecuse atâtea ore de depravare. Doar lumina din ochii lui şi pasul sprinten îl trădau. Ticălosul era fericit.

Coborî trei trepte, gata să plece, dar nu înainte de a arunca o privire încărcată de dor spre fereastra de deasupra. Partenera nevăzută se ascundea în spatele draperiilor, iar James avu îndrăzneala de a-şi săruta vârfurile degetelor, trimiţând sărutul în direcţia noii sale iubite. Martoră la acest gest, Barbara fu atât de furioasă, încât se văzu nevoită să se prindă de banchetă, pentru a nu sări afară, acostându-i pe cei doi.

Răbdare, îşi spuse ea. Răbdarea şi un plan bun o vor face să triumfe în final.

James plecă, dar ea nu îl urmă. Deja știa cum își petrece zilele. Se va întoarce în casa pe care o împărțea cu târfa lui de mamă și cu fratele cel șleampăt și încăpățânat. Acolo, va trândăvi câteva ore, apoi va pleca spre club, unde își va verifica ultimele încasări.

Acum trebuia doar să își dea seama cum își petrecea nopțile – când nu și le petrecea cu ea.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise din nou și o femeie își făcu apariția. Zveltă, mică, blondă, era îmbrăcată luxos, cu o mantie de lână scumpă și pantofi eleganți; apoi, mare noroc, se întoarse spre stradă. Femeia cea idioată avea gluga mantiei lăsată pe spate și privi spre ceața care se lăsa. Zâmbitoare, inhalând aerul proaspăt, avea o expresie de pură binecuvântare pe față.

Barbara rămase șocată, apoi începu să râdă. Tare, din ce în ce mai tare.

– Abigail Weston! sâsâi ea. Deci... fata cea bătrână, plicticoasă și învelșmântată cuminte în dantelă își luase un iubit.

Barbara se gândi la Jerald, fratele ei infatuat, rigid, cu apucături pedante și ciudățenii sexuale. La soția lui, Margaret, cu atitudinile ei de mironosiță și predicile ei moraliste. La sora mai tânără a lui Weston, Caroline, mica virgină nepătată care va face cea mai bună partidă a acestui an.

Era prea frumos ca să fie adevărat!

Pe sub toate nasurile lor ridicate, aristocratice, Abigail se încurcase cu cel mai vrednic de dispreț, cel mai jalnic dintre bărbați. O mie de întrebări îi pluteau prin minte: Cum se întâlniseră? Cum ajunseseră amanți? De când se întâmpla totul?

Chiar în momentul în care întrebările o copleșeau, le îndepărtă. Niciuna dintre asocierile de până acum ale lui

Abigail cu James nu avea nicio importanță. Nu conta decât viitorul – cel pe care ea îl va avea cu el, pentru că Barbara nu va permite unei femei fandosite din nobilime să îi distrugă șansa.

Ce vor spune Margaret și Jerald când vor descoperi ceea ce se întâmplase? Și care ar fi cea mai minunată metodă de a le-o spune?

Bătu în acoperiș, gata să plece spre casă, unde se va putea gândi la decăderea lui Abigail în timp ce făcea o baie fierbinte.

15

Abigail trecu prin uşile deschise ale teatrului, la braţul lui Edward Stevens. Sâmbătă seara mulţimea de oameni era atât de compactă la intrare, încât, dacă el i-ar fi dat drumul la mână, se temea că ar fi fost separaţi. În foaier, putea vedea scările ce duceau spre lojele de sus, dar, fiind o persoană de statură mică, nu ştia dacă ar fi reuşit să ajungă acolo singură.

Se uită peste umăr. Charles şi Caroline fuseseră exact în spatele lor, dar acum erau deja separaţi de un zid de oameni. Printre mai multe perechi de picioare, putea zări materialul roz al fustei surorii ei. Totuşi, Charles era un tânăr responsabil, aşa că o va însoţi în siguranţă pe Caroline prin aglomeraţie şi se vor reuni în final, deşi Abigail abia suporta gândul de a se afla izolată în lojă, împreună cu Edward. Tânjea după puţină intimitate!

Oare doar cu câteva ore în urmă fusese cu James? Diferenţa dintre acea întâlnire intimă şi acest spectacol public era atât de izbitoare, încât aproape că nu-i venea să creadă că întâlnirea aceea magică avusese cu adevărat loc.

Şi totuşi aşa era, şi nu putea găsi curaj să îi pară rău. O asemenea bucurie delirantă trebuia să fie apărată. Ar fi vrut să îşi strige bucuria lumii întregi, în loc să o rumege în această tăcere ţeapănă, sufocantă. Avea impresia că, dacă nu va da glas în curând exaltării sale, se va sparge în mii de bucăţi.

Oare nu-şi dădea seama toată lumea? Cum puteau să o privească şi să nu îşi dea seama de schimbări?

Caroline aproape că îi descoperise secretul în dimineaţa când Abigail se răsfăţase cu imaginea şi senzaţia lenjeriei pe care i-o trimisese James. Oh, cât dorea să mărturisească legătura ei cu James. Nu mai era o femeie neiubită, o fată bătrână, o soră, o femeie plicticoasă, fără o viaţă a ei.

Se născuse cu un scop şi numai unul – de a-l iubi pe James – şi nu voia să se gândească la nimic altceva, să vorbească despre nimic altceva sau să facă nimic altceva decât să rămână în camera ei şi să îşi amintească momentele de miracol nepământesc pe care le experimentase în ascuns.

Când această invitaţie de ultim moment venise din partea lui Charles, cerându-le să îi însoţească la noua piesă care provoca furori, îşi dorise să rămână acasă. Cu entuziasmul unei femei care se îndreaptă spre ghilotină, se dichisise şi se aranjase, pregătindu-se şi calmându-şi mintea, dar nimic nu o putea face să se concentreze pentru acea seară de distracţii.

Fusese cu James! În orice fel imaginabil, o ceruse şi o făcuse a lui! Cum i se putea cere să îndeplinească aceste îndatoriri lumeşti, când întreaga ei viaţă fusese complet dată peste cap?

Încă îi mai simţea mirosul pe pielea ei, gustul pe limbă, îi auzea şoapta buzelor lângă gura ei, lângă sâni. Înfiorată şi îndurerată, avea urme pe abdomen, sfârcurile îi erau iritate de la supt, iar pielea fină dintre coapse îi era zgâriată de barba lui. Sexul îi era în starea cea mai rea, zona delicată, feciorelnică primind atenţia dură, insistentă a lui James de nenumărate ori. Muşchii încordaţi de durere, mai multe părţi ale corpului ei strigând în agonie de câte ori se mişca, îi aminteau, din nou şi din nou, de comportamentul ei depravat.

Cât de plăcută fusese această experienţă! O adusese la apogeul pasiunii – cu mâinile, limba, sexul – atât de perfect,

de complet şi de atâtea ori. Întorcând-o, călărind-o, folosind-o, învăţând-o, îndrăgind-o, o copleşise cu corpul lui, cu caracterul, cu adoraţia lui. Cel mai bun episod se întâmplase în zori, când îl trezise încet, jucându-se cu el şi aplicând toate tehnicile pe care el se străduise să o înveţe. În final, când o pătrunsese, fusese dureros de excitată şi el se mişcase lasciv şi tandru, emoţia arzând între ei atât de puternic, încât amândoi aveau lacrimi în ochi când terminaseră.

Ce va face în continuare?

Nu-i putea suferi pe toţi aceşti oameni care insistau să socializeze! Palavrele lor goale o înnebuneau! Ar fi vrut să pocnească din degete şi să îi facă să dispară, ca să poată fi singură, cu gândurile şi amintirile ei.

Un bărbat înalt le bloca drumul şi, pentru a trece pe lângă el, Edward o răsuci într-o parte. Unde... ajunseră faţă în faţă cu James.

Ea inspiră scurt. De surpriză. De bucurie. De teamă.

Era îmbrăcat impecabil, în haine negre, o cămaşă albă ca zăpada, cu o cravată perfect legată. Îşi îndepărtase părul de pe frunte, lăsându-şi la vedere frumuseţea evidentă. Erau atât de aproape, încât fusta ei se răsuci în jurul piciorului şi pantofului lui. Putea să vadă strălucirea aurie din ochii lui, precum şi un loc în care se tăiase când se bărbierise. Acolo, chiar deasupra gâtului, era o urmă de muşcătură pe care ea i-o făcuse.

Pulsul ei era agitat, respiraţia grea. Nu se aşteptase niciodată să îl întâlnească aici!

Îngrozită de ceea ce el ar fi putut spune sau face, căută în grabă o cale potrivită pentru a se comporta în această situaţie. Nu dădu semn că îl cunoaşte nici prin cea mai mică urmă de zâmbet. Căută o soluţie, dar uimirea şi panica ei erau atât de mari, încât nu putu găsi una.

În acelaşi timp, el îi aruncă o privire înfuriată, provocând-o să recunoască faptul că se cunoşteau, să îşi plece

capul, să îi arate asta în cel mai simplu mod, dar, lasă cum era, nu putu să reacționeze deschis. Arboră o expresie liniștită de dezinteres, pretinzând că bărbatul din fața ei îi este indiferent.

El ezită, oferindu-i o șansă în plus. Și pe urmă încă una. Așteptând... așteptând... așteptând... un semn cât de mic de recunoaștere care nu apăru.

Rușinată, nu trecu testul lui, rămânând liniștită și senină, la brațul tatălui lui. Înțelegând cât de tare îl rănea, cât de dureroasă era rana, cât de îngrozitor era comportamentul ei nepoliticos.

Îl iubea pe acest bărbat! Dar nu putea – și nu o va face – să dezvăluie legătura lor nici măcar cu un gest mărunt, cum ar fi o bătaie a pleoapelor. Atunci și acolo, își dorea să cadă ca moartă. Ca cerurile să se desfacă și să o înghită. Pentru că era convinsă că viața ei luase sfârșit.

Ochii lui James se deschiseră larg, comunicându-i cu această mișcare lucidă dezamăgirea pe care i-o provoca, tulburarea în fața respingerii ei, degradarea pe care o simțea în fața negării ei.

La fel de repede ca o bătaie de inimă, tulburarea lui se transformă în furie îndreptată împotriva tatălui său.

Așa cum stăteau în picioare, erau de aceeași înălțime, fiecare copia fidelă a celuilalt. Frumoși, influenți și dinamici. Un curent ciudat de energie plutea între ei. O neplăcere palpabilă se simțea dinspre James. Afecțiune puternică dinspre Edward.

– James..., spuse Edward cu încântare. Ce plăcere să te văd. Ce te aduce aici?

– Din moment ce tu nu te arăți niciodată la Chelsey, aș putea să te întreb același lucru, replică James. Desigur, nu aveai cum să știi...

– Să știu ce? îl întrebă Edward, cu un interes evident cu privire la James.

– Mama va fi pe scenă în seara asta.

Abigail era convinsă că este singura care a simțit reacția lui Edward. Un tremur slab îi traversă trupul și mâna lui o strânse pe a ei atât de tare, încât crezu că îi va rupe oasele, dar, în afară de asta, niciun semn exterior nu trăda faptul că această veste ar fi produs vreun efect.

– Ce minunat, spuse el cordial. Abia aștept. Ce rol joacă?

– Rolul principal. Actrița care îl interpretează se simte rău, așa că mama a trebuit să îi țină locul. James se bucura evident de faptul că cei din apropiere se întorceau să tragă cu urechea la confruntarea suculentă. Este rolul unei femei *care a greșit.* Sunt sigur că vei putea să o recunoști.

Edward suspină, o dată, cu tristețe – era un argument incomod – apoi se adună și zâmbi aprobator.

– Va fi minunată. Ca întotdeauna.

Îl însoțea o femeie!

Era înaltă, cu păr negru, îmbrăcată într-o rochie roșie, fabuloasă, cu o croială adâncă ce îi scotea în evidență pieptul splendid și talia zveltă. Din nefericire, era incredibil de frumoasă, dar la ce se așteptase Abigail? Era exact genul de frumusețe răpitoare care îi plăcea lui James.

– Eddy – James accentuă numele, ca și cum ar fi dorit ca cei din preajma lor să fie șocați de salut –, permite-mi să ți-o prezint pe partenera mea, Barbara Ritter, Lady Newton.

Femeia făcu un pas înainte ca să-l salute pe conte, dar nu înainte de a face o pauză imperceptibilă în fața lui Abigail, pentru a-i arunca o privire de ură atât de virulentă, încât Abigail se simți ca și cum ar fi fost pălmuită. Chiar se dădu înapoi, de parcă ar fi atins-o, dar, în timp ce îl saluta pe Edward, femeia avea un zâmbet atât de plăcut, încât părea imaginea adevărată a voioșiei și a bunelor maniere. Senzația ciudată de silă o părăsi, iar Abigail o puse pe seama stresului cauzat de întâlnire.

Lady Newton discută politicos cu Edward şi i se adresă cu sfială, cu o voce dulce şi uşoară, dar Abigail văzu dezgustul lui Edward. Părea că o ştie – sau că ştie *despre* ea – şi îi privi caustic pe ea şi pe James până când privirea lui deveni nepoliticoasă. Evident, îşi cântărea fiul, comportamentul lui, alegerea însoţitoarei, dar îi era cu neputinţă, aşa cum i se întâmpla şi lui Abigail, să exprime ceea ce gândea.

– Şi cine este *tânăra* şi drăgălaşa ta prietenă? întrebă James străpungând-o pe Abigail cu privirea. Am auzit că ai pe cineva. S-ar putea să se audă clopote de nuntă în viitor. Oare ea va fi noua mea *mămică?*

– James! exclamă Edward, exasperat şi umilit. Se îndepărtă uşor, privindu-l pe James cu coada ochiului, ca şi cum fiul său cel încăpăţânat ar fi putut face ceva necugetat dacă nu era foarte atent supravegheat. Îmi cer scuze, Abigail.

– Nu este nevoie să îţi ceri scuze, Lord Spencer. Două pete strălucitoare de stânjenealâ îi colorară obrajii, în timp ce îşi deschidea evantaiul, sperând să se răcorească, dar nu era aer în încăpere. Prietenul tău pare supărat, adăugă ea politicoasă. Poate că ar fi de ajutor dacă ni s-ar face cunoştinţă.

– Da, *Lord* Spencer, o aprobă James, tachinându-şi din plin tatăl. Fă-ne cunoştinţă, adăugă el. Avea obrajii stacojii şi ochii îi străluceau.

Edward respiră lung, adânc. Întreaga lume aştepta decizia lui, şi, în sfârşit, spuse încet către Abigail:

– Nu, îmi pare rău, draga mea. Nu pot.

Declaraţia contelui sună ca un clopot de moarte, ucigându-i pe toţi trei. Edward se încovoie puţin, ceva din vitalitatea lui părăsindu-l. Abigail tresări, ca şi cum ar fi fost înjunghiată cu un cuţit lung, fierbinte. Sângera prin fiecare por şi i se părea că grupul din jurul ei, strâns cot la cot, putea să îi analizeze teribilele păcate. Însă, indiferent cât de tare fusese expusă, rana lui James era mult mai adâncă.

Comportamentul contelui era mai mult decât o lovitură adusă mândriei lui. Refuzul lui Edward să îl prezinte îl lovise mult mai adânc, spulberând iluzii, ucigând vise, ruinând aşteptări, anulând dragostea. Complet şi pentru totdeauna.

James! Îmi pare rău, îşi dorea ca să strige. Cu toate astea, spre ruşinea ei nesfârşită, nu spuse nimic. Nu făcu nimic.

El rânji malefic, fără să mai aştepte nimic din partea lor.

Dorind să părăsească scena tulburătoare, căută o scăpare, exact când Caroline şi Charles se apropiară. Fără să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla, păşiră în cercul care îl înconjura pe James şi pe amanta lui. Privitorii, pregătiţi să vadă cât de minunată urma să devină situaţia, erau mai mult decât fericiţi să îi lase să treacă.

– Ce se întâmplă? întrebă Charles când văzu confruntarea tensionată. Privirea lui se deplasă, se opri asupra lui James şi înţepeni când îşi dădu seama cine este. James... îi şopti el numele şi se uită în sus spre fratele vitreg mai mare, cu ceva ce semăna cu adoraţia faţă de un erou. Ca un ecou al întrebării pe care Abigail o pusese mai devreme, el întrebă: Tată... ne poţi face cunoştinţă?

Tulburat peste măsură, Edward se uită în faţă şi în spate către remarcabilii săi fii, apoi spre Caroline şi Abigail, dar prezenţa lor inocentă făcea imposibilă orice reconciliere familială. Edward nu îndrăznea, nu când James era într-o companie atât de nepotrivită pentru cele două femei. O combinaţie dezastruoasă – durere străveche, chin şi dezamăgire – păru să îl învăluie pe Edward, în timp ce îşi nega fiul mai mare pentru a doua oară în doar câteva minute.

– Nu, Charles, îmi pare rău.

– Tată..., începu să protesteze Charles, dar Edward îl întrerupse.

– Nu acum, spuse el calm. Te rog să le însoţeşti pe doamnele Weston spre loja noastră.

– Dar vreau să..., încercă din nou Charles.

– Fă-o imediat, Charles.

Autoritatea din vocea lui Edward nu lăsa loc niciunui alt argument, aşa că fiul său mai tânăr se supuse plin de ciudă. Mâna lui Caroline era încă agăţată de braţul lui şi o întinse pe cealaltă spre Abigail. Ea dădu din mână, dorind să spună ceva, *orice*, dar nu reuşi să îşi dea seama ce ar fi putut spune. Edward şi James păreau să fie gata să ajungă la lovituri şi îşi dorea să poată destinde situaţia, dar era vorba de un război vechi, unul în care nu putea să îşi aleagă o tabără, pentru că nu înţelegea cine era duşmanul şi care era cauza pentru care se luptau. Ştia numai că nu puteau fi câştigători.

Charles se îndreptă spre scări şi mulţimea se despărţi pentru a le da voie să treacă. În timp ce trecea pe lângă James, îl imploră în gând să arunce o privire scurtă în direcţia ei ca să îi transmită scuzele ei nerostite, dar el continuă să se uite fermn spre tatăl lui. Orice comentariu nu ar fi făcut decât să iscte şi mai multe zvonuri, aşa că merse mai departe.

Ca şi cum ar fi fost participanţi la un marş funebru, urcară treptele înguste, apoi se strecurară pe după draperiile lojei. Ca nişte păpuşi mecanice pe care le văzuse odată la muzeu, se aşezară tăcuţi. În lojele alăturate, incidentul era deja disecat. Oamenii râdeau în spatele mâinilor. Întreaga audienţă părea să se uite la ei, însă ei rămăseseră demni, cu capetele ridicate.

Încordarea era atât de mare, încât Abigail credea că ar putea începe să strige, dar nu avea niciun mijloc la dispoziţie pentru a-şi uşura această tensiune. Nu putea să îşi imagineze ce se întâmplase cu ceilalţi doi însoţitori ai ei. Din moment ce se presupunea că nu îl cunoaşte pe James sau trecutul lui sordid, abia dacă putea începe o conversaţie despre el, deşi se ştiau.

Din reacția lui Charles din foaier, era evident conștient că era James, dar nu ar fi putut niciodată să fie atât de îndrăzneț încât să deschidă subiectul despre fratele său bastard ultima fărădelege a tatălui său – în fața unei tinere doamne cu care dorea să se căsătorească. În lumea lor ciudată, James nu exista.

Caroline era cea mai uimită, rămăsese dreaptă și rigidă în scaun, în timp ce pretindea că este fascinată de spectatorii de la parter și de semnele pe care le făceau cei de jos.

Într-un târziu, când Charles zări o mătușă și doi veri de cealaltă parte, Abigail binecuvântă din toată inima vizita care permitea tinerei perechi să plece. Rămase singură și, în curând, Charles și Caroline ajunseră în loja din cealaltă parte.

După felul în care se strângeau unul în celălalt, șoptindu-și în mod intim, era evident faptul că deveniseră mai apropiați decât s-ar fi putut bănui. Charles părea să îi explice evenimentele ucigătoare care se produseseră la parter, ceea ce sublinia încă o dată cât de intimă devenise relația lor. Abigail era sigură că se țineau de mână în umbră, gestul confidențial fiind ascuns de fusta lui Caroline.

Se vor căsători? Alcătuiau o pereche veselă, elegantă și, văzându-le legătura, simți o gelozie patetică. Cu propria-i inimă sfărâmată în mii de bucățele, nu putea să suporte relația lor secretă. Lacrimile îi umplură ochii.

Unde era Edward? De ce nu venea? Oare era încă cu James? Se certau?

Dacă ar fi știut unde erau, s-ar fi dus să îi caute. Nu putea să suporte ideea că se certau, când cea vinovată era ea. Comportamentul ei plin de dispreț crease întreaga situație, și bietul Edward fusese lăsat să se descurce când nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce cauzase această calamitate. James era într-o stare de maximă tensiune, așa că nu

se putea discuta cu el. Avea nevoie să se descarce, iar Edward era cea mai uşoară ţintă. Îşi dezlănţuise furia, fără să se gândească dacă tatăl său o merita sau nu.

Spera ca Edward să fie suficient de puternic pentru a suporta cuvintele grele ale lui James. Abigail nu şi-ar fi iertat niciodată dacă din cauza ei s-ar fi distrus urma de afecţiune pe care o împărtăşeau.

Caroline şi Charles îşi apropiau capetele şi Caroline îi şoptea ceva cu tandreţe. Abigail nu mai putea suporta. Trebuia să scape de vecinii curioşi, care se uitau prosteşte din lojele vecine, aşa că se strecură în hol, întrebă un uşier şi primi informaţii despre camera de odihnă a doamnelor.

Ajunsă înăuntru, se îndreptă spre oglindă, pretinzând că vrea să îşi verifice coafura, când îşi dădu seama cu groază că era sechestrată în acest spaţiu infim împreună cu amanta lui James, Lady Newton.

În timp ce Abigail o studia pe Lady Newton în luciul oglinzii, surprinse încă o dată privirea de inconfundabilă ostilitate, dar cealaltă femeie o ascunse în grabă sub un zâmbet inocent. Cu toate astea, Abigail ştia că de data asta nu se putea înşela. Din nu se ştie ce motiv, Barbara Ritter o dispreţuia şi nu se putea opri să îşi spună că femeia era o adversară periculoasă.

– Nu s-au întors? o întrebă Lady Newton, fără să pretindă că Abigail nu înţelegea despre cine vorbea.

– Nu, răspunse Abigail şovăielnic. Nu-i plăcea această persoană necunoscută, răutăcioasă, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să iasă convenabil din această situaţie. Şi, deşi nu avea de gând să stea de vorbă, nu se putu împiedica să întrebe: Unde s-au dus?

– Contele a sugerat să iasă puţin afară, unde vor putea avea un pic de intimitate. Îşi aranjă părul. Părând plictisită, întrebă: *Ştii* că sunt rude, nu-i aşa?

– Da, răspunse Abigail ezitant, nedorind să dezvăluie prea mult din ceea ce știa. Am auzit că James este fiul contelui. Dintr-o legătură mai veche.

– Pur și simplu *ador* când se ceartă. James este întotdeauna ca un tigru în pat după o confruntare cu tatăl lui. Își verifică din nou imaginea în oglindă, și privirea veninoasă reveni la locul ei. Era destul de potent în după-amiaza asta, chiar înainte să își vadă bătrânul tată, așa că nici măcar nu pot să îmi imaginez cum va fi mai târziu. Abia voi putea să-i țin piept...

– Poftim? Oasele lui Abigail păreau să se fi cristalizat; se transformase într-o stană de piatră. Se culcase cu James în dimineața asta. Nu ar fi putut să fie cu această... această creatură după-amiază!

– Te-am jignit? Lady Newton analiză cu ușurință tulburarea autentică a lui Abigail. Râse cu răceală. Oh, te rog, nu-mi spune că ești o domnișorică mofturoasă. Contele nu va fi niciodată interesat de un asemenea comportament prudent.

– Ce? Abigail nu putea pronunța nicio singură afirmație coerentă. James se dusese în patul acestei femei? Doar la câteva ore după ce își încheiaseră noaptea binecuvântată de pasiune?

– Trebuie să mărturisesc faptul că îl cunosc destul de bine pe Edward Stevens. Așa tată, așa fiu, după cum spune proverbul. Lady Newton făcu cu ochiul. Lui Edward îi plac femeile ceva mai sălbatice. Așa cum îi plac și lui James.

– Crezi că eu și contele... că el și cu mine... În fața acestei ființe îngrozitoare nu reușea nici măcar să contrazică această sugestie șocantă, cu tentă sexuală.

– Drăguță, suntem amândouă mature. Nu trebuie să negi în fața mea. Sunt *extrem* de prietenoasă cu bărbații din fa-

milia Stevens. Mai ales că... odată ce te vei căsători cu Edward şi eu mă voi căsători cu James, tu şi cu mine vom face parte – ridică o sprânceană – din familie...

– Tu şi James vă căsătoriţi? Acestea erau cele mai îngrozitoare veşti pe care le primise vreodată şi, luând în considerare tot ceea ce se întâmplase în noaptea trecută, era mai mult decât putea îndura.

– Desigur, spuse Lady Newton, zâmbind superior. Ne gândim la asta de luni întregi. Nu ai auzit?

– Nu. Abigail se simţea rău.

– Am fost destul de discreţi în privinţa asta, dar sunt în măsură să îţi dau un sfat bun. Dacă intenţionezi să pui mâna pe conte, trebuie să mă asculţi. Poate că o să obţii un inel pe deget, dar nu îl vei păstra niciodată în patul tău dacă te vei purta atât de protocolar. Se dădu pe buze cu un ruj. Să-l luăm pe James drept exemplu. Adoră şansa de a seduce femei inocente. Nimic altceva nu îl încântă mai mult. Se joacă, atrage, farmecă. Şi, eventual – ridică din umeri, fără nicio jenă – le-o trage, dar se întoarce mereu la mine, după ce termină. Şi ştii de ce?

– De ce? spuse înfundat Abigail.

– Pentru că nu suportă lipsa de experienţă. Virginele împiedicate sunt plăcute, dar până la urmă, îi place o femeie ca mine. Una care-i înţelege cu adevărat nevoile. Este diferit de orice alt bărbat: Îşi imaginează vânătoarea, dar odată fata prinsă... Ridică din nou din umeri. Ticălosul m-a secătuit de puteri toată luna asta, din pricina ultimei lui cuceriri. Dar ieri, în sfârşit, s-a culcat cu ea. Slavă Domnului că s-a terminat! Toată după-amiaza a fost plin de el, lăudându-se cum a fost – a trebuit să ascult toate detaliile; poţi să îţi imaginezi?

James vorbise despre ea şi despre ceea ce făcuseră, cu această individă diabolică?

Glumeşti...

– Nu, nu glumesc. Ticălosul se lăuda precum cel mai mare cocoş din ogradă. Chiar mi-a părut rău pentru biata copilă. Toate se îndrăgostesc de el, iar el nu are nici măcar decenţa de a le părăsi cu grijă. Dar acum este *pregătit* pentru o femeie adevărată. Se cutremură de plăcere şi anticipare. După cearta cu contele, nu pot să îmi imaginez ce va dori de la mine în noaptea asta. Ce crezi că l-ar putea determina să...

– Trebuie să plec. Abigail ieşi şi începu să alerge, clătinându-se pe coridor. Totul în jurul ei se prăbuşea, se întuneca; trecea orbită printr-un tunel. Inima ei bătea atât de tare, încât avea impresia că îi va sări din piept.

Nu putea fi adevărat! Pur şi simplu *nu* se putea!

Se lovi de Edward în lojă, uşurată să îl găsească stând singur, calm, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat. Dorindu-şi *numai* să poată fugi, să se grăbească acasă pentru a se tări în siguranţa propriului pat, se aşeză lângă el, tocmai când cortina se dădea într-o parte. Apăru un bărbat pentru a anunţa că rolul principal feminin va fi jucat în seara asta de nimeni altcineva decât de celebra Angela Ford. Făcu o plecăciune rapidă şi se retrase.

Mulţimea rămase tăcută câteva secunde. Apoi vestea străbătu auditoriul ca un foc mistuitor, câţiva bărbaţi strigară şi toţi izbucniră în aplauze necontrolate. Ca o recunoaştere a faimei şi popularităţii sale – după atâţia ani de când îşi abandonase locul pe scenă – ovaţiile încă mai continuau când cortina se ridică. Atenţia fermecată a spectatorilor se concentră pe actriţa care stătea în picioare pe o latură a scenei, mirosind trandafirii ce se căţărau pe un *grilaj*.

Era o adevărată frumuseţe, *suplă*, însă în acelaşi timp voluptuoasă, şi se plimbă răbdătoare în timp ce toată lumea o privea, apoi ochii ei de un albastru uluitor se îndreptară

spre audiență. Cu un gest frivol, își aruncă pe spate frumoasa coamă de păr blond, expunându-și pieptul magnific, câștigând duzini de ovații. Întruchipa o tânără de șaisprezece ani, și era atât de talentată, încât dacă Abigail nu ar fi știut că doamna Ford se apropia de cincizeci de ani, ar fi putut cu ușurință să o ia drept o fătucă ce întâlnește primul flăcău din viața ei.

Când admiratorii ei o recunoscură, teatrul erupse în aplauze pentru a doua oară, iar Abigail se aplecă mai aproape de Edward pentru a-l întreba dacă putea să plece.

Cu privirea care o scruta în mod obișnuit, el îi observă tulburarea.

– Ești supărată?

– Nu. Doar că vreau să plec. Dacă nu cer prea mult.

Edward îi strânse mâna într-a lui; pielea ei era rece și umedă.

– Este numai vina lui James, nu-i așa? Aș vrea să îi frâng gâtul! Felul în care se comportă câteodată... Nu îl înțeleg absolut deloc.

– Nu a fost James, insistă ea, uitându-se în jos, în timp ce mințea. Cred că este ceva ce am mâncat la cină. Nu mă simt bine.

El o privi cu atenție, reușind să își dea seama de ceea ce se întâmpla cu adevărat.

– Îmi pare rău pentru ceea ce a spus. Nu mi-am dat seama că atitudinea lui te va deranja atât. Dacă te consolează cu ceva, i-am ordonat să se ducă acasă – ca un băiat neascultător ce este. I-am spus – de nenumărate ori – că nu ar trebui să își facă apariția în înalta societate, dacă nu se poate abține.

– Oh, Edward... Ea suspină. Dacă se gândea la sentimentele amestecate ale lui James, nu exista nicio critică mai aspră pe care tatăl lui ar fi putut să i-o atribuie. Te rog ... am putea să încheiem seara?

Dar atenţia lui era deja îndreptată înapoi spre scenă. Spre Angela Ford, presupusa mare dragoste a vieţii lui, cu care se însoţise, şocase, trăise şi, ca bărbat mult mai tânăr, făcuse doi fii. Era atât de concentrat asupra ei, încât abia dacă mai era conştient de prezenţa lui Abigail.

Într-un târziu, se întoarse spre ea.

– Poţi să mai stai puţin? După ceea ce s-a întâmplat jos, toată lumea este atentă la noi. Dacă plec acum, vor spune cu toţii că este din cauză că Angela a urcat pe scenă. Nu aş putea niciodată să o pun într-o situaţie atât de stânjenitoare.

Propria-i tulburare fusese atât de mare, încât nu se gândise la felul în care evenimentele din noaptea asta i-ar fi putut afecta pe ceilalţi. Crease destule necazuri pentru o singură seară, pentru o viaţă întreagă, aşa că va rămâne alături de Edward până când Hades va pogorî peste ceea ce mai rămăsese din ea.

– Înţeleg, şopti ea. Nu mă deranjează să aştept.

– Ne putem strecura după primul act, spuse el, cu o voce neliniştită ca a unui şcolar. Dacă vei mai dori asta...

Bucuria schiţată la vederea doamnei Ford era atât de mare, încât Abigail nu avea putere să îi ceară să plece. În ciuda propriei nefericiri, aruncase deja destule necazuri asupra familiei Stevens. Nu mai suporta să îi facă să sufere.

– Putem sta cât vei dori tu.

Edward, mulţumit de acest răgaz, se întoarse spre femeia drăguţă, sexy, talentată, de pe scenă, care făcea spectatorii să râdă fără încetare. După câteva minute, când Abigail îndrăzni să se uite din nou spre el, văzu cum lacrimi domoale i se prelingeau pe obraji.

16

Edward şedea în trăsura închiriată, incomodă, ignorând mirosurile care se amestecau, cele pe care încerca din greu *să nu* le identifice.

În ultima jumătate de oră rămăsese în faţa casei Angelei, mult prea tulburat pentru a pleca, mult prea laş pentru a bate la uşa ei. Chiar din acest motiv, nu venise cu propria-i trăsură. În cazul în care nu ar fi găsit suficientă putere pentru a merge până la capăt, nu ar fi vrut să fie zărit în vecinătatea casei ei. Aşa că tocmise o trăsură şi acum trăgea de timp, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar bate la uşă. L-ar invita înăuntru sau, mult mai probabil, i-ar închide uşa în nas? Din nefericire, nu îşi putea da seama care variantă ar fi fost mai rea.

Casa cu trei etaje, înghesuită între altele construite după acelaşi model, era drăguţă, confortabilă, exact genul de loc pe care crezuse întotdeauna că Angela îl va alege pentru ea. La numai trei străzi de teatru, la câteva de cazinoul lui James şi Michael, era convenabil amplasată şi exact în mijlocul acelui du-te-vino pe care îl împărţise cu ea când erau atât de tineri, atât de nebuni şi de nebuneşte îndrăgostiţi.

Lumea lor fusese tentantă, încântătoare, plină de veselie şi plăceri, casa lor întotdeauna plină de prieteni şi colegi – din care ea avea din belşug. Oamenii se adunau în permanenţă în preajma ei. Avea o strălucire şi o charismă care te făceau

să îţi doreşti să fii în preajma ei, să te scalzi în lumina şi energia ei, să ai un pic din atenţia ei îndreptată spre tine.

James îi moştenise flacăra vie şi, din ceea ce reuşise să afle, Michael primise şi el o bună parte din ea. Amândoi băieţii erau frumoşi, înalţi, înzestraţi cu un fizic masculin şi un intelect remarcabil. Ştia care era motivul pentru care erau atât de căutaţi. Moştenirea seducţiei Angelei era cea care îi transformase în bărbaţi viguroşi, admirabili.

Femeile se învârteau în jurul lor, aspirând la o legătură cu ei şi chiar mai mult. Bărbaţii îşi doreau să fie tovarăşii, partenerii lor. Era imposibil să fii în aceeaşi încăpere cu unul dintre ei şi să nu te simţi atras. Amândoi aveau statura zveltă a Angelei, farmecul ei irezistibil.

Oh, ce bărbat fericit şi în acelaşi timp nefericit era! Să dea viaţă unor fii atât de minunaţi, de viguroşi! Dar să fie martor doar la o mică parte a dezvoltării lor, aşa încât, privindu-i acum de la distanţă, tot ce putea face era să se lamenteze.

Ce trebuia să facă cu James? După cearta de seara trecută, cu toată Londra cea elegantă privindu-i, nu ştia ce urma să se întâmple cu relaţia lor intermitentă, reţinută. Nu ar fi surprins dacă nu şi-ar mai vorbi niciodată. James era mai tot timpul furios, fie nedorind, fie neputând să îi ierte păcatele trecutului, şi din cauza ultimului lor schimb amar de cuvinte Edward avea slabe şanse să mai câştige teren vreodată.

De-a lungul ultimului deceniu, sperase fără succes să devină prietenul lui James şi o figură paternală ocazională, deşi James susţinea cu înverşunare că nu avea nevoie de una. Dar era prea greu să pretindă că erau mai mult decât doi străini care simulau o afecţiune pe care James nu o simţea cu adevărat. Edward nu ştia sigur ce se întâmplase cu James

în tinereţe, încât devenise atât de virulent în ura lui. Indiferent ce încerca Edward, era imposibil să treacă peste acest obstacol.

Să nu fie pe placul fiului său *mai* mare era o povară destul de grea, *însă* se pare că cel de-al doilea fiu al său îl dispreţuia şi el, aşa că nefericirea lui era de două ori mai mare. Era evident că Michael dezvoltase propria-i antipatie pe care nu putea – sau nu voia – să o dea deoparte.

Ce dezastru crease prin faptul că îşi părăsise copiii, că fusese atât de aspru cu Angela! În acel moment, păruse singura mişcare logică şi potrivită, dar cine ar fi putut spune care era calea cea dreaptă la o vârstă *atât* de fragedă? El însuşi era aproape *un* copil şi fusese incapabil să îşi dea seama de durerea fără de sfârşit şi nefericirea pe care decizia sa le vor provoca. Comportamentul lui faţă de cei trei rămăsese o sursă fierbinte de vinovăţie şi ruşine de care nu putea să se elibereze.

– Oh, Angie, şopti el, trimiţându-şi în zbor afecţiunea spre scările din faţa uşii ei. Păcatele lui cântăreau atât de greu şi simţea o dorinţă atât de mare de *a se* căi. Mai ales după ce se certase *din nou* cu James, dorea cu disperare să *aibă* oportunitatea de a fi consolat de ea, de a-i împărtăşi o parte din neliniştea lui, pentru că ea era singura persoană care îi putea înţelege îngrijorarea şi lipsa de curaj.

Dar, dacă o aborda, ce ar fi spus? Ar putea să o ia de la capăt, ca odinioară? Ea fusese singura constantă din viaţa lui, cealaltă parte a întregului, partea care îi lipsea. Oare era încă adevărat? Sau ar fi fost şi mai dezamăgit pentru că, la fel cum se întâmplase *cu fiii lui*, fuseseră provocate prea *multe* răni care nu se puteau vindeca?

Din momentul în care o văzuse pentru prima oară, se îndrăgostise nebuneşte. De-a lungul lunilor care au urmat şi a celor doi ani scurţi, ardoarea lui se transformase într-o iubire

aprinsă care, din câte părea, *reuşise* să reziste în cei douăzeci şi cinci *de ani* în care fuseseră separaţi. Încercase să nege, încercase să se convingă că îşi consolidase o viaţă solidă fără ea şi fiii ei. Că mersese mai departe – aşa cum făcuse şi ea – şi că totul ieşise cum era mai bine.

Dar nu credea asta cu adevărat.

Îşi amintea încă cu exactitate fiecare aspect al acelei miercuri de odinioară când se întorsese la Londra, doar pentru a descoperi că mica lui familie *dispăruse* fără urme. După moartea *fratelui* său mai mare, Edward devenise conte şi, prin urmare, fusese obligat să se căsătorească. Raţiunea o făcuse pe Angela să îşi dea seama de noile responsabilităţi pe care le dobândise, dar inima ei nu reuşise să se obişnuiască niciodată cu asta.

Declarase cu fermitate că nu va putea rămâne să vadă toate astea, dar el nu îi ascultase insistenţa zgomotoasă *că va* părăsi Anglia. Niciodată nu îi luase *în serios* tulburarea, nu o ajutase niciodată *în* eforturile de a găsi o soluţie potrivită. În naivitatea lui, presupusese doar că dragostea ei era atât de mare, încât nu va pleca niciodată.

Multe luni după aceea, după o căutare îndelungată, aflase unde erau şi plănuise iniţial să se grăbească la Paris să îi aducă acasă, dar ascultase de sfatul – care păruse mai înţelept – al unchiului său şi al asociaţilor tatălui său.

Deoarece peste câteva săptămâni *îi* stabiliseră nunta, se opuseseră. Ce *anume* era de câştigat? De ce să provoace umilinţă miresei sale, mai ales când urma să aducă pe lume un moştenitor? Susţinuseră că era mai bine ca Angela şi băieţii să rămână la distanţă; că nu fuseseră nimic mai mult decât o imprudenţă a tinereţii. Acum exista o bună posibilitate de a deveni un bărbat de marcă printre cei de seama lui.

În mod dezgustător, se lăsase convins să nu facă nimic – o acţiune eşuată care îl urmărise aproape *trei* decenii. Pentru

că, în adâncul sufletului său, dragostea lui pentru Angela nu fusese lipsită de maturitate sau siguranță. În ciuda faptului că nu se căsătorise niciodată cu ea, o considerase a fi soția sa în orice situație și nu își considerase fiii ca fiind nelegitimi. Fuseseră concepuți de părinți devotați, fuseseră doriți și adorați, erau o imensă bucurie.

Spre nesfârșita lui rușine, singura lui responsabilitate fusese să stabilească un fond financiar pentru ea. Trimișii lui o contactaseră, iar el așteptase cu nerăbdare informații despre felul în care ea ar fi folosit o parte din fondurile pe care el i le punea la dispoziție cu generozitate, dar ea nu o făcuse niciodată. Niciodată nu folosise nici măcar un bănuț, iar el fusese silit să admită că, în fiecare zi, cei trei reușiseră să se descurce perfect fără el. Familia lui era puternică, era pe care o crease cu atâta plăcere și impetuozitate, nu avea cu adevărat nevoie de el. Era un tonic mult prea amar pentru a fi înghițit.

De-a lungul anilor, continuase să se intereseze de ei, descoperind detalii despre cum le mergea și, desigur, cunoștințele erau mereu nerăbdătoare să povestească despre evoluția ei pe scena din Paris. Înflorise acolo mai mult decât în cele mai frumoase vise ale ei, așa că fusese un șoc puternic și o surpriză să afle că s-a întors la Londra. Dar el era căsătorit, își creștea ceilalți copii, așa că nu o vizitase niciodată, deși se gândise imediat să își îndrepte greșelile din tinerețe.

Încercase să stabilească o legătură cu James, ceea ce nu fusese niciodată ușor. Băiatul își amintea prea puțin de tandrețea care îi unise odinioară. Însă era un fiu loial, muncea din greu, era strălucitor și energic. Edward îi dăduse cazinoul, știind că James va face afacerea să prospere, că va câștiga o mulțime de bani și că îi va folosi în mod chibzuit pentru a avea grijă de Angela.

Sprijinul lui financiar îi permisese Angelei să își continue cariera fără să se gândească la venituri. Pasiunea ei

pentru teatru nu scăzuse niciodată şi era mai implicată decât oricând, acum putând să o facă de plăcere, în loc de a o folosi ca pe un mijloc de a pune mâncare pe masă.

Privind-o seara trecută... captivantă şi seducătoare, plutind parcă pe scenă... Acea voce! Acei ochi! Era ca şi cum nicio zi nu trecuse de când o văzuse ultima oară şi nu îşi putea imagina de ce anume întârziaseră atâta ca să se reîntâlnească.

Ce ar spune, se tortură pentru a mia oară, *dacă ar deschide uşa şi m-ar vedea stând aici?*

Obosit de toate aceste gânduri, se sili să iasă din trăsură şi să îşi trimită vizitiul înainte. Cu hotărâre, păşi de-a lungul străzii, apoi urcă treptele. Cu o mână tremurândă, lovi cu putere. Nu se auzi niciun sunet, aşa că bătu din nou şi fu răsplătit cu zgomote de paşi. Încuietoarea scârţâi, broasca se răsuci, uşa se dădu înapoi şi...

Era acolo, la fel de vibrantă şi frumoasă cum şi-o amintea. Părul ei avea în plus câteva şuviţe argintii şi erau câteva riduri în jurul ochilor ei frumoşi şi al gurii, dar pentru privirea lui indulgentă era la fel de ameţitoare ca în dimineaţa în care se întâlniseră când ea avea numai şaptesprezece ani – o actriţă războinică, necunoscută, talentată, cu planuri mari şi speranţe înalte şi cu o poftă de viaţă pe care nu o mai găsise la nimeni în altă parte.

– Eddy? Îi zâmbi în felul ei minunat. Eşti chiar tu?

– Da, Angie. Făcu o pauză, intimidat dintr-odată, ca un puşti care se îndrăgosteşte pentru prima oară. Pot să intru?

– Credeam că nu o să mai spui asta niciodată.

Se dădu într-o parte pentru a-i permite să intre, apoi închise uşa şi îl îmbrăţişă puternic, şi pur şi simplu era ca şi cum nu s-ar fi scurs nici măcar o zi.

Michael se îndreptă agale spre casă, uşurat când văzu veranda. Mirosea la fel de urât ca taverna în care îl găsise

într-un târziu pe James. Însă fusese destul de dificil să îl smulgă pe fratele său mai mare de acolo, așa că era plin de funingine, mânecile cămășii îi erau suflecate, iar partea din față era stropită cu sângele vreunui nefericit. Îl dureau degetele din cauza pumnilor pe care îi împărțise, iar bărbia îl durea acolo unde primise câteva lovituri. Tânjea după o baie fierbinte, apoi să se cufunde în pat pentru câteva ore de uitare binefăcătoare, înainte să fie nevoit să se întoarcă la club pentru a începe o nouă seară de muncă.

James zăbovea undeva în spate, dar Michael refuză să se uite peste umăr să vadă dacă fratele lui incorigibil îl urma. În aceste clipe, James ar fi putut dispărea de pe fața pământului, iar lui Michael nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie.

Scandalul de sâmbătă seara de la teatru trimisese toți clienții și cunoștințele spre cazinou, nerăbdători să afle detalii picante. Era destul de rău faptul că James avusese o întâlnire publică cu Edward Stevens, dar era de neiertat faptul că scosese la iveală atât de mult problemele intime ale familiei lor. Conflictul lor permanent cu Edward nu era treaba nimănui, mai ales nu a acelor ticăloși înfumurați – scursurile înaltei societăți, cu viețile lor sordide – pe care Stevens îi numea egalii săi.

James era singurul care reușea să înțeleagă cât de tare îl ura Michael pe tatăl lor pentru simplul motiv că și James supraviețuise abandonului lui Edward. Deși Michael insista că nu și-l amintește pe Edward, mințea. Avea câteva amintiri prețioase și distincte despre tatăl său pe care îl iubise dincolo de limite, dar care nu îi foloseau decât să îi sporească indiferența față de acest bărbat.

James știa – el știa! – cât de îngrozitoare ar fi orice fel de altercație, însă se avântase înainte și se implicase într-un scandal. Părerea lui Michael era că trebuia să îl țină la distanță

de viețile lor pe Edward Stevens, continuând ca și cum nu ar fi avut deloc tată. În fond, era ceea ce și Edward intenționa, însă James insista de fiecare dată să îl implice pe acel ticălos în existența lor liniștită.

Michael nu știa ce anume îi spusese Edward lui James, în particular, după ce se îndepărtaseră de toți cei care căscau gura în foaierul teatrului, dar, indiferent ce și-ar fi vorbit, fusese suficient ca să-l determine pe James să fie într-o stare de declin avansat. Când nu se întorsese la cazinou sâmbătă seara, Michael nu își făcuse griji. Nici duminică dimineața nu fusese prea îngrijorat. Dar când duminică seara nu primise niciо veste de la el, Michael începuse să se neliniștească și trimisese câțiva dintre cei mai discreți angajați ai lui să-l caute în întunericul străzilor, însă James nu își făcuse apariția în locurile pe care obișnuia să le frecventeze.

Îi trebuise întreaga zi de luni pentru a-și face apariția. Băut și furios, își pierduse timpul într-o tavernă renumită pentru clientela ei dezgustătoare și pentru distracțiile îngrozitoare care aveau loc în încăperile din spate. Având o târfă în poală și pierzând mai multe sute de lire în favoarea unui căpitan de navă italian care probabil că îl înșelase, refuzase să părăsească locul și tovarășii lui de pariu nu s-au mulțumit să îl lase să plece până când jocurile nu au fost făcute. Cu ajutorul celor trei angajați care îl însoțeau – și niciunul al fratelui său –, Michael îl scosese pe James afară cu forța, în timp ce se întreba de ce nu îl lasă în plata sorții.

În același timp, nu se putea împiedica să se întrebe ce anume se întâmplase cu adevărat cu James. Fratele său mai avusese discuții în contradictoriu cu Edward, mult prea multe să le mai ia în calcul, așa că starea lui era departe de a fi fost indusă de mustrarea lui Edward. Altceva îl chinuia, ceva ce îl umpluse de frustrări și îl lăsase complet fără rațiune.

Era vina femeii, bănuia Michael. Acea Abigail Weston. După gâlceava de la teatru, afurisita de femeie îndrăznise să

îi trimită lui James, la *club*, cinci mesaje nesemnate Deşi nu conţineau nicio semnătură, Michael era perfect conştient cine anume le scrisese. În fiecare, îl implora şi îl chema pe James la o întâlnire.

James continua să inventeze şi să mintă, dar Michael îşi dăduse seama de adevăr: James avea o legătură cu ea, însă ea se făţâia prin Londra la braţul lui *Edward* şi se zvonea că ar fi noua *lui iubită*. Fără nicio îndoială, era explicaţia evidentă pentru recenta căderе a lui James, iar Michael avea de gând să se ocupe în curând de ea, imediat ce va reuşi să îl aducă pe fratele său într-o stare ceva mai stabilă.

Dacă nenorocita asta de femeie nu va avea bunul-simţ de a-l lăsa în pace pe James, Michael avea *intenţia* de a o determine să îşi dea *seama de* faptul că făcea un lucru rău. *Pentru* nimic în lume mama lui nu va mai trece prin acelaşi iad ca atunci când James se căsătorise cu mica lui prinţesă răsfăţată din înalta societate. Erau multe metode prin care Michael putea să se asigure că Lady Abigail va asculta de raţiune, iar el le va încerca pe toate până când îşi va atinge scopul. Idioata asta de aristocrată trebuia *să se* întoarcă repede în turnul ei de *fildeş*, înainte ca purtarea sa irresponsabilă să crească şi mai mult haos.

Mult prea obosit, înspăimântat de comportamentul fratelui său, tânjind după singurătate, descuie uşa şi pătrunse în hol. Era ciudat să fie acasă atât de târziu în timpul zilei; dacă mama lui era tot aici, va fi surprinsă să îl vadă. La *această* oră, era întotdeauna la *muncă*, pregătind fişicurile cu bani, *verificând* stocul de băuturi sau oricare din celelalte o sută de treburi pe care era obligat să le îndeplinească, înainte ca gloata de clienţi bogaţi să îi copleşească.

Nedorind să o îngrijoreze fără motiv, nu îi vorbise despre absenţa lui James sau despre circumstanţele inacceptabile în care fusese recuperat, deşi fiul ei mai *mare* urma să se dea

singur de gol cu ochiul învineţit, buza spartă, hainele rupte, parfumul ieftin şi alcoolul trezit pe care îl emana. Draga lor mamă putea să reziste multor lucruri, dar până şi *ea* avea limitele ei şi trebuia să fie avertizată în *legătură* cu starea lui James.

Una dintre servitoare se grăbi să le ia lucrurile, apoi el se îndreptă spre scări. În josul bolului ce ducea spre camera de zi, mama sa sporovăia veselă şi acest sunet îl mai însufleţi, deşi era curios să vadă cine venise în vizită. Nu era tocmai pregătit să întâlnească musafiri.

Totuşi, trebuia să vorbească *cu ea* înainte de sosirea lui James. Gândindu-se să îi captcze atenţia, bătu la uşă şi aruncă o privire înăuntru, iar ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine.

Edward Stevens! Ticălosul şedea pe scaunul din capul mesei, ca şi cum ar fi fost locul lui! Purta un halat al lui James şi nimic mai mult. Halatul era deschis, pieptul gol, iar Michael se simţi ca un idiot pentru că primul *său* gând era că tatăl său părea mult *mai* bătrân decât ar fi trebuit; părul de pe *piept* era încărunţit, cu o singură strălucire uşoară a castaniului care fusese odinioară.

Angela şedea în poala lui, îmbrăcată la rândul ei numai în halat. Şi al ei era desfăcut, decolteul şi mare parte din sâni fiind vizibili. Părul ei lung era dat într-o parte şi îi atârna *pe* spate. El îi apăsa sânii, iar ea *ţinea* o căpşună din care el muşca *în joacă*.

Arătau exact cum erau: o pereche de îndrăgostiţi care tocmai se bucuraseră de activităţi îndelungate în pat. Erau ciufuliţi şi răvăşiţi, zâmbitori, privindu-se în ochi cu o asemenea afecţiune strălucitoare, încât se simţi îngrozit şi dezgustat.

Nu ştia câti iubiti avusese mama lui de-a *lungul* anilor: deşi bănuise că fuseseră *câţiva*. Întotdeauna legase prietenii *cu bărbaţi*, dar viaţa ei sexuală fusese problema ei, aşa că el nu pusese niciodată întrebări despre intensitatea vreunei

dintre ele. Nu dăduse peste niciunul dintre ei furişându-se din patul ei şi nu trebuise niciodată să aibă de-a face cu ei la masa de dimineaţă!

De ce trebuia să se întâmple acum, în această dimineaţă teribilă? Cu acest bărbat, dintre toţi ceilalţi? Ce joc juca Stevens, din moment ce risca să fisureze liniştea căminului lor? Nu aveau nevoie de el; nu îl voiau! După tot ceea ce făcuse, *avea* mult tupeu să vorbească cu Angela, ba chiar să se mai şi împerecheze cu ea!

Angela ridică paharul cu şampanie şi i-l duse lui Edward la buze. El bău, apoi potrivi paharul ca ea să poată bea din acelaşi loc. Chicoteau, se sărutau pe furiş şi şopteau ca nişte tineri căsătoriţi.

Tremurând de furie, năvăli în cameră şi şuieră:

– Ia-ţi mâinile murdare de pe ea!

Tresăriră speriaţi, dar nu se mişcară, ca şi cum ar fi fost deja atât de conectaţi, încât nimic nu i-ar fi putut despărţi.

– Michael, îl mustră Angela, dar râse când îi pronunţă numele, m-ai speriat de moarte. Apoi îşi dădu seama de starea vestimentaţiei sale şi trase de reverele halatului. Oh, Doamne – roşi ca o fetiţă inocentă –, este atât de *jenant*. Nu mă aşteptam ca vreunul dintre voi, băieţi, să veniţi până la...

Edward se îndreptă în scaun, închizându-şi şi el halatul. Păstră o mână *posesivă* pe talia ei, şoptindu-i ceva la ureche şi ea îşi înăbuşi un alt chicot. Şi el roşi, dar nu arătă nicio remuşcare pentru comportamentul lui îngrozitor, destrăbălat.

– Bună, Michael, spuse el.

Îi aruncă un zâmbet de o reală afecţiune, încât Michael fu incendiat de furie. Cum de îndrăznea să vină aici? Cum de îndrăznea să facă asta?

– Pleacă de aici, mamă, spuse el, dar ea nu se supuse, aşa că el urlă: Am spus să pleci de lângă el!

– Nu îmi vine să cred că îmi dai un ordin, îi reproşă ea. Îţi jur, manierele tale au zburat pe fereastră!

El își întoarse privirea furioasă spre Edward și zbieră:

– Dă-i drumul!

Când niciunul dintre ei nu dădu atenție solicitării lui, el se năpusti asupra mesei, apucând-o pe mama sa de braț, ridicând-o în picioare și smulgând-o de lângă el.

– Michael! îl certă aspru tatăl său, ridicându-se. Scaunul se prăbuși. Nu te purta așa cu mama ta.

Michael simțea că înnebunește. În toată viața lui, nu ridicase niciodată vocea la mama sa. În mod clar, nu o brusc-ase niciodată! Dar tulburarea stârnită de vederea ei cu Edward era atât de mare, încât se părea că un animal înnebunit pusese stăpânire pe corpul lui.

– Nu-mi vorbi tu despre mama. Vocea lui era rece și ucigătoare. Nu este treaba ta. *Eu* nu sunt treaba ta.

– Calmează-te, fiule, adăugă Edward cu blândețe.

Să fie numit *fiu de* acest bărbat era mai mult decât putea suporta. Făcu un pas înainte și îl prinse pe Edward de partea din față a halatului lui James, scuturându-l o dată, apoi împingându-l în perete.

– Nu am tată, iar tu nu ești tatăl meu.

– Michael! strigă ascuțit mama sa. Cere-ți scuze imediat!

– Nu am s-o fac!

Atunci ea făcu cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina: se întoarse spre Edward și se așeză lângă el. Brațul lui se așeză protector în jurul umerilor ei și o strânse mai aproape. Răspunsul lor reciproc părea să fie ca o trădare – a lui însuși, și a lui James, al familiei pe care o susținuseră pe cont propriu, fără niciun fel de contribuție din partea lui Edward.

– Bine, dacă nu îți vei cere scuze, îl dojeni ea, cu siguranță o voi face eu pentru tine. Se uită tandru spre Edward. Nu l-am crescut așa ca să se poarte atât de îngrozitor.

– Știu că nu, spuse Edward, mustăcind ca și cum ar fi împărtășit o bucurie secretă, apoi își concentră atenția asupra

lui Michael. Mama ta şi cu mine dorim să discutăm câteva probleme cu tine. Dar nu îţi voi permite să o răneşti, aşa că îţi cer să te linişteşti. Ne vom purta ca nişte adulţi raţionali, şi nu altfel.

Michael nu avea nicio intenţie să vorbească cu Edward Stevens. Nu îşi imagina niciun subiect pe care l-ar fi putut aborda şi care să merite să fie ascultat, aşa că nu susţinu privirea provocatoare a lui Edward. În schimb, se concentră asupra Angelei.

– Mamă, du-te în camera ta.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi ea. Nu am să fac asta! Te porţi ca un copil capricios, încăpăţânat. Aşa vrei să te vadă tatăl tău?

– Nu-mi pasă ce crede despre mine! urlă Michael. Lumea lui se întorcea cu susul în jos şi îşi pierdea cu repeziciune echilibrul. Îi vei permite să îţi facă asta din nou?

– Să facă ce? îl întrebă ea iritată. Nu a *făcut* nimic nici înainte.

– S-a folosit de tine, strigă Michael. S-a jucat cu tine, exact cum se joacă şi acum cu tine, şi îţi va frânge *inima* pentru a doua oară. Se va căsători în curând! Cu o fata dintre fetele alea. Nu vrei mai mult de la viaţă decât să fii târfa lui, în timp ce el se grăbeşte acasă să se cuibărească lângă cei de seama lui? Nu ai niciun pic de mândrie?

Angela îl lovi imediat, cât putu de tare. Pentru că nu îl mai lovise niciodată, poate doar o palmă la fund când fusese prunc, era un moment uimitor pentru amândoi. Lacrimile umplură ochii ei frumoşi, albaştri, şi ea îşi acoperi gura.

– Oh, Michael... îl imploră ea. Îmi pare atât de rău. Iartă-mă...

– Nu-i cere scuze când se comportă atât de disprețuitor, o întrerupse Edward. Dacă nu l-ai fi pălmuit, aş fi făcut-o eu. O strânse mai tare în braţele sale. Alcătuiau un tot. Parcă

gândeau la fel – şi altminteri decât fiul lor –, iar Edward o răsuci în aşa fel încât să ajungă în spatele lui, protejând-o de mânia lui Michael. Mama ta şi cu mine ne-am decis să ne căsătorim.

Michael scuturâ cu neîncredere capul, făcând un pas înapoi, apoi un altul.

– Nu... nu spui adevărul.

– Este adevărul, Michael, spuse Angela. Ar fi trebuit să facem asta cu mulţi ani în urmă...

– Aşa că o facem acum, continuă Edward ideea pentru ea.

– Nu se poate să se întâmple asta... Michael se sufocă în negarea lui. Vă rog să îmi spuneţi că nu este adevărat. Dar din purtarea plină de înţelegere a Angelei, ştia că era.

– Nu am avut intenţia să afli aşa... Ridică o mână cu un gest de implorare, dar el se uită la ea ca la un şarpe veninos.

Chiar atunci intră James, dar Angela era atât de îndrăgostită de Edward încât nu îi observă prăbuşirea.

Văzând tabloul îngheţat şi expresia speriată a lui Michael, privirea lui James se îndreptă spre tatăl său.

– De ce eşti aici?

Înainte ca unul dintre părinţii lui să poată răspunde, Michael spuse cu cruzime:

– Ticălosul s-a strecurat aici când noi eram plecaţi şi s-a vârât în patul ei, ca un vierme ce este. Râse ironic. Pretinde că de data asta se va căsători cu ea.

– Nu suntem nişte norocoşi? şopti James. Îşi evaluă părinţii, starea hainelor lor, privirea lor, admiraţia sinceră. Era evident ce făcuseră în ultimele două zile. Dezgustat, îi ordonă tatălui său: Ieşi afară.

– Nu-mi amintesc să îi fi cerut eu să plece, îl admonestă Angela furioasă.

– Poate că ar trebui, replică Edward împăciuitor, dar Angelei, nu lui James. O privi cu adoraţie. Putem să discutăm când vom fi cu toţii mai calmi.

– Nu, replică ea. Asta este casa *mea*. Nu pleci decât dacă îţi cer eu asta.

– Nu ai auzit, Eddy? îl ameninţă James. Nu eşti bine-venit aici.

– Oh, dar este, îi anunţă Angela cu fermitate, şi va fi.

– Niciodată, o asigură James. Nu în casa asta în care a provocat atâtea dureri şi suferinţe.

– Este sau nu casa mea, James? insistă Angela. Se lăsă o tăcere lungă, apăsătoare, şi ea adăugă: Întotdeauna ai susţinut că ai cumpărat-o pentru mine, aşa că o consider a mea, şi aşa va rămâne.

– Mamă..., o rugă încet James, nu ne face asta lui Michael şi mie. Nu ţi-o face nici ţie.

– Atunci nu mă sili să aleg între voi. Am luat deja o decizie şi nu cred că veţi avea ceva împotrivă.

– Nu *ai nevoie* de el în viaţa ta.

– Ba da, James. Ştii că da. Vreau să fiu fericită. Este ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Aşteptă o eternitate pentru un semn cât de mic a acceptării deciziei care le va schimba viaţa, dar nu apăru niciunul. Ambii fii erau mult prea porniţi împotriva tatălui lor, mult prea prinşi de sentimentele lor. În sfârşit, cu vădită dezamăgire şi indignare, ridică cu tristeţe din umeri. Prea bine, atunci. Voi începe să împachetez...

– Nu..., strigă James, îngrozit şi tulburat.

– Vino, dragă, îi spuse ea lui Edward, luându-l de mână. Împreună, se îndreptară spre uşă.

– Mamă, nu poţi să faci asta! insistă James. Nu te voi lăsa.

– Nu este decizia ta, îi spuse ea.

Îşi continuară drumul şi, în timp ce treceau pe lângă ei, Edward îşi aşeză o mână plină de înţelegere pe umărul lui James.

– Îmi pare rău, spuse el, pentru ceea ce s-a întâmplat între noi sâmbătă noaptea. Eram supărat şi furios şi nu am vrut să spun ceea ce am spus. Te rog să treci mâine pe la clubul meu, ca să putem vorbi.

James se scuturâ de atingerea nedorită.

– Lasă-mă în pace.

Cu un suspin îngemănat, părinţii lor merseră mai departe şi, în ultimul moment, Angela aruncă peste umăr:

– Dacă veţi dori să luaţi legătura cu mine, voi sta la Carlysle. Până când totul va fi finalizat...

Închise uşa cu un zgomot puternic, ieşirea ei fiind, ca de fiecare dată, perfect sincronizată.

În tăcerea grea care se aşternu, Michael se întoarse spre James. Într-un fel ciudat – nu era sigur de ce sau în ce fel – toate astea se întâmplau din cauza lui James. Fratele lui deschise gura să vorbească, dar Michael se uita la el cu o asemenea mânie, încât cuvintele nu se iviră.

– Să nu îmi spui niciun nenorocit de cuvânt.

Ridică o vază de pe bar, aruncă florile pe podea, apoi o azvârli spre şemineu, unde se sfărâmă în mii de bucăţi. Pentru că asta îl făcu să se simtă mult mai bine, păşi în jurul mesei, apucând toate vasele, trântind şi aruncând. Cu frenezie, aruncă toate obiectele casante din încăpere, până când, în mijlocul unui morman de cioburi, cu respiraţia tăiată, decise că nu mai avea ce alte stricăciuni să provoace.

Neputând să îşi stăpânească lacrimile, se grăbi spre uşă. James, care îl privise cu o toleranţă reticentă, se grăbi să îl oprească, dar Michael merse mai departe.

– Michael... aşteaptă..., strigă James. Nu pleca.

Dar el merse mai departe, în josul holului, pe scări, în stradă. Alergând. Alergând cât de repede putea.

17

Cu o mână tremurândă, Abigail bătu în uşa de la intrarea casei lui James. Deoarece era târziu, ştia că era la muncă, pregătindu-se pentru noapte, dar nu venise să îl vadă pe el. Nu că nu îi trecuse şi această idee prin minte, dar era convinsă că el nu i-ar fi permis să intre.

Mai mult ca sigur, servitorii săi erau la fel de eficienţi ca şi cei pe care îi avea la club. Acolo, personalul competent o împiedicase de fiecare dată să intre până când, la a patra încercare, un domn îi spusese cu blândeţe, dar cu fermitate, că avea ordin – de la însuşi James Stevens – să o îndepărteze.

Trecuseră aproape două săptămâni de când se întâlniseră ultima oară la teatru, îi trimisese atâtea bilete, cerându-i o întâlnire, dar totul fusese în zadar. Răspunsese prin tăcere.

În fiecare luni şi joi după-amiaza, se dusese în locul lor secret de întâlnire, sperând că va veni şi el. Chiar dacă ar fi fost motivat numai de furie, nu i-ar fi păsat, pentru că trebuia neapărat să vorbească cu el. Trebuia să îi ceară iertare pentru comportamentul ei, dar mai mult decât orice altceva era nerăbdătoare să îl întrebe despre Lady Newton şi despre ceea ce amanta lui îi spusese.

Trebuia să afle adevărul! Cuvintele femeii o chinuiau. În timpul zilelor şi al nopţilor fără de sfârşit, pe care acum le petrecea fără James, discursul plin de ură al Barbarei Ritter

o sfâşia iar şi iar, până când Abigail începu să creadă că îşi va pierde minţile.

Oare pentru James, faptul că se culcase cu ea nu fusese decât un joc diabolic, răutăcios? Oare fusese o simulare crudă din partea lui? Refuza să creadă; *nu* va crede până când nu vor avea o confruntare faţă în faţă.

Uşa se deschise şi un servitor o privi necuviincios. Era o apariţie cu adevărat bizară, în haina şi mantia negre, fără trăsură sau escortă, în apropierea amurgului.

– Pot să vă ajut? o întrebă bărbatul.

– Aş vrea să vorbesc cu doamna Angela Ford.

– Nu cred că primeşte vizite. Aveţi o carte de vizită?

– Nu... eu...

Servitorul scoase un sunet dezaprobator în faţa acestei lipse de maniere.

– Atunci, doamnă, sunt destul de sigur că *nu* este acasă, şi dădu să îi închidă uşa în faţă.

– Dar nu va dura mai mult de un minut. Adăugă: Vă rog...

În vocea ei se simţea disperarea. Aflată la capătul puterilor, nu mai avea alte mijloace pentru a continua. James îşi iubea şi respecta mama cu adevărat, aşa că Abigail intenţiona să o roage pe doamna Ford să îl convingă pe James să accepte o ultimă întâlnire. O ultimă întâlnire i-ar permite lui Abigail să-i dea o explicaţie şi să-i pună întrebarea care o înnebunise. Prin urmare, spera să îşi uşureze conştiinţa vinovată şi inima încărcată.

Din spatele servitorului se auzi o voce răguşită, plină, de femeie şi Abigail o recunoscu imediat ca fiind a doamnei Ford.

– Cine este, Arthur? întrebă ea.

– Un vizitator, doamnă. Fără carte de vizită, aşa că nu îi ştiu numele.

– Mă ocup eu, spuse doamna Ford.

– Sunteți sigură? Arthur părea îngrijorat, ca și cum Abigail ar fi putut să-i facă ceva rău stăpânei sale, dacă i-ar fi permis accesul.

– Este în regulă, Arthur. Sincer. Înainte ca servitorul să se retragă, ea spuse: Sunt două cutii în dormitor. Poți să mi le aduci jos?

Apoi își concentră atenția asupra lui Abigail, iar aceasta păli sub privirea aceea de safir și rămase brusc fără suflare. La teatru, sub perucă și machiaj, fusese dificil să observe asemănarea cu James, însă de aproape aceasta era evidentă. Frumusețea ei era la fel de izbitoare ca a seducătorului ei fiu. Chiar mai mult, dacă era posibil.

Mai înaltă decât Abigail, era *subțire*, însă plină de viață, de o *frumusețe* amețitoare. Încerca în zadar să își ascundă farmecul sub hainele cenușii de casă. Charisma Angelei Ford era mult prea puternică pentru a fi acoperită de o rochie gri, un șorț alb și un coc sever.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să mă vedeți, spuse Abigail.

– Ești aici din cauza *lui James*? Sau a lui Michael? întrebă ea fără nicio introducere. Dacă îl aștepți pe vreunul dintre ei, Michael este în Town, iar James stă pentru moment la club.

– Nu știam..., șopti Abigail, tulburată de întorsătura evenimentelor.

– Este o poveste lungă, remarcă doamna Ford, făcând un gest teatral, ca și cum nu i-ar fi plăcut *nimic* mai mult decât să îi *povestească* atunci și acolo. Dar hai să nu te lăsăm în prag, bine? Este evident că dorești o discuție discretă, așa că nu ai nevoie de toți vecinii ăștia curioși.

Doamna Ford îi aruncă un zâmbet încrezător, cunoscător, atât de radios și amețitor, încât Abigail rămase paralizată pe moment, dar își reveni când cealaltă femeie dispăru în casă, fiind nevoită să aleagă între a o *urma sau* a rata ocazia.

Intrară în salonul de la etaj şi doamna Ford se aşeză pe o sofa largă, arătându-i-o lui Abigail pe cea aflată de cealaltă parte. Abigail se aşeză, aranjându-şi excesiv fusta, în timp ce, de fapt, cerceta camera. James locuia aici, îşi petrecea orele lui private aici! *Probabil* că îi plăcea scaunul acela de *lângă* fereastră. Inima îi tresări. Savură momentul, dorind să îşi imprime în minte fiecare culoare, formă şi imagine ca să şi le poată aminti după ce va pleca.

Era o casă plăcut decorată, destinată unei familii sănătoase. Draperiile şi covoarele erau în culori strălucitoare de roşu şi verde, mobila era încăpătoare şi comodă. Pereţii erau *acoperiţi* cu picturi minunate ale străzilor Parisului, iar Abigail simţi o săgeată ascuţită în inimă, întrebându-se dacă fuseseră realizate de prietenul lui James, Pierre, care crease renumita colecţie de desene erotice. Murea de curiozitate să arunce o privire la semnătura artistului, dar se controlă, silindu-se să se concentreze asupra scopului care o *adusese* aici.

Într-un colţ, erau *câteva* cutii mari. Lucruri casnice erau aruncate la întâmplare înăuntru. Observând curiozitatea lui Abigail, doamna Ford îi explică pe scurt:

– Mă mut.

– Ce faceţi? Abigail nu era sigură că înţelesese corect. Se încovoie puţin, fără să ştie de ce anume, dar ceva în toată afacerea nu suna deloc bine.

– Mă *mut*, repetă doamna Ford. Am avut o mare neînţelegere cu fiii mei, aşa că îi părăsesc. Dar sunt sigură că vor supravieţui fără mine. O servitoare apăru cu o tavă cu gustări. Doamna Ford se uită spre Abigail, dar ea era mult prea tulburată pentru a-i susţine privirea, iar camerista ieşi din încăpere. Din nou singure, doamna Ford o înfruntă *pe* Abigail.

– În regulă, hai *să auzim*, spuse ea. Este vorba de James sau de Michael?

– James, răspunse Abigail.

– Eşti însărcinată? o întrebă scurt doamna Ford.

Abigail gâfâi, obrajii îi deveniră de un roşu-aprins. Nu se gândise niciodată că mama lui James ar putea să aibă o asemenea părere proastă despre ea.

În timp ce căuta un răspuns, doamna Ford continuă:

– Pentru că, dacă eşti, nu sunt sigură ce aş putea face eu. James este adult şi părerea mea contează foarte puţin pentru el. În plus, s-a mai căsătorit după un flirt şi a fost îngrozitor pentru el. Nu i-aş cere să îndure o asemenea soartă încă o dată şi în mod clar nu l-aş sili să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubeşte.

– Nu sunt însărcinată, o asigură Abigail, deşi o parte din ea ar fi dorit ca vizita ei să fi avut un asemenea subiect. Nu îşi imagina un miracol mai mare decât să poarte în pântec copilul lui James.

– Bine atunci, meditä doamna Ford în modul ei succint, atunci ce te aduce aici?

– James îmi este prieten.

Doamna Ford ridică mirată o sprânceană.

– Adevărat? Nu ştiam că are *prieteni* printre femei. Sunt destul de convinsă că urmăreşte să obţină altceva de la ele.

– Indiferent cum ar fi, continuă Abigail, este un prieten apropiat. Poate cel mai bun pe care l-am avut.

– Îmi pare rău ... Angela ridică simplu din umeri, neîncrezătoare. Dar nu mi-a menţionat niciodată această presupusă *prietenie*.

– Nici nu mă gândeam că ar fi făcut-o, insistă Abigail. Legătura noastră a fost mai degrabă... ei bine...

– Clandestină?

– Da.

– Ce încântător, susură sarcastic doamna Ford.

– Sunt foarte îngrijorată din cauza lui.

– La fel şi eu, acceptă mama lui. Şi asta de ceva vreme.

Abigail nu ştia cât de mult să spună, dar îşi dorea ca întreaga poveste sordidă să iasă la lumină, aşa că începu:

– Am fost la teatru sâmbăta trecută, cu contele de Spencer – atenţia doamnei Ford se ascuţi la auzul numelui lui Edward –, şi am stârnit vâlvă între James şi tatăl său. Nu am vrut asta, se grăbi ea să adauge. Ne-am întâlnit pe neaşteptate şi eu am fost atât de uimită încât m-am comportat îngrozitor, pretinzând că nu ştiu cine este. Apoi i-am cerut contelui să facă prezentările, şi apoi... apoi...

– Da, da, o întrerupse doamna Ford, îndepărtând orice alte lămuriri suplimentare, mulţi, mulţi oameni mi-au vorbit despre asta. Palidă, deduse: Eşti una dintre fetele Weston, nu? Una dintre surorile lui Jerald?

– Da. Abigail nu vedea de ce ar fi continuat să mintă, acum că fusese descoperită, şi se simţi enorm de uşurată că îşi recunoscu identitatea în faţa mamei lui James.

Înspăimântată, doamna Ford spumegă:

– Ai o relaţie sexuală cu James?

– Noi am..., şopti Abigail.

– Oh, Doamne, mormăi doamna Ford. De când durează chestia asta?

– De câteva săptămâni, recunoscu Abigail.

– Păi... asta explică multe lucruri.

– Ca de exemplu?

– De exemplu de ce familia mea este într-un asemenea dezastru, răspunse irascibil doamna Ford. Dacă chiar cunoşti atât de bine înclinaţiile lui James, aşa cum pretinzi, atunci eşti conştientă de sentimentele lui faţă de tatăl său. De ce să îl provoci în timp ce valsezi la braţul lui Edward? Ai idee ce nefericire ai provocat?

– Nu am avut niciodată intenţia de a-l răni!

– Dar ai făcut-o, o admonestă ea, şi pe alţi câţiva, şi cu toate astea se presupune că trebuie să înţeleg că ai dezvoltat un ataşament faţă de el.

– Sunt atât de îndrăgostită de el încât abia pot respira.

– Şi care sunt sentimentele *lui* faţă de acest *amour* pe care nu mi l-a dezvăluit niciodată?

– Mă iubeşte şi el. Foarte mult, susţinu Abigail, dar, chiar în momentul în care termina afirmaţia, îşi dădu seama de enormitatea ei.

– Scuză-mă că sunt sceptică, doamnă – Angela Ford se ridică de pe sofa –, dar înţeleg foarte bine motivaţia fiului meu. Mai bine decât tine. James *nu* se îndrăgosteşte, *nu* are relaţii sentimentale şi în mod clar *nu* se culcă cu femei drăguţe în virtutea unui scop măreţ.

– Nu face ca totul să sune atât de jalnic, o rugă Abigail. Este mult mai mult între noi decât simplă dorinţă.

– Unde ţi-a fost capul, o luă ea în batjocură, când te-ai implicat în mod atât de nesăbuit în viaţa fiului meu? Nu ştii ce dezastru ai stârni dacă aţi fi descoperiţi? Spui că ţii la James. Dacă este aşa, de ce ai risca să îl pui într-o asemenea situaţie?

– Abia dacă ştiu de unde să încep... Abigail încercă să se hotărască, dar înţelese repede că nici ea însăşi nu era convinsă. Din primul moment în care l-am cunoscut, nu i-am putut rezista, şi cu fiecare zi care trecea dragostea mea pentru el a crescut până când nu am putut suporta viaţa fără el.

Tăcerea se prelungi, timp în care doamna Ford o analiză. Apoi se ridică şi merse spre bar, turnându-şi trei degete de coniac.

– Vrei unul? îi oferi, dar Abigail refuză. În timp ce femeia în vârstă sorbea din coniac, pierdută în gânduri, Abigail o privi, geloasă pe libertatea şi încrederea ei, pe capacitatea de a face ceva atât de şocant ca a se bucura de băuturi tari în miezul zilei.

Angela Ford era o femeie care trăise mereu exact aşa cum decisese ea, blestemând părerile celorlalţi. Făcuse lucruri

şi mersese în locuri pe care Abigail şi le putea doar imagina. În timp ce doamna Ford se bucura de autonomie şi aventură, Abigail se lupta cu rutina, plictiseala şi datoria. Avea douăzeci şi cinci de ani şi abia dacă putea pleca din casă fără să obţină mai întâi permisiunea fratelui ei.

Cât şi-ar fi dorit să fie ca Angela Ford!

În timp ce Abigail o privea cu invidie, doamna Ford rămase mult timp lângă perete, gustând băutura, până când tăcerea deveni vibrantă, apoi se întoarse spre sofa şi Abigail spuse:

– Îmi cer iertare pentru subterfugii. Numai că nu voiam să fiu... să fiu...

– Să fii văzută pe treptele casei mele; da, înţeleg dilema ta. A ta şi a celor ca tine, mormăi doamna Ford, nu fără milă, ca şi cum aceleaşi critici i-ar fi fost aduse ei însăşi de mii de ori până atunci. Îmi pare rău, Lady Abigail, dar nu te înţeleg. Eşti aici, se presupune din cauza îngrijorării tale pentru James, dar, ţinând cont de faptul că nu doreşti ca cineva să afle despre legătura voastră, îmi este greu să am vreun sentiment pentru tine. Fiul meu este un bărbat atât de dinamic, atât de minunat...

– Ştiu, ştiu, o aprobă în grabă Abigail. Aşa este.

– Orice femeie ar trebui să fie mândră să se afle în compania lui. Dacă tu eşti ruşinată de el, dacă încerci să ascunzi legătura voastră, atunci... Înghiţi ultimele picături ale conţinutului paharului şi îl aşeză cu zgomot pe masa din apropiere. Nu am prea multă simpatie pentru problemele tale. *Oricare* ar fi ele.

Abigail îşi dădea seama cum părea: o aristocrată snoabă, bogată, răsfăţată, fără integritate, fără scrupule şi neavând cu ce să-şi ocupe timpul în afara legăturilor imorale, destructive. Aşa cum aflase de curând în mod atât de dureros, *era* genul dezgustător de femeie care s-ar juca cu un bărbat

de condiție mai joasă, dar care nu ar vorbi cu el în public după aceea, așa că o parte din percepțiile doamnei Ford despre caracterul ei erau fără îndoială bine meritate.

Dar nu vreau să fiu genul acesta de persoană, ar fi vrut să strige. Își dorea să fie mai degrabă ca Angela: independentă, suficient de curajoasă pentru a da cu piciorul tuturor precauțiilor, pentru a da frâu liber dragostei sale pentru James. Dar cum s-ar termina totul?

Pentru el legătura lor nu va fi niciodată mai mult decât o distracție fizică. Nu se va căsători niciodată cu ea, iar ea nu era atât de idioată, încât să creadă că un asemenea final fericit era posibil. Dacă James ar fi fost convins să reia întâlnirile lor, ar fi continuat ca iubiți până ar fi sosit ziua îngrozitoare în care el ar fi decis că se plictisise și că vrea să meargă mai departe, iar ea va rămâne cu inima frântă și singură.

Între timp, ar fi fost alungată din familie, complet evitată, îndepărtată de toți și de toate. Nu i se va mai permite să își vadă draga soră sau casa părintească, sau rudele apropiate în mijlocul cărora crescuse. Catalogată drept o femeie cu moravuri ușoare, ar deveni invizibilă, nimeni nu va mai vorbi cu ea, nimeni nu va mai dori să fie văzut cu ea.

Poate că o femeie mai puternică ar merge mai departe, fără să ia în seamă consecințele și fără să își facă griji în legătură cu un viitor înspăimântător. Poate cineva mai priceput ar putea suporta o asemenea schimbare. Pentru că, dacă va acționa pentru dezonoarea ei, atunci an după an va suporta neîncetat consecințele actului său de iubire, mult prea disperat. Ar fi proscrisă pentru totdeauna și nu putea tolera ideea posibilității de a-și petrece restul zilelor ca o paria, batjocorită, singură.

– Nu sunt femeia pe care o crezi, o asigură ea liniștit. În ciuda modului în care am venit aici, în ciuda felului în care se văd lucrurile, *nu îmi este* rușine cu James sau de ceea ce

s-a întâmplat între noi. Pur şi simplu, nu ştiu cum voi rezista fără el. Îl iubesc cu toată fiinţa, dar îmi dau seama că nu se va căsători niciodată cu mine...

Mă tem că aici ai dreptate, spuse cu blândeţe doamna Ford.

... şi sunt prea laşă să suport, de una singură, urmările unei noastre, dacă va fi făcută publică. Dacă aş şti că va fi de partea mea, aş sfida orice obstacol.

Cred că asta înseamnă ceva, şopti doamna Ford. Deci... ce vrei să fac eu?

– Vă rog... doar să vorbiţi cu el în numele meu. Încurajaţi-l să se întâlnească cu mine joi. Va şti unde sunt şi când.

– Şi motivul acestei întâlniri ar fi...

– Ca să îmi pot cere iertare şi să îi spun cât de mult l-am iubit.

– Bănuiesc şi că speri să ai şansa de a fi din nou intimă cu el. Comentariul candid o făcu pe Abigail să roşească din nou violent, iar doamna Ford îi spuse: Până acum ai fost norocoasă, dar poate că data viitoare vei rămâne însărcinată. Şi atunci ce vei face?

Abigail se repezi şi apucă mâna doamnei Ford.

– A acumulat atâta furie. Împotriva lui însuşi. A tatălui său. Nu pot să suport ideea că am înrăutăţit lucrurile din cauza comportamentului meu nesăbuit. Detest să se termine astfel.

Doamna Ford se îndepărtă şi merse din nou spre bar, unde îşi turnă un alt pahar, fără să bea de data asta. Plimbă conţinutul chihlimbariu în pahar, dintr-o parte în alta.

– Dacă ar fi să am o dorinţă, spuse ea în cele din urmă, aceasta este să îl văd pe James căsătorit cu o femeie care să ţină cu adevărat la el. Dacă aş avea şi o a doua, mi-aş dori să aibă fii care să îi aducă bucurie – pentru că ai mei mi-au

adus multă bucurie –, dar încep să mă îndoiesc că o asemenea fericire va fi posibilă pentru el. Nu știu... – dădu din cap cu mâhnire –, poate că dacă aș fi procedat altfel cu mulți ani în urmă...

– Să nu vă puneți la îndoială acțiunile, rosti Abigail cu compasiune. Ați făcut ceea ce ați crezut că era mai bine în acel moment.

– Da, așa a fost, concluzionă doamna Ford, dar nu am fost niciodată convinsă că am ales calea corectă, deși, dacă mă uit înapoi, poate că nu era o alegere *corectă*. Au fost numai victime; mai ales fiii mei. Cu un suspin, ca și cum era decisă să susțină o povară mult prea apăsătoare, își îndreptă umerii. Îmi pare rău, Lady Abigail, dar cred că v-ați pierdut timpul venind aici. Nu voi vorbi cu James despre dumneavoastră. El nu m-ar asculta, iar eu nu pot să spun că mi-aș dori să mă asculte.

Abigail crezuse în mod greșit că ajunseseră să se înțeleagă, dar acum vedea îndurerată cum ultima ei șansă în legătură cu James se transforma în scrum.

– Vă rog..., imploră ea.

– Nu, o întrerupse doamna Ford. Doresc ca James să găsească fericire în viață, dar tu nu ai putea niciodată să i-o oferi.

– Îl iubesc!

– Sunt sigură că tu *crezi* asta.

– Îl iubesc mai mult decât propria-mi viață.

– Dar nu ai spus nimic pentru a mă convinge că James îți împărtășește sentimentele și, așa cum ai subliniat, nu se va căsători niciodată cu tine. Este perfect conștient de faptul că o asemenea uniune ar fi dezastruoasă. Cu o mișcare a încheieturii, termină coniacul, țintuind-o pe Abigail cu o privire severă care îi spunea că întâlnirea lor luase sfârșit.

Abigail se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe o corabie care se scufunda. Își pierdea echilibrul.

– Vă promit că doar vom sta de vorbă.

– Cunosc comportamentul fiului meu. Înțeleg ce fel de *întâlnire* veți avea voi doi și nu am de gând să vă ajut ca să procreați un copil împreună. Nu mai vreau ca un alt copil să sufere așa cum au suferit băieții mei. Se îndreptă spre ușa salonului. Uită-l pe James, Lady Abigail. În ciuda faptului că îl dorești acum, nu este un bărbat potrivit pentru tine. Mergi acasă și nu te mai întoarce. O să îi cer lui Arthur să te conducă.

Abigail măsura cu pași mari dormitorul, cu urechile ciulite spre scări. Fix la ora două, ușa din față se deschise și inima ei începu să bată. În ciuda faptului că doamna Ford îi spusese că nu îi va vorbi lui James, probabil că totuși o făcuse. Exact așa cum sperase Abigail.

Venise! Chiar venise!

Dorind să pară calmă și reținută, se grăbi spre pat și se sprijini de perne. Fără să lase nimic la voia întâmplării, pregătise camera pentru a-l stârni. Focul ardea în șemineu, pe masă erau mâncare și vin, lumânări parfumate erau aprinse în sfeșnice.

Sperând să îl provoace mai mult decât oricând, purta lenjeria roșie pe care i-o trimisese el. Era îmbrăcată numai cu chiloțeii stacojii, ciorapii roșii și pantofii cu tocuri înalte. Sânii îi erau aproape dezgoliți, cu sfârcurile ridicate și vizibile prin materialul subțire al halatului. Reverele erau desfăcute, pentru a scoate în evidență decolteul și abdomenul.

Părul ei era lăsat liber, așa cum îi plăcea lui, iar buclele îi ajungeau până la șolduri; își fardase buzele într-o nuanță roz. Nerăbdarea îi mărise pulsul și îi îmbujorase obrajii. Arăta exotic, senzual și gata să ofere plăceri nesfârșite bărbatului care va păși pragul.

Dacă ar lăsa-o!

James era supărat pe ea, așa că va trebui să găsească o metodă de a îndepărta barierele dintre ei. Fără nicio îndoială,

să facă dragoste era cel mai bun mod de a-i atrage atenţia şi de a se asigura că furia lui se va domoli. Cu puţin efort din partea ei, va redeveni bărbatul iubitor, *încântător, care îi furase* inima.

Pentru că relaţia ei cu James era singurul ei flirt şi aceasta era prima ei încercare de a seduce, nu îi trecuse *niciodată* prin minte că nu va reuşi. Posibilitatea că James ar fi prea rănit pentru a accepta scuzele ei nu îi trecuse prin minte şi refuzase să creadă că ar putea exista un deznodământ negativ. *James o va ierta! O iubea*, ea îl iubea pe el, şi în naivitatea ei era convinsă că aceste emoţii puternice ar putea vindeca toate rănile.

Uşa se deschise. *Arăta la fel* de nefericit pe cât se simţea, ceea ce trebuia interpretat că un semn bun. Era evident că suferea! Cu siguranţă, era pregătit să rezolve problemele dintre ei.

Dispăruseră haina impecabilă, pantalonii perfect croiţi, ghetele bine lustruite. Era îmbrăcat simplu, cu o cămaşă largă, vestă din piele, pantaloni de lână şi o pereche de cizme *uzate*, de parcă tocmai ar fi venit de la călărie sau vânătoare. Părul lui lung avea nevoie să fie aranjat; nu se bărbierise şi barba care crescuse îi întuneca faţa.

Fără să spună nimic, se apropie de pat şi o cercetă cu cruzime. Începând de la creştetul capului şi mergând în jos, analiză cu brutalitate tot ceea ce ea expunea. Dacă înainte o privise cu un amestec *de dorinţă şi* afecţiune, acum o studia apatic, iar ea avea senzaţia că în locul ei ar fi putut fi oricare altă persoană, stând acolo atât de sumar îmbrăcată. Se înfioră, dându-şi seama că deja devenise *una dintre* fericite din trecutul lui.

Exersase douăzeci de variante de discurs, dar acum, când se părea că îi desparte un ocean, cuvintele pregătite *zburară* pe fereastră. Nimic nu mai părea potrivit.

– Bună, James, spuse ea într-un târziu, năruită şi înspăimântată.

– Ai fost să o vezi pe mama.

Acest individ rece, dur, nu era persoana pe care o cunoştea. Stând în faţa lui, aproape goală, ca *în ziua* în care se *născuse*, se simţea ca o idioată. Oare doar îşi imaginase apropierea lor înflăcărată? Acele întâlniri impetuoase se terminaseră? Poate că totul nu fusese decât un vis al ei.

Era evident, considerase pasiunea lui fizică drept altceva. Lady Newton ştiuse asta, iar Angela Ford îi spusese limpede că orice idee cum că James ar fi capabil de un ataşament emoţional era eronată. *Se pare* că ambele femei avuseseră dreptate. Acest străin, atât de plictisit de ea, nu ar putea fi nicio clipă posedat de sentimente.

Ce crezuse, când se decisese *să i se ofere* în felul acesta? Nu era una dintre târfele lui. Dorind să fugă – din cameră, din casă, *de el* –, alunecă pe marginea patului, dar hainele ei se aflau în spatele paravanului, la fel de *departe ca* America. Cât *îşi* dorea să poată face o vrajă şi să se trezească în altă parte, ascunsă vederii lui.

Din nefericire, nicio magie nu îi era la îndemână. *Va* trebui să *se ridice şi* să treacă pe lângă el, urmărită de privirea lui critică, nebunia ei fiind atât de evidentă pentru amândoi. Era prea mult, iar ea nu se simţea în stare să-şi mişte picioarele.

Deci... rămase aşezată, cu umerii căzuţi, cu marginea halatului scurt strânsă pe talie, fără a acoperi prea mult. Lacrimi ameninţau să îşi facă *apariţia*, *dar* şi *le* stăpâni. Nu îi va da niciodată satisfacţia de a descoperi cât era de tulburată.

El ocoli patul.

– Ce vrei? o întrebă el iritat.

– Acum nu mai contează. Rămase cu capul plecat, cu privirea fixată pe cizmele lui, observând semnele de uzură,

petele de noroi, tocurile uşor roase şi chinuindu-se să îşi imagineze unde fusese astfel încălţat; orice care să îi ocupe mintea, ca să nu aibă prea mult timp să se gândească unde era chiar în acest moment.

– Ai fost destul de îndrăzneaţă să o vizitezi pe Angela. În casa mea. Era excesiv de furios. Deci trebuie să fi fost ceva destul de important. Indiferent ce este, *domnia* ta...

– Nu-mi spune aşa.

– Cum să nu îţi spun? *Lady* Abigail? Nu asta eşti? Era conştientă de sensul pe care îl dădea el cuvintelor, iar privirea lui furioasă trecea peste ea ca un val fierbinte. Indiferent ce ai de spus, spune-o! Spune tot! Descarcă-te. Nu vreau să o mai deranjezi pe mama.

– M-am gândit numai să... Dar imediat ce începu propoziţia, îşi dădu seama că nu o putea termina. Ce anume crezuse? Planurile ei fuseseră total prosteşti şi se implicase singură într-o situaţie penibilă.

– Ce? el o îmboldi el ca un ghimpe.

– Speram să putem vorbi, mărturisi ea în cele din urmă. Voiam să îmi cer iertare pentru comportarea mea de la teatru.

– Îţi pare rău?

– Nu fi crud, James. Îi şopti numele mult iubit, dar avea senzaţia că merge pe gheaţă. Ştii că da.

– Nu ştiu nimic. Din experienţa mea, membrii *păturii* tale exaltate – remarca lui muşca – se comportă după cum le place. M-ai avertizat că vei arăta dezinteres dacă ne vom întâlni în public; nu mă aşteptam să te porţi altfel.

– Ei bine, eu mă aşteptam la mai mult din partea mea. Te-am rănit şi îmi pare rău.

– Nu te flata singură, doamnă, râse el. Starea mea actuală nu are nicio legătură cu tine.

– Atunci ce este? De ce te comporţi aşa? De ce îmi vorbeşti atât de îngrozitor? Găsi curajul de a-şi ridica privirea

spre ochii lui şi rămase uimită de ceea ce văzu. Pentru un scurt moment, observă tulburare, inimă zdrobită, mult mai multă durere decât ar fi putut ea să provoace în public la teatrul Chelsey. Dar el îşi ascunse repede chinul în spatele unei măşti de mânie şi plictis.

Încet, ea îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat de eşti în starea asta? Este vorba de tatăl tău?

El se întoarse, ca ea să nu vadă mai mult din supărarea lui. Îndreptându-se spre masă, îşi turnă vin şi îl bău dintr-o sorbitură.

– Tata este bine. La fel şi mama. La fel şi toată nenorocita mea de familie. Lăsă paharul pe masă cu atât forţă, încât acesta se sparse cu zgomot. Mai era şi altceva?

– Mama ta spunea că se mută. Atinsese punctul sensibil, forţându-l să îi răspundă. Te-ai certat cu ea?

– Nu mă cert cu mama.

– Atunci cu cine?

– Cu fratele meu. Era surprinsă că el îi răspunsese. La fel părea şi el. Neliniştit, merse spre fereastră, trase la o parte draperiile şi privi în stradă. Părinţii mei au decis să se căsătorească...

Era atât de speriată, încât nu putu să răspundă imediat. Contele de Spencer, în sfârşit, ceda şi se căsătorea cu doamna Ford! Ce grăbise decizia lor? Când se vor căsători? Unde vor locui? Când vor fi trimise invitaţiile? Ce explicaţii ar putea furniza?

Edward păstrase totul în mare secret şi se întreba dacă dăduse vestea copiilor săi – şi dacă reacţia lor fusese la fel ca aceasta!

Murea de curiozitate să îl întrebe pe James mai multe detalii, dar nu îndrăznea. Era atât de tulburat, încât ar fi sfârşit înrăutăţind lucrurile, însă nu avea de gând să îşi ascundă gândurile doar ca să îl menajeze.

– Este un deznodământ minunat, James. Pentru amândoi.

– *Bănuiam* că vei spune asta, zise el gânditor, uitându-se la ea peste umăr. Ai fost cea mai aprigă susținătoare a lui Eddy. Cred că îți voi face cunoștință cu fratele meu pentru a-l convinge de intențiile *onorabile* ale lui *Eddy*. Și cu siguranță te voi cherna să o ții pe mama de mână când Eddy îi va frânge din nou inima.

– Nu o va face.

– Sunt *bucuros că unul dintre* noi poate fi atât de sigur. Își părăsi locul de lângă fereastră și se apropie de pat. Fără niciun comentariu, își trase cămașa din pantaloni, o scoase peste cap și o aruncă pe podea.

Ea îi văzu buclele de păr care îi acopereau pieptul. Îi putea simți transpirația și mai ales aroma aceea pe care o asocia cu dorința. Ochii ei erau la același nivel cu vintrele lui, așa putea vedea că *este excitat*. O dorea. Își dorea să împartă această dorință cu el.

– Întinde-te, îi porunci el, desfăcându-și pantalonii care, pentru moment, rămaseră în jurul șoldurilor.

Bucuria de a-l avea în brațele ei fu umbrită de incertitudine. În legătură cu motivația lui. Cu propria ei motivație. Despre ceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Era novice în aceste jocuri ale *dragostei*. O femeie mai experimentată ar fi putut să treacă cu ușurință de la animozitatea rece la împerecherea fizică, dar ea nu era una dintre ele. Nu putea trece la intimitate, dacă apropierea nu era *însoțită de afecțiune*. Însă dacă vor face dragoste, era sigură că îl va aduce din nou în locul lor special, în care își dorea cu disperare să ajungă. Totuși...

– Nu știu dacă pot.

– De ce?

– Cred că ar fi o greșeală.

– Atunci de ce ești aici, îmbrăcată așa?

Ea se uită spre lenjeria de un roşu-strălucitor

– Credeam că poate vrei să...

– Vreau, insistă el. Întinde-te.

– Mai întâi, răspunde-*mi la o* întrebare. Se întoarse ca să îl poată privi în ochi. Ai fost în patul unei alte femei? Pentru că dacă este aşa, nu voi putea face dragoste cu tine. Adăugă repede: Nu mă minţi.

– *Am fost la ţară*, să îl caut pe fratele meu. Există un bordel în Surrey care îi place în mod deosebit.

– Oh...

– Dar nu era acolo – îşi *aruncă o cizmă*, apoi pe cea-*laltă* –, iar eu nu am fost cu nicio femeie. M-am întors direct la Londra.

Clătină din cap, încercând să îşi reprime afecţiunea. Era atât de *nehotărâtă*! *Nu ştia* ce era mai bine! Tânjea atât de mult să facă dragoste – se pare că şi el –, însă nu putea continua până când nu afla adevărul.

– Cu câte... Înghiţi în sec, roşi şi mai tare, *apoi se chinui* să spună cuvintele dintr-o suflare. Cu câte virgine te-ai culcat?

– Două. Tu şi soţia mea. Răspunsul lui era sincer şi succint, în timp ce se uită în jos spre ea. De ce mă întrebi o asemenea absurditate?

– Cineva a spus ceva... Se codi, neputând să descrie conversaţia ciudată, plină de ură pe care o avusese cu Barbara Ritter.

– *Cine*? insistă el.

– Doar... una dintre însoţitoarele tale.

– Care dintre ele? o întrebă el, nelăsând-o să renunţe la subiect.

– Lady Newton. Tresări – să pronunţe numele uneia dintre iubitele lui era mult prea chinuitor. Am vorbit cu ea în seara aceea, la teatru. A spus că obişnuieşti să cauţi virgine şi le *atragi în pat*..., ca şi cum ai face sport.

– Ai crezut-o?

– Nu ar fi trebuit? îl întrebă ea vehement.

El făcu o plecăciune sfidătoare.

– Fără îndoială că acesta este genul de bărbat care crezi că sunt.

Nu, nu, sigur că nu! dori ea să strige, dar ceea ce ieşi nu fu decât:

– Sunt atât de dezorientată, James. Nu mai ştiu ce este adevărat. Şi ce nu.

El o apucă de umeri şi îi dădu jos halatul, descoperindu-i sânii. Cu un deget, îi manevră sfârcul, iar reacţia trupului ei veni imediat. Ca şi cum nu ar fi fost niciodată despărţiţi, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu câteva minute în urmă, nu acum câteva săptămâni. Îi era foame de el şi de ceea ce îi putea oferi.

El începu să îşi scoată pantalonii.

– Te vreau acum. Întinde-te.

18

James se opri în faţa ei, gol, complet excitat şi fără a se ruşina de virilitatea lui. Frumuseţea lui masculină era irezistibilă şi, fără să se gândească ce era mai înţelept să facă, ea îşi îngropă din nou faţa în părul aspru din jurul sexului lui. Când James o dorea aşa, cerându-i să îi facă plăcere, pur şi simplu nu putea rezista.

Indiferent ce animozitate rămăsese între ei, indiferent ce subiect îi mai separa încă, îşi puteau rezolva problemele mai târziu. Pentru că acum nu exista decât furtuna extraordinară a senzaţiilor.

Frecându-se şi cuibărindu-se în jurul abdomenului lui, îşi umplu mâna cu sexul lui erect. Îi făcea plăcere tremurul pulsului care trecea prin venele umflate. Îi prinse cu mâna testiculele, mângâind sacii moi. El mormăi aprobator şi ca îl răsplăti absorbindu-l în gură.

Gustul lui era atât de intens, un amestec de transpiraţie şi bărbăţie, special destinat să o atâţe. Imediat, coapsele lui începură să se unduiască în ritmul care ei îi plăcea atât de mult. Avea mâna pe ceafa ei, conducând-o, iar ea se supuse cu nerăbdare îndrumării lui, luând din el cât putea de mult, plăcerea lui sporindu-o pe a ei.

Vârful sexului tremura de esenţă sexuală şi gradul de aşteptare creşcu. În timpul nopţilor trecute, refuzase să îşi

verse sămânța în gura ei, insistând că nu era pregătită, dar știa cât de mult îi plăcea să termine în felul acesta și spera să o lase să îi producă plăcere până la capăt.

Dar tocmai când credea că acesta va fi momentul în care va simți totul, el se smulse și o așeză între perne. Corpul lui frumos, greu, o împinse pe saltea, părul de pe pieptul și picioarele lui se frecă de ea și o făcu să se zvârcolească.

Nu o sărută, ceea ce o dezamăgi teribil, dar nu se plânse. În starea lui actuală, nu putea prevedea cum va reacționa, așa că se strădui să se mulțumească cu ceea ce alegea el să ofere.

Cu gura pe sfârcurile ei, se întinse peste ea, sugând incredibil, întrebuințând-o. O atingea peste tot: umeri, brațe, sâni, abdomen. Îi apucă chiloții și îi rupse, aruncând bucata de mătase roșie pe podea. Apoi degetele lui pătrunseră înăuntrul ei, dure și hotărâte, iar șoldurile ei zvâcniră instinctiv în ritmul carnal pe care el îl impunea.

Merse încet de-a lungul abdomenului ei, trasând o urmă fierbinte și impulsionând-o să se deschidă pentru el. Lingându-i sexul, explorându-i cutele, se afundă, sugând crăpătura, impregnându-se cu mirosul ei, ca și cum ar fi vrut să și-l vâre în suflet.

Ea dorea să termine, *avea nevoie* să termine, dar el o lăsă ca agățată de o stâncă înfricoșătoare, rugând și implorând mai mult.

Îi îndepărtă genunchii, apoi o apucă de coapse, cu vârful erect al membrului său în mijlocul ei, și ezită, uitându-se la locul în care organele lor genitale abia se atingeau, la sexul lui *umflat*, intens și nerăbdător, la părul ei blond care îl atrăgea.

Strângându-i coapsele, îi spuse:

– O să ți-o trag foarte dur.

– Da, James, îl chemă ea. Orice vrei... îți place...

– Să nu uiți niciodată, rosti el, că eu am fost primul. Singurul.

Se afundă, membrul său neliniștit pentrând-o atât de feroce, încât o simțea ca pe o pedeapsă, dar chiar de pedepsire avea nevoie. Se arcui și se deschise și mai mult, oferindu-*i* tot accesul de care avea nevoie. Șoldurile lui o loveau ca niște pistoane ale unei mașini uriașe, impactul tempoului său împingând-o până când se lovi de capul *patului*. Pentru a găsi un punct de sprijin, apucă marginea, strângând-o în timp ce primea mai mult din invazia lui brutală.

Era întinsă până la punctul de a se rupe, sexul lui o străpungea cu fiecare *incursiune*, însă el nu se domoli, și nici ea nu își dorea să se domolească. Această unire frenetică, sălbatică era atât de diferită de ceea ce își imaginase ea că s-ar putea întâmpla, încât spera să nu ajungă niciodată la final. Era ceva atât de plin de bucurie în disperarea cu care James părea să o dorească, încât era aproape speriată de intensitatea lui.

Transpirația i se scurgea pe sprâncene; pelvisul lui îl strivea pe al ei. Inima lui bătea atât de tare, încât îi putea vedea pulsul în coaste. O înconjurase de-o parte și de alta a umerilor, mușchii îi erau încordați, pumnii strângeau pernele. După gradul de agitație, își dădu seama că ajunsese în punctul cel mai înalt în care urma să își verse sămânța. În ultima clipă, când el dori să îi răpească această secreție sexuală, ea îl încolăci cu picioarele și cu brațele, strângându-l cât de tare putu.

Cu o surpriză chinuită, el se uită în jos spre ea, dar era mult prea târziu să se poată controla. Intră mai adânc, mai adânc decât părea posibil, apoi se goli, iar ea îi întâlni jetul înflăcărat al spermei în interior.

Închizând ochii, ea șopti o rugăciune: *Te rog, Doamne, fă să avem un copil.*

Pentru o singură clipă, nu-i păsă de viitor, de înalta societate, de moravurile ei, de stigmate sau de dizgraţia pe care ar fi aruncat-o asupra familiei sale. Era o simplă femeie care fusese iubită temeinic de bărbatul visurilor ei, al cărei corp cerea, clama consecinţele naturale care urmau.

Cu o ultimă împingere sălbatică, el se cutremură şi se prăbuşi cu fruntea pe pieptul ei, cu respiraţia furtunoasă înfiorându-i pielea transpirată. În timp ce se relaxa încet, ea folosi această oportunitate să se calmeze la rândul ei.

Cu siguranţă, după toate astea, scăpase de animozitate şi frustrare!

Ea aşteptă să vorbească, dar, spre disperarea ei, el nu spuse nimic şi, când se răsuci într-o parte, avea pe faţă o expresie de nepătruns. O sperie. Fusese atât de sigură că va aprinde din nou focul dragostei. Neliniştită, îşi umezi buza de jos şi colţul gurii lui se ridică într-o încercare de zâmbet. O durea inima. Era atât de frumos când zâmbea.

Oferindu-i un sărut cast, îi spuse:

– Nu ar fi trebuit să termin aşa. Ridică din umeri. Întotdeauna sunt foarte grijuliu. Îmi pare rău de lipsa mea de control.

Spunând asta, se ridică în capul oaselor şi păşi pe podea. Găsi halatul ei şi i-l aruncă, apoi se întinse după pantalonii săi şi începu să îi îmbrace.

– Ce faci? Îl privi, îngrozită.

– Este nevoie de mine în altă parte, replică el enigmatic, provocând un potop de imagini îngrozitoare, în timp ce se gândea la ce anume ar fi fost *nevoie* de el. Şi cine ar fi avut nevoie.

– Dar... am crezut că vom vorbi...

– Despre ce?

– Păi... despre noi... despre...

– Lady Abigail, o întrerupse el, ucigând-o cu titlul pe care i-l arunca în obraz, nu există *noi*. Nu a existat niciodată. Ştii mai bine, ca să nu crezi altceva.

– James, te rog. Mi-am cerut iertare. Spune-mi că mă ierţi.

– Desigur, doamna mea. Totul este iertat. Îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă.

– Dar... încă mai eşti supărat pe mine.

– Nu sunt. Numai că am multe, multe alte probleme presante pe care trebuie să le rezolv. Acum – îşi găsi o cizmă, o încălţă; o găsi pe cealaltă, o încălţă de asemenea – dacă mă scuzi, trebuie să plec. Îţi mulţumesc că m-ai invitat în patul tău. Experienţa a fost foarte... Făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit, apoi concluzionă: Foarte rentabilă.

Iubirea lor fusese atât de dramatică; fusese atât de sigură pe rezultat! După ceea ce se întâmplase între ei, cum putea să se retragă?

– Ai de gând să pleci? Pur şi simplu?

– Da, Abby, răspunse el cu blândeţe. Şi trebuie să îţi cer să nu mă mai întrebi încă o dată. Nu o mai deranja pe mama; nu-mi mai trimite bilete. Nu îţi voi răspunde şi nu voi mai veni altă dată. Vizitele mele la tine au fost o diversiune foarte plăcută, dar nu mai pot continua. Nu ar fi o situaţie acceptabilă pentru niciunul dintre noi. Când părea că ea îl va contrazice, el adăugă: Ştii că am dreptate.

– Dar... te iubesc, şopti ea neputincioasă şi lacrimile o năpădiră şi i se prelinseră pe obraji.

– Sunt sigur că da, replică el, dar asta este o gravă eroare din partea ta. Pentru că eu nu te iubesc. Se aplecă, îi dădu un ultim sărut, rapid, apoi se ridică. Adio, şopti el, după care se întoarse şi ieşi din cameră.

Rămasă într-o tăcere ameţitoare, nu reuşi să se mişte, nu reuşi să respire, ascultând sunetul paşilor lui pe scară, apoi

spre ușa de la intrare. Când auzi zgomotul ușii închise, reuși să se ridice. Îmbrăcă halatului, alergă spre fereastră și deschise obloanele. Pe stradă, încă îl mai putea vedea și strigă:

– James, James!

Străzile erau aglomerate și zgomotoase, numeroși oameni și trăsuri treceau încolo și încoace, așa că abia dacă *se întoarse* un cap în direcția ei. Strigă din nou, dar, dacă o auzise, nu o arătă. Continuă să meargă.

– *Ei bine?* spuse Barbara Ritter când perdeaua trăsurii căzu la loc. Ce mai spui acum despre istoria mea, Lady Marbleton?

Mult *timp*, Margaret Weston nu îi răspunse. Continua să stea, cu privirea fixată pe fereastra de la etaj unde cumnata ei tocmai se făcuse de rușine în mod scandalos, deși se pare că nimeni din stradă *nu observase*.

Abigail era o priveliște demnă de milă, cu părul în dezordine, sânii abia acoperiți de una dintre cămășuțele subțiri pe care James le cumpărase *de la Madame LaFarge*. Plânsă și strigându-i numele, cu mâna întinsă într-un gest de implorare, nu ar fi reușit să sfâșie mai tare inimile nici dacă ar fi fost pe scenă, jucând ultima melodramă a *sezonului*. Dacă Barbara ar fi pus la cale întreg evenimentul, nu ar fi putut să iasă mai bine.

Margaret văzuse totul.

Barbara avusese nevoie de mult timp ca să o convingă să vină și de o mulțime de vorbe lingușitoare pentru a o face să rămână. Abigail venise la scurt timp după ce ajunseseră *ele*, *făcând*-o pe Margaret să ridice consternată o sprânceană, dar Margaret nu crezuse cu adevărat povestea stranie a Barbarei, până când nu apăruse și James și intrase în aceeași casă. *Chiar și atunci*, Margaret rămăsese sceptică, privind și

așteptând în tăcere până când se scurse o oră. Dacă Abigail nu și-ar fi făcut cunoscut sfârșitul întâlnirii sexuale în mod atât de spectaculos, Margaret s-ar fi îndoit în continuare.

Dar acest adio frenetic al lui Abigail nu lăsa loc niciunei alte presupuneri, niciunei incertitudini. În timp ce *inocenta* Caroline își făcea apariția în saloanele elegante ale Londrei, însoțitoarea sa, presupus castă, își petrecea momentele de singurătate culcându-se cu James Stevens. În ochii lui Margaret Weston, Abigail nu ar fi putut alege un alt personaj mai sordid cu care să comită acest păcat monstruos.

Abigail puse capăt nefericirii lor, pășind în interior și trăgând obloanele. Martoră la disperarea ei, Barbarei aproape că îi păru rău pentru ea. Aproape. Dar nu își putu reține zâmbetul și fu obligată să îl ascundă în spatele evantaiului, în așa fel încât Margaret să nu îi descopere plăcerea pe care o simțea asistând la toate aceste întâmplări ale amiezii.

Margaret cercetă pe furiș casa încă alte treizeci de minute -- Barbara numără fiecare secundă agonizantă –, până când Abigail ieși pe ușa din față. Pierdută și disperată, păși pe stradă spre landoul închiriat și urcă în el descurajată.

După ce trăsura trecu de colț și dispăru din vedere, Margaret lăsă în jos perdeaua și trupul ei masiv se prăbuși pe scaun. Două pete roșii îi marcau obrajii.

– Trebuie să vă spun, Lady Newton – *inspiră și expiră* cu un suspin adânc –, că prima oară când m-ați abordat nu am pus prea mare preț pe poveștile dumitale nebunești. Abigail a fost întotdeauna o tânără atât de drăguță, *de cinstită*; *nu puteam* accepta istoria ca fiind adevărată. Să o găsesc așa! Cu bărbatul *acela!* Dintre toți ticăloșii din lume! Se scuturâ cu dezgust.

– *Îmi pare* rău că am fost mesagerul unor asemenea vești rele, spuse Barbara cu sfială, afișând docilitatea pe care

Margaret o aştepta. Eu însămi am fost atât de şocată când am dat peste ei, încât m-am decis că pur şi simplu *trebuie* să vedeţi.

– Ai făcut ceea ce trebuia venind la mine, dragă, aprobă Margaret, apoi mormăi: „Lecţii de pictură" după-amiaza, într-adevăr! Se uită din nou afară, însă fără să vadă cu adevărat ceva.

– Săracul dumneavoastră soţ, izbucni jalnic Barbara. Detest să mă gândesc cum va primi vestea.

– Îl va ucide pur şi simplu, spuse gânditoare Margaret. Muşcându-şi limba, adăugă: Dacă nu aş fi văzut-o cu propriii mei ochi... ei bine... *niciodată* nu aş fi crezut. Pe moment, îşi concentră atenţia asupra Barbarei. Să mergem, bine? Dintr-odată, nu mă simt tocmai bine.

– Desigur, Lady Marbleton, gânguri Barbara. Vă ducem direct acasă.

James se foi neliniştit pe scaunul tare din camera de zi din hotelul în care stătea mama sa. Îşi dorea ca Angela să fie acasă, acolo unde îi era locul, iar el să fie întins confortabil pe una dintre canapelele din propriul salon, în loc să fie aici, aşteptându-i marea intrare pe care, cunoscând-o, o va face exact când va fi ea pregătită.

Camera era puţin cam prea decorată pentru gustul său, dar era exact genul preţios, fipător, pe care Angela îl prefera. Îi plăcea să îşi etaleze bogăţia, provocându-i pe ceilalţi să vadă cât de departe ajunsese de la situaţia ei modestă. În timp ce membrii înaltei societăţi refuzau să se lase impresionaţi, oamenii obişnuiţi, care constituiau adevărata masă a admiratorilor ei, o adorau, iar angajaţii hotelului se călcau în picioare să o slujească.

În camera de alături, o putea auzi învârtindu-se, îmbrăcându-se – fără îndoială – într-un veşmânt îngrozitor,

creat pentru a-i şoca pe toţi cei care vor avea ocazia de a da ochii cu ea pe parcursul zilei.

Îşi impusese punctul de vedere: era destul de furioasă ca să scuipe pe fiii ei şi pe comportamentul lor necioplit, atât de iritată, încât plecase din casa pe care o iubea atât de mult. Indiferent dacă ei erau de acord sau nu, se va căsători cu mult iubitul ei Eddy. În ciuda supărării pe care o provoca tuturora, va face exact ceea ce îşi dorea.

Bănuia că îi era permis să aibă măcar atât. După ce şocul iniţial trecuse, se obişnuise cu termenii anunţului lor. Nu îi convenea, dar putea să accepte. O iubea pe Angela şi îl plăcea şi pe Edward, în momentele în care omul nu era un ticălos în toată regula. James îşi spunea că el şi tatăl lui se puteau tolera unul pe celălalt într-un fel de aversiune camaraderească ce ar fi mulţumit-o pe Angela.

Angela era o femeie matură care putea să ia singură decizia de a se căsători cu Edward. James îi spusese asta de mai multe ori, aşa că nu înţelegea de ce nu se întorcea acasă. Ea continua să afirme că aceste camere erau potrivite pentru ea şi că intenţiona să rămână aici până la nuntă.

Pentru a micşora agitaţia pe care căsătoria lor o va stârni, amânaseră ceremonia până după terminarea sezonului şi Edward se retrăsese la moşiile lui de la ţară. Intenţionau să se refugieze pe coasta italiană într-o lună de miere prelungită, sperând că scandalurile se vor stinge şi că în momentul în care se vor întoarce vor fi devenit bârfe învechite.

Tot planul lor secret, îndelung elaborat, era spre binele lui Edward. Angelei nu i-ar fi păsat deloc de părerile oamenilor de *bonton*. Nu o mai vexau de mult convingerile lor, dar pentru Edward şi preţioasa lui reputaţie ar fi înfruntat orice obstacol.

Ideea că încă era atât de îndrăgostită îl făcea pe James să simtă o gheară în stomac.

Analiză din nou camera şi nu se putu opri să nu îşi spună că ea se bucura de ruptura pe care o provoca. Îşi imaginase că îl lasă să o aştepte, agitat ca un şcolar neliniştit, gata să fie disciplinat.

Tocmai când se decisese să plece, ea se strecură pe uşă într-un vârtej de roşu-strălucitor. Rochia era păcătos de decoltată, cu talia bine marcată şi fuste ample care îi scoteau în evidenţă formele voluptuoase. Părul ei blond, extraordinar, era ridicat în vârful capului, iar faţa îi era machiată cu multă artă. Era frumoasă, încrezătoare, plină de trăsnăi şi nebunii, iar el era bucuros că nu era bărbatul care trebuia să o suporte pentru tot restul vieţii sale. Aproape că îi era milă de Edward. Tatăl ei nu trăise cu ea douăzeci şi cinci de ani, iar James spera că Edward îşi dădea seama cu adevărat în ce se băga.

– Ai veşti de la fratele tău? începu ea, fără să se gândească să îşi ceară scuze pentru că îl silise să aştepte aproape o oră, în timp ce ea se dichisise.

– Da. A trimis un bilet. I-l dădn şi o privi atent în timp ce ea îl citea.

Era atât de lipsită de formalism pe lângă toate celelalte femei pe care le cunoscuse şi care erau la rândul lor mame. Deşi ea nu fusese genul *matern*, el nu se putea opri să nu se întrebe ce fel de persoană ar fi ajuns, dacă nu ar fi avut drept singur părinte această figură înflăcărată, charismatică.

Poşta ei de viaţă, viziunea ei asupra lumii îl făcuseră să devină un bărbat hotărât, puternic, prosper, dar în străfunduri era încă un puşti care o adorase întotdeauna. Tânjea să se descarce de această povară a jurămintelor, însă, cu o certitudine maximă, îşi dădea seama că dacă ar fi arătat cel mai mic semn, nu ar fi suportat să afle care ar fi fost gândurile ei ulterioare.

– Nu ştie când se va întoarce? Se încruntă. Ce dracu' înseamnă asta?

– Nu te speria, mamă. Doar își calmează supărarea.

– Unde este?

James ridică din umeri.

– Nu am nicio idee. Dar spune că este în regulă, așa că nu îmi fac griji. Oricum, nu-l vreau în preajmă când este furios. Trebuie să se răcorească.

– Dar cum rămâne cu slujba lui la cazinou? Ai de gând să te târăști așa la nesfârșit, până când el va binevoi să își reia partea lui de îndatoriri?

– Nu este nicio problemă. Sincer. Dar mințea. Michael avea sarcini bine definite la cazinou și i se simțea întotdeauna lipsa atunci când nu venea, dar nu din cauza asta detesta James faptul că lipsea. Michael era prietenul lui cel mai bun și, dacă nu din alt motiv, prezența lui i-ar permite să pretindă că viața continuă în ritmul normal. Că nu o întâlnise niciodată pe Abigail Weston. Că Angela nu se prostea cu Edward.

– Bănuiesc că se va întoarce, spuse ea, după ce va fi sigur că ne-a înnebunit pe toți de grijă.

– Și nicio clipă mai devreme, adăugă James. Doar știi cum este el. Nu ai niciun motiv să îți faci griji, și amândoi zâmbiră gândindu-se cât de hotărât și încăpățânat putea fi Michael.

Cu un suspin, Angela merse spre oglindă și își verifică coafura. Dintr-odată nesigură pe ea, ceea ce rareori arăta celorlalți, întrebă încet:

– Crezi că mă va ierta vreodată pentru ceea ce fac?

Având în vedere cât de ferm putea fi Michael, James nu reuși să spună nimic despre comportamentul viitor al fratelui său, ca să nu o rănească.

– Sunt sigur.

– Dacă aș crede că nu o va face, nu sunt sigură că aș putea să merg mai departe.

– Mamă, dacă mariajul cu Edward te va face fericită – la dracu', ajunsese în poziția de a-și apăra tatăl! –, atunci asta este ceea ce trebuie să faci. Să nu ai rețineri din cauza lui Michael.

Suspinând din nou, se întoarse spre oglindă și își potrivi un pieptăn.

– Dar tu? îl întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare. Ce s-a întâmplat cu fata care a venit să mă caute?

– Nu am nicio idee.

Ea mijii ochii.

– Nu-mi spune că te-ai întâlnit cu ea.

– Ba da, mamă, m-am întâlnit.

– Ți-am cerut să nu o faci! Îngrijorarea îi traversă fruntea. Ești un bărbat deștept. De ce să te implici într-o asemenea nebunie? Doar dacă nu... se întoarse cu fața spre el, aruncându-i o privire care îl făcu să tremure de groază, ca un copil. Avea dreptate! Ții la ea!

El se foi neliniștit.

– Nu. M-am dus numai pentru că am simțit că trebuie să o fac să înțeleagă.

Pentru că el nu aduse lămuriri, ea sări:

– Și...?

– Povestea s-a încheiat.

– Cum a trecut peste asta?

– Bine, răspunse el, nelăsând să se citească ceva pe chipul lui.

– Perfect prietenește? Fără resentimente și toate celelalte?

– Da.

– Ai fost primul care s-a culcat cu ea?

Îi plăcea să șocheze cu cuvinte obscene, așa că el nu fu surprins de întrebarea ei, dar tot roși de stânjeneală.

– Desigur, răspunse el, încercând să pară plictisit. Întotdeauna primesc ceea ce mi se oferă de bunăvoie.

– Eşti atât de libertin, dragul meu. Ţâţâi din buze şi clătină din cap, apoi traversă camera şi se îndreptă spre scaunul său. Nu mă minţi, James Stevens. Fata credea că este îndrăgostită de tine. Foarte tare. Mai mult ca sigur că i-ai zdrobit inima. Şi nu sta acolo, pretinzând că a fost una dintre târfele tale, pentru că nu era. Era o doamnă adevărată – în toate privinţele. Nu pot să cred că te-ai culcat cu ea, şi apoi i-ai spus adio imediat ce ai terminat. Când ai informat-o? Când îţi trăgeai pantalonii?

Pentru că semăna foarte tare cu ceea ce se întâmplase, James se retrase spre bar şi îşi turnă un pahar de coniac, sorbind în timp ce se uita afară pe fereastră, ca să evite privirea mamei sale.

– Nu a fost chiar atât de rău, şopti el.

– Ai dreptate, spuse ea cu sarcasm. Sunt sigură că a fost mult mai rău. Cum de poţi să fii atât de ticălos? Ce te-a apucat, să te porţi în felul acesta cu o fată atât de dulce? Te-am crescut mai bine de atât.

– Am făcut-o pentru ea, mamă, spuse el, dorind să îi poată spune cât de tragic fusese totul.

Se gândi la Abby, la felul generos în care se oferise şi la naivitatea cu care se aşteptase ca totul să se rezolve. Nu înţelesese niciodată ce ticălos putea fi.

Se dusese acolo cu scopul nobil de a termina în mod irevocabil afacerea, dar în momentul în care dăduse cu ochii de ea, nu putuse să rămână nepăsător. Deşi se purtase ca un adevărat ticălos făcând sex cu ea, împreunarea lor fusese minunată, copleşitoare, cea mai intensă şi dramatică întâlnire din câte trăise, şi era bucuros că o avusese atunci, pentru ultima oară. Să se culce cu ea fusese un fapt lipsit de sensibilitate, dar nu avea regrete.

– Ai făcut-o pentru *ea?* izbucni Angela, fără să îi vină să creadă. Acum chiar că am auzit totul. Fata aia te iubea. Ar fi făcut orice pentru tine.

– Nu m-a *iubit*, mamă. Am fost singurul bărbat care i-a dat atenţie. Asta este tot. Era infatuată şi intrigată; a confundat dragostea cu dorinţa, dar nu fi îngrijorată. Mă va uita uite aşa. Îşi pocni degetele, apoi se îndreptă spre scaun şi se aşeză, încercând să pară în largul lui, în timp ce spera cu disperare că ea va renunţa la acest subiect.

Nu voia să vorbească despre Abigail Weston!Nici cu mama lui, nici nu altcineva! Era ca o insectă plictisitoare, care îi bâzâia în jurul inimii, ocupându-i gândurile. Nu putea mânca, dormi, gândi, simţea mereu prezenţa ei invadatoare.

– Nu-mi vine să cred că spui atâtea prostii. Angela se duse spre el, căzu în genunchi şi îşi aşeză braţele pe coapsele lui. Parfumul ei îl invadă. Jamie, şopti ea uşor, o iubeşti?

– Singur că nu! afirmă el mult prea hotărât. O iubea pe Abby mai mult decât poate fi descris în cuvinte, avea nevoie de ea aşa cum avea nevoie de aer sau apă, dar nu va năvăli în viaţa ei, când era atât de evident că ea nu îl voia acolo.

În timpul ultimei lor întâlniri, aşteptase un gest, un semn – orice! – care să îi arate că era pregătită să dea la iveală legătura lor. Îi dăduse ocazia, dar ea nu acceptase şansa de a face vreo afirmaţie. Îşi ceruse iertare pentru comportamentul ei de la teatru. Tânjise să se culce cu el, dar nu avusese nicio intenţie să meargă dincolo de acest *amour* clandestin.

Deşi detesta să accepte evidenţa, în fond nu era mult mai diferită de celelalte femei superficiale, imature, ale *înaltei societăţi*. Era mult prea îndoctrinată cu rigorile sociale pentru studiul cărora îşi petrecuse douăzeci şi cinci de ani din viaţă, şi nu ar fi lăsat niciodată lumea ei politicoasă, ordonată pentru a lui.

Ar fi vrut să o urască pentru asta, dar nu putea. Odată, pe vremea când era mai tânăr – şi mai prost –, crezuse că va putea trece peste poverile pe care o femeie ca Abby trebuia să le poarte, dar era imposibil. Jurase să nu mai facă o altă

doamnă să treacă prin iadul acesta, şi asta va face. Dacă, prin cine ştie ce cotitură ciudată a sorţii, ar ajunge împreună, ar fi pentru totdeauna nefericită, iar el refuza să provoace atâta nefericire oricăruia dintre ei.

Aşa că... o părăsise cu brutalitate. Abuzase îngrozitor de ea. Va suferi pentru o vreme. Apoi va deveni furioasă. Apoi... îl va uita şi va merge mai departe.

Deşi îl durea să şi-o imagineze găsindu-şi un partener acceptabil, căsătorindu-se şi întemeind o familie cu unul de-al ei, nu va poposi asupra acestui subiect. Se va sili să meargă mai departe, în ciuda părerii mamei sale. De la început, ştiuse că nu ar fi trebuit să se implice cu Abby. Dacă ar fi ascultat de propria judecată, s-ar fi purtat, în sfârşit, onorabil şi prin urmare n-ar fi adus-o într-o situaţie pe care ar fi trebuit să o evite de la început.

Angela îşi aşează palma pe obrazul lui, în timp ce căuta emoţia ascunsă pe care putea atât de uşor să o descopere.

– Minţi din nou, Jamie. Pot să văd cât de tare o iubeşti. De ce nu poţi lăsa dragostea voastră să înflorească? De ce trebuie să fie atât de îngrozitor pentru tine?

– Nu este o chestiune de *iubire*, mamă. Numai că ea merită pe cineva mult mai bun decât mine.

– Mai bun decât tine? Oh, Doamne, vrei să încetezi! Îl prinse de partea din faţă a cămăşii şi îl scuturâ cu putere. De unde ai căpătat lipsa asta de încredere? Cu siguranţă, nu de la mine! Când ai ajuns să fii atât de al naibii de timid?

– Nu sunt timid, afirmă el. Numai că vreau ce este mai bun pentru ea.

– Dar, dacă o iubeşti cu adevărat, tu ai fi *cel mai bun* pentru ea, nu-ţi dai seama? Îi răvăşi părul, aşa cum făcea când era copil. Du-te după ea, Jamie. Convinge-o! Ai putea să o ai, dacă îţi doreşti asta.

– Este mai uşor de spus decât de făcut, mamă. Nu poate să vadă dincolo de aparenţe, să mă vadă aşa cum sunt. Am mai încercat o dată o astfel de relaţie şi ai văzut ce dezastru a fost.

– Dar nu ţi-ai iubit soţia, iar ea nu te-a iubit pe tine. De data asta, este altceva. Ştiu că aşa va fi!

Cu tot felul ei sofisticat de a fi, întotdeauna fusese o romantică, şi el nu se putu opri să nu zâmbească.

– Dragostea nu învinge totul.

– Asta este ceea ce crezi tu, băiete, spuse ea. Ai putea fi surprins să vezi câte poate face puţină dragoste.

Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Ea se încruntă pentru că discuţia lor intimă fusese întreruptă.

– Este Eddy, explică ea, întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice în picioare. Îţi cer să te comporţi civilizat cu el. Nu sunt în toane bune pentru niciun fel de discordie între bărbaţii din viaţa mea.

– O să mă controlez.

– Ai face bine! îl avertiză ea.

Se grăbi spre uşă şi o deschise, abia apucând să o închidă înainte de a ajunge în braţele lui Edward, sărutându-l cu pasiune. James îi urmări câteva minute, apoi îşi mută privirea în stradă. Ştia, din copilăria sa, că părinţii lor se bucurau unul de compania celuilalt şi că viaţa le fusese plină de veselie, dar nu îşi dăduse seama de pasiunea ce plutea între ei.

Trebuie să fi fost acolo, dar, copil fiind, probabil că nu o recunoscuse. De multe ori în ultimele săptămâni fusese împreună cu ei şi îşi dăduse seama că legătura dintre ei era atât de adevărată, încât nu înţelegea cum reuşiseră să stea despărţiţi atâta vreme. Dacă fuseseră vreodată creaţi doi oameni pentru a fi împreună, atunci ei erau. Dar asta nu însemna că trebuia să îi placă faptul că se comportau ca o pereche de îndrăgostiţi. Era ceva extrem de tulburător în expunerea reciprocă a afecţiunii părinţilor săi.

Vocea lui Edward îl readuse pe James în cameră.

– Ai vreo veste de la Michael? întrebă el.

– I-a trimis o scrisoare lui James, îi răspunse Angela. Este bine; numai că nu se întoarce, deocamdată. Se pare că fiul nostru cel matur este încă plin de furie.

– Să sperăm că într-o zi se va termina, spuse Edward, dezamăgit.

– Ai vorbit cu fetele tale? îl întrebă ea. El dădu din cap afirmativ. Cum au primit vestea?

– Nu prea bine! Au jurat să nu vină la nuntă.

– Răsfăţate! Ca şi cum le-am invita! le admonestă ea şi, ca un semn al devoţiunii, Edward, aproape chicoti când auzi că ea îi dezaprobă pe copii lui. Dar Charles? Şi el a fost supărat?

– Este greu de spus. Cred că se abţine să facă vreo afirmaţie până când va avea deosebita plăcere de a te cunoaşte.

– Păi, asta ar trebui să fie uşor. O să îl dau pe spate cu personalitatea mea cea dulce. Fâlfâi din gene, iar el râse din nou, apoi se duse în cealaltă cameră să îşi aducă geanta – şi cine ştie ce să facă cu ea –, lăsându-i pe James şi pe tatăl lui într-o tăcere ciudată.

– Bună, James, spuse într-un târziu Edward.

După îngrozitoarea noapte de la teatru, erau deosebit de stânjeniţi unul faţă de celălalt. Comentariile lor scurte se pierdeau în aer, lăsând urme de opoziţie şi neîncredere – cel puţin din partea lui James. Edward trecuse deja peste acea scară şi părea pregătit să meargă mai departe, de dragul tuturor. James nu era tocmai la înălţimea bunăvoinţei lui Edward, dar făcea eforturi în acest sens. Îşi dorea ca Angela să fie mulţumită, dar prea multe elemente apăruseră în joc şi nimic nu mai părea simplu. Ultimele evenimente îl lăsaseră complet epuizat, până când se simţise ca un lup înfometat închis într-o cuşcă, înghiontit cu suliţe ascuţite. Era din nou gata să muşte pe oricine s-ar fi apropiat.

– Bună, Edward, îi răspunse James.

– Luând în calcul tot ce s-a întâmplat, crezi că ai putea, din când în când, să îmi spui *tată?*

James își mușcă buzele, mimând o încercare de a pronunța cuvântul.

– Nu, spuse el în cele din urmă, nu cred că acest cuvânt există în vocabularul meu.

Edward suspină obosit.

– Măcar nu mă mai privi de parcă aș avea coarne. Am avut parte de asta din plin de la copiii mei.

– Bietul băiat, șopti el grosolan, tocmai când Angela se întorcea. *Fiicele* tale ți-au rănit sentimentele?

– Nu o face pe istețul, se răsti ea la fiul său. Ți-am spus că nu am starea necesară.

– Îmi pare rău, își ceru el scuze cu jumătate de gură. Se comporta mai răsfățat decât Michael, dar nu putea să se controleze. Fratele lui fusese destul de inteligent să plece. James rămăsese, hăituit de toți, și să-l ferească Dumnezeu pe bărbatul care i-ar sta în cale – fie tatăl lui, fie altcineva.

– De fapt, continuă Edward, mă bucur că ești aici, James. Voiam să te caut la club după vizita făcută mamei tale.

– De ce?

– Am primit un mesaj dintre cele mai ciudate. De la Jerald Weston. Scotând încet un bilet din buzunar, nu observă că Angela și James înțepeniseră. Îl știi, nu? întrebă Edward. Contele de Marbleton?

– Da, este un client, replică James, încercând să păstreze o expresie de nepăsare. Ce vrea?

– Îmi cere să trec pe acolo în după-amiaza asta și insistă să te iau cu mine, dar nu spune de ce. Nu-mi place să nu știu despre ce este vorba. Are vreo datorie mare pe care speră să o anulezc?

Angela se uită la James, iar el o privi la rândul lui, dar nu făcu niciun comentariu.

– Ai putea să îi spui, zise ea într-un târziu. Sau o voi face eu.

– Să îmi spună ce? întrebă Edward, complet nedumerit.

Un mușchi tresări pe obrazul lui James; ochii lui deveniră roșii de furie. Era evident, el și Abby fuseseră descoperiți. Dar cum? Și de către cine?

Tăcerea deveni apăsătoare, Edward se uita la ei uimit, Angela aștepta ca James să își dezvăluie păcatele. În sfârșit, când părea că nu o va face, o făcu ea pentru el.

– James a sedus-o pe sora mai tânără a lui Marbleton. Probabil că omul a auzit cumva.

– Caroline? șuieră Edward, apoi se prăbuși pe scaun. Doamne, te-ai culcat cu Caroline? Charles o iubește! Este hotărât să se căsătorească cu ea. Asta îl va ucide pe loc!

Era tipic pentru Edward să se îngrijoreze în privința lui Charles. Scandalul ar putea să îi afecteze *adevăratul* fiu, iar grija lui deplasată era exact motivul pentru care James nu credea că Angela trebuia să se căsătorească cu el. Loialitatea adevărată a lui Edward va fi îndreptată mereu spre ceilalți.

– Charles își poate avea mica lui virgină, remarcă James cu cruzime. Cu greu aș putea fi interesat.

– A defloral-o pe cealaltă, spuse ascuțit Angela, făcându-i pe amândoi bărbații să se încrunte. Care este numele ei? Abigail? Fata asta este îndrăgostită nebunește de el, Eddy. Este aproape dureros să o vezi.

– Ai întâlnit-o? o întrebă Edward, șocat și uimit.

– A venit la mine acasă! Nerușinată la culme! Căutându-l arătă spre fiul ei cel neascultător –, dar el nu are nici măcar bunul-simț pe care Dumnezeu îl dă și unei furnici. Și el o iubește, deși nu recunoaște. Am încercat să îl conving că ar fi destul de norocos dacă i s-ar permite să se căsătorească cu ea, dar nu vrea să mă asculte.

– Ai sedus-o pe Abigail Weston? Oh, James... Edward suspină, descurajat, îngrozit, trecându-şi o mână peste frunte. Nu ai învăţat nimic din cealaltă situaţie?

– Am avut o legătură scurtă. Asta este tot. James ridică din umeri, alungând-o pe Abby cu cuvinte care erau mult prea reci şi calculate pentru a descrie ceea ce se întâmplase cu adevărat. S-a terminat.

– Dar care sunt planurile tale în legătură cu ea? insistă tatăl lui.

– Nu am niciunul.

– Dacă va avea un copil?

– Nu e cazul, spuse el, deşi trebui să îndepărteze o urmă ciudată de speranţă la care ar fi dus ultima lor împreunare, ceea ce ar fi fost cel mai mare dezastru dintre toate. Un copil ar fi obligat-o pe Abby să se căsătorească, iar el nu s-ar uni cu ea decât dacă ar fi sigur că îl dorea cu adevărat de soţ. Aşa cum deja avusese ocazia să afle, nu putea să-şi facă vreo iluzie despre poziţia ei. Indiferent ce vor pretinde toţi ceilalţi, nu se va lăsa convins să acţioneze din nou pentru a îndrepta ceva.

– Oh, fiule... Edward îşi clătină capul cu deznădejde. Ce vom face?

– Absolut nimic.

– Cum să îi explic totul lui Jerald?

– Nu mă *aştept* să îi explici. Sunt un bărbat matur. Pot să vorbesc şi singur, fără niciun ajutor din partea ta.

– Şi cum rămâne cu Abigail? Este o femeie minunată. Nu pot să suport ideea că ai abuzat de ea în felul acesta. Reproşul era dureros. Sunt complet îngrozit de felul în care te-ai purtat cu ea. Ce te-a apucat... să te joci în felul acesta când nu ai nicio posibilitate de a îndrepta greşeala? Tu – mai mult decât oricine altcineva – ar trebui să fii conştient de consecinţe.

James se străduí să rămână nonşalant, pentru că învăţase de mult că nu trebuie să îl lase pe tatăl său să vadă cât de adânci îi erau rănile.

– Am fost foarte discreţi. Reputaţia ei abia dacă este atinsă.

– Este evident că *cineva* ştie ce s-a întâmplat! spuse Edward aproape strigând. Jerald îţi va dori capul!

– Ei bine, nu îl poate avea, replică James.

– Nu ai onoare? Nu ai ruşine?

– Nu prea multă. Se ridică încet în picioare, deşi era sfârşit pe dinăuntru, şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? îl întrebă mama lui.

– Mă gândeam să merg să stau de vorbă cu Jerald Weston. Întotdeauna l-am crezut un ticălos nenorocit şi dintr-odată ard de nerăbdare să am o ceartă serioasă. Ieşi din cameră şi străbătu holul.

În urma lui, mama lui striga:

– Du-te cu el, Eddy, vrei? În starea asta, nu se ştie ce poate face.

– Mă duc, dragă, spuse tatăl lui, dar nu ştiu ce ajutor pot să îi dau.

– Doar să nu îl laşi să provoace mai multe necazuri decât a făcut deja.

James merse mai departe, fără să încetinească, în timp ce tatăl său se străduí să îl ajungă din urmă.

19

Abigail se prăbuşi pe scaunul de lângă fereastră, privind în jos spre grădinile din spate, fără să găsească nicio bucurie în priveliştе. Păsărelele cântau, florile erau îmbobocite, cerul era de un albastru strălucitor, cu nori pufoşi. În ciuda acestei zile de primăvară, tot ceea ce vedea era în culori gri.

James nu o iubea!

Închise ochii şi îşi sprijini capul de perete, dorindu-şi să înceteze să mai respire, să nu mai gândească, să nu mai existe, pentru că era clar că ea nu putea face faţă unei alte zile. Inima îi era atât de zdrobită, încât ar putea înceta să mai bată. Nici nu i-ar fi păsat.

În timpul săptămânilor în care el refuzase să se întâlnească cu ea, îşi păstrase echilibrul pentru că sperase atât de mult că se vor împăca. Crezuse cu adevărat că o va ierta, că vor continua ca până atunci, că vor deveni şi mai devotaţi şi mai legaţi, până când James ar fi ajuns la concluzia la care ea ajunsese de mult: că îşi aparţineau unul altuia.

Dumnezeule, ce proastă fusese! În timpul ultimei întâlniri, atât de dramatice, atât de minunate, atât de sfâşietoare, permisese prezenţei lui magnifice, trupului lui fabulos să copleşească orice raţiune. Dar în timp ce ea rămăsese în lumea viselor ei idioate, de fată proastă, el fusese atât de plictisit,

încât, în momentul în care terminase actul sexual, abia aşteptase să îşi tragă pantalonii şi să îşi vadă de drum. Îi spusese că nu se va mai întoarce şi era limpede că asta intenţiona să facă. Nu îl va mai vedea niciodată şi, oh, cât de tare o rănea această idee!

Toate planurile ei, toate imaginile unei vieţi perfecte fuseseră spulberate într-o clipă. Totul dispăruse, în afară de imensa dragoste pe care o simţea pentru el şi nu îşi dădea seama unde să o îngroape acum, când el i-o aruncase înapoi. Acest munte de afecţiune o copleşea, sugrumând-o, apăsând-o, iar ea abia mai putea respira sub greutatea lui.

– Oh... Ce să mă fac acum? se plânse ea spre cerul tăcut.

O bătaie se auzi în uşă şi Caroline intră fără să aştepte un răspuns. Cercetând-o pe sora ei din cealaltă parte a camerei, Caroline o întrebă:

– Abigail, nu te simţi bine? În ultimele două zile, ai arătat de-a dreptul istovită.

– Nu... sunt bine. Susurând minciuna evidentă, îşi frecă fruntea. Nu voia să vorbească cu Caroline! Nu voia să vorbească cu nimeni! Voia doar să fie singură, ca să se obişnuiască cu ceea ce se întâmplase.

Caroline se apropie şi se aşeză lângă ea.

– Ce s-a întâmplat, Abigail? Mie poţi să îmi spui.

Abigail se concentră asupra surorii sale şi, spre groaza ei, lacrimile îi umplură ochii. Mai mult decât orice altceva pe lume, îşi dorea să poată vorbi cu cineva despre ceea ce se întâmplase, despre James Stevens. Faptul că nu putea vorbi cu nimeni părea să fie cea mai mare tortură dintre toate.

– Sunt doar obosită, Caroline, insistă ea, în timp ce şterse singura lacrimă care reuşise să îi alunece pe obraz.

– Bărbatul acela ţi-a făcut ceva?

– Ce bărbat? Abigail îşi întoarse privirea spre curtea din spate.

– Cel cu care te vezi. Cel care ţi-a trimis lenjeria.

Abigail închise din nou ochii, apăsându-şi cu un deget pleoapele, încercând să reţină acolo potopul de emoţii pe care îl simţi când pronunţă cuvintele:

– Nu este niciun bărbat.

Caroline rămase tăcută o vreme, apoi îi spuse:

– Dacă vreodată ai nevoie să vorbeşti despre asta, sunt aici.

– O să ţin minte, şopti Abigail cu precauţie. Toate regretele ei, sarcasmul şi durerea îi stăteau pe vârful limbii, implorând pentru şansa de a fi pronunţate. Îşi dădu seama că trebuie să se controleze. Dacă nu avea grijă, o va avea în curând pe Margaret aici, deşi în ultima vreme Margaret fusese destul de absentă.

Abigail îşi dorea ca toţi să dispară, pentru a avea puţină linişte, dar în casa lor imensă intimitatea era un lucru preţios, iar ea nu îşi permitea să se speculeze pe seama stării ei de disperare. Caroline deja dedusese că se întâmplase ceva, aşa că şi ceilalţi vor începe să observe, dacă nu era mai reţinută.

Se îndreptă, jucându-se cu fustele, în timp ce îşi şterse cutele de îngrijorare de pe frunte.

– Ce te-a adus sus? întrebă ea liniştit. Tu şi Charles trebuia să mergeţi să vă plimbaţi.

– Pentru că tu nu eşti pregătită, am lăsat-o pentru mai târziu.

– Sunt sigură că voi fi gata. Să îmi spui când vreţi să mergeţi. O plimbare în parc i-ar putea îmbunătăţi starea de spirit. Ar ieşi din casa asta plină de priviri curioase şi ar putea rămâne ascunsă în trăsură, în spatele tinerilor îndrăgostiţi; ar fi singură, cu propriile gânduri.

– Abigail, pot să îţi dezvălui un secret minunat? începu Caroline ezitând.

– Ce este?

– Trebuie să juri că o să-l păstrezi până când va fi momentul potrivit.

– Jur.

– Charles intenționează să îmi ceară mâna în *fața* lui Jerald. Strălucea de fericire. După *cina* din seara asta.

Abia dacă putea *fi* numit un mister! Perechea devenise inseparabilă, până în punctul în care ceilalți curtezani încetaseră să mai vină în vizită, fiind siguri că își rataseră șansa.

– Mă bucur pentru tine, spuse ea, dar nu-și putu opri scânteia de gelozie amară care o străbătu, la gândul că ea și James nu vor fi niciodată în aceeași situație minunată.

– Așa că mă întrebam... despre discuția noastră. Caroline se foi neliniștită. Lumina strălucitoare a soarelui o înconjura într-o poleială albă. Părea atât de tânără și de drăguță, atât de nerăbdătoare în legătură cu viitorul ce o aștepta, *iar* Abigail nu putea decât să spere că Charles va avea grijă de această fată inocentă, blândă, că nu o va aduce niciodată în starea de disperare chinuitoare care îi umplea sufletul lui Abigail.

– Ce va aștepta de la mine Charles? insistă Caroline. Mi-ai promis să mă ajuți.

Abigail se eschivase de câteva ori de la întrebările lui Caroline, dar, sincer, nu putea discuta despre un subiect atât de intim când era atât de tulburată. Orice descriere nu ar face altceva decât să îi amintească de James. Nu era nicio cale să îi descrie actul sexual fără ca imaginea lui să îi apară înainte, iar ea nu îl putea evita în mod deliberat. Ar fi fost ca și cum s-ar fi înjunghiat iar *și iar* cu un cuțit ascuțit.

Chiar și *în* gând dacă îi șoptea numele, inima i se strângea. Era prezent mereu în mintea ei, iar amintirile îi erau atât de vii, încât îi putea simți mirosul, gustul, avea senzația părului aspru de pe trupul său înfiorându-i pielea goală. Imaginile erau încă atât de intense, încât se frecă de pernele canapelei.

Nu putea discuta nimic din toate astea în acest moment. Pur şi simplu nu putea!

– Nu pot în după-amiaza asta, spuse ea într-un târziu. Însă o voi face. În curând.

– Când?

– Dă-mi câteva zile.

Caroline aprobă din cap, în momentul în care o servitoare intră şi spuse scurt că Jerald era în biroul său şi că solicita imediat prezenţa lui Abigail. Ambele surori se ridicară, iar Caroline spuse:

– Nu l-am văzut pe Jerald de secole. Te voi însoţi.

– Îmi cer iertare, domnişoară, spuse camerista spre Caroline, dar contele a cerut ca Lady Abigail să vină singură. Imediat.

Departe de privirea cercetătoare a cameristei, Caroline îşi dădu ochii peste cap, iar Abigail îi aruncă un zâmbet slab, în timp ce se retrăgea. Coborî scările şi îl găsi pe Jerald în spatele biroului său, încruntat, fără niciun document în faţă, cu mâinile aşezate cu palmele în jos pe lemnul lustruit.

– Închide uşa, îi ordonă el cu severitate şi ea se supuse, apoi merse spre unul dintre scaunele aşezate în faţa lui.

Felul în care o privea o făcu să se umple de nelinişte. Nu îl cunoştea prea bine. Era deja adult, stabilit la casa lui, în momentul în care tatăl ei, văduv fiind, se recăsătorise cu mama ei. Numai prin diferenţa de vârstă, şi tot aveau mult prea puţine în comun. Având interese, cunoştinţe şi mod de viaţă complet diferite, singurul lucru care îi lega cu adevărat era faptul că aveau acelaşi tată. Erau frate şi soră, dar nimic mai mult.

Era extrem de enervant să o analizeze cu atâta meticulozitate. Nu aveau o relaţie care să o îndemne la intimitate şi, având în vedere starea ei din acest moment, nu era capabilă să abordeze niciun subiect serios.

– Mi s-a adus la cunoştinţă o situaţie, spuse el tăios. Este şocant şi delicat, dar nu îmi cer scuze pentru că trebuie să o discut cu tine.

Se ridică şi ocoli biroul. Deşi era cu puţin mai înalt peste medie, poziţia aceasta îi permise să deţină controlul asupra ei. Greutatea lui excesivă şi expresia mânioasă îl făceau să pară de-a dreptul ameninţător.

Plină de presimţiri, ea îl întrebă:

– Ce este?

– Ai avut legături clandestine cu un bărbat pe nume James Stevens?

Ochii ei se lărgiră cu o uimire mută, pulsul îi bătea cu furie, urechile îi pocneau. Fuseseră descoperiţi! Cele mai rele temeri ale ei deveniseră realitate! Iar prima şi singura ei grijă era că trebuie să îl apere pe James de orice critici. Orice urmare a acestei situaţii era din vina ei, nu a lui.

Deschise gura, dar nicio vorbă nu se auzi, aşa că Jerald spuse în locul ei:

– Dacă ai de gând să minţi, nu o face. Margaret v-a văzut pe amândoi şi de atunci se simte *rău*.

Margaret? Unde? Cum? Singurul loc în care ea şi James fuseseră împreună era casa închiriată. De ce ar fi fost Margaret în apropiere?

– Când? întrebă ea prosteşte, neputând să formuleze o remarcă mai înţeleaptă.

– Deci..., susură el plin de ură, recunoşti.

Înainte să îşi dea seama ce urma să se întâmple, el o lovi cu atâta putere, încât aproape că o răsturnă de pe scaun. Numai faptul că strângea cu putere braţul scaunului o făcu să îşi păstreze echilibrul. Îşi înghiţi un suspin.

– Jerald... te rog...

– Târfă mică! sâsâi el. Ai idee ce fel de creatură ticăloasă este?

– Nu... nu... Scutură capul cu putere, nereuşind să rămână tăcută când James era atacat. Este un bărbat bun. Un om bun...

Jerald o lovi din nou, mai tare, iar ea căzu în genunchi, cu senzaţia că toate oasele i s-au sfărâmat. Niciodată în viaţa ei nu crezuse că va suporta aşa ceva şi era tulburată peste măsură.

– Nu-l apăra în faţa mea! urlă Jerald. Niciodată!

Îi putea auzi respiraţia aspră, în timp ce încerca să se stăpânească, aşa că se târî pe podea, în faţa lui, cu lacrimile curgându-i pe faţă, cu o mână apăsată protector pe obrazul dureros, pregătindu-se pentru orice altă lovitură ar fi putut veni – fizică sau verbală.

Într-un târziu, el se duse la fereastră, lăsând distanţă între ei, apoi se întoarse spre ea.

– În toţi anii aceştia am tolerat ideea ca tu să rămâi singură. Am avut încredere să te las să o creşti pe Caroline şi uite ce ai reuşit să faci! Mă întreb ce fel de educaţie i-ai oferit. Sub tutela ta sordidă, va deveni şi ea o târfă, la fel ca tine?

– O iubesc pe Caroline, protestă ea, dar afirmaţia ei pătimaşă se auzi ca o şoaptă. Nu i-aş face niciodată rău.

– Femeie uşoară, deja *ai rănit-o mai* mult decât îţi dai seama. Se încruntă. În acest moment, responsabilităţile tale în legătură cu Caroline au luat sfârşit.

– Nu, Jerald, orice în afară de asta. În sfârşit, găsi curajul de a se uita la el şi tresări când simţi felul respingător în care o privea. Te *implor*.

– *Dragă* soră, spuse el caustic, zilele în care puteai cere ceva de la mine au luat sfârşit. Merse în spatele biroului şi se aşeză, arătând spre scaunul ei cu un gest plin de nervozitate. Ridică-te! Îndreaptă-te!

Se folosi de scaun pentru a se ridica, dar picioarele îi tremurau. În timp ce se chinuia să se ridice, nerăbdarea lui

se iscă din nou şi ea se temu că ar putea veni din nou spre ea, lovind-o pentru a doua oară. Cu un efort imens, îşi sprijini coapsele pe scaun, apoi se ţinu de el cât putu mai tare.

– Ce decizie ai luat? reuşi ea să întrebe.

– Vei primi exact ceea ce meriţi, nimic mai puţin, îi răspunse el. James Stevens – ticălos, bastard, mare *amant* al femeilor – va ajunge în curând aici pentru a te cere în căsătorie.

– James vine aici? Ea gemu, ruşinată şi stânjenită că o va găsi în halul acesta, alături de un frate atât de furios şi complet neajutorată. Oh, cum putea o afecţiune atât de mare ca a ei să îi aducă într-o asemenea situaţie îngrozitoare?

– Îl aştept din moment în moment. Până mâine după-amiază vei fi mireasa lui. Nu te vei mai întoarce niciodată în niciuna dintre casele mele, nu vei mai vorbi niciodată cu nimeni din familia noastră...

– Jerald, nu face asta. Acum eşti furios...

– Taci! urlă el. Urmează să înţelegi cu adevărat ce ai provocat. James Stevens este un bărbat fără onoare, fără loialitate, care ar face orice... ar spune orice... ar *trage-o* – ea se cutremură la auzul acestui cuvânt îngrozitor – oricui, şi o va tot face cu tine timp de ani întregi, în timp ce tu te vei chinui şi vei plânge în patul pe care singură ţi l-ai aşternut. Nu pot să îmi imaginez o pedeapsă mai mare sau mai potrivită pentru această dizgraţie pe care ai aruncat-o asupra noastră.

– Nu ştie nimeni...

– Ai fi surprinsă de cine *ştie*. Râse cu răutate, în mod clar tulburat de această idee. Nu-mi vine să cred că încă nu s-a auzit în tot oraşul. Cred că se va întâmpla în curând şi, când oamenii îşi vor da seama ce fel de târfă am drept soră, voi căuta în lung şi-n lat să găsesc un soţ pentru Caroline. Eşti mulţumită, Abigail, de ceea ce ai provocat?

Ea începu să plângă în hohote pentru că nu intenţionase să facă nimic rău. Cu atât mai puţin lui Caroline, dar ceea ce

spusese Jerald era adevărat. Când se va răspândi zvonul despre legătura ei cu James, Jerald va întâmpina dificultăți în a găsi un partener potrivit pentru Caroline. Probabil că va trebui să îi sporească dota destul de mult, lucru pe care Abigail se îndoia că îl va face, așa că fie nici Caroline nu se va căsători, fie va ajunge să încheie o căsătorie nepotrivită.

Și totul din cauza comportamentului ei nestăvilit, năvalnic! Dacă ar putea schimba trecutul și să șteargă totul!

– James nu se va căsători cu mine, șopti ea, simțind nevoia de a-și pregăti fratele pentru orice eventualitate.

– O să vedem noi! spuse el plin de încredere.

– Și nici nu am să îi cer asta.

– Tu, Abigail, replică el caustic, nu mai ai absolut *niciun* cuvânt de spus în această problemă.

Rămaseră într-o tăcere încordată, tulburată numai de ticăitul ceasului. În sfârșit, valetul anunță sosirea contelui de Spencer și a lui James Stevens. Abigail era atât de îngrozită să dea ochii cu cei doi – un prieten drag și dragostea ei scumpă – în asemenea circumstanțe nefericite, încât nu se putu uita spre ei când intrară, deși simți atenția lui James trecând pe deasupra ei.

La un semn al lui Jerald, valetul închise ușa și cvartetul cel straniu rămase izolat. Edward și James se apropiară împreună de birou. Jerald se ridică să îi înfrunte.

– Voi fi scurt, începu el. Am aflat dintr-o sursă de necontestat că James Stevens a întreținut relații sexuale cu sora mea Abigail timp de mai multe săptămâni. Acțiunile lui irresponsabile i-au distrus orice șansă de a se căsători și mai mult ca sigur că a lăsat-o însărcinată. A compromis-o în totalitate, punând în pericol reputația familiei mele și distrugând așteptările unei căsătorii pentru cealaltă soră a mea, Caroline. Ce poți să răspunzi?

– Tocmai am aflat şi eu de această situaţie, Jerald, spuse Edward, făcând eforturi să îndrume discuţia pe un tărâm al raţiunii. Hai să ne aşezăm şi să vedem ce se poate face, cu calm, bine?

– Nu ne vom *aşeza*. Nu am intenţia să îl primesc pe acest individ – arătă cu brutalitate spre James, dar nu se uită spre el – sub acoperişul meu mai mult decât este nevoie ca să o ceară în căsătorie. Apoi voi doi veţi pleca, iar eu mă voi ocupa să obţin certificatul necesar. Un vicar aşteaptă instrucţiunile mele. O ceremonie intimă va fi ţinută aici, în casa mea, mâine-dimineaţă la ora unsprezece. Vreau ca Abigail să plece până la prânz.

Edward suspină şi se uită spre James.

– Ei bine? întrebă el.

– Deja ai aflat răspunsul meu, adăugă James, complet plictisit.

Din moment ce numai Edward era cel care cunoştea răspunsul, urmă o tăcere lungă, periculoasă. Jerald o rupse, lovindu-şi degetele de birou:

– Întreab-o, la dracu'! îi ordonă el, cu vocea spartă.

Toţi trei se întoarseră spre ea. Obrajii lui Jerald erau atât de roşii, încât părea în pragul unui atac de apoplexie. Edward era trist, înţelegător şi plin de regret. James părea total detaşat, ca şi cum ceea ce se întâmpla nu avea niciun efect asupra lui.

Îl privi, căutând cel mai mic semn de îngrijorare, cea mai slabă urmă de afecţiune. Dacă ar fi văzut un semn mic de respect, s-ar fi aruncat la picioarele lui şi l-ar fi implorat să o salveze de soarta pe care ar avea-o în mâinile lui Jerald. Însă o privea cu nimic altceva decât apatie şi lipsă de interes. Ar fi putut foarte bine să fie doi străini care tocmai se întâlniseră pe stradă

Inima ei, deja lovită, se sfărâmă în mii de bucăţi.

– Nu cred că Lady Abigail dorește să se căsătorească cu mine, spuse James. Nu și-a dorit niciodată.

– Nu este după cum vrea ea! insistă Jerald.

Ignorându-l pe Jerald, James o întrebă:

– Ce răspunzi, doamnă? Tonul vocii lui era lipsit de respect și batjocoritor. Ești pregătită să *te cobori* într-atât, încât să te căsătorești cu unul ca mine?

Cei trei își ținură respirația. Un singur cuvânt – *da* – și ar fi devenit soția lui James. Cândva, ar fi făcut orice să aibă o asemenea oportunitate, dar, pentru că el o privea cu dispreț și nemulțumire, nu putea să accepte.

Nu numai că nu reușise să o iubească, dar se pare că nici măcar nu o *plăcea*. Cum să îl oblige să se căsătorească cu ea, când disprețul lui era atât de profund? Dacă ar accepta, și-ar petrece întreaga viață chinuită de gândul că nu o dorise niciodată, rătăcind singură, în timp ce el ar trece de la o femeie la alta.

Ce fel de existență ar fi asta?

– Nu. Scuturâ din cap, în timp ce îi privea fața iubită. Ar fi o greșeală îngrozitoare.

Pentru o scurtă clipă, își imaginâ că zărește o undă de regret și speranță spulberată pe chipul lui. Se încovoie, ca și cum ar fi primit o lovitură teribilă, dar, la fel de repede, acea impresie dispăru. Mintea ei disperată îi juca feste.

– Vedeți? spuse James victorios. Doamnă, vă amintiți de înțelegerea noastră, nu?

– Ce înțelegere? strigă Jerald indignat.

– Când am început afacerea noastră – se întoarse James spre Jerald –, am informat-o că nu voi face nimic ca să îl apăr reputația, dacă am fi fost expuși. A înțeles termenii și condițiile implicării mele. De la început, decisesem că era doar un joc, nimic mai mult. Ridică din umeri, ca și cum ar fi dat explicații despre labirintul întortocheat al lumii.

– Mai întâi ai avertizat-o – Jerald aproape se sufocă de groază – că intenționezi doar să te joci? Ce fel de bărbat ești?

– Acel gen dezgustător de care ești convins că sunt.

– James! strigă Abigail. Nu suporta când se umilea în felul acesta. Nu te purta așa. Dar nimeni nu o asculta.

Jerald își îndreptă animozitatea spre Edward.

– În ciuda felului în care a fost crescut, rânji Jerald accentuând sensul cuvintelor, James Stevens este totuși fiul tău. Vei accepta ca purtarea lui să rămână fără urmare? Vei accepta refuzul lui de a face ceea ce este corect?

– Este adult, Jerald, răspunse Edward. Am încercat să vorbesc cu el, să îl determin să facă ceea ce este corect. Dar nu îl pot *sili* să se căsătorească cu ea. Știi și tu asta.

– Aveți același sânge! L-ai procreat pe acest... acest... – cu ochii holbați, nasul roșu, îndreptă un deget acuzator spre James – acest exemplu demn de dispreț pentru un bărbat. Cum de suporți să fii în aceeași cameră cu el?

– Nu mă voi înjosi să răspund la așa ceva, sări Edward.

– Ieși afară din casa mea! strigă Jerald, ieșindu-și din fire. Ia-ți bastardul și pleacă! Și, dacă tot suntem aici, să fii sigur că nici Charles nu își va mai arăta fața lui tristă pe aici.

– Nu, Jerald, spuse Abigail, nu o pedepsi pe Caroline. Îl iubește pe Charles!

– Închide gura, Abigail! răcni el. Cu cruzime, îi spuse lui Edward: Așchia nu sare prea departe de trunchi, nu-i așa, Spencer? Ei bine, nu voi accepta ca încă unul cu sângele vostru detestabil să se apropie de femeile din familia mea.

James se zbârli și făcu un pas înainte.

– Știi, *tată* – sublinie formula de adresare –, nu-mi pasă ce crede idiotul acesta despre mine, dar mă deranjează cu adevărat să aud că îl denigrează pe Charles. Ai vrea să îl snopesc în bătaie pentru tine? Aș fi foarte fericit!

– Nu, James, şopti Edward cu tristeţe. Jerald, înţeleg că eşti supărat, dar te rog să nu iei o decizie pripită în legătură cu copiii.

– Pleacă! strigă din nou Jerald. Înainte să îmi chem servitorii şi să le cer să vă arunce în stradă pe amândoi, ca pe nişte ticăloşi ce sunteţi.

– Vino, James, suspină Edward. Ai creat destul dezastru aici.

Se îndreptară spre uşă, dar, speriindu-i pe toţi – mai ales pe Abigail – James se îndreptă spre ea. Era mult prea umilită pentru a-l privi – de comportamentul fratelui ei, de propria-i conduită nepotrivită, depravată, care îi aduse în mijlocul acestei scene înfiorătoare. Îi prinse bărbia, îi ridică faţa în lumină şi îşi trecu degetele peste obrazul ei. Era umflat şi îi tremura.

– Te-a lovit? o întrebă el încet, ameninţător.

Speriată de ce ar fi putut face dacă i-ar fi spus adevărul, ea nu îi răspunse, dar nici nu mai era nevoie. Adevărul era mult prea evident. Se întoarse, năpustindu-se în spatele biroului, şi îl înşfăcă pe Jerald de reverele hainei.

– Din cauza sumei de bani pe care mi-o datorezi, Marbleton, şuieră el, a fost datoria mea să aflu tot ceea ce se întâmplă în viaţa ta jalnică. Dacă aud că ai mai pus încă o dată mâna pe Lady Abigail, o să-i aduc aici pe câţiva dintre bastarzii tăi pentru a le face cunoştinţă cu Margaret. Ochii tuturor se lărgiră când înţeleseră implicaţiile cuvintelor lui. Pe urmă te voi ucide, încet, cu mâinile goale. Îl ridică pe Jerald de la podea până când acesta rămase atârnat, apoi îl aruncă în scaun unde se prăbuşi cu un sunet înfundat. Gândeşte-te la asta, îl avertiză el.

Se îndepărtă, dar se opri în faţa lui Abigail.

– Dacă te atinge din nou, dă-mi imediat de veste. O să mă ocup eu de el. Spre uimirea ei, îi luă mâna şi depuse un

sărut tandru pe palma ei, *dar nu* o privi în ochi. Acum trebuie să îți *spun au revoir* și să îmi cer iertare dacă te-am supărat. Sper că într-o zi vei putea să mă ierți. Se îndreptă, dar făcând asta, rămase privind un punct fix peste umărul ei. Să mergem, tată.

Ajunseră la ușă tocmai când valetul o deschidea. Caroline aștepta de ccalaltă parte a ei.

– Ce se întâmplă? întrebă ea nerăbdătoare.

– Îmi pare rău, Caroline, *spuse* Edward.

– De *ce*? Ce s-a întâmplat? Devenea din ce în ce mai speriată.

– Fratele tău îți va explica.

Edward o bătu ușor pe umăr cu compasiune, apoi plecă împreună cu James, în timp ce un val de nefericire lovea casa.

Jerald își aranjă hainele, apoi se ridică.

– Întoarce-te în camerele tale, Caroline.

– Nu! *spuse* ea. Nu până când...

– Nu o să îți mai spun a doua oară! strigă el. Pentru că niciodată înainte nu ridicase vocea la ea, dobândi efectul scontat. Aruncând spre Abigail o ultimă privire plină de compasiune, se repezi afară, cu fustele învolburate, și începu să urce treptele.

Valetul închise ușa, iar Abigail se găsi încă o dată *izolată* cu Jerald.

– Acum înțelegi ce fel de bărbat ai adus în viețile noastre? *clocoti* Jerald. Vezi?

– Nu este așa, insistă ea, amintindu-și discuțiile calde pe care le avuseseră, momentele de liniște, confesiunile ațâțate, argumentele fierbinți. Chiar nu este...

Jerald o întrerupse:

– Te vei duce direct în camera ta, unde vei fi încuiată pe timpul nopții.

– Nu vei îndrăzni!

– Te vei conforma planului nostru, altminteri te voi lovi până vei cădea în nesimțire și te voi târî acolo. Era destul de furios ca să facă asta și îngrijorat din pricina posibilelor represalii ale lui James. Nu vei mai vorbi niciodată cu Caroline.

– Nu mă poți opri!

– Nu pot? o întrebă el cu asprime. Ea va fi scoasă imediat din casa asta, pentru a nu mai fi în contact cu tine. Mâine-dimineață vei pleca la țară. Pe parcursul lunii viitoare, îți voi găsi un soț. Pentru a evita scandalul, te vei căsători imediat ce ceremonia va fi pregătită.

De fiecare dată când cântărise variantele pe care le avea la dispoziție, nu se gândise niciodată la o asemenea rezolvare drastică. Să fie căsătorită cu un altul! În timp ce sufletul ei tânjea încă după James! După tot ceea ce se întâmplase între ei, nu se va putea niciodată căsători cu altcineva. Simpla idee era un păcat îngrozitor.

– Nu voi face asta, îți spun! Nu o să obții niciodată consimțământul meu!

– Nu aș fi prea sigur, dacă aș fi în locul tău. Făcu un gest spre ușă. Pleacă! Mi se face silă când te privesc.

20

Trăsura lui James se opri huruind la câteva străzi distanță de cazinou. Dând perdelele într-o parte, aruncă o privire afară. Pe strada principală, activitățile obișnuite ale serii erau în plină desfășurare, așa încât zona era bine luminată și era ușor să observe că traficul va mai dura destul de mult. Simți aerul răcoros al serii și decise să meargă pe jos restul drumului. Dădu un semn vizitiului și, imediat ce acesta deschise portiera, coborî din trăsură.

Privi la oamenii din jur. Cei mai mulți erau domni bogați ieșiți în Town pentru sezon, așa că scurta lui plimbare se putea desfășura în siguranță, dar aproape că își dorea ca strada să fi fost întunecată și pustie. În starea lui actuală, i-ar fi plăcut să dea ochii cu unul sau doi tâlhari. Nimic nu i-ar fi produs mai multă plăcere decât să aibă șansa de a lovi cu putere vreo persoană dezgustătoare, care chiar merita asta.

Trecuseră două săptămâni de la îngrozitoarea confruntare pe care o avusese cu Jerald Weston și inima lui încă sângera din cauza rănilor adânci pe care le suferise. Jignirea care îi fusese adusă era atât de mare, încât abia dacă putea să suporte. După ce trecuse de afirmația înțepătoare a lui Abby cum că a se căsători cu el ar fi fost „o greșeală îngrozitoare", încercase cu stoicism să meargă mai departe, dar cuvintele amare încă îi mai răsunau în urechi. Dar ce așteptase, având în vedere

modul în care se purtase cu ea? Dragoste şi sărutări? Efluvii de devoţiune? Prin afirmaţia ei, primise exact ceea ce merita.

Cu toate astea, nu putea trece peste senzaţia că ar fi trebuit să o silească să se căsătorească cu el, indiferent dacă ar fi vrut sau nu. Cel puţin atunci s-ar fi aflat sub protecţia lui şi la distanţă de mânia lui Jerald. Ori de câte ori îşi amintea umflătura de pe obrazul ei, vedea roşu în faţa ochilor. Era un mister de ce nu îl bătuse măr pe Jerald, pentru că îşi pusese mâinile lui murdare pe ea, dar se convinsese deja că produsese prea multă suferinţă tuturor, aşa că nu îndrăznise să meargă mai departe cu Jerald, căci cu siguranţă ar fi ajuns să îl ucidă. Pentru că, fără îndoială, dacă l-ar fi lovit o singură dată, nu ar mai fi putut să se oprească.

Ceva mai departe era cineva oprit în trafic şi inima lui tresări, crezând că zăreşte trăsura tatălui său. Cât îşi dorea ca Edward să se domolească, să îşi facă apariţia la club, pregătit să repare situaţia, să bea ceva până noaptea târziu în biroul lui James, aşa cum obişnuise să facă de nenumărate ori! Dar landoul negru dădu colţul străzii şi înţelese că nu fusese tatăl său.

Îi lipsea tatăl; nu îl mai văzuse pe Edward de când coborâse din trăsură în faţa casei sale imense din Town, după acea vizită la familia Weston. Dezamăgirea lui Edward fusese atât de mare, încât îi ceruse lui James să nu îl caute o vreme – până când situaţia se va mai aşeza un pic. Plecase fără niciun semn, fără să arunce o privire înapoi, iar James se simţise din nou abandonat, ca şi cum ar fi fost tot băiatul de şase ani în apartamentul din Paris, aşteptând să audă paşii lui Edward pe scări.

Relaţia cu tatăl său fusese întotdeauna tensionată şi nici măcar nu ştia cum vor reuşi să depăşească această ultimă aversiune.

Edward era complet legat de Angela, aşa că îi lipsea şi mama, din moment ce nici pe ea nu o mai văzuse. În toată

afacerea asta, se transformase în aliatul tăcut al lui Abby. Furioasă că refuzase să îi ceară mâna lui Abby, nu voia să vorbească cu el sau să îl primească la hotel. În toți acești ani, nu trecuse prin nicio perioadă atât de lungă de supărare cu mama sa, și nu avea nicio idee cum să repare ruptura dintre ei.

Nu putea să își convingă părinții de faptul că se comportase corespunzător, că făcuse ceea ce era mai bine pentru Abby. Problema era că ar fi putut să o facă să se căsătorească cu el, dar ea nu își dorise asta, așa că nu îi păsa cât de des sau cât de tare Edward și Angela își spuneau părerea. Abby alesese singura variantă posibilă.

Era puternică, o supraviețuitoare. Umilința și dizgrația se vor stinge în cele din urmă și își va vedea de viața ei. Într-un viitor nu foarte îndepărtat, el va fi doar o amintire sâcâitoare, o nesăbuință a trecutului ei. Nu avea niciun drept să o revendice pe Abigail Weston sau afecțiunea ei, nu-l avusese niciodată.

Îl opri vocea unei femei care se auzea dintr-o trăsură din apropiere și recunoscu imediat că aparținea Barbarei Ritter. Imediat ce trecuse peste șocul inițial provocat de faptul că Jerald Weston aflase despre relația lor, se chinuise mult timp să își dea seama în ce fel adusese atâta rușine asupra lui Abby. Nu-i luase mult timp să înțeleagă că Barbara fusese cea care dezvăluise totul. Abby îi spusese despre o conversație cu Lady Newton care nu avea sens decât dacă ea știa despre legătura lor.

Deși cunoștea multe femei destul de răutăcioase pentru a acționa precum Barbara, ea era singura care avea suficient tupeu pentru a se purta după aceea ca și cum nu ar fi făcut nimic. Din acea zi fatală, încercase să stabilească o întâlnire, ceea ce i-ar fi dat posibilitatea de a da cărțile pe față, dar furia lui împotriva duplicității ei era atât de mare, încât nu

era sigur că şi-ar putea controla mânia, dacă drumurile li s-ar fi intersectat. Spera ca trecerea timpului să îl domolească suficient ca să poată rupe legătura lor cu o urmă de decenţă. Oricum, după ce îi auzi gânguritul şi sporovăiala, îşi dădu seama că nu era loc pentru etichetă.

De ce se afla lângă clubul lui, aşteptându-l să sosească? Poate că aşa aflase despre *dragostea* lui cu Abby. De câte ori îl urmărise? Doar ştia că nu este omul cu care să te joci în felul acesta.

– James, izbucni ea pe geam, când el se apropie, şi deschise uşa aşteptând să urce, ce drăguţ că ne-am întâlnit.

– Ce cauţi aici?

– Tocmai treceam.

– Adevărat? Spre ce destinaţie?

Întrebarea o înţepă, dar numai pentru o clipă.

– Mă tem că m-ai prins. Roşi corespunzător. Nu eram „doar în trecere". Merg la petrecerea de la Lady Carrington. Nu vrei să mă însoţeşti?

– Este vreun motiv pentru care să îmi doresc compania ta?

– Păi, nu ne-am văzut de secole. Chiar în acel moment, doi beţivi ieşiră din taverna de lângă ei şi lumina, care ţâşni pe uşă, inundă împrejurimile, luminându-i bine faţa. Putu să vadă în ce stare era şi ezită. Mă întrebam... ă... dacă ai putea...

– Dacă aş putea ce? o întrebă el plin de dispreţ, sprijinindu-se de portieră, oferindu-i o imagine mai apropiată a stării lui, lăsând furia să umple spaţiul în care era închisă.

– Dragule... ce este? Ce s-a întâmplat?

– Se pare, doamnă, că v-aţi implicat în afacerile mele personale.

– Ce? Cine ţi-a spus o asemenea minciună? Se foi cu nelinişte. În ciuda celor ce ţi-au fost spuse... este o minciună! Jur!

– Nimeni nu mi-a *spus* nimic. Faptele tale au fost uşor de dedus. Intenţionând să o sperie, o apucă de partea din faţă a gâtului, apăsând-o uşor, deşi nu suficient de tare ca să îi oprească respiraţia.

– James... te rog...

Ea scânci, cu ochii larg deschişi de teamă, iar el o simţi cum înghite în sec, tulburată.

– Te-am avertizat deja, Barbara, o ameninţă el uşor, dar ai prostul obicei de a nu asculta. Nu sunt al tău. O scuturâ, apoi o eliberă, iar ea se făcu mică lângă spătar, frecându-şi gâtul. Să nu mă mai acostezi niciodată pe stradă. Nu-mi place să mă abordezi, ca şi cum ai fi o târfă din Covent Garden.

– Nu trebuie să fii crud. Pretindea că este ofensată.

– Dimpotrivă, Barbara, *cruzimea* pare să fie singurul lucru pe care îl înţelegi. Aşa că înţelege asta: nu îmi mai solicita compania cu nicio altă ocazie.

– James... ce vrei să spui?

– Totul s-a terminat între noi. Nu mă mai deranja. Nu voi mai suporta.

– Nu vorbeşti serios!

– Oh, ba da, o asigură el, dar mă îndoiesc că mă crezi, aşa că o să fac ceva ca să mă asigur de viitoarea ta comportare. Căută în buzunar, scoase carneţelul şi îl flutură sub nasul ei. Am fost un băiat ocupat în ultimele două săptămâni. Am făcut un tur prin Londra, pe urmele tale.

Speriată, ea încercă să riposteze.

– Nu am idee despre ce vorbeşti.

Neputând să stea la distanţă de masa de joc, era o clientă obişnuită a locurilor dubioase în care li se permitea femeilor să joace.

– Dacă mă mai abordezi – pentru ca niciunul dintre cei care treceau să nu audă numele pe care urma să îl pronunţe, îşi vârî capul în trăsură şi şopti –, dacă vei mai rosti vreodată

cuiva numele lui Abigail Weston, voi cere să ţi se solicite plata tuturor datoriilor. Nu ai destui bani ca să le plăteşti, draga mea. Te voi arunca cu plăcere în stradă şi nu voi petrece nicio singură clipă gândindu-mă la soarta ta.

– După tot ce am însemnat unul pentru celălalt! Cum poţi să te porţi atât de dezgustător?

El se încruntă, apoi izbucni furios:

– Ar fi atât de ruşinos pentru tine să îţi pierzi casa ta cea drăguţă... hainele cele frumoase... lucrurile minunate...

Ameninţarea lui la adresa valorilor materiale pe care le poseda o lovi din plin, şi adevărata ei personalitate ieşi la suprafaţă.

– Ce îţi pasă dacă ceilalţi află despre mica ta aventură cu ea? îl imploră ea cu amărăciune. De ce este ea atât de specială? Îi este ruşine să recunoască faptul că vă cunoaşteţi! Căţeaua nu s-a putut cobori într-atât, încât să te salute în public! Am fost cu tine! Am urmărit totul!

Lovitura era excelentă, stârnindu-i cu brutalitate vulnerabilităţile, dar el era un expert în a ascunde cât de tare îl puteau răni remarcile acide.

– Adio, Lady Newton.

– Nu merită să-i fie loial! strigă Barbara. Nu te merită! El făcu un pas înapoi, iar ea se aplecă pentru o clipă, calmându-se şi încercând să pară mai raţională. Nu face asta, James. Aparţinem unul altuia!

– Niciodată, doamnă, rosti el ferm. Nu am aparţinut unul altuia niciodată.

Începu să se îndepărteze, şi ea îi strigă ascuţit numele. Trecătorii le observaseră cearta şi rămăseseră pe loc ca să privească.

– Reveniţi-vă, madam! îi ordonă el, apoi se uită spre vizitiu. Ştii cine sunt? îl întrebă el.

– Da, domule. Sunteţi domnul James Stevens.

El aprobă.

– Femeia aceasta – arătă spre Barbara – a tot pierdut timpul în faţa clubului meu. Mă deranjează, la fel şi pe clienţii mei. Dacă o mai zăresc în preajmă, o să confisc trăsura şi calul celui care o va aduce. Omul înghiţi în sec neputincios. Răspândeşte vestea printre ceilalţi vizitii.

– Aşa voi face, dom'le, spuse vizitiul. Lovi frâiele şi îşi croi drum printre celelalte trăsuri, eliberându-l pe James de prezenţa neplăcută a Barbarei cât de repede îi permise traficul. Câteva străzi mai departe, ea încă mai arunca vorbe grele la adresa lui.

Dezgustat şi tulburat, străbătu restul drumului spre club, folosi intrarea din spate şi se îndreptă spre camerele lui personale. Activitatea era în toi; angajaţii se grăbeau pe coridoare şi nu se putu împiedica să îşi spună că şi-ar fi dorit ca Michael să se fi întors în Londra. Dacă era o noapte în care ar fi vrut să nu se ocupe de supravegherea jocurilor, aceasta era.

Fără niciun succes, încercă să se uite peste nişte documente, dar nu se putea concentra. Membrii personalului îl întrerupeau în permanenţă, căutând sfaturi sau punând întrebări. Abandonându-se inevitabilului, merse în încăperile pentru public, unde arbitră două dispute între clienţi, dădu afară un scandalagiu şi înlocui un dealer care avea probleme cu un grup de jucători necioplţi.

Nemulţumit şi departe de a fi în apele sale, se întoarse în biroul din spate, îşi turnă un coniac şi se relaxă în scaun, cu picioarele pe birou, savurând lichidul de culoarea ambrei şi întrebându-se dacă tatăl lui îşi va face apariţia. Asta îl duse cu gândul la Angela, apoi la Michael, apoi la Abby, apoi la întreaga situaţie disperată, ceea ce era atât de stupid, dar se cufundă atât de tare în meditaţiile lui, încât nu auzi uşa deschizându-se decât când era prea târziu.

Din moment ce niciodată nu se ştia ce se poate întâmpla în biroul său, toată lumea era obişnuită să bată la uşă. Era o regulă nescrisă, aşa că cineva din personalul lui urma să o încaseze. Iritat, aruncă o privire spre uşă şi, când îşi dădu seama de identitatea vizitatorului său, aproape că se prăbuşi şocat.

Fratele său vitreg, Charles Stevens, era în picioare, cât se poate de mândru, uitându-se la el cu un amestec de timiditate şi ofensivă. Era înalt, zvelt, bine făcut, cu păr şi ochi negri, şi James îşi aminti că şi el arăta aşa când avea douăzeci de ani.

– Numele meu este Charles Stevens, spuse el repede, prezentându-se şi făcând o reverenţă uşoară.

– Da, ştiu, spuse James, luptându-se să se abţină, încercând cu frenezie să înţeleagă ce căuta băiatul în acest loc, în ciuda instrucţiunilor explicite ale lui Edward. Acesta pretinsese întotdeauna că îi impusese această interdicţie pentru că nu dorise ca el să crească într-un mediu dependent de jocuri, dar James presupusese că Edward sperase să prevină orice familiaritate între cei doi fii mai mari, mai cunoscători într-ale lumii. Nu vrei să intri?

El intră şi închise uşa în urma lui.

– Ia loc. James arătă unul dintre scaune.

– Nu este o vizită de curtoazie.

– Totuşi, nu vrei un coniac? Îi arătă un pahar aşezat în centrul mesei.

– Nu.

– Prea bine. Încet şi deliberat, lăsă picioarele scaunului său pe podea, coborî picioarele de pe birou şi se pregăti pentru orice dezastru urma să se ivească. Ce pot face pentru tine?

– Cer să ştiu – furia lui Charles era abia ascunsă – ce crimă ai comis împotriva lui Lady Abigail.

Abby era ultimul subiect pe care James se aşteptase să îl ridice Charles. Clătinându-se, îşi păstră expresia neutră, în

timp ce o mie de întrebări îi treceau prin minte. Ce i se spusese lui Charles? Ce auzise bârfindu-se? Oare ce ar fi vrut Edward, ca Charles să afle de la el? Mai era vorba şi despre reputaţia lui Abby. După o scurtă analiză, era sigur că nu auzise bârfe, aşa că trebuia să păstreze discreţia.

Decise să îl lase pe Charles să preia conducerea, până când va scoate la iveală mai multe informaţii.

– De ce mă întrebi pe *mine* despre Lady Abigail?

– Nu face pe prostul. Ai avut o legătură intimă cu ea.

James nu recunoscu, dar nici nu negă acuzaţia. Tăcerea se insinuă.

– Ce ai făcut? strigă Charles.

James se ridică şi merse în jurul biroului, sperând ca tulburarea băiatului să se domolească, în timp ce el căuta o scuză şi un răspuns potrivit. Era evident că tânărul lui frate adunase ceva informaţii – niciuna precisă – şi cerea explicaţii.

– De ce nu te aşezi, Charles?

– Nu!

– În regulă, şopti el şi îşi sprijini un şold de birou, încrucişându-şi braţele peste piept, încercând să pară netulburat. Sunt foarte surprins să te văd aici. Ce te aduce?

– De două săptămâni încerc să aflu ce s-a întâmplat între tata şi Jerald Weston, contele de Marbleton, pentru că a pus capăt curţii pe care i-o făcea lui Lady Caroline Weston.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi! Nu *înţelegi* nimic. Pumnii lui se strânseră cu duşmănie; obrajii îi ardeau de furie. Am aflat, în secret, cu ceva timp în urmă, că Lady Abigail ar putea avea o *affaire d'amour*...

James înţepeni.

– Cine a spus un asemenea lucru ticălos?

– Nu voi spune niciodată, rosti Charles răspicat. Oricum, astăzi tocmai am aflat că tu eşti implicat în ceea ce s-a

întâmplat în casa Weston şi, în căutarea mai multor detalii, acum am răspunsul. Ai compromis-o pe Lady Abigail, nu-i aşa? Şi Lord Marbleton ţi-a descoperit nemernicia. Tu ai fost cel care mi-a distrus şansele cu Caroline.

Spre marea disperare a lui James, lacrimile umplură ochii lui Charles, dovada cea mai evidentă că o iubea cu adevărat pe fată şi că era distrus de întorsătura evenimentelor.

James îşi aminti cu precizie fiecare cuvânt dureros pe care tatăl său i-l spusese în trăsură, când plecaseră din casa Weston în acea zi oribilă.

Dacă nu vrei să te gândeşti la tine sau la viitoarea ta fericire, îl admonestase Edward, *dacă nu vrei să te gândeşti la Abigail şi la ai ei, ai putea să te gândeşti la Charles şi la ceea ce ai făcut cu viaţa fratelui tău. Eşti mândru de tine?* îl întrebase tatăl lui.

Charles, nepreţuitul fiu, care semăna atât de tare cu James, dar pe care nu avusese voie să îl cunoască, îi bântuise gândurile din acel moment. Chiar nu intenţionase să rănească pe nimeni. În mod clar, nu pe fratele lui mai mic, care probabil că acum îl ura la fel de tare ca toţi ceilalţi. Această idee îl tulbura peste măsură.

– Da, se surprinse el recunoscând. Sunt total responsabil.

– Măcar eşti suficient de bărbat să recunoşti, observă Charles încruntat. De ce nu te-ai căsătorit cu Lady Abigail, aşa cum o cere onoarea şi datoria?

– Nu vreau să mă căsătoresc cu ea, spuse James uşor, pentru prima oară punând întreaga responsabilitate pe umerii lui. Evident, Charles nu ştia altă variantă a întregii poveşti, aşa că James optă pentru a se descrie drept un ticălos.

– Mi s-a spus întotdeauna că eşti un *bastard*, dar că semnificaţia nu are nicio legătură cu naşterea ta, numai că nu am vrut să cred. Acum sunt silit să accept că această

catalogare era mult prea adevărată. Însă, ceea ce mai tare curios – înaintă până când ajunseră piept lângă piept, ochi în ochi – este de ce Lord Marbleton nu ţi-a cerut satisfacţie

– Subiectul nu a fost ridicat niciodată. Fără să arate niciun pic de emoţie, adăugă cu insolenţă: Chiar dacă s-ar fi gândit la un duel, nu ar fi obţinut prea mult. Nu ţinteşte foarte bine.

– Ei bine, *eu*, te asigur, ţintesc excelent.

Înainte ca James să îşi dea seama ce se întâmplă, Charles îl lovi peste faţă, puternic, cu una dintre mănuşile lui de piele. James sări într-o parte; obrazul îi ardea.

– Ce dracu'...

– Pentru că se pare că Lady Abigail nu are niciun cavaler care să o apere, punctă dur Charles, sunt mai mult decât fericit să fiu cel care acţionează în apărarea ei. Alege-ţi secundul.

– Nu vorbeşti serios.

– Nu am fost niciodată mai *serios* în toată viaţa mea. Ne vom întâlni în zori.

Tresărind de surpriză, James se balansă pe călcâie, îndreptându-se de spate, şi descoperi că era cu doi sau trei centimetri mai înalt decât Charles. Având nevoie de timp pentru a-şi pune gândurile în ordine, se mişcă nepăsător spre bar şi îşi umplu din nou paharul.

– Nu fi absurd, îl rugă el. Nu mă voi întâlni cu tine nici în zori, nici altă dată.

– Nu sunt surprins că refuzi, declară Charles. Un bărbat care distruge o femeie ca Lady Abigail şi care apoi nu are nicio intenţie să îşi redreseze comportamentul, evident că nu are nici simţ al decenţei. Poate eşti un simplu laş.

James suspină jalnic.

– Nu ştii nimic despre mine ca să faci o asemenea remarcă.

– Refuzul provocării mele îmi furnizează suficiente indicii.

– Nu aş putea să te ucid, aşa cum nu aş putea să îmi ucid tatăl.

– De ce eşti atât de sigur, întrebă Charles cu sarcasm, că ai putea să îmi fii superior?

– Sunt un bun ţintaş, Charles.

– La fel şi eu.

– Nu aş putea ridica niciodată o armă împotriva ta. Indiferent care sunt sentimentele mele, indiferent de situaţie. Nu îmi vine să cred că îmi poţi propune aşa ceva.

– Asta este decizia ta finală?

– Da, este.

– Bine. Charles dădu din cap cu înţelegere, şi cu o sclipire ciudată, fioroasă în privire atunci te voi ucide aici şi acum.

Băgă mâna sub mantie şi scoase un pistol. Arma era lungă, neagră şi bine lustruită cu mânerul de culoarea perlei, cu o inscripţie elegantă. Arma părea grea, scumpă, încărcată şi se ridică cu scopuri ucigaşe.

– Eşti nebun? James era împietrit şi neputincios. Fără să lase nimic în voia sorţii, reacţionă rapid, aruncă băutura din pahar în faţa lui Charles şi sări într-o parte, apucându-i încheietura mâinii. O strânse cu putere, aruncând pistolul la podea, şi se luptară, dar Charles era puternic ca un taur, flexibil şi rezistent, şi nu reuşi să scape de strânsoarea lui. James începu să fie îngrijorat că va trebui să îi rupă braţul, ca să îl determine să îi dea drumul.

– Dă-mi drumul! îi comandă el.

– Niciodată!

– Dă-mi drumul! repetă el, zvâcnind cu putere şi reuşind să îl îndepărteze, fără însă să îl lase din braţe. Stai jos! îi porunci şi, când fratele său nu se supuse, îl aruncă pe scaun. Nu îţi cer; îţi spun! Stai jos!

Analizându-l cu atenţie pe Charles, merse în spatele biroului, deschise un sertar şi încuie acolo pistolul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să mă împuşti!

– Aş vrea să o fi făcut! spuse tânărul, apoi îşi încrucişă picioarele, alunecă în scaun şi îl privi de sus. Alte lacrimi îi umpluseră ochii. Mâine, după-amiază, Lord Marbleton va anunţa logodna lui Caroline. Nu te voi ierta niciodată pentru ceea ce ai făcut.

Se sufocă şi câteva lacrimi i se prelinseră pe obraz. În timp ce şi le ştergea, James îi văzu suferinţa, şi gheaţa ce îi cuprinsese inima începu să se topească.

– Îmi pare rău, Charles, şopti el. Nu am vrut să te rănesc, pe tine sau pe Lady Caroline. Nu am vrut să rănesc pe nimeni.

– Şi Lady Abigail? întrebă *încet* Charles, dar nu furios. Faptul că scosese arma îi îndepărtase bravura; rămăsese numai suferinţa.

– Ea nu a vrut să se căsătorească cu mine, Charles. Aş fi făcut-o atât de nefericită. Ea ştie mai bine.

Se pare că era o situaţie la care Charles nu se gândise.

– Ai cerut-o, deci?

– Mi-a spus că mariajul cu mine ar fi – aruncă un zâmbet autoironic – o greşeală *îngrozitoare*.

– Aceştea au fost exact cuvintele ei?

– Mda.

– Păi, acum că te-am cunoscut – colţul gurii i se ridică în ceea ce semăna cu un zâmbet caracteristic pentru familia Stevens –, aş spune că avea dreptate.

– Avea, îl aprobă James, cu toată seriozitatea.

Stânjenit dintr-odată, Charles se uită în jos la mâinile lui, ca şi cum ar fi aparţinut *unei* alte persoane.

– Nu cred că aş fi putut apăsa pe trăgaci.

– *Mă* bucur.

Charles se foi, apoi întrebă patetic:

– Ce să fac, James? Lord Marbleton se pregăteşte să o căsătorească pe Caroline a mea cu un altul, şi eu nu am avut nici măcar posibilitatea de a-i spune adio.

– Ea ştie de ce vizitele tale au fost întrerupte?

– Nu ştiu ce i s-a spus, zise Charles cu tristeţe, dar odată ce Lord Marbleton va anunţa logodna, nu voi mai avea cum să remediez situaţia.

– Din nefericire, ai dreptate, spuse James deprimat, simţind în mod straniu că tristeţea băiatului era şi a lui şi dorind să facă ceva – orice! – ca să îl ajute. Era foarte tulburat de aceste senzaţii puternice care îl îndemnau să fie aproape, să fie plăcut, să câştige aprecierea băiatului. Erau noi şi ciudate, dar nu le luă în seamă, pentru că ar fi însemnat să rişte sentimente puternice pentru Charles.

– Ai vorbit cu tata? Un alt sentiment îl copleşi, şi anume dorul lui disperat de a împărtăşi cu Charles calitatea de tată a lui Edward.

– Până când mi s-a înveneţit faţa, îi răspunse Charles. L-am rugat şi l-am implorat ca să intervină cumva pe lângă Lord Marbleton, dar nu mi-a spus decât să „o las baltă".

– Este uşor pentru el să nu-şi facă griji, mormăi James, plăcându-i ideea de a-l avea alături pe fratele său împotriva tatălui lor, când nu el este cel care o pierde pe Caroline.

– Exact, îl susţinu Charles. Se recăsătoreşte din nou şi se presupune că este dragostea lui de-o viaţă, aşa că nu pot să cred că se gândeşte că voi renunţa orbeşte la Caroline, fără să încerc să lupt pentru ea. Este clar că primeşte ceea ce şi-a dorit întotdeauna. La menţionarea neaşteptată a Angelei, Charles roşi.

– Nu ai întâlnit-o încă pe mama, nu?

– Nu, spuse Charles, clătinând din cap.

– Să nu dai ascultare bârfelor. Este deosebită, şi mă aştept să ... – James îşi dorea dintr-odată cu ardoare ca Charles să o placă pe Angela – mă aştept să fii plăcut surprins.

– Am văzut-o pe scenă în noaptea aceea la Chelsey, recunoscu Charles. Are o anume flacără, nu?

– Asta ca s-o descriem în cuvinte călduţe.

– Este uşor de înţeles de ce tata ar... ei bine... Roşi din nou.

– Pretinde că nu a încetat niciodată să simtă ceva pentru ea. Chiar după ce au trecut atâţia ani.

– Aţi vorbit despre sentimentele lui faţă de ea?

Charles era gelos! În mod clar îl deranja că James şi Edward se bucurau de o asemenea relaţie şi că se simţeau în largul lor să discute despre lucruri atât de intime. James nu îşi dăduse niciodată seama că relaţia lui cu Edward era diferită, sau mai profundă, ca aceea pe care o avea cu copiii săi legitimi. Ideea îi străbătu pieptul, amestecându-se cu toate celelalte senzaţii de afecţiune, până când se simţi ameţit.

– Sunt foarte îndrăgostiţi, spuse el într-un târziu, încercând să pară indiferent. Când îi vezi împreună, este atât de evident.

– Ai fost cu ei când erau împreună? se lamentă Charles. Acasă, abia dacă a făcut o declaraţie oficială a intenţiilor sale, dar pe urmă surorile mele au sărit cu o întreagă tiradă. Au făcut aşa un tărăboi, încât acum nu ne mai vorbeşte despre planurile lui.

– Tipic pentru Edward. James era intrigat să îl cunoască pe tatăl său prin ochii lui Charles.

– Aş fi vrut să o întâlnesc pe mama ta în seara aia, la teatru, spuse Charles. Şi pe tine, dar întâlnirea a fost atât de ciudată.

– *Caroline* era acolo, îi aminti James, fără să poată înțelege de ce se transformase în apărătorul lui Edward. La fel și Abby. Tata *nu ar fi putut să ne facă* cunoștință atunci – chiar dacă ar fi vrut.

– Pot să spun că te-a supărat. Uneori, nu înțeleg *de ce se poartă așa. Am vrut* să te cunosc dintotdeauna.

– Adevărat? James se umflă în pene, ca un copilaș căruia tocmai i-a fost dată *prăjitura favorită*. Și eu am cerut asta, dar Edward a refuzat întotdeauna. Credea că eu și Michael am putea avea o influență negativă asupra ta.

– *A spus el asta?*

Charles izbucni, iar James tresări când un fior de afecțiune îi umplu inima până *când nu îi mai încăpu* în piept.

– Nu în aceste cuvinte, dar niciodată nu prea a știut ce să facă cu noi doi.

– *Michael este aici?* întrebă Charles, aruncând o privire în jur, sperând că Michael s-ar putea materializa. Mi-ar plăcea să îl cunosc și pe el.

– Nu. Când a auzit de „viitoarea nuntă" a părinților noștri, a părăsit orașul într-o clipită.

– *Dacă aș fi putut să* îl însoțesc! bombăni Charles atât de patetic, încât James râse.

Se îndreptă spre bar unde își *umplu din nou* paharul, turnând unul și pentru Charles, iar de data asta Charles acceptă. Amândoi frații băură camaradereste. Își zâmbiră unul altuia, cu o *ușoară ridicare a* buzelor aproape identică, și James deveni și mai melancolic. Era atât de încântat că îl întâlnise pe Charles, atât de *tulburat că venise aici* cu *problemele* lui, încât nu putea decât să deplângă prietenia ce le fusese interzisă până atunci.

Își zâmbiră *din nou, iar* chinurile noii lor prietenii îi străbătură ca niște cioburi de sticlă. Foarte firesc, James își

dădea seama că această legătură era permanentă, solidă și adevărată, o loialitate de familie care era indestructibilă, și acum avea datoria să îl apere, să îl protejeze și să îl vadă fericit pe fratele său.

– Deci, băiete, îl înghionti el, dacă ai putea să faci ceva, ce ți-ai dori cel mai mult?

– M-aș căsători imediat cu Caroline, declară Charles fără să se gândească înainte de a răspunde.

– Ai îndrăzni să îi sfidezi pe toți? Atât de tare o iubești? *De fapt nu trebuia să-l mai întrebe. Profunzimea sentimentelor* tânărului era strălucitoare, perfect vizibilă.

– Fără nicio îndoială, întări Charles. Nu știi cum este.

– Nu. Dar o știa în intimitate pe Abby, și, dacă Caroline avea jumătate din farmecul lui Abby, Charles nu va renunța *niciodată la ea. James nu suporta ca Charles să fie nevoit să* îndure agonia prin care trecea el.

– Mi-ar plăcea să vă fac cunoștință, spuse Charles, ca să înțelegi.

James *înțelegea* perfect. Mai mult decât își imagina *Charles*.

Încet, un plan începu să prindă contur. Era scandalos, periculos, îndrăzneț, dar, dacă vor reuși, multă lume se va simți pe vecie insultată. Nu că lui James i-ar fi păsat. Singura lui grijă era Charles. Să îl ajute părea ceva normal, așa cum *îl ajutase și pe Michael să își poarte poverile de-a lungul* anilor. În plus, era hotărât să facă tot ce putea ca măcar o persoană să fie fericită la sfârșit.

– Cred că există o modalitate de a o câștiga pe Caroline, spuse el cu grijă, dar trebuie să fii foarte decis. Asta o va afecta pe ea mai mult decât pe tine. *Ești sigur că îți împărtășește* afecțiunea?

– Absolut. Ea și cu mine...

Părând descumpănit, nu termină propoziția, făcându-l pe fratele său să se întrebe cât de bine o cunoștea, de fapt, fratele lui pe Caroline Weston. Poate că ar fi făcut un bine pentru toată lumea dacă i-ar fi ajutat să fie împreună.

– Ați...? întrebă el delicat.

– Niciodată! Este o doamnă! Charles se opri dându-și seama de ceea ce spusese, amintindu-și comportamentul lui James față de Abby, ceea ce, de fapt, îl determinase să vină aici. Îmi pare rău... n-am vrut să insinuez că...

– Este în regulă, spuse James, alungând neliniștea lui Charles. Nu sunt cel mai bun exemplu în cazul acesta.

– Vreau să spun că am reușit să fim de câteva ori singuri. Dar întotdeauna am vrut să aștept până în noaptea nunții.

James aprobă, spunându-și că băiatul fie era un martir, fie un prost, fericit că el crescuse altfel.

– Viața ta va fi complet schimbată și nu va mai fi cale de întoarcere. Nici pentru tine, nici pentru Caroline.

– Aș face orice ca să fie a mea! jură Charles.

James acceptă gravitatea jurământului lui Charles. Ar fi făcut același lucru pentru Abby – dacă i-ar fi lăsat cea mai mică impresie că ar fi vrut să o facă.

– Va trebui să facem totul în grabă. În seara asta. Pentru că logodna ei este atât de aproape, nu mai putem aștepta până mâine. Dacă ești sigur...

– Sunt.

James ieși pe hol și-l chemă pe unul dintre servitori. Discutară ceva în șoaptă, bărbatul plecă, apoi se întoarse după mai multe minute și șoptitul continuă, în timp ce Charles îi privea cu o curiozitate nestăvilită.

– Excelent, spuse James. Trimite-o pe Mary la mine, te rog.

Bărbatul își să o aducă.

– Mary? întrebă Charles.

– Lucrează pentru mine, e camcristă, dar, ca toți angajații mei, îndeplinește și alte sarcini. Își luă mantia.

– Unde mergem?

– Lord Marbleton și familia lui se duc la serata din casa contelui de Rosewood. Este prima ieșire a lui Caroline după multe săptămâni. Puse o mână liniștitoare pe umărul lui Charles. Familia Weston vrea să fie văzută cu noul ei logodnic – un fel de prezentare publică a anunțului de mâine.

Palid, Charles întrebă:

– Caroline știe ce au pus la cale?

– Asta... nu știu. Dar cred că ar prefera să fie în altă parte. Hai să ne convingem, bine?

21

Caroline Weston parcurse cu privirea imensa sală de bal. Sperase să îl găsească pe Charles în marea de oameni, dar până acum nu îl zărise nicăieri. Dacă nu ar fi avut şansa de a se apropia suficient pentru a vorbi personal cu el, se gândise să îi trimită un bilet printr-un prieten comun, dar nu avusese noroc. Se pare că Charles decisese să nu îşi facă apariţia.

Chiar dacă ar fi dat de el, se îndoia că ar fi putut sta de vorbă. Toată seara, Margaret rămăsese în apropierea ei, ca şi cum ar fi ţinut-o în lesă. Şi Jerald se agita, dar, din fericire, în cele din urmă *plecase*, nu înainte de a-i transmite că urma să îi caute un tânăr cu care să îi facă cunoştinţă.

Jerald ar fi putut să apară şi cu un prinţ, cu moştenitorul regal, aşezat în genunchi şi cerând-o în căsătorie, şi nu i-ar fi acordat mai mult de o singură privire. Nu voia decât să vorbească cu Charles! Numai Dumnezeu ştia ce poveste i-o fi îndrugat fratele ei, iar ea nu voia ca el să creadă că se răzgândise. Departe de asta!

Nu ştia cu exactitate ce anume se întâmplase în ziua aceea în biroul lui Jerald, când Edward venise în *vizită*, împreună cu fiul său nelegitim, James. *Dar* nu trebuia să fii geniu ca să pui *totul* cap la cap. Avusese loc o confruntare violentă, iar Abigail fusese trimisă departe, în miezul nopţii, şi nu mai

auzise nimic despre ea. Apoi, ca şi cum Caroline ar fi fost cea care stârnise toată această nebunie, fusese consemnată în camerele ei, iar Charles fusese izgonit din casa lor.

De săptămâni întregi Caroline îşi dăduse seama că Abigail avea o aventură, dar crezuse că se întâlneşte cu Edward. În schimb, aflase că era vorba de periculosul său fiu! Dumnezeule, nu ar fi crezut că Abigail este în stare de ceva atât de nesăbuit.

Caroline îl văzuse pe James doar de două ori, în treacăt, dar fusese destul pentru a-şi da seama cât era de frumos. Nu la fel de atrăgător precum Charles, desigur, însă încântător în felul său. Trăsăturile lui erau mai îndrăzneţe şi emana o personalitate aventuroasă care ar fi făcut pe orice femeie să se retragă sfioasă.

Câteva bârfe legate de James reuşiseră să se strecoare până la ea, mai ales că Charles îi destăinuise mici amănunte interesante. După cei mai mulţi, fratele său vitreg mai în vârstă era un derbedeu, un ticălos cu o integritate şi o reputaţie îndoielnice. Charles auzise toate poveştile, dar tindea să nu le dea crezare, bazându-se în schimb pe părerea tatălui său, şi anume că James era un tip dur, corect, onorabil pe care experienţele de viaţă îl schimbaseră.

În ciuda inocenţei date de o educaţie bine supravegheată, lui Caroline nu trebuia să îi spună nimeni că James avea un anume fel de a fi cu doamnele. În noaptea aceea, în holul teatrului toate femeile îl priviseră pe furiş. Cum de ajunsese Abigail să îşi încrucişeze paşii cu un asemenea bărbat? Cum de fusese suficient de aproape pentru a începe o legătură? Cum de găsise curajul de a merge mai departe? Toate erau întrebări la care Caroline murea de curiozitate să primească răspunsuri, dar nu avea nicio idee cu privire la momentul în care nefericirea surorii ei va lua sfârşit, pentru a afla toate detaliile picante.

Jerald refuza să vorbească cu ea, la fel şi Margaret, şi nimeni nu voia să îi spună ce o aşteaptă în viitor. Tot ce ştia Caroline era că Abigail dispăruse, că Charles fusese îndepărtat şi că ea va sfârşi prin a petrece sute de ore triste, de singurătate, în casa înăbuşitoare a lui Jerald.

Fără să vrea, se lovi de o cameristă care era în trecere, iar mişcarea făcu să se clatine paharele de pe tava femeii. Ca să nu cadă pe podea, Caroline se aplecă într-o parte, întinzând o mână sigură, şi rămase surprinsă la culme când servitoarea îi vorbi încet.

– Charles şi James Stevens sunt afară şi vă aşteaptă.

– Ce? Caroline respiră adânc.

– Nu atât de tare, şopti femeia cu prudenţă. Mă veţi însoţi?

– Cu siguranţă! aprobă Caroline încet, cu ochii larg deschişi de plăcere.

– Întrebaţi-mă unde este camera de odihnă a doamnelor.

Caroline se întoarse spre Margaret şi îi vorbi cu delicateţe, apoi preciză:

– Această cameristă îmi poate arăta drumul.

– Nu sta prea mult! insistă Margaret. Şi vino imediat înapoi. Te aştept aici.

– Unde să mă duc în altă parte? o întrebă ea cu dulceaţă, apoi se îndepărtă grăbit, făcând eforturi să rămână impasibilă.

Condusă de servitoare, se strecură prin mulţime către ieşire. Odată ajunse acolo, urcară treptele, trecură printr-un hol lung şi continuară să meargă până când nu mai întâlniră alţi musafiri. Servitoarea lăsă tava pe o masă şi grăbiră pasul, coborând o altă scară, de data asta îngustă şi liniştită.

– Ce se întâmplă? o întrebă Caroline în timp ce coborau.

– Domnul Stevens vă va explica, îi răspunse enigmatic servitoarea.

Câteva momente mai târziu, servitoarea deschise o uşă şi Caroline păşi în aerul rece al nopţii.

– Urmați-mă, spuse femeia, iar Caroline o însoți ascultătoare. Era năucită de împrejurările neobișnuite, iar inima îi bătea cu furie.

Traversară grădina, reușind cu succes să-i ocolească pe toți cunoscuții lui Caroline. Servitoarea se opri lângă peretele din capăt.

– James? întrebă ea cu o voce foarte slabă.

– Sunt aici, Mary.

James ieși din spatele unui arbust. Părea mai înalt decât își amintea Caroline. Îmbrăcat complet în negru, de la cămașă până la cizme, și pe jumătate ascuns în umbră, arăta absolut sinistru.

– Bună ziua, Lady Caroline, spuse el politicos, făcând o reverență de salut.

– Domnule Stevens, îi răspunse ea cu prudență. Nu îi era teamă, sperând ca descrierea lui Charles despre caracterul fratelui său să fie corectă. Charles este aici? întrebă ea nerăbdătoare.

– Pe alee. În trăsura mea. Cu blândețe, dar ferm, el o sfătui: Îmi cer iertare pentru modul în care v-am adus aici, dar trebuie să vă previn în legătură cu câteva noutăți deranjante pe care le-am aflat de curând.

– Despre ce este vorba?

– Fratele dumneavoastră, Jerald, intenționează să încheie în seara asta un contract de căsătorie în numele dumneavoastră, urmând ca logodna și anunțul ei să fie făcute mâine.

– Nu! Se retrase scârbită, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai îi fusese dezvăluit.

– Încet, vă rog, doamnă, o avertiză el. Îmi dau seama că această informație vă șochează teribil.

– Cine a fost cel ales?

– Fiul Lordului Welby.

– Nu mă pot căsători cu el, declară ea, presându-şi buzele cu degetele, întrebându-se dacă nu cumva i se va face rău. Deja am promis că mă voi căsători cu Charles.

– Mă bucur să aud că spuneţi asta, şopti el şi, chiar dacă era întuneric, Caroline îi putu vedea sclipirea din ochi. Pentru a evita destinul pe care nu-l doriţi, Charles vă cere să riscaţi alături de el.

– Orice..., spuse ea, crezând în ceea ce spunea. Aş face orice pentru Charles. Numai să îmi spui ce anume.

– Am făcut în grabă pregătiri pentru ca voi doi să fugiţi în seara asta. Spre Scoţia. Pe urmă, veţi călători spre casa mea de la ţară, unde veţi rămâne până când voi considera că veţi putea reveni în siguranţă la Londra. Se auziră paşi pe aleea alăturată şi ei înţepeniră, ascultând perechea discretă de îndrăgostiţi care se strecura în apropiere. Cuplul merse mai departe, iar domnul Stevens continuă: Din nefericire, nu este timp pentru a vă gândi prea mult la o decizie. Dacă doriţi să mergeţi mai departe, trebuie să plecăm.

– Acum? Era şocată de turnura evenimentelor.

– Îmi pare rău, dar aşa este, îi explică el. Trebuie să plecăm chiar acum.

Caroline se uită spre casa puternic luminată, dându-şi seama că mai avea doar câteva minute înainte ca Margaret să observe absenţa ei *prelungită*. Câteva minute preţioase înainte ca ceilalţi să pornească în căutarea ei. Câteva minute în care ar fi putut fi văzută de o persoană care se plimba prin partea aceasta a grădinii.

Şi cu toate astea, rămase pe loc. Era nevoită să ia o decizie urgentă în legătură cu viitorului ei. Dacă va pleca cu domnul Stevens, îşi va lăsa în urmă întreaga ei viaţă. Nimic nu va mai fi la fel. Margaret şi Jerald o vor dezmoşteni, prietenilor ei nu li se va mai permite să ia legătura cu ea, cele mai multe uşi din Londra îi vor fi închise.

Oare i-ar fi păsat?

Răspunsul era un *nu* răsunător, nu îi păsa. Nu când Charles o aştepta de cealaltă parte a zidului. Dar în timp ce îşi spunea asta, un chip, o persoană îi apăru în faţa ochilor. Era Abigail.

Cum ar fi privit Abigail alegerea grăbită a lui Caroline?

Caroline se uită la acest bărbat care adusese un dezastru necruţător pe capul surorii ei, bărbatul renumit pe care Edward îl admira, iar Charles îl adora. *şi* şi-o aminti cu precizie pe Abigail în ziua aceea din baia ei, când Abigail dansase în faţa oglinzii cu o bucurie şi o devoţiune imense. Fără nicio îndoială, Abigail îl iubise pe James Stevens; nu era genul de femeie care să se dăruiască gratuit. Numai o afecţiune disperată ar fi făcut-o să se comporte astfel.

Şi-o imagină pe Abigail, părăsită şi nefericită, undeva la ţară, separată pentru totdeauna de bărbatul pe care îl adorase mai presus decât orice altceva, şi decise că Abigail i-ar înţelege decizia. Şi cine ştie? Poate că, odată ce ea şi Charles se vor stabili, va putea să o caute singură pe Abigail, la naiba cu Jerald şi cu morala lui!

– Duceţi-mă la Charles, spuse ea, simţindu-se necugetată şi temerară.

– Cu plăcere, spuse domnul Stevens.

Îi oferi braţul său şi, cu servitoarea – Mary – în urma lor, se grăbiră spre poartă. Se strecurară neobservaţi, iar trăsura se afla la numai câţiva paşi distanţă. La apropierea lor, portiera se deschise şi Charles ţâşni afară, strângând-o într-o îmbrăţişare puternică.

– Caroline, şopti el, iar parfumul lui cald o pătrunse şi o ameţi. O sărută încet şi lung, sub privirile domnului Stevens şi ale lui Mary, dar Caroline nu ezită să îşi arate afecţiunea. Uşurarea ei că era din nou în braţele lui era atât de mare, încât nimic altceva nu mai conta.

Numai sunetul emis de domnul Stevens care își drese vocea îi făcu să se desprindă.

– Poți să o săruți cât dorești, îl sfătui el *pe* Charles, imediat ce veți fi în siguranță.

– Desigur, ai *dreptate*, îl aprobă Charles. Se întoarse spre ea. *Ești sigură*, dragostea mea?

– Oh, da. Foarte sigură. Îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul.

– Atunci, sus cu tine. O apucă de talie și o ridică în trăsură. Mary urcă imediat și ea și se așeză liniștită în colțul îndepărtat.

– Vii cu noi? o întrebă surprinsă Caroline.

– Da, doamnă, spuse Mary. James consideră că această călătorie poate fi dificilă pentru dumneavoastră și nu a vrut să fiți obligată să călătoriți fără un ajutor.

Caroline ridică o sprânceană, surprinsă că acest bărbat enigmatic se gândise la un lucru atât de practic, și bucuroasă că era dispus să fie atât de îndatoritor când nici măcar nu fuseseră prezentați unul altuia.

Mary râse malefic, bucurându-se în mod *clar* de ideea unei aventuri.

– Având în *vedere* circumstanțele, adăugă ea încet, nu putea *avea* propria cameristă la dispoziție.

– Nu, în mod clar, nu. Caroline chicoti, apoi deveni serioasă când își aminti că fugea având cu ea numai rochia cu care era îmbrăcată. Ce voi face cu hainele?

– Primele două zile vor fi destul de grele, îi spuse Mary, dar aveți încredere în mine. James mi-a ordonat să fac rost de haine potrivite imediat ce va fi posibil.

– Sunt sigură că ne vom descurca destul de bine. Era nerăbdătoare să plece, să înceapă aventura. Aruncând o privire pe geam, îl văzu pe Charles lângă fratele său, discutând cu aprindere. Văzându-i pe amândoi, atât de eleganți și dinamici, inima i se umplu de dragoste și mândrie.

Trase perdeaua la loc şi se lăsă pe perne. Spunând o rugăciune, închise ochii şi încercă să se relaxeze, pregătindu-se pentru restul vieţii sale.

– Ai punga cu monede pe care ţi-am dat-o? îl întrebă James. Trebuia să acţioneze în grabă, dar ar fi făcut orice să prelungească momentul. Acum că îl întâlnise pe Charles, nu voia să se mai despartă de el.

– Da, răspunse Charles, lovindu-şi buzunarul din faţă al hainei.

– Şi detaliile despre casă?

– Da.

– Scrie-mi imediat ce ajungi.

– Aşa voi face.

– Dar combinaţia seifului?

– O am. Îşi lovi din nou buzunarul.

– Nu uita să pui certificatul de căsătorie înăuntru imediat, îl avertiză el.

– James! Charles râse uşor. Îţi faci griji ca o cloşcă.

– Şi pe bună dreptate. Suntem pe fugă, ceea ce ne poate face să omitem detalii importante.

– Voi proteja dovada căsătoriei noastre cu toate mijloacele.

James făcu o pauză, gândindu-se ce altceva ar fi putut uita. Curajos, spuse:

– Nu vă întoarceţi la Londra până când nu eşti convins că este însărcinată. Nu poţi să îi dai lui Jerald niciun motiv pentru a anula căsătoria.

– Îmi voi da silinţa, spuse Charles, băţos şi plin de el, că va fi însărcinată cât mai repede posibil.

– Diavol ticălos, îi spuse James. Cu adevărat numele tău este Stevens.

Chiar atunci, Caroline aruncă o privire pe geam, privind nerăbdătoare spre amândoi, apoi se retrase în spatele draperiei, iar James se gândi cât de tânără părea, cât de proaspătă și inocentă. În mod neașteptat, era străbătut de un fior de afecțiune, de dorința de a o proteja pe tânăra fată. Din câte știa, Charles era un tânăr bine-crescut, însă, din cauza tuturor regulilor stricte ale societății lor, Caroline abia dacă îl cunoștea.

Nu se putut opri să nu privească spre fratele său.

– Te-ai culcat vreodată cu o femeie?

– James!

Chiar și în întuneric, James putea spune că Charles roșise.

– Ei...?

– De mai multe ori, îi răspunse Charles.

– Bănuiesc că erau prostituate.

– Cele mai multe.

– Atunci... să ai grijă de ea. *Să încerci* să te abții. Ia-ți timp pentru a o iniția.

– O să merg încet, îi promise Charles.

– De dragul surorii ei – ciudat, nu se putea abține să nu facă legătura – și *al meu*, fii blând cu ea.

– Îți jur, spuse Charles cu sinceritate, că o voi iubi tot restul zilelor mele.

– Ai face bine, îl admonestă James ca un tată țâfnos, altfel vei avea de-a face cu mine.

Se lăsă tăcerea. Apoi, spre mirarea și plăcerea nesperate ale lui James, Charles îl strivi într-o îmbrățișare rapidă.

– Mulțumesc, îi murmură Charles în ureche. Pentru tot.

– Cu plăcere. James se strădui să rămână calm și detașat, dar inima lui bătea cu o viteză de o mie de mile pe oră. Charles se îndepărtă și își strânsera mâinile. Dacă ai nevoie de orice altceva, spuse James, trimite-mi imediat un mesaj.

– Așa voi face, îi răspunse Charles.

– Când amândoi vă decideți să vă întoarceți în Londra, dacă tata te dă afară și ai nevoie de un loc unde să stați . înghiți în sec și se chinui să rostească ciudata propunere ușa mea vă este întotdeauna deschisă.

Zgomot de voci și pași se auziră în grădină, în spatele peretelui, și ei înghețară.

– La revedere, spuse Charles repede.

James șopti un rămas-bun, iar Charles sări în trăsură. Vizitiul porni ca și cum ar fi gonit să își salveze viața, copitele cailor tropăiră și trăsura ieși din aleea întunecată, apucând-o spre stradă. În ultima clipă, Caroline își scoase capul pe geam și își flutură veselă mâna, aruncând sărutări în direcția lui. Cotiră și dispărură. Era singur. Rămase acolo, fără să se poată mișca, mult timp după ce trăsura se topise în noapte.

Încet, se îndreptă spre bulevardul luminat, în timp ce se gândea ce să facă în continuare. Se gândi să pornească spre casă, dar, ținând cont de starea lui melancolică, tăcerea casei sale singuratice era o variantă sumbră. Neputând suporta ideea unei asemenea detenții, opri o trăsură și se îndreptă spre cazinou, unde zgomotul și îmbulzeala l-ar putea ajuta să își țină demonii la distanță.

Abigail traversă curtea în pantă a rezidenței familiei. Conacul maiestuos era amplasat pe un deal, dominând valea, și strălucea alb în lumina soarelui. Culorile și mirosmele ce veneau din grădina perfect îngrijită îi asaltau ochii și nasul, dar ea nu le acorda atenție. Împrejurimile moșiei Marbleton fuseseră întotdeauna frumoase, niciodată mai mult decât în vara aceasta, însă abia remarca florile sau arbuștii.

De mai bine de o lună lâncezea la țară. Jerald o trimisese aici ca pe un copil recalcitrant, dar ei nu îi păsase. După ce

şocul inițial al situației sale se diminuase, îi plăcuse izolarea și petrecuse ore întregi încercând să decidă care va fi următoarea ei mișcare.

Din nefericire, avea prea puțină inspirație. *Banii nu erau* o problemă, pentru că putea scoate fonduri din contul ei. Putea merge oriunde și putea încerca orice, *problema era* că nu avea nicio idee despre ceea ce voia cu adevărat să facă.

Jerald îi trimisese o singură *scrisoare caustică* în care îi comunicase că era ocupat să îi găsească un soț și că ea va fi obligată să se căsătorească *imediat ce formalitățile* vor fi finalizate. Simpla idee ca Jerald să îi aleagă logodnicul era ridicolă, și în același timp *îngrozitoare*. Își imagina ce fel de om ar fi considerat el că este potrivit, așa că îi răspunsese, insistând că nu se va *căsători niciodată*, că nu trebuia să mai facă niciun efort cu această sarcină lipsită de succes, dar el nu îi mai răspunsese.

Din cauza vârstei sale înaintate, nu o mai putea sili, dar cu ce o *ajuta asta pe ea*?

Ca femeie necăsătorită, nu avea variante. Când va refuza *logodnicul ales de* Jerald, va fi obligată să își precizeze imediat intențiile, și ea descoperise deja că nu putea rămâne *în zona* Marbleton. Când se întorsese în toiul sezonului monden, se răspândiseră printre vecini zvonuri cum că ar fi *comis* o anumită faptă imorală. Nu mai putea nici să își facă liniștită cumpărăturile în sat fără să înfrunte *dezaprobarea lor* răutăcioasă.

Prin urmare, singura variantă viabilă era să se *întoarcă* la Londra, unde se putea bucura de un oarecare anonimat, dar viața ei ar fi fost demnă de compătimire. *Putea* să își cumpere o casă, să își angajeze o însoțitoare, apoi să își ducă zilele ca o fată bătrână, sechestrată, *însă ideea era atât* de deprimantă, încât nu putea să o ducă până la capăt.

Pierzând legăturile cu familia şi fiindu-i închise uşile înaltei societăţi, va trebui să îşi creeze noi cunoştinţe printre oamenii de mijloc, iar un asemenea stil de viaţă boem ar fi plasat-o în lumea lui James. Oriunde s-ar duce, numele lui ar fi şoptit din întâmplare, femeile s-ar mândri cu aventurile lor cu el şi – Doamne fereşte! – s-ar putea ciocni de el, însoţit de ultima lui iubită.

Aici găsea totuşi unele avantaje evidente ale exilării ei. Aici nu ar auzi niciodată vreun cuvânt despre el. Dar în Londra... oh!... nu va fi niciodată în siguranţă.

În izolarea sa se putea amăgi cu gândul că relaţia lor fusese o indiscreţie absurdă, dar să îl întâlnească din nou, în carne şi oase – asta ar ucide-o. Cu o siguranţă înfricoşătoare, ştia că aşa va fi. Să se întâlnească din nou cu batjocura lui, să fie din nou rănită de indiferenţa sa – o asemenea posibilitate era prea nebunească pentru a fi luată în considerare.

– Ce să fac... ce să fac... Neîncetat, repeta această întrebare la care nu găsea niciun răspuns plauzibil.

Ieşi pe terasă tocmai când una dintre cameriste veni să o caute.

– Doamnă, anunţă, aveţi un oaspete.

– Un oaspete? Pentru mine? Era surprinsă şi alarmată. Din cauza zvonurilor şocante ce circulau despre ea în tot ţinutul, nu putea fi cineva dintre localnici, ceea ce însemna că era o persoană de la Londra. Cum festivităţile sezonului monden se aflau în punctul culminant, nimeni important nu ar fi putut să părăsească Londra, aşa că mai mult ca sigur era un curier cu un alt mesaj furios de la Jerald.

Oare ticălosul îi găsise un soţ? Când va refuza să îi accepte decizia, care vor fi consecinţele? Urma să fie alungată imediat? I se va permite măcar să împacheteze?

– Cine este? întrebă ea.

– Nu a vrut să își spună numele, dar se află în salon. Valetul i-a explicat că nu primiți vizite, dar imposibila femeie nu a vrut să îl asculte. Tulburată, camerista își frământa mâinile. Pur și simplu, a dat buzna!

După ce află că oaspetele era o femeie, o parte din neliniște se domoli.

– Nu-ți face griji, îi spuse cameristei. Nu îi voi spune fratelui meu că ai lăsat pe cineva să treacă de acești pereți. Servitoarea avusese bunul-simț de a roși când i se aminti că îngrijitorii casei în prezjma cărora Abigail fusese crescută se comportau acum ca paznici ai ei.

Străbătând holul, intră în încăpere, apoi se opri din mers când Angela Ford se întoarse spre ea. Frumoasă ca întotdeauna, doamna Ford era îmbrăcată cu o rochie diafană, de un roșu-purpuriu, menit să șocheze. Îi contura silueta voluptuoasă într-o manieră aproape păcătoasă.

– Iată-te! spuse ea, zâmbind și grăbindu-se în întâmpinarea ei. Voiam să îi mai acord acestui valet îngâmfat un sigur minut, apoi eram pregătită să te caut eu însămi în acest mausoleu.

Angela Ford era aici? În salonul ei?

– Trebuie să spun, mărturisi ea, că sunteți ultima persoană pe care mă așteptam să o văd la Marbleton, doamnă Ford.

– Spune-mi Angela, îi sugeră ea. Și acum sunt doamna Stevens. Scutură cu bucurie degetele, ca Abigail să îi poată vedea diamantul uriaș.

– De când? Abigail zâmbi și ea și traversă salonul, până când se întâlniră în mijloc. Spre uimirea ei, Angela deschise brațele și o îmbrățișă generos, ca și cum ar fi fost prietene de-o viață. Abigail nu avea prea multă experiență cu oamenii care erau atât de expansivi, așa că nu știu cum să reacționeze altfel decât îmbrățișând-o la rândul ei. Se luară de mână și se așezară împreună pe canapeaua mică.

– Acum două zile, străluci Angela. A fost atât de romantic. Nu am spus nimănui. Pur şi simplu am făcut-o.

– Sunt absolut încântată, spuse Abigail. Edward este cu tine?

– Nu. Împotmolitul a refuzat să mă însoţească. Dacă vrei părerea mea, a devenit cam rigid în anii în care am fost despărţiţi. Va trebui să mă lupt din nou cu el. Dar sclipirea din ochii ei îi nega nemulţumirea; era evident că îi va plăcea fiecare minut de *luptă* pentru a-l face pe Edward să se comporte aşa cum îi plăcea ei.

– Unde este?

– La o bodegă din sat.

– Dar de ce? Mi-ar fi plăcut să îl văd.

– Nu am spus eu? Îşi dădu ochii peste cap din cauza prostiei bărbaţilor. Dar nu va face absolut nimic care să îl provoace şi mai tare pe fratele tău.

– Jerald este *atât* de supărat? Abigail era descurajată să afle că încă era furios. Asta nu suna bine pentru viitorul ei. Eram sigură că până acum s-a mai calmat puţin.

– Nu vorbesc despre situaţia ta. Mă refer la ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută cu Caroline şi Charles. Angela ezită, observând confuzia lui Abigail. Nu ai auzit!

– Să aud ce? Nu am mai auzit nimic de când am fost trimisă aici.

– Fratele tău era hotărât să o căsătorească pe Caroline cu un debil mintal, aşa că ea a fugit cu fiul meu vitreg, Charles Stevens. Scandalul a făcut înconjurul Londrei.

– Caroline a fugit?

În toate acele ore pe care le petrecuse gândindu-se la perspectivele ei, abia dacă îndrăznise să se gândească la sora ei şi la soarta pe care Jerald i-o hărăzise. Era evident că intenţionase să o pedepsească pe Caroline pentru păcatele lui

Abigail, însă aceasta nu fusese în stare să găsească nicio metodă pentru a o salva. Nu când Jerald era tutorele legal şi financiar al lui Caroline.

Se simţea uşurată că acum Caroline era împreună cu Charles, dar se întristă din pricina suferinţelor pe care le provocase familiei sale. Dacă nu ar fi fost povestea ei cu James, Caroline ar fi în casa care îi aparţinea, plănuind o nuntă minunată pentru a închide sezonul, în loc să se ascundă într-un oraş ciudat, începându-şi pe furiş noua ei viaţă.

Chiar atunci valetul îşi vârî nasul în cameră, iar Angela îl informă:

– Lady Abigail e tulburată din cauza veştilor primite. Adu-ne o sticlă de whisky şi două pahare. Imediat.

Bărbatul pufni când primi ordine de la această femeie cu o voinţă de fier, extravagantă.

– Doamnă, sări el, Lady Abigail nu bea alcool.

– O va face acum. *Adu-ne!* strigă *Angela şi el dispăru* dintr-o mişcare, în timp ce ea îi masa liniştitor spatele lui *Abigail. Te simţi bine?*

– Nu, admise simplu Abigail. Sunt complet înmărmurită. Mi-am imaginat întotdeauna o ceremonie magnifică pentru căsătoria lui Caroline. Dar să descopăr că acţiunile mele au condus la un sfârşit atât de dramatic!

– Nu m-aş simţi foarte rău, dacă aş fi în locul tău, o sfătui cu înţelepciune Angela. Acel Charles Stevens are o privire de diavol şi este la vârsta la care *Eddy al meu s-a* încurcat pentru prima oară cu mine. Nu va regreta alegerea *făcută.*

Valetul reveni, purtând o tavă încărcată cu obiectele *cerute* de Angela. Ea traversă camera şi i le smulse, în timp ce îl împingea înapoi în hol, închizându-i uşa în faţă. Turnând în două pahare băutura tare, îi oferi unul, iar Abigail întinse nişte degete tremurânde, bău şi lăsă elixirul puternic să îşi croiască drumul fierbinte spre stomac.

Mai calmă, întrebă:

– Cum au reuşit asta?

– James a aranjat totul.

– James? gâfâi Abigail, detestând şi adorând posibilitatea de a-i rosti numele. De ce ar fi făcut-o? El şi Charles nici nu *se cunosc*.

– Nici eu nu ştiam că s-au întâlnit, iar Eddy susţine că nu le-a făcut prezentările, aşa că nu sunt sigură cum s-a petrecut totul. Se pare că James a scos-o pe Caroline de la o petrecere, chiar de sub nasul lui Margaret, pe urmă ea şi Charles au fugit spre Scoţia, cu trăsura lui James.

– Unde sunt acum?

– Nu ştie nimeni, dar se spune că James le ascunde urmele. Luă încă o gură de whisky. Dacă o face, nu spune *nimic. Eddy are de gând să le rupă gâtul celor doi băieţi, iar* Jerald este în pragul unei crize de apoplexie, aşa că Eddy a acceptat ideea de a te vizita. Având în vedere starea lui Jerald, Eddy crede că este mai bine pentru toţi cei din familia Stevens să stea deoparte pentru o vreme, până când ultima furtună va trece. Zâmbi nebunatic. Personal, cred că toţi ar trebui să îi spunem lui Jerald să se ducă la d... Făcu o pauză, apoi chicoti. Ei bine... nu mai contează.

Angela îşi termină băutura, în timp ce Abigail sorbea *din a ei, apoi femeia mai în vârstă umplu din nou ambele* pahare, în timp ce rostea ca din întâmplare:

– *Nu ai de gând să mă întrebi despre James?*

– Nu. Abigail se foi cu nelinişte. De ce aş întreba despre James?

– Mă gândeam că poate vrei să ştii ce mai face, ce s-a mai întâmplat cu el.

– În afară de a orchestra fuga fratelui său, vrei să spui?

– Da... în afară de asta...

Ambele femei zâmbiră, dar zâmbetul lui Abigail se stinse şi ea se ridică, începând să se plimbe în jurul camerei. Fără

să o poată înfrunta pe Angela sau subiectul pe care urma să îl abordeze, se uită pe fereastră, devenind brusc interesată de unul dintre grădinari, care îngenunchease în iarbă şi tăia un arbust.

– Nu vreau să vorbesc despre el.

– Când ai apărut în pragul uşii mele de la Londra – fustele Angelei se scuturară când de ridică şi traversă şi ea camera – ai spus că eşti îndrăgostită de el. Că îl iubeşti „mai mult decât viaţa". Exact acestea au fost cuvintele tale.

Abigail ridică din umeri.

– Sentimente prosteşti, şopti ea, ale unei fete proaste şi naive.

– Ştiu că a fost preocupat suficient de mult să se întâlnească cu tine, chiar dacă l-am rugat să nu o facă. Ce ţi-a spus?

– Absolut nimic. M-ai avertizat că nu simte niciun fel de afecţiune pentru mine – pentru nicio femeie, de fapt – şi ar fi trebuit să te ascult.

Angela îşi odihni o mână uşoară pe umărul lui Abigail.

– Chiar ţi-a spus că nu te iubeşte?

– Da, şopti ea cu respiraţia tăiată, amintindu-şi fiecare cuvânt neplăcut, ucigător, care îi izvorâse de pe buze în după-amiaza aceea îngrozitoare, exact asta a spus.

– Şi tu l-ai crezut?

– Cum aş fi putut să nu-l cred?

– Chiar nu înţelegi nimic despre fiul meu? A presupus că se poartă într-un mod nobil! Scoase un sunet din gât, apoi îşi strânse pumnii pe piept, ca şi cum ar fi jucat o scenă melodramatică, pe scena unui teatru. Te-a trimis pe calea ta, pentru că era atât de *nedemn* de tine.

– *Niciodată* nu am crezut că nu este demn!

– Ei bine, James asta crede că simţi. Şi de ce nu ar face-o? întrebă ea supărată. Ce ai făcut ca să îl determini să creadă

altceva? Ai inițiat o afacere clandestină, ai fost stânjenită să fii văzută cu el, nu ai vrut să lași să se înțeleagă că ați fost împreună...

– Nu este adevărat! izbucni Abigail indignată.

– În singura ocazie în care ai fi putut să recunoști – seara aceea la teatru – l-ai îndepărtat cu cruzime în public. Ce altceva să înțeleagă din comportamentul tău?

– Nu am intenționat niciodată să mă port rău cu el!

– Și nu ai făcut-o?

Întrebarea acuzatoare pluti în aer, iar Abigail roși de rușine, fără să o poată minți pe mama lui. Niciodată nu făcuse nimic pentru a-i arăta lui James cât *era* de important pentru ea.

– Spune-mi adevărul: îl mai iubești?

– Da. Da, îl *iubesc*, recunoscu Abigail.

– Atunci de ce ești aici, ascunzându-te în această casă?

– Fratele meu mi-a ordonat să stau în casă!

– Și?

– Nu am putut refuza!

– De ce nu? Ce vârstă ai? Douăzeci și cinci? Cu averea ta și o întreagă viață înainte! Mormăi sarcastic. Oh, dacă aș fi putut și eu începe cu incredibilul tău nenoroc!

Abigail ar fi vrut să îi explice ce variante ciudate, drastice avea la îndemână. Viitorul părea să fie un hău negru, căscându-se larg, nerăbdător să o cuprindă și să o înghită.

– Nu este atât de ușor pe cum crezi!

– Nu este? o întrebă Angela dezgustată. Jerald se poartă cu tine ca și cum ai fi un copil. Hotărăște să pleci *la* țară, iar tu te grăbești să îi îndeplinești ordinele!

– Nu mai aveam niciun *motiv* să zăbovesc la Londra! James nu mă vrea!

– Oh, *te* înșeli, spuse Angela. Te înșeli atât de amarnic. Aș vrea să vă scutur puțin pe amândoi! Prinse mâna lui

Abigail în propria-i mână. Abigail, draga mea, care îți sunt planurile? Ai de gând să stai aici până când Jerald te va arunca afară? Până când va alege pentru tine vreun vânător de zestre pe care să îl suporți tot restul vieții tale?

– Nu știu ce este mai bine, șopti ea deprimată. Sunt atât de confuză.

– Draga mea, nu trebuie să fii, o consolă Angela cu încredere. Lasă-mă să îți spun ceva. Când eram de vârsta ta, l-am părăsit pe Eddy. Eram încăpățânată și înfumurată și pe deplin convinsă că aveam dreptate, chiar dacă, prima oară când am fost cu el, știam că va trebui să se căsătorească într-o bună zi – și că nu eu voi fi mireasa lui. *Știam* cum va decurge totul, dar nu mă puteam opri. Apoi destinul lui ne-a lovit pe amândoi ca o furtună pe mare și m-am lăsat ghidată de aroganță. Am fost separați timp de douăzeci și cinci de ani și sunt atât de norocoasă că soarta ne-a mai dat o a doua șansă. Ne-am grăbit și ne-am căsătorit fără să-i invităm nici măcar pe copiii noștri să ne fie martori la ceremonie.

– Niciunul dintre ei?

– Eram obosiți să îi tot auzim plângându-se. Și ghici ce? Nu-mi pasă deloc că nu au fost cu noi. Sunt atât de ușurată că el s-a întors. Nimic altceva nu mai contează, cât timp Eddy rămâne alături de mine. Restul lumii poate să se prăbușească de pe vârful muntelui.

– Dar eu nu sunt ca tine, insistă Abigail. Angela avea o experiență de-o viață – înșfăca ceea ce dorea –, în timp ce singurul act pe care Abigail îl comisese fusese să îl iubească pe James. Și uite unde o adusese asta!

– Mă înspăimântă gândul de a arunca în aer toate precauțiile. Mă tem de ceea ce s-ar putea întâmpla.

– De ce anume îți poate fi teamă? Cel mai rău lucru ar fi să nu reușești să îl faci pe James să își schimbe părerea, și atunci te-ai alege cu inima frântă. Dar deja ești acolo! Dacă

îți asumi riscul nu poți să înrăutățești lucrurile! O bătu ușor pe obraz. Vrei să stai aici degeaba, în timp ce Jerald îți plănuiește o viață pe care nu a-i putea-o suporta? Sau vei încerca să obții ceea ce îți dorești?

– Nu știu ce vreau, spuse moale Abigail.

– Ba da, știi, o asigură Angela. Este simplu. Trebuie numai să îți înfrângi mândria și să te duci la James. Pentru că el nu va veni la tine! Va trebui să *riști* și să faci primul pas. Îmi dau seama că ești speriată, dar, dacă reușești, nu va merita riscul? Oare ce altă variantă mai ai? Făcu un gest în jur spre salonul perfect aranjat, curat. Vei reuși să ai o casă numai a ta? Copii? Fără James pe care să îl iubești? Încet, cu fervoare, îi spuse: Eu am mers pe drumul acesta, Abigail, când l-*am* abandonat pe Eddy și am fugit la Paris cu băieții, și *nu* a fost o călătorie prea plăcută. Nici măcar o singură zi.

Ceasul din hol anunță ora, iar Angela se îndreptă și suspină.

– Trebuie să plec; Eddy va începe să se îngrijoreze. Merse spre unul dintre scaunele din apropiere, își ridică mantia și și-o așeză pe umeri. Te rog, promite-mi că te vei gândi la ceea ce ți-am spus.

– Promit.

– Dacă te decizi să vii la Londra, Arthur, valetul meu, este încă acasă, are grijă de James în locul meu. I-am spus că s-ar putea să apari. Te va lăsa să intri și te va ajuta să te instalezi. Râse cu îndrăzneală. Muta-te în nenorocita aia de casă; nu-mi pasă. Ești deja o femeie *pierdută;* încearcă să te *pierzi* puțin mai mult. Dar jură-mi că nu vei pleca înainte ca James să aibă posibilitatea de a-ți cere să rămâi.

– Tu unde vei fi? Vocea lui Abigail tremura la fel de tare precum picioarele, așa că se așeză pe scaun.

– Urmează să plecăm pe coasta italiană în luna de miere. Sperăm să putem vizita și Parisul, pentru ca Eddy să vadă

unde am locuit împreună cu băieții, dar, cu toată tulburarea din acea zonă, nu ne putem opri acolo. M-am gândit să îi scriu lui Bonaparte...

– Ești prietenă cu Napoleon Bonaparte?

– Desigur, răspunse ea, privind-o pe Abigail, ca și cum ar fi fost nebună. Am fost *preferata* Parisului – flutură îndelung din gene – timp de aproape douăzeci de ani. Ne-ar putea garanta o trecere ușoară, însă Eddy nu vrea nici măcar să discute despre asta. Despre *poziție* și toate celelalte. El și convingerile lui de neclintit! Se încruntă cu răutate. Va trebui să mă folosesc de toate armele mele în timpul călătoriei noastre pe mare. Se va da pe brazdă. Se aplecă și o sărută pe Abigail pe frunte. La revedere, draga mea.

– La revedere, Angela. Domnul să fie cu voi.

Angela o privi, apoi așeză o mână cu palma deschisă pe capul ei, ca și cum ar fi binecuvântat-o.

– Fii fericită, Abigail. Hotărăște ce anume vrei să faci și acționează în direcția asta. Nu fi timidă! Ai fi surprinsă câte mici miracole se pot întâmpla.

Învolburându-și fusta, părăsi încăperea. Abigail rămase pe scaun, mult prea copleșită pentru a o însoți până la ușă. Parfumul ușor, râsul puternic, prezența charismatică încă pluteau în tăcerea ametitoare pe care Angela o lăsase în urma sa. În vidul care o înconjura, nu se mai putu concentra decât asupra unui singur gând.

James! James era singur, era la Londra și îi ducea dorul! Angela așa pretindea.

Ce anume putea face pentru asta?

Cu toată ființa, tânjea să se repeadă afară din casă și să alerge spre Londra, cerându-și locul de drept alături de el. Angela Ford făcuse ca totul să pară atât de simplu, dar în realitate nu era ușor să destrami trecutul cuiva, mergând

înainte cu îndrăzneală, când nu exista nicio garanție. Însă femeia aprinsese o scânteie care se transforma cu rapiditate într-un torent de dor pentru James. Indiferent de termeni. Fără nicio condiție.

Oare putea, oare îndrăznea să încerce un salt atât de periculos pentru a fi fericită? Dacă forța acest pas în marele necunoscut care se întindea înaintea ei, și James nu făcea niciun gest pentru a o prinde, unde se va afla când va ajunge la capăt? Oare mai conta?

Cu pulsul zvâcnindu-i în vene și cu mintea copleșită de gânduri, părăsi salonul și urcă scara spre camerele ei.

22

James se întoarse acasă chiar înainte de ivirea zorilor. Noaptea lungă de muncă luase sfârşit, în timp ce restul Londrei începea să se pregătească pentru a înfrunta ziua. Trecu pragul şi închise uşa în spatele său.

După cum ceruse, nimeni nu era acolo pentru a-l întâmpina. Era singura persoană care locuia în casa imensă şi nu vedea niciun motiv să îi poruncească lui Arthur sau oricărui alt servitor să sară din pat să îl salute, privindu-l *cum îşi scoate mantia şi mănâncă nişte ouă*. Rămase pentru o clipă în holul tăcut.

Prin natura meseriei şi a intereselor lor, toţi membrii familiei îşi desfăşurau activităţile în timpul nopţilor. De obicei, în acest moment al dimineţii, el şi Michael se întorceau împreună, animaţi de afacerea de la cazinou, Angela abia ar fi sosit şi ea, după o noapte de spectacole şi petreceri. De multe ori, era însoţită de un grup de prieteni gălăgioşi, vorbăreţi şi interesanţi care luau micul dejun în sala pentru cină.

Nu de puţine ori erau numai ei trei. Obosiţi de sarcinile îndeplinite, dar neputând să se odihnească, vorbeau despre evenimentele nopţii, împărtăşeau zvonuri, schimbau informaţii şi se bucurau fiecare de compania celuilalt.

Acum era înconjurat de o tăcere copleşitoare. Pe care o ura.

Ticăitul înfundat al ceasului răsuna prin holurile goale, ca o amintire constantă a faptului că era singur. Angela fugise cu Edward, apoi plecaseră spre Italia fără să își *ia rămas*-bun. Când *se vor* întoarce la Londra – indiferent când se va întâmpla asta – vor sta în casa din Town a lui Edward, așa că ea nu se va mai întoarce niciodată aici. Suflul și vitalitatea cu care dădea viață camerelor goale dispăruseră pentru totdeauna.

Michael încă mai trăia sub șocul evenimentelor și se zvonea că avea o aventură cu o femeie. Cum nu știa când se va întoarce fratele său, James se gândea să rămână în permanență la club, pentru a evita aceste *întoarceri deprimante acasă*.

În timp ce urca încet treptele, gândurile i se îndreptară spre Charles și Caroline. Măcar un singur lucru era în regulă. Se aflau în siguranță în casa lui de la țară, și această idee îl făcea să se simtă *puțin mai bine*. Dar apoi, pentru o clipă, Abby reuși să i se strecoare în gânduri. Se întrebă unde era, ce făcea, și imediat fu copleșit de nefericire. Își impuse să nu se mai gândească la ea.

Nu mai avea niciun rost!

În capătul scărilor, rămase o clipă pe loc, ascultând tăcerea copleșitoare care acum ocupa spațiul odinioară plin de veselie și bună dispoziție. I se păru că aude pe cineva cântând și scutură din cap. Mama și fratele lui lipseau doar de câteva săptămâni și deja *fantomele* se instalaseră.

Totuși... mergând de-a lungul holului, nu putu scăpa de senzația că cineva era în preajmă, cineva a cărui prezență modifica atmosfera. Cu simțurile în alertă, se năpusti în dormitor.

Draperiile erau lăsate, lumânările erau aprinse, era mâncare și vin pe masă, iar așternuturile erau îndepărtate.

Un corset de dantelă cu panglici jucăuşe zăcea lângă pat. Un parfum de trandafiri se strecurase prin uşa întredeschisă a băii. Apa se scurgea printre degetele cuiva.

Pentru Dumnezeu! Era ora şase dimineaţa, era mort de oboseală, nu dorea decât câteva ore de singurătate şi odihnă, şi o femeie necunoscută se spăla în intimitatea camerelor sale! Era mai mult decât putea îndura un bărbat!

Ce femeie din cercul lui ar îndrăzni să întineze sfinţenia casei sale? Indiferent cine era, era obraznică, îndrăzneaţă, fie curajoasă, fie proastă. Luând în calcul starea lui din ultimul timp, numai o nebună ar fi vrut să aibă de-a face cu el. Furia şi plictiseala se împletiră la ideea că va fi supus unei grele încercări pentru a o face să plece.

Deşi era dispus să tolereze multe sexului frumos, cu greu putea să suporte ideea că cineva s-a strecurat în baia şi în patul său. Cu toate astea, în timp ce traversa camera, sexul lui se întări, imaginându-şi trupul gol pe care urma să îl vadă. De la ultima întâlnire pe care o avusese cu Abigail, nu mai fusese în patul unei alte femei. Nu că nu ar fi avut numeroase ocazii, dar niciuna nu îl stârnise câtuşi de puţin.

Trecuseră aproape două luni de când nu se mai bucurase de plăcerile carnale şi această lipsă adăugase efecte neplăcute stării sale. Era supărat, obosit, furios şi gata să îşi desfiinţeze vizitatoarea, dar, înainte de a-i da papucii, intenţiona să se bucure de tot ceea ce avea de oferit. O împreunare scurtă, fierbinte ar putea fi o ocazie pentru a-şi mai uşura stresul şi ar reuşi să doarmă.

În baie, mirosul de trandafiri era mai puternic. Femeia se dezbrăcase aici şi hainele îi erau împrăştiate peste tot. Cada era ascunsă în spatele unui paravan. O lampă era aprinsă, conturându-i silueta din profil. Oferea o privelişte încântătoare, erotică, în timp ce îşi atingea genunchii, apoi picioarele.

Apa se revărsă peste margini când ieşi. Se aplecă peste cadă pentru a lua un prosop, el se întări la vederea fundului ei rotund, bombat. Începând de la cap, îşi şterse lasciv corpul, trecându-şi prosopul peste gât, peste sâni, peste abdomenul plat, peste sex, coapse, glezne, picioare. Apoi, se înfăşură în prosop, dar nu înainte ca el să observe că sânii îi erau perfect alcătuiţi, ridicaţi şi împliniţi, cu sfârcurile întărite. Prosopul lung îi ajungea până la genunchi, ca rochia unei negrese.

Îşi ţinu respiraţia. Era pregătit.

Ea ieşi din spatele paravanului.

– Bună, James. Abby îi zâmbi. Nu mi-am dat seama că te-ai întors acasă.

Nu era tocmai sigur pe cine se aşteptase să găsească, dar, fără nicio îndoială, nu pe Abigail Weston. Dacă însăşi Fecioara Maria şi-ar fi făcut apariţia acolo, nu ar fi fost mai şocat.

Pe sub prosop era goală, cu pielea umedă, lucioasă, parfumată. Oferea cea mai încântătoare privelişte pe care o văzuse vreodată şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era în preajma ei, corpul lui reacţionă cu o forţă incredibilă. Erecţia i se mări şi sexul îi era atât de umflat, încât fu nevoit să se agaţe de un scaun pentru a rămâne drept, luptându-se să îşi ascundă surpriza şi dorinţa ostentativă.

Era furios că venise, că îi provocase o dorinţă copleşitoare, că va trebui să o izgonească din nou. Nu era sigur că va mai avea tăria de a fi crud pentru a doua oară.

Supărat, o întrebă:

– Ce faci aici?

– Fac o baie. Declară ceea ce era evident, ca şi cum faptul că dăduse peste ea în timp ce se spăla era unul dintre cele mai firesti. El nu se mişcase din loc, aşa că ea preluă iniţiativa, micşorând distanţa dintre ei, până când se aflară unul lângă altul. Era asaltat de mirosul de femeie, de parfum şi sex.

Își trecu limba răutăcioasă peste buza de jos, stârnindu-l atât de tare, încât fu nevoită să se uite în altă parte.

– Apa este încă fierbinte. Vrei să faci o baie? Te-aș putea spăla eu.

Vocea ei era răguşită şi suna mai indecent decât a oricărei târfe experimentate. Îi inundă trupul, ca şi cum l-ar fi lins cu cuvintele rostite. Se putea imagina dezbrăcându-şi hainele, alunecând în cada aburindă şi lăsând-o să îl maseze peste tot. La acest gând, testiculele lui se contractară şi cerură îndurare.

– Nu te vreau în casa mea, spuse el.

– Adevărat? Mie mi se pare că mi-ai dus dorul.

Spunând asta, îşi aşeză o mână pe partea din faţă a pantalonilor lui. Sexul lui se ridică până la o lungime aproape vulgară, iar şoldurile trădătoare, cu de la sine putere, se curbară spre ea. Abby îşi trecu podul palmei în jurul vârfului sensibil, înainte ca el să reuşească să o îndepărteze.

– Nu te flata singură, spuse el cu răutate. Mi-am dat seama că este o femeie goală în baia mea. Eram pregătit să *i-o trag* oricui ar fi dat dovadă de atâta prostie.

– Sunt sigură că spui adevărul. Se apropie şi mai mult; prosopul îi atinse hainele. Nu sunt norocoasă că mă aflu aici?

Trăgându-se înapoi, el declară cu îndrăzneală:

– Îmi aştept amanta.

– Nu ai una, îi răspunse ea, refuzând să cedeze protestelor lui. Arthur mi-a spus că nu te-ai mai culcat cu o femeie de săptămâni întregi. Şi am aflat cu bucurie – îşi scuturâ minunatul păr peste umăr – că în sfârşit ai avut bunul-simţ de a o trimite la plimbare pe Barbara Ritter. Nu mi-a plăcut niciodată să te ştiu în compania ei, şi sunt sigură că ea este cea care a stârnit toate problemele. Cu inocenţă, îl întrebă: Nu vrei să mă ştergi pe spate?

Se întoarse şi îşi desfăcu prosopul.

Pentru o fracțiune de secundă, el se uită la ea, admirându-i fundul catifelat. Degetele îi pulsau, nările i se umflaseră, dar nu făcu nicio încercare să o ajute.

– Nu cred, spuse el într-un final.

– Nu contează. Trecu pe lângă el, îndreptându-se direct spre dormitorul lui.

Șocat, rămase lângă cadă mai multe minute, gândindu-se ce să facă. Nu voia să fie în camerele lui! Nu suporta să știe că îi folosea lucrurile și că își făcea simțită prezența.

Ce anume avea de gând? Seducție, era evident, dar cu ce scop? Ce spera să obțină?

Mintea căuta febril, dar nu putea găsi nici măcar un singur răspuns valabil care să motiveze sosirea ei. În timp ce se chinuia, căutând explicații, observă treptat că lucrurile lui fuseseră rearanjate. Pe una dintre polițe, ustensilele pentru bărbierit fuseseră împinse într-o parte și lângă ele erau așezați piepteni colorați și perii. Pe o alta, tăvița unde își punea butonii era împinsă într-o parte și fusese adăugată o cutie pentru bijuterii. Unul dintre sertarele din dulap era plin cu ciorapi, jartiere și nenumărate alte lucruri femeiești. Repezindu-se spre un dulap, smulse ușile și aruncă o privire, descoperind că alături de cămășile sale atârnau mai multe rochii.

– Ce dracu'...? Se uită în jur, neplăcut surprins de aceste adaosuri feminine. Gata de luptă, se îndreptă spre cealaltă cameră.

Un foc plăcut ardea în cămin, canapeaua era așezată în fața lui, iar ea era întinsă confortabil. Sprijinită de perne, cu colecția de desene a lui Pierre așezată în poală, parcurgea imaginile, ca și cum ar fi avut *tot* timpul din lume pentru a-l aștepta să i se alăture.

În timp ce el se agita și se învârtea în baie, ea își pusese ciorapi negri, papuci și un halat negru transparent, dar nu își

legase cordonul, așa că reverele erau deschise, sânii și abdomenul fiind dezgolite pentru privirea lui și, dacă nu se înșela, își îndepărtase părul pubian!

Tentat de aceste delicii secrete, porni spre ea, dar se opri când își dădu seama că era prins, fără nicio speranță, ca un pește în plasă.

– De ce ai venit? o întrebă el dur.

Ea ridică privirea de la desenul care îi captase atenția, sfredelindu-l cu ochii ei verzi. Uitase cât de minunați erau, cât de captivanți, cât de adânc puteau pătrunde – până în locul în care adevăratele sale sentimente erau ascunse. Poate că nu dorise să își aducă aminte. Ca un laș, privi în altă parte, concentrându-se pe gura ei senzuală. O altă greșeală.

– Am fost dată afară din casa fratelui meu. Nu aveam unde să mă duc.

– Ce te-a făcut să crezi că poți să apari așa în pragul ușii mele?

– Păi... tu *ești* cel care m-a ruinat, spuse ea, ca și cum ar fi explicat situația ei precară unuia slab de minte. M-am gândit că ar fi corect să îmi oferi un adăpost. În fond, nu cred că vrei ca Jerald să mă arunce în stradă, nu-i așa? N-aș avea pe nimeni care să aibă grijă de mine.

– Nu ești bine-venită aici! șuieră el.

– De fapt, sunt. Mama ta m-a invitat. A insistat să stau cât vreau. Se întoarse la teancul de desene necuviincioase.

– Mama? Nefericita lui mamă își vârâse nasul din nou în povestea asta? Ce anume găsea atât de interesant în această situație? Angela nu mai locuiește aici. În plus, asta este casa mea. Nu are niciun cuvânt de spus în legătură cu musafirii mei.

– Ai vrea să plec? Plictisită, părea că este gata să plece în îmbrăcămintea asta scandaloasă. Ce naiba se întâmplase cu ea?

Cu un gest de care el fu convins că este premeditat, piciorul ei alunecă într-o parte, expunându-i feminitatea. Avusese dreptate! Se răsese! Se îndreptă spre ea, iar ea nu avu bunul-simț de a se îndepărta de privirea lui feroce.

– Ce ți-ai făcut? o întrebă el cu înverșunare.

– Ce vrei să spui?

Dumnezeule, ce privire frivolă avea!

– Ți-ai îndepărtat părul!

– Am angajat o nouă cameristă. Este franțuzoaică. Am pus-o să îmi facă același lucru și pe picioare și sub brațe. Susținându-i privirea, fără să îi permită să se retragă, își trecu mâna seducător peste sâni, peste un sfârc impudic, apoi își eliberă un umăr din halat. Era moale ca mătasea. Este ciudat să fiu atât de netedă peste tot. Dar îmi place. Ridică sugestiv sprâncenele, cerându-i părerea.

– Arăți ca o târfă, spuse el cu cruzime, mințind. O găsea sexy și periculoasă, și dorea să o rănească din pricina asta.

– Numai pentru tine, dragule. Am fost informată de câteva dintre iubitele tale că îți plac femeile puțin cam nebunatice. Se încruntă, apoi își concentră atenția asupra desenelor, iar el nu se putu împiedica să nu o urmărească.

Era reprezentarea lui Lily, așezată în genunchi, strângând cu mâinile marginea patului. El era așezat în spatele ei, penetrând-o adânc. Avea o expresie chinuită, ca și cum s-ar fi luptat pentru eliberare.

– Știi, James, spuse Abigail, noi nu am reușit niciodată să experimentăm împreună toate pozițiile. O vezi pe aceasta? O îndreptă spre el. Nu m-ai luat niciodată în felul acesta, iar eu...

El îi smulse desenul din mână și îl aruncă în celălalt colț al canapelei, apoi o apucă de sub brațe și o scuturâ cu putere.

– De ce te comporți așa de îngrozitor? Ce ai de gând?

– Ți-am spus: nu am unde să mă duc. Eu...

– Încetează! îi comandă el, scuturând-o din nou, cu degetele înfipte în carnea ei moale. Oprește-te! Nu suport să te văd comportându-te așa! Sau să te aud vorbind așa! Sau să te văd cum te oferi ca o... ca o femeie de stradă!

– Eu mă plac mai mult așa, spuse ea simplu. Cred că sunt mult mai interesantă. Tu nu?

Îi prinse încheietura mâinii și i-o ghidă spre sâni. Pentru numai o secundă, el rămase acolo, acoperind moviliţele moi, bucurându-se de sfârcurile care îi apăsau centrul palmelor, apoi se dădu înapoi ca și cum l-ar fi ars.

Se îndepărtă, trecându-și mâinile peste pantaloni, căutând cu disperare să alunge senzația care rămăsese pe pielea lui. Se simțea ridicol, își dădea seama că trebuia să se calmeze, așa că se duse spre masă și își turnă un pahar cu vin, strângând degetele în jurul cupei. Bând cu lăcomie, se folosi de acest moment pentru a găsi un discurs potrivit, dar nimic important nu îi veni în minte.

În cele din urmă, mormăi:

– Nu poți rămâne.

– Nu am un alt loc în care să mă duc.

– Oamenii vor afla că ești aici.

– Exact asta sper și eu, spuse ea. L-am pus pe Arthur să informeze personalul că mă mut aici...

– Ce-ai făcut? Era uimit de prostia ei. Oare înnebunise?

– Probabil că vestea se întinde din casă în casă, chiar în momentul în care vorbim.

– Dar toți vor crede că ești amanta mea!

– Da, îmi imaginez că o vor face. Zâmbi și se foi ca o pisică mulțumită. Doar dacă nu ești gata să faci din mine o femeie cinstită.

La vorbele ei inima începu să-i bată cu putere, sângele îi pulsa în urechi. Simțindu-și dintr-odată genunchii slăbiți, își dori să fi fost un scaun în apropiere pentru a se așeza.

– Nu mă voi căsători *niciodată* cu tine.

– Atunci, amantă să fie. Ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă era sau nu căsătorită. Şi, din câte mi-a spus Arthur, eşti atât de ţâfnos, încât pot afirma că ai nevoie de una!

– Şi asta este în regulă?

– Da. Sunt disponibilă. Întinzându-şi *picioarele*, luă desenele lascive, care alunecaseră sub *pernă*, şi începu din nou să le frunzărească. Nu înţeleg *de* ce ne certăm, spuse ea, când am putea să facem dragoste. Avem problemele noastre, dar nu sunt importante când ne aflăm amândoi în pat.

– Nu există *noi*.

– Dacă *insişti*... Aruncă ultimul desen, apoi suspină cu nostalgie, ca şi cum ar fi citit sfârşitul fericit al unui roman *de* dragoste anost. În desen, el era întins pe pat, în braţele lui Lily. Erau relaxaţi, evident după actul sexual. Nu am mers niciodată până la capăt, observă ea. Aici pari atât de satisfăcut, doar voi doi, stând acolo. Felul în care eşti *conectat* cu ea este atât de... de...

– Lily era o ticăloasă minunată, spuse el, dorind să o răneascâ. Cel mai mult mi-au plăcut sânii ei. Erau extrem de sensibili şi, uneori, îi sugeam ore întregi.

Ea suspină din nou, ignorând ceea ce el îi spunea. După o vreme, îşi desprinse privirea de pe desen şi o fixă asupra lui.

– Îmi lipseşte această apropiere, se confesă ea liniştit, trecându-şi mâna peste imaginea lui şi a lui Lily, ca şi cum, prin magie, s-ar fi putut insinua în desen, *devenind* Lily. Cât timp am fost plecată... ceea ce mi-a lipsit cel mai mult a fost asta, să mă ţii aşa.

În faţa slăbiciunii expuse cu atâta sinceritate, inima lui aproape încetă să mai bată. O mie de cuvinte i se îngrămădeau

pe vârful limbii. Cuvinte blânde. Cuvinte crude. Cuvinte iubitoare. Dar nu pronunță niciunul dintre ele. Voia ca ea să plece!

– Mă duc să mă spăl, spuse el, apoi voi dormi. Se îndreptă spre baie, unde apa rămasă în cadă era încă fierbinte.

– Și eu sunt obosită. Scoase un căscat nedemn de o doamnă. Nu sunt obișnuită cu aceste ore târzii, dar bănuiesc că va trebui să îmi schimb programul, dacă intenționez să te întâmpin în fiecare dimineață când te întorci acasă.

Femeia era complet nebună; nu exista o altă explicație.

– Te rog să nu mai fii aici când voi termina. Dormitorul mamei este alături, și mai există camera de oaspeți în capătul holului. O să dorm câteva ore; apoi, când o să mă trezesc, o să îți găsesc ceva acceptabil.

Fără niciun chef se îndreptă spre baie, închise ușa în urma lui, ușurat de felul în care o strunise. Nu arătase nicio emoție, în afară de furie, și își controlase destul de bine corpul indisciplinat, ignorând eforturile ei de seducție. Fără îndoială, primise mesajul și va pleca în curând.

Alene, se dezbrăcă, trăgând cu urechea spre cealaltă cameră, dar nu distinse niciun sunet. Se scufundă în cadă și se spălă repede. I-ar fi plăcut *să* stea mai mult, dar era prea tulburat pentru a se putea relaxa.

Ieși din apă, *pe* covor, dar, în timp ce se întindea după prosop, o altă mână i-o luă înainte.

– Lasă-mă să fac asta pentru tine, se oferi ea. Era cu *spatele* la ea. Începeni când ea se aplecă și își încolăci brațele în jurul taliei lui, ajungând cu mâinile curioase direct pe erecția pulsantă. Fără să ezite sau să ceară permisiune, îl mângâie cu o mână, iar cu cealaltă îi ținu testiculele. Își scoase halatul. Sânii goi se lipiră de spatele lui, și el acceptă că ea câștigase.

Atâta timp cât nu îl atinsese, reușise să o țină la distanță, dar nu putea rezista dorinței copleșitoare când ea era atât de aproape și îl manevra astfel.

– Abb... te rog nu..., șopti el printre dinții strânși. Era o încercare slabă de a o opri, dar ar fi putut la fel de bine să nu spună nimic.

Își blestemă slăbiciunea, în timp ce ea îl ștergea cu meticulozitate, până când el își flexă șoldurile, mușchii i se încordară și sexul începu să strige. Ea se răsuci în jurul trupului său și căzu în genunchi, mușcându-i testiculele, apoi lingând o porțiune de la bază până la vârf, când, într-un sfârșit binecuvântat, îl luă în gură. Puscul de plăcere era atât de intens, încât el se temea că s-ar putea vărsa atunci și acolo, așa că se smulse după o singură penetrare.

– Nu îmi cere să mă opresc, spuse ea, pentru că nu te voi asculta. Și să nu îmi ceri să nu te mai iubesc. Pentru că nu voi face nici asta.

El se uită în jos spre ea, goală, în genunchi în fața lui. Ochii ei expresivi, verzi ca smaraldul erau larg deschiși, iar el îi putea simți cu ușurință emoția. Era absolut nebună: să aibă încredere în el, să îl dorească, să îl adore.

Cât de mult o ura în acel moment! Pentru că venise în casa lui și pentru că îl obligase să își amintească ce mult îi păsa. Pentru că i se insinuase în gânduri ca să-i aducă aminte cât de mult îi lipsise în tot acest timp. Dar, mai mult decât orice altceva, o ura pentru că îl făcea să se întrebe dacă era posibil să o iubească, dacă o putea avea, în ciuda tuturor opreliștilor.

Îl inundă un val de furie și frustrare și simți nevoia de a o flagela, de a o îndepărta. Cu trupul lui puternic, solid. Cu cuvintele lui dure, mușcătoare. Ce joc juca, purtându-se cu el fără inimă? Ea știa *cine* este și *ce* este el, și cu toate astea

era aici, cerându-i să îi dea o parte din el care nu exista, aşteptându-se să pretindă că este omul care nu era cu adevărat.

Apucând-o de braţ, o ridică în picioare şi o aplecă peste cadă. Ea se agăţă de margine, iar el îngenunche între picioarele ei desfăcute şi se aşeză între ele. Îşi trecu repede mâna peste fundul ei, apoi se afundă în despicătură. Cu părul îndepărtat, sexul ei era mătăsos, moale, şi el o mângâie până când se umezi. Atunci îşi strecură înăuntru două degete, muşchii ei interiori se strânseră, fierbinţi.

Sexul lui urlă, cerşind să intre, vârful aspru dorind să înainteze. Cu o mişcare rapidă ar putea fi îngropat în pântecul ei. Cu alte câteva mişcări repezi ar putea termina, sămânţa lui ar inunda-o şi probabil ar procrea un copil.

Gândul îi străbătu mintea. Se smulse de lângă ea şi o îndepărtă cu furie. Ea se dezechilibră, aproape căzând, dar el nu făcu nimic pentru a o sprijini.

Experimentând cea mai mare agonie a vieţii sale, se năpusti spre dormitor ca un bărbat orb şi se aşeză pe pat. Pulsul îi bătea năvalnic, corpul îi era în flăcări, pasiunea ajunsese la nivelul critic. Închise ochii şi se sili să îşi recapete suflul, dar nu avea puterea să se controleze. Dorinţa pentru ea era atât de mare, încât chiar credea că ar fi putut să o rupă în două dacă nu se oprea.

O auzi apropiindu-se, dar nu se întoarse cu faţa spre ea.

– Pleacă, Abby, spuse el. Te avertizez. Pentru binele tău. Lasă-mă în pace!

– Nu voi face asta, spuse ea cu imprudenţă, ispitind primejdia, neînţelegând pericolul în care se vârâse singură. Nu plec. Indiferent ce spui sau cum te porţi. Rămân aici.

– Ce vrei de la mine? mormăi neputincios, întorcându-se spre ea.

– Doar asta. Făcu un gest arătând spre ei doi. Noi doi. Aici, împreună. Indiferent de condiţii. Se apropie mai mult.

Mi-ar plăcea să ne întemeiem o familie. Aş fi foarte fericită să mă căsătoresc cu tine, dacă m-ai cere. Dacă nu poţi, voi rămâne, oricum. Voi fi amanta ta. Pentru o săptămână, sau o lună, sau un an. Voi rămâne până când iadul acesta se va termina, apoi voi pleca. Dar numai atunci.

– Nu vreau să am o familie cu tine, încercă el să susţină, dar vocea lui nega ceea ce spunea. Nu pot să fiu bărbatul pe care ţi-l imaginezi!

– Asta nu este *imaginaţia* mea, James. Eşti cel mai bun om pe care îl cunosc!

– Nu sunt! strigă el vehement, dar femeia tulburată mai făcu un pas. Apoi un altul, până când fu destul de aproape ca să îşi aşeze mâinile pe pieptul lui, să îşi afunde degetele în părul lui des.

– Nu te iubesc, protestă el cu fervoare, pronunţând îngrozitoarea minciună.

– Nu trebuie, îi răspunse ea delicat. Am suficientă dragoste pentru amândoi. Îl îmbrăţişă, strângându-l lângă trupul ei gol. Să nu mă mai alungi. Pot suporta orice, mai puţin asta.

Sânii ei erau striviţi de pieptul lui, sexul lui gros şi greu îi apăsa abdomenul. Fierbinţeala ei, parfumul dulce al pielii îl învăluiră. Cu o singură mişcare, o ridică şi o aruncă pe saltea, aşezându-se deasupra. Dur, îi desfăcu picioarele, cu intenţia de a o avea, nedorind să mai tolereze asemenea slăbiciune.

Fără vreo mângâiere prealabilă, pătrunse până la capăt, iar ea scânci şi se arcui. Corpul ei nu era pregătit pentru mărimea sau nerăbdarea lui copleşitoare, dar el nu permitea să fie refuzat. O ţinu prizonieră, în timp ce se afunda în ea, iar şi iar, luptându-se şi agăţându-se de ea ca un bărbat înnebunit. Nu făcea nimic pentru a îndulci vicioasa invazie, gândindu-se numai că, dacă ar reuşi să străpungă suficient

de adânc, să coboare suficient de mult, s-ar putea elibera de această nevoie ucigătoare şi ar putea găsi, în sfârşit, puţină pace.

Cu toate astea, ea şopti liniştitor, murmurând dezmierdări tandre. Adorându-l, acceptându-l, iubindu-l. În maniera ei liniştitoare, răbdătoare, îl lăsă să o umple cu singurătatea şi disperarea lui, până când va scăpa de toată durerea din inimă.

Cu o grabă arzătoare, el se eliberă şi permise în mod intenţionat spermei să se reverse în pântecul ei. Acea parte ancestrală din el dorea un copil. Îi strigă numele, strivind-o cu îmbrăţişarea lui, dar nu îi păsa.

– Nu te iubesc..., insistă el. Nu! îşi îngropă faţa în ceafa ei, în timp ce lacrimi strălucitoare îi umpleau ochii.

– Este în regulă, James, îi spuse ea cu blândeţe. Apoi îl mângâie liniştitor pe spate. Totul este în regulă acum.

– Nu, nu este... El se strădui să îşi relaxeze corpul, să slăbească strânsoarea, dar simţea că ea era ultima legătură a sa cu viaţa şi nu îndrăznea să îi dea drumul, temându-se că va dispărea. Nu mă face să te iubesc. O vei regreta pentru totdeauna.

– Nu, niciodată. Nu îmi va părea *niciodată* rău. Îşi odihni palma pe obrajii săi. Şi *nici* tu nu vei regreta.

Îşi dorea *să* o creadă, dar nu putea. Să o aibă în viaţa lui, să *aibă* certitudinea că va fi a lui pentru totdeauna, ce bucurie mult prea minunată pentru a se gândi la ea! Ce s-ar întâmpla dacă ea ar pleca? Cum ar fi putut continua? Teama imensă, care cotropea totul, insuflată în copilărie de comportamentul tatălui său, îl împiedica să înţeleagă ceea ce îi oferea ea.

Ştia numai o singură cale de a o avea, o cale sigură.

Aplecându-se, îi găsi sfârcul, îl supse şi se hrăni cu el ca un copil la sânul mamei sale. Ghemuit acolo, supse multă vreme, lăsând parfumul şi gustul ei să îl liniştească. Dar, în timp ce trecea la celălalt sân, nevoia de consolare fu înlocuită de o alta.

Încă înăuntrul ei, sexul lui se încordă cu repeziciune. Era gata pentru ea.

Tânjea să o simtă scâncind şi contorsionându-se, strigându-şi extazul. Nu avea îndoieli în privinţa împărtăşirii plăcerii carnale. Coborî în josul abdomenului ei, spre punctul feminităţii, afundându-şi limba în firida ascunsă, udă. Mirosul şi gustul sexului ei îl fermecară, îl atraseră, făcându-l să îşi dorească lucruri ce nu se vor putea întâmpla niciodată.

Dorind să îi simtă pielea lângă a lui, îi desfăcu jartierele, îi scoase ciorapii. Îi savură picioarele, genunchii, coapsele. Găsindu-i încă o dată centrul, îl linse şi îl atinse jucăuş. Adorând-o cu buzele, mâinile, urcă pe abdomen, popesind pe sâni, apoi merse mai departe.

Cu atenţie, cu grijă, o pătrunse, iar şoldurile lor descoperiră instantaneu ritmul potrivit. Ochii ei verzi priviră într-ai lui şi găsi dovada unui devotament atât de sincer, încât inima ei se cutremură. Sfârşitul se apropie. În timp ce îi şoptea numele, el termină împreună cu ea, alunecând în tărâmul aflat dincolo de timp şi spaţiu, poposind acolo, apoi revenind înapoi. Împreună.

Inima lui se strânse când îi observă lacrimile. Cu un deget, le îndepărtă.

– Ce este, iubito? Odată furia dispărută, afecţiunea pentru ea îşi croise din nou drum la suprafaţă.

– Sunt bucuroasă că sunt cu tine, şopti ea, cu o voce captivantă. Poate că tocmai am conceput un copil. Nu s-a întâmplat ultima oară şi am regretat foarte mult...

– Oh, Abby...

Ea îl întrerupse.

– Nu spune că ar fi o greşeală.

Nu îşi putea imagina un dar mai mare.

– Nu, o asigură el, privind-o cu ochi strălucind de dragoste, nu ar fi greşit.

În fața declarației lui, ea simți că plutește.

– Nu suport să te mai văd atât de tulburat. Promite-mi că nu mă vei mai alunga.

– Nu o voi face. El suspină, cedând. Pierduse lupta. Pierduse războiul. Ești ca râia! îi spuse el, zâmbind. Revii de fiecare dată. Nu *pot* să scap de tine.

– *Asta* pentru că aici este locul meu. Cu tine.

– Mda, iubito, se pare că da. Se întinse alături de ea și o strânse lângă el. Se potriveau ca două jumătăți ale aceluiași întreg și, în timp ce inima lui bătea calm și ferm de sub degetele ei, el înțelese că ultima piesă a unui puzzle căzuse la locul potrivit.

Asta își dorise. Împlinire. Dragoste. O familie. O soție și copii de care să aibă grijă. Dar nu îndrăznise niciodată să întrezărească un viitor mai bun, crezuse că visele lui erau imposibil de atins.

Împreunându-și degetele cu ale ei, se aventură:

– Ești sigură?

– Cum poți să mai întrebi?

– Chiar îți dai seama ce vei lăsa în urmă?

– Și ce anume? întrebă ea. *Câteva* cunoștințe care nu mi-au fost niciodată *cu* adevărat apropiate? Un frate care refuză să *accepte* că te iubesc? Îi alungă pe toți în grămada *ce* brusc devenise trecutul ei. N-am prea multe de pierdut, după părerea mea.

– Dar familia ta...

– Ne vom crea propria familie.

– Nu o să te las niciodată să pleci, jură el cu ardoare. Dacă îmi spui *da*, va fi pentru totdeauna.

– Este cumva o propunere, domnule Stevens? Se ridică și îl acoperi cu corpul ei, înfigându-și pumnii în pieptul lui. Pentru că dacă nu este, va trebui să te descurci ceva mai bine. Mă tem că vei fi nevoit să te căsătorești cu mine.

Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit. Nimic nu l-ar fi făcut mai mândru, dar rănile vechi se vindecă greu.

– Spune-mi că va fi pentru totdeauna, o imploră el.

– Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru ea în schimb. Când el ezită, ea chicoti. Nu este atât de greu. Lumea nu va pieri dacă pronunţi cuvintele.

– Îmi dau seama de asta, dar, după atâţia ani, este greu să îmi schimb convingerile. Nu am crezut niciodată că dragostea adevărată există.

– Am înţeles asta, James. Şi tocmai de aceea îmi aparţii.

Ultima cărămidă din zidul său protector căzu.

– Te iubesc, Abby.

– Ştiu că mă iubeşti. Întotdeauna am ştiut, şi te iubesc şi eu.

– Deci... este pentru *totdeauna*? Părea un copil care îşi pune o dorinţă.

– Da, James. Pentru totdeauna.

– Atunci, vrei să fiu al tău, Abigail?

– Până la sfârşitul lumii... şi mai mult de atât. Îi oferi o sărutare tandră.

Suspinând cu mulţumire, el se cuibări lângă ea, învăluit în respiraţia ei caldă. Se sprijini de perne şi îl cuprinse un val de moleşcală. Odată cu stresul, dispăruse şi greutatea lumii pe care o cărase după el şi, pe neaşteptate, i se făcu somn. Nu-şi putu abţine un căscat.

Abby se ridică şi îi încălecă coapsele.

– Eşti extenuat, nu?

– Păi, cererea în căsătorie chiar stoarce un bărbat de puteri.

– Diavol, şopti ea, râzând. Vreau să mănânci puţin şi să te odihneşti, pentru că, atunci când te vei trezi, vei avea multe de făcut.

– Ce anume?

– Mai întâi, vom merge să facem cumpărături pe Bond Street, apoi ne vom plimba uşor cu trăsura prin parc. Cu trăsura deschisă.

– Dar toată lumea ne va vedea împreună!

– Acesta este şi planul meu, spuse ea, încruntând sprâncenele. Vreau să stârnesc toate limbile să bârfească. Până la apus, vom fi în centrul atenţiei întregii Londre.

– Cerul să mă ajute, mormăi el, dar începi să îmi aminteşti foarte tare de mama.

– Ce compliment minunat, străluci ea. *Doamna* timidă care am fost când ne-am întâlnit pentru prima oară a dispărut cu totul. Îşi muşcă buza de jos, brusc tulburată. Nu eşti dezamăgit că a dispărut, nu?

El o privi. Faţa ei frumoasă, corpul gol, atrăgător, emana atâta încredere şi maliţiozitate, încât decise că întotdeauna va fi mai mult decât o pacoste.

Cum de avusese atâta noroc?

– Nu, exclamă el fericit, nu sunt dezamăgit.

O îmbrăţişă puternic, adorând-o, iubind-o. Pentru prima oară în viaţa lui, era nerăbdător să spere, mulţumit să viseze.

Sfârşit